IZVEDBENA UREDBA KOMISIJE (EU) 2022/433

z dne 15. marca 2022

o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije ter spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2021/2012 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije

EVROPSKA KOMISIJA JE –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije,

ob upoštevanju Uredbe (EU) 2016/1037 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 8. junija 2016 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije ([1]) (v nadaljnjem besedilu: osnovna uredba), ter zlasti člena 15 in člena 24(1) Uredbe,

ob upoštevanju naslednjega:

1. POSTOPEK

1.1 Začetek

(1) Evropska komisija (v nadaljnjem besedilu: Komisija) je 17. februarja 2021 začela protisubvencijsko preiskavo v zvezi z uvozom hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla (v nadaljnjem besedilu: SSCR ali izdelek v preiskavi) s poreklom iz Indije in Indonezije (v nadaljnjem besedilu: zadevni državi). Komisija je v *Uradnem listu Evropske unije* ([2]) objavila obvestilo o začetku (v nadaljnjem besedilu: obvestilo o začetku).

(2) Komisija je preiskavo začela na podlagi pritožbe, ki jo je 4. januarja 2021 vložilo Evropsko jeklarsko združenje (v nadaljnjem besedilu: združenje Eurofer ali pritožnik) v imenu industrije hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla v Uniji v smislu člena 10(6) osnovne Uredbe. Pritožba je vsebovala dokaze o subvencioniranju in posledični škodi, ki so zadostovali za začetek preiskave.

(3) Komisija je pred začetkom protisubvencijske preiskave v skladu s členom 10(7) osnovne uredbe uradno obvestila indijsko ([3]) in indonezijsko vlado ([4]), da je prejela ustrezno dokumentirano pritožbo, ter ju povabila na posvetovanje. Posvetovanje z indijsko vlado je potekalo 10. februarja 2021, z indonezijsko vlado pa 15. februarja 2021. Kljub temu z nobeno vlado ni bilo mogoče doseči sporazumne rešitve.

(4) Komisija je 18. novembra 2021 uvedla dokončne protidampinške dajatve in dokončno pobrane začasne dajatve, uvedene na uvoz enakega izdelka s poreklom iz Indije in Indonezije ([5]) (v nadaljnjem besedilu: protidampinška uredba), in sicer v preiskavi, ki se je začela z obvestilom o začetku, objavljenim 30. septembra 2020 (v nadaljnjem besedilu: ločena protidampinška preiskava) ([6]).

(5) Analize škode, vzročne zveze in interesa Unije, izvedene v tej protisubvencijski in ločeni protidampinški preiskavi, so smiselno enake, saj je opredelitev industrije Unije enaka, vzorčeni proizvajalci Unije, obravnavano obdobje in obdobje preiskave pa isti v obeh preiskavah.

([1]) UL L 176, 30.6.2016, str. 55.

([2]) Obvestilo o začetku protisubvencijskega postopka za uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije (UL C 57, 17.2.2021, str. 16).

([3]) Izraz „indijska vlada“ se v tej uredbi uporablja široko, tako da vključuje vsa ministrstva, službe, agencije in uprave na centralni, regionalni ali lokalni ravni.

([4]) Izraz „indonezijska vlada“ se v tej uredbi uporablja široko, tako da vključuje vsa ministrstva, službe, agencije in uprave na centralni, regionalni ali lokalni ravni.

([5]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/2012 z dne 17. novembra 2021 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije (UL L 410, 18.11.2021, str. 153).

([6]) Obvestilo o začetku protidampinškega postopka za uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije (UL C 322, 30.9.2020, str. 17).

1.2 **Registracija**

(6) Pritožnik je 7. aprila 2021 vložil zahtevek za registracijo uvoza. Komisija je zahtevek analizirala, vendar je ugotovila, da v zadevnih državah v sorazmerno kratkem obdobju ni bilo nobenega obsežnega uvoza izdelka, za katerega se uporabljajo subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi. Uvoz SSCR iz Indije in Indonezije se je v sedmih mesecih po začetku v primerjavi z uvozom v obdobju preiskave zmanjšal za 46 %. Zato pogoji za registracijo uvoza v skladu s členom 24(5) osnovne uredbe niso bili izpolnjeni, Komisija pa ni uvedla obvezne registracije uvoza zadevnega izdelka.

1.3 **Obdobje preiskave in obravnavano obdobje**

(7) Preiskava subvencij in škode je zajemala obdobje od 1. julija 2019 do 30. junija 2020 (v nadaljnjem besedilu: obdobje preiskave). Proučitev gibanj, pomembnih za oceno škode, je zajemala obdobje od 1. januarja 2017 do konca obdobja preiskave (v nadaljnjem besedilu: obravnavano obdobje). Obe obdobji sta enaki kot v ločeni protidampinški preiskavi.

1.4 **Zainteresirane strani**

(8) Komisija je v obvestilu o začetku zainteresirane strani pozvala, naj se ji javijo, če želijo sodelovati v preiskavi. Poleg tega je o začetku preiskave izrecno obvestila pritožnika, indijsko in indonezijsko vlado, znane proizvajalce izvoznike v zadevnih državah, znane uvoznike in uporabnike v Uniji ter jih povabila k sodelovanju.

(9) Zainteresirane strani so imele možnost, da izrazijo pripombe glede začetka preiskave in zahtevajo zaslišanje pri Komisiji in/ali pooblaščencu za zaslišanje v trgovinskih postopkih. Zaslišanja so potekala z združenjem Eurofer in drugo družbo.

(10) Komisija je v obvestilu o začetku pozvala organe Ljudske republike Kitajske (v nadaljnjem besedilu: kitajska vlada) tudi, naj sodelujejo v preiskavi kot zainteresirana stran. Poleg tega je Komisija kitajsko vlado obvestila o začetku preiskave in se izrecno sklicevala na povabilo k sodelovanju kot zainteresirana stran iz obvestila o začetku. Kitajska vlada je nato Komisijo obvestila, da se je v tej preiskavi registrirala kot zainteresirana stran.

(11) Komisija je 11. oktobra 2021 kitajski vladi poslala zahtevo za informacije.

(12) Kitajska vlada ni odgovorila na zahtevo za informacije Komisije, temveč je 21. oktobra 2021 predložila svoje pripombe na zahtevo za informacije.

(13) Kitajska vlada je v tej predložitvi po eni strani navedla, da postopki Komisije morda kršijo pravila STO in pravo EU.

(14) Prvič, kitajska vlada je navedla, da je Komisija ni obvestila o vložitvi pritožbe, z njo ni opravila posvetovanj pred začetkom preiskave, je ni obvestila o začetku in je ni neposredno pozvala, naj postane zainteresirana stran v preiskavi. Kitajska vlada ni država izvoznica, zato ni zainteresirana članica ali stran v smislu pravil STO, povabilo pa nima pravne podlage in osnovnih postopkovnih zahtev.

(15) Komisija je ugotovila, da te trditve niso vsebinsko točne. Ko je bilo povabilo k sodelovanju kot zainteresirana stran vključeno v obvestilo o začetku, ki je bilo 17. februarja 2021 objavljeno v *Uradnem listu Evropske unije*, je Komisija istega dne kitajski vladi poslala obvestilo o začetku in jo izrecno opozorila na povabilo. Kitajska vlada je najprej po elektronski pošti z dne 19. februarja 2021 zahtevala dostop do javnega spisa. V odgovoru na navedeno elektronsko pošto je Komisija istega dne kitajsko vlado ponovno izrecno vprašala, ali se namerava z zahtevo za dostop do javnega spisa registrirati kot zainteresirana stran. Kitajska vlada je istega dne potrdila, da se je registrirala kot zainteresirana stran. Celotna elektronska komunikacija je na voljo v javnem spisu. Komisija je torej kitajsko vlado neposredno obvestila o obvestilu o začetku in jo celo dvakrat pozvala, naj postane zainteresirana stran. Poleg tega Komisija kitajske vlade ni pozvala k posvetovanjem pred začetkom preiskave, saj je pričakovala, da bo indonezijska vlada pojasnila sodelovanje kitajske vlade pri zagotavljanju posredne finančne podpore proizvajalcem izvoznikom

v Indoneziji. Ker torej Komisija ni nameravala preiskovati morebitnih subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ki jih je dodelila LRK, ampak samo subvencije, ki jih je indonezijska vlada zagotovila s finančno podporo kitajske vlade, ni bilo pravne zahteve za izvedbo posvetovanj s kitajsko vlado pred začetkom preiskave.

(16) Drugič, kitajska vlada je navedla, da je zahtevala spremljanje napredka zadeve zaradi zaskrbljenosti, da bi Komisija kršila pravila STO in pravo EU, vendar kitajska vlada ni predmet te preiskave in ji v preiskavi ni treba predložiti nobenih informacij. Po navedbah kitajske vlade je Komisija v protisubvencijski preiskavi v zvezi z uvozom nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (v nadaljnjem besedilu: LRK ali Kitajska) in Egipta, ki se je začela 16. maja 2019 ([7]) in se je končala z uvedbo dokončnih izravnalnih dajatev, ki je bila objavljena 15. junija 2020 ([8]) (v nadaljnjem besedilu: protisubvencijska preiskava v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken), z vključitvijo običajnega dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja med Kitajsko in Egiptom v področje uporabe tako imenovanih meddržavnih subvencij že kršila Sporazum STO o subvencijah in izravnalnih ukrepih (v nadaljnjem besedilu: Sporazum SCM) ter osnovno uredbo.

(17) Komisija je opozorila, da ni kitajska vlada zahtevala spremljanja napredka zadeve, ampak je Komisija kitajsko vlado v obvestilu o začetku pozvala, naj se registrira kot zainteresirana stran. Kar zadeva trditve o protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken, je Komisija menila, da so splošne in neutemeljene ter niso predmet te preiskave. Vsekakor pa je Komisija ugotovila, da finančna podpora, ki jo je dodelila kitajska vlada, spada v obseg te preiskave, če je tako podporo mogoče pripisati indonezijski vladi. Zato so v tem okviru potrebne informacije o finančni podpori, ki jo je dodelila kitajska vlada.

(18) Tretjič, kitajska vlada je opozorila, da ji Komisija v prvih osmih mesecih po začetku ni poslala nobene zahteve za informacije, kar je v nasprotju z zahtevo STO, da morajo preiskovalni organi čim prej določiti informacije, ki se zahtevajo od zainteresiranih strani, in da je bil časovni okvir za odgovor deset dni namesto 37 dni, kot je določeno v členu 12.1.1 Sporazuma SCM in členu 11(2) osnovne uredbe

(19) Komisija je opozorila, da je bil čas za pošiljanje zahteve za informacije kitajski vladi posledica razvoja preiskave. Elementi, za katere je bila zaprošena kitajska vlada, na začetku preiskave niso bili v celoti jasni, zahtevane informacije pa so temeljile na vidikih, zaradi katerih je bila potrebna nadaljnja preiskava po prvem navzkrižnem preverjanju na daljavo z indonezijskimi stranmi. Poleg tega je Komisija odgovorila, da je kitajski vladi poslala zahtevo za informacije in ne vprašalnika. Zahteve glede časovnega okvira, na katere se sklicuje kitajska vlada, se nanašajo samo na vprašalnike. Časovni okvir, predviden v zahtevi za informacije, je zadostoval za zagotovitev zahtevanih informacij. Če bi kitajska vlada menila, da je časovni okvir prestrog, bi v vsakem primeru lahko zahtevala podaljšanje roka, česar pa ni storila.

1.5 **Pripombe glede začetka preiskave**

1.5.1 *Pripombe indijske vlade glede začetka*

(20) Indijska vlada pred posvetovanji pred začetkom preiskave ali po njih ni predložila pisnih pripomb. Vendar je med posvetovanjem trdila, da pritožba na splošno ne vsebuje zadostnih dokazov o obstoju domnevnih programov subvencij.

([7]) Obvestilo o začetku protisubvencijskega postopka glede uvoza nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta (UL C 167, 16.5.2019, str. 11).

([8]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 z dne 12. junija 2020 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta ter o spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta (UL L 189, 15.6.2020, str. 1).

(21) Komisija je upoštevala pripombe indijske vlade. Vendar je Komisija, kot je podrobno opisano v memorandumu o zadostnosti dokazov (v nadaljnjem besedilu: memorandum) ([9]), po proučitvi trditev glede subvencij sklenila, da je pritožba skupaj z dokazi, ki so na voljo Komisiji in so navedeni v memorandumu, vsebovala zadostne dokaze, ki kažejo na obstoj subvencioniranja zadevnega izdelka s poreklom iz Indije.

1.5.2 *Pripombe indonezijske vlade glede začetka*

(22) Indonezijska vlada je 15. februarja 2021 predložila pisno različico svojih izjav, podanih na posvetovanjih pred začetkom preiskave, ki so potekala istega dne. V njej je trdila, da pritožba na splošno ni vsebovala zadostnih dokazov o obstoju domnevnih programov subvencij.

(23) Komisija je to predložitev upoštevala v fazi priprave memoranduma o zadostnosti dokazov in se vljudno ni strinjala s pripombami indonezijske vlade. Komisija je dejansko sklenila, da je pritožba skupaj z dokazi, ki so na voljo Komisiji in so navedeni v memorandumu o zadostnosti dokazov, vsebovala zadostne dokaze, ki kažejo na obstoj subvencioniranja. V vsakem primeru je bila posebna pozornost namenjena elementom, ki jih je med preiskavo izpostavila indonezijska vlada.

1.6 **Vzorčenje**

(24) Komisija je v obvestilu o začetku navedla, da bo morda izbrala vzorec zainteresiranih strani v skladu s členom 27 osnovne uredbe.

1.6.1 *Vzorčenje proizvajalcev Unije*

(25) Komisija je v obvestilu o začetku navedla, da se je odločila. da z vzorčenjem ustrezno omeji število proizvajalcev Unije, ki jih bo preiskala, in da je začasno izbrala vzorec proizvajalcev Unije. Začasni vzorec je izbrala na podlagi podatkov o proizvodnji in obsegu prodaje v Uniji, ki so jih sporočili proizvajalci Unije v okviru analize ocene procesnega upravičenja pred začetkom preiskave, pri čemer je upoštevala tudi njihovo geografsko lego. V tako izbran začasni vzorec so bili vključeni trije proizvajalci Unije, ki predstavljajo več kot 60 % proizvodnje in približno 70 % prodaje podobnega izdelka v Uniji, iz štirih različnih držav članic. Podrobnosti o tem začasnem vzorcu so bile navedene v spisu, ki je bila na vpogled zainteresiranim stranem, ki so imele tudi možnost, da predložijo pripombe. Pripomb ni bilo.

(26) Ker do izteka roka ni bilo prejetih pripomb, je bil začasni vzorec proizvajalcev Unije potrjen. Zajemal je družbe Acciai Speciali Terni S.p.A., Aperam Stainless Europe in Outokumpu Stainless OY. Dokončni vzorec je reprezentativen za industrijo Unije. Ta vzorec je sovpadal z vzorcem proizvajalcev Unije v ločeni protidampinški preiskavi.

1.6.2 *Vzorčenje uvoznikov*

(27) Da bi se Komisija lahko odločila, ali je vzorčenje potrebno, in da bi v tem primeru lahko izbrala vzorec, je vse znane nepovezane uvoznike pozvala, naj zagotovijo informacije, določene v obvestilu o začetku.

(28) Kot zainteresirana stran se je javil en nepovezan uvoznik in tudi predložil zahtevane informacije. Zaradi majhnega števila prejetih odgovorov vzorčenje ni bilo potrebno. V zvezi s to odločitvijo ni bilo nobenih pripomb. Uvoznik je bil pozvan, naj izpolni vprašalnik.

([9]) Dokument Sherlock št. t21.001429 z dne 17. februarja 2021.

1.6.3 *Vzorčenje proizvajalcev izvoznikov v zadevnih državah*

(29) Glede na potencialno veliko število proizvajalcev izvoznikov v zadevnih državah je bilo v obvestilu o začetku določeno vzorčenje v Indiji in Indoneziji. Zato je Komisija vse znane proizvajalce izvoznike v Indiji in Indoneziji pozvala, naj predložijo informacije, določene v obvestilu o začetku, da se ugotovi, ali je vzorčenje potrebno, in da se v tem primeru izbere vzorec.

(30) Poleg tega je Komisija misijo Indije pri Evropski uniji in veleposlaništvo Republike Indonezije v Bruslju pozvala, naj opredelita morebitne druge proizvajalce izvoznike, ki bi jih lahko zanimalo sodelovanje v preiskavi, in/ali stopita v stik z njimi.

1.6.3.1 Indija

(31) Dve indijski družbi (skupini indijskih družb) sta predložili odgovor na obrazcu za vzorčenje v predpisanem roku. Zadevna proizvajalca izvoznika Družba Chromeni Steels Private Limited (v nadaljnjem besedilu: Chromeni) in skupina Jindal sta predstavljali 100 % obsega indijskega izvoza SSCR iz Indije v Unijo v obdobju preiskave. Komisija je zato opustila vzorčenje v zvezi z Indijo.

(32) Del skupine Jindal (Indija),vključen v proizvodnjo in prodajo SSCR, sestavljata dva proizvajalca izvoznika, dva trgovca, en ponudnik storitev in en dobavitelj surovin.

(33) Skupina Jindal je vertikalno integrirana od proizvodnje koksa, plina in ferokroma, prek proizvodnje tekočega nerjavnega jekla, plošč, vroče valjanih kolobarjev, do proizvodnje SSCR.

(34) Družba Chromeni ni vertikalno integrirana. SSCR začne proizvajati iz vroče valjanih kolobarjev iz nerjavnega jekla.

1.6.3.2 Indonezija

(35) Trije proizvajalci izvozniki ali skupine proizvajalcev izvoznikov iz Indonezije so predložile zahtevane informacije in se strinjale z vključitvijo v vzorec. Komisija je v skladu s členom 27(1) osnovne uredbe izbrala vzorec dveh skupin proizvajalcev izvoznikov na podlagi največjega reprezentativnega obsega izvoza iz Indonezije v Unijo v obdobju preiskave, ki ga je bilo mogoče ustrezno preiskati v razpoložljivem času, tj. družbe PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (IRNC) in PT Jindal Stainless Indonesia (v nadaljnjem besedilu: Jindal Indonesia). Vzorčeni skupini proizvajalcev izvoznikov sta v obdobju preiskave predstavljali 71 % ocenjenega celotnega obsega uvoza SSCR iz Indonezije v Unijo v obdobju preiskave.

(36) IRNC je vertikalno integrirana družba. Družba začne proizvajati SSCR iz nikljeve rude in ima zato svoje talilnice. Poleg tega je družba IRNC del skupine družb, ki proizvajajo različne vrste jeklenih izdelkov in so tudi vertikalno integrirane (začnejo iz nikljeve rude in imajo zato lastne talilnice) ter družbi IRNC zagotavljajo izdelke iz jekla višje v verigi za proizvodnjo SSCR. Te družbe (ki se skupaj z družbo IRNC imenujejo „skupina IRNC“) so PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (GCNS), PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel (ITSS), PT Sulawesi Mining Investment (SMI) in PT Tsingshan Steel Indonesia (TSI). Vse se nahajajo v industrijskem parku Morowali v Indoneziji.

(37) Družba Jindal Indonesia ni vertikalno integrirana. SSCR začne proizvajati iz kolobarjev iz nerjavnega jekla.

(38) Komisija se je v skladu s členom 27(2) osnovne uredbe z vsemi znanimi zadevnimi proizvajalci izvozniki in indonezijsko vlado posvetovala o izbiri vzorca. Komisija ni prejela nobenih pripomb, zato je bil vzorec potrjen.

1.7 **Individualna preiskava**

(39) Tretji indonezijski proizvajalec izvoznik, ki je poslal obrazec za vzorčenje, je Komisijo obvestil, da ne namerava zahtevati individualne preiskave na podlagi člena 27(3) osnovne uredbe. Kljub temu je Komisija tega proizvajalca izvoznika, ki ni bil vključen v vzorec, obvestila, da mora predložiti izpolnjen vprašalnik, če želi individualno preiskavo. Vendar proizvajalec izvoznik ni predložil izpolnjenega vprašalnika. Zato individualne preiskave niso bile mogoče.

1.8 **Izpolnjeni vprašalniki**

(40) Komisija je vprašalnike poslala trem vzorčenim proizvajalcem Unije, pritožniku, enemu nepovezanemu uvozniku, ki se je javil, in štirim proizvajalcem izvoznikom iz zadevnih držav. Isti vprašalniki so bili na dan začetka postopka na voljo tudi na spletu ([10]).

(41) Izpolnjene vprašalnike so poslali trije vzorčeni proizvajalci Unije, pritožnik, en nepovezan uvoznik, dva proizvajalca izvoznika iz Indije in dva vzorčena proizvajalca izvoznika iz Indonezije.

(42) Komisija je vprašalnik poslala tudi indijski in indonezijski vladi.

(43) Vprašalnik za indijsko vlado je vključeval posebne vprašalnike za (i) vse finančne institucije, ki so družbam v preiskavi ali njihovim kupcem (v okviru izvoznih kreditov za kupce) zagotovile posojila ali izvozne kredite, in za (ii) deset največjih proizvajalcev in distributerjev vhodnih materialov, ki so jih dvema indijskima proizvajalcema izvoznikoma domnevno zagotavljali za plačilo, nižje od primernega (kromova ruda in železova ruda), za proizvodnjo izdelka v preiskavi.

(44) Vprašalnik za indonezijsko vlado je vključeval poseben vprašalnik za družbo Lembaga Pembiayaan Ekspor Indonesia (v nadaljnjem besedilu: Indonezijska izvozno-uvozna banka). Ta finančna institucija je bila izrecno navedena v pritožbi kot javni organ ali organ, ki mu je indonezijska vlada dala pooblastilo ali navodilo za dodeljevanje subvencij. Poleg tega je bila indonezijska vlada zaradi poenostavitve upravnih postopkov pozvana, naj posebne vprašalnike pošlje (i) vsem drugim finančnim institucijam, ki so vzorčenim družbam ali kupcem vzorčenih družb (v okviru izvoznih kreditov za kupce) zagotovile posojila ali izvozne kredite ([11]), (ii) desetim največjim proizvajalcem in distributerjem glavnih vhodnih materialov za izdelek v preiskavi ter vsem drugim zadevnim proizvajalcem in distributerjem vhodnih materialov, ki so obema vzorčenima družbama zagotovili vhodne materiale, ter (iii) družbi PT Asuransi Asei Indonesia (ASEI), ki je v pritožbi izrecno navedena kot ponudnik zavarovanja izvoznih kreditov pod ugodnimi pogoji, potencialno tudi za proizvajalce izdelka v preiskavi.

(45) Poleg tega je vprašalnik za indonezijsko vlado vključeval poseben vprašalnik za družbo PT Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP), tj. družbo, ki upravlja industrijski park, kjer se nahaja družba IRNC, eden od vzorčenih proizvajalcev izvoznikov. Ker je IMIP družba, ki je povezana z družbo IRNC, je bila družba IRNC pozvana, naj isti vprašalnik posreduje tudi družbi IMIP.

(46) Indonezijska vlada je bila zaprošena, naj zbere vse odgovore teh subjektov in jih pošlje neposredno Komisiji.

(47) Komisija je prejela izpolnjene vprašalnike indijske vlade, ki pa niso vključevali izpolnjenih posebnih vprašalnikov iz uvodne izjave 43, pa tudi izpolnjene vprašalnike indonezijske vlade, ki so vključevali izpolnjene vprašalnike Indonezijske izvozno-uvozne banke, treh drugih finančnih institucij, enajstih dobaviteljev surovin, tj. štirih rudnikov premoga (PT Sungai Danau Jaya, PT Tanah Bumbu Resources, PT Wahana Baratama Mining in PT Bukit Asam Tbk), treh rudnikov nikljeve rude (PT GAG Nikel, PT Ceria Nugraha Indotama in PT Tiran Indonesia), štirih trgovcev z nikljevo rudo in premogom (PT Ekasa Yad Resouces, PT Batu Bara Global Energy, PT Rwood Resources Indonesia in PT Bumi Nusantara Jaya) ter družb ASEI in IMIP. Komisija je enak izpolnjen vprašalnik kot od družbe IMIP prejela tudi od družbe IRNC.

([10]) https://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2513

([11]) Vprašalniku je bil priložen seznam finančnih institucij, ki vzorčenim družbam zagotavljajo posojila ali izvozne kredite.

1.9 **Preveritveni obiski**

(48) Zaradi izbruha COVID-19 in omejitev gibanja v različnih državah članicah in različnih tretjih državah Komisija v začasni fazi ni mogla izvesti preveritvenih obiskov v skladu s členom 16 osnovne uredbe. Komisija je namesto tega na daljavo navzkrižno preverila vse informacije, ki so bile po njenem mnenju potrebne za začasne ugotovitve, v skladu z Obvestilom o posledicah, ki jih ima izbruh COVID-19 na protidampinške in protisubvencijske preiskave ([12]).

(49) Brez poseganja v uporabo člena 28 osnovne uredbe je Komisija prek videokonference na daljavo navzkrižno preverila izpolnjene vprašalnike indijske in indonezijske vlade. Pri navzkrižnem preverjanju na daljavo so sodelovali uradniki ustreznih ministrstev. Navzkrižno preverjanje na daljavo indonezijske vlade je vključevalo tudi navzkrižno preverjanje na daljavo v zvezi z informacijami, ki so jih predložili Indonezijska izvozno-uvozna banka in dva dobavitelja vhodnih materialov, in sicer družbi PT Gag Nikel in PT Sungai Danau Jaya.

(50) Poleg tega je Komisija izvedla navzkrižna preverjanja na daljavo naslednjih družb/strani:

(a) združenje Unije, ki predstavlja tri vzorčene proizvajalce Unije:

— združenje evropskih jeklarjev (v nadaljnjem besedilu: Eurofer), Brussels, Belgija;

(b) proizvajalci izvozniki v Indiji:

— Chromeni Steels Private Limited (v nadaljnjem besedilu: Chromeni), Ahmedabad,

— Jindal Stainless Limited (JSL), New Delhi, in Jindal Stainless Hisar Limited (JSHL), New Delhi, in njune povezane družbe, zlasti povezana trgovca Jindal Stainless Steelway Limited (JSS) in Gurugram and Jindal Steelitalia Limited (JSI), Gurgaon, ponudnik storitev Jindal United Steel Limited (JUSL), New Delhi, ter dobavitelj surovin Jindal Coke Limited (JCL), New Delhi (ki se skupaj imenujejo „skupina Jindal“);

(c) proizvajalci izvozniki v Indoneziji:

— PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy (IRNC), Džakarta, in povezane družbe, zlasti štirje glavni povezani indonezijski dobavitelji vhodnih materialov PT Indonesia Guang Ching Nickel and Stainless Steel Industry (GCNS), Džakarta, PT Indonesia Tsingshan Stainless Steel (ITSS), Džakarta, PT Sulawesi Mining Investment (SMI), Džakarta, in PT Tsingshan Steel Indonesia (TSI), Džakarta (ki se skupaj z družbo IRNC imenujejo „skupina IRNC“), ter povezan industrijski park, v katerem ima sedež skupina IRNC, PT Indonesia Morowali Industrial Park (IMIP), Džakarta,

— PT Jindal Stainless Indonesia (v nadaljnjem besedilu: Jindal Indonesia), Gresik.

1.10 **Neuvedba začasnih ukrepov in naknadni postopek**

(51) Komisija je 20. oktobra 2021 v skladu s členom 29(a)(2) osnovne uredbe obvestila zainteresirane strani, da ne namerava uvesti začasnih ukrepov in da namerava nadaljevati preiskavo.

(52) Komisija je nadaljevala iskanje in preverjanje vseh informacij, ki so bile po njenem mnenju potrebne za njene dokončne ugotovitve.

1.11 **Dokončno razkritje**

(53) Komisija je 17. decembra 2021 obvestila vse strani o bistvenih dejstvih in premislekih, na podlagi katerih je nameravala uvesti dokončno protisubvencijsko dajatev na uvoz zadevnega izdelka (v nadaljnjem besedilu: dokončno razkritje). Za vse strani je bil določen rok za pošiljanje pripomb v zvezi s tem. Zainteresirane strani so imele možnost, da izrazijo pripombe glede začetka preiskave in zahtevajo zaslišanje pred Komisijo in/ali pooblaščencem za zaslišanje v trgovinskih postopkih.

(54) Nato so zainteresirane strani 21. januarja 2022 prejele dodatno dokončno razkritje (v nadaljnjem besedilu: dodatno dokončno razkritje), pri čemer jim je bil določen rok za pošiljanje pripomb v zvezi s tem. Zainteresirane strani so imele možnost, da zahtevajo zaslišanje pred Komisijo in/ali pooblaščencem za zaslišanje v trgovinskih postopkih.

([12]) Obvestilo o posledicah, ki jih ima izbruh COVID-19 na protidampinške in protisubvencijske preiskave (2020/C 86/06) (UL C 86, 16.3.2020, str. 6).

(55) Pripombe so poslali pritožnik, indijska vlada, indonezijska vlada, kitajska vlada, vzorčeni proizvajalci izvozniki, nepovezani uvoznik LSI ter konzorcij uvoznikov in distributerjev Euranimi.

(56) Stranem, ki so zahtevale zaslišanje, je bila odobrena tudi ta možnost. Zaslišanja so potekala s skupino IRNC in konzorcijem Euranimi.

(57) Pripombe, ki so jih predložile zainteresirane strani, so bile obravnavane in po potrebi upoštevane v tej uredbi.

(58) Skupina IRNC je trdila, da so bile njene pravice do obrambe kršene, ker ni imela dovolj časa za pripravo pripomb na dokončno razkritje. Komisija je v odgovoru poudarila, da je bil za skupino IRNC najprej določen 18-dnevni rok za predložitev pripomb, kar je precej več od predpisanega desetdnevnega roka, ki ga mora Komisija po dokončnem razkritju zagotoviti zainteresiranim stranem. Poleg tega je Komisija družbi na njeno zahtevo odobrila tridnevno podaljšanje. Zato je menila, da je imela skupina IRNC na voljo dovolj časa za predložitev pripomb o dokončnem razkritju, trditev pa je bila zavrnjena.

(59) Skupina Jindal in družba Jindal Indonesia sta od Komisije zahtevali, naj zagotovi, da se predlagane izravnalne dajatve in zaščitni ukrepi za jeklo ne bodo sešteli, kot je bilo storjeno v protidampinški uredbi.

(60) To je bilo obravnavano v uvodnih izjavah 1083 in 1084.

(61) Zaradi pravne varnosti sta skupina Jindal in družba Jindal Indonesia od Komisije zahtevali tudi, naj predlagano uredbo o uvedbi protisubvencijskih dajatev vključi v Uredbo (EU) 2019/1382 ([13]).

(62) Komisija je opozorila, da člen 3 že obravnava vprašanje medsebojnega vpliva med dajatvami, obračunanimi v skladu s to uredbo, in dajatvami, obračunanimi v skladu z Uredbo (EU) 2019/159 ([14]). Komisija je pri zadnji spremembi Uredbe (EU) 2019/1382 že napovedala, da bo v prihodnje vsaka uredba o uvedbi protidampinških in/ali protisubvencijskih ukrepov v zvezi z jeklenimi izdelki, za katere velja tudi zaščitni ukrep, vključevala posebne določbe, ki preprečujejo njihovo sočasno uporabo z zaščitno dajatvijo nad kvoto ([15]).

(63) Po dokončnem razkritju sta konzorcij Euranimi in družba LSI trdila, da bi morala Komisija začasno opustiti ukrepe v skladu s členom 24(4) osnovne uredbe.

(64) Komisija je potrdila prejem informacij, ki so jih predložile te strani, in jih opozorila, da se lahko, če bi to štela za primerno, odloči za začasno opustitev ukrepov, če bi se tržne razmere začasno toliko spremenile, da se škoda zaradi začasne opustitve najverjetneje ne bi ponovila, in če bi bilo to v interesu Unije.

2. ZADEVNI IZDELEK IN PODOBNI IZDELEK

2.1 Zadevni izdelek

(65) Zadevni izdelek v tej preiskavi so ploščato valjani izdelki iz nerjavnega jekla, hladno valjani (hladno deformirani), brez nadaljnje obdelave, ki se trenutno uvrščajo pod oznake KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 in 7220 90 80, s poreklom iz Indije in Indonezije. Te oznake KN so zgolj informativne.

([13]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/1382 z dne 2. septembra 2019 o spremembi nekaterih uredb, ki uvajajo protidampinške ali protisubvencijske ukrepe za nekatere izdelke iz jekla, za katere veljajo zaščitni ukrepi (UL L 227, 3.9.2019, str. 1).

([14]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/159 z dne 31. januarja 2019 o uvedbi dokončnih zaščitnih ukrepov proti uvozu nekaterih izdelkov iz jekla (UL L 31, 1.2.2019, str. 27).

([15]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/1754 z dne 4. oktobra 2021 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2019/1382 o spremembi nekaterih uredb, ki uvajajo protidampinške ali protisubvencijske ukrepe za nekatere izdelke iz jekla, za katere veljajo zaščitni ukrepi (UL L 352, 5.10.2021, str. 1), uvodna izjava 6.

2.2 **Podobni izdelek**

(66) Preiskava je pokazala, da imajo naslednji izdelki enake osnovne fizikalne, kemične in tehnične lastnosti ter so namenjeni enaki osnovni uporabi:

— zadevni izdelek,

— izdelek, ki se proizvaja in prodaja na domačih trgih zadevnih držav, ter

— izdelek, ki ga v Uniji proizvaja in prodaja industrija Unije.

(67) Komisija je sklenila, da so navedeni izdelki zato podobni izdelki v smislu člena 2(c) osnovne uredbe.

2.3 **Trditve glede obsega izdelka**

(68) En proizvajalec Unije, ki je deloval tudi kot uvoznik in končni uporabnik, je zahteval izključitev hladno valjanih izdelkov iz nerjavnega jekla razredov 200 in 201 iz obsega izdelka. Preiskava je pokazala, da so taki izdelki zamenljivi, kar zadeva lastnosti. Komisija je tudi sklenila, da bi se z odobritvijo te zahteve za izključitev carinskim organom dejansko naložilo nerazumno breme, saj bi morali opraviti laboratorijski preskus in preveriti končno uporabo vsake pošiljke. Poleg tega so podatki, ki jih je družba predložila v zvezi z nakupi izdelkov iz jekla razredov 200 in 201 ter drugih izdelkov iz zadevnih držav, pokazali, da je od teh držav kupila druge izdelke, ki spadajo v obseg izdelka sedanje preiskave, kar samo po sebi pomeni tveganje navzkrižne kompenzacije. Poleg tega, čeprav družba trdi, da imajo ti razredi jekla le eno končno uporabo, ni mogoče izključiti, da se lahko ti razredi jekla uporabljajo tudi za druge namene.

(69) Zato je Komisija sklenila, da odobritev tega zahtevka za izključitev iz obsega izdelka ne bi bila primerna, tako da je bila zavrnjena.

3. **SUBVENCIONIRANJE: INDIJA**

3.1 **Subvencije in programi subvencij, ki spadajo v obseg preiskav**

(70) Na podlagi informacij iz pritožbe, obvestila o začetku in odgovorov na vprašalnik Komisije je bilo preverjeno domnevno subvencioniranje indijske vlade prek naslednjih subvencij:

(i) neposredni prenos sredstev in potencialni neposredni prenos sredstev:

— kreditno financiranje pred odpremo in po njej,

— program izravnave obresti za financiranje izvoza,

— spodbude, ki jih zagotavljajo izvozne agencije,

— preferenčna posojila indijske državne banke (SBI) in razvojnega sklada za jeklo (SDF),

— nepovratna sredstva za raziskave in razvoj SDF in ministrstva za jeklarstvo;

(ii) opuščen ali neizterjan prihodek vlade, ki je sicer zapadel:

— sheme za oprostitev in odpust dajatev,

(a) shema vnaprejšnje odobritve (AAS),

(b) shema odobritve brezcarinskega uvoza (DFIA),

(c) shema povračila dajatev (DDS),

(d) shema za podporo izvozu investicijskega blaga (EPCGS),

(e) shema za izvoz blaga iz Indije (MEIS),

(f) spodbujanje izvoza z oprostitvijo dajatev in davčnimi oprostitvami – predvideni izvoz,

— spodbude za izvozno usmerjene obrate (EOU) in posebne ekonomske cone (SEZ),

— spodbude za davek od dohodkov;

(iii) zagotavljanje blaga in storitev za plačilo, nižje od primernega:

— zagotavljanje kromove rude za plačilo, nižje od primernega,

— zagotavljanje železove rude za plačilo, nižje od primernega;

(iv) nakupi blaga prek vladnih politik javnega naročanja;

(v) spodbude, ki jih zagotavlja izvozno-uvozna banka v obliki kreditov za kupce;

(vi) spodbude, ki jih zagotavljajo lokalne subvencijske sheme zvezne države Gudžarat.

3.2 **Sheme, za katere ni bilo odkritih dokazov o subvencioniranju**

– Kreditno financiranje pred odpremo in po njej

(71) Pritožnik je trdil, da indijske banke zagotavljajo financiranje izvoza pred odpremo izvoznikom, ki zahtevajo plačilo za prodano blago pred odpremo tega blaga. Podobno je financiranje izvoza po odpremi posojilo, ki ga finančne institucije zagotavljajo izvoznikom. To shemo upravlja indijska centralna banka. Trdil je tudi, da indijska vlada prek svoje centralne banke zasebnim indijskim bankam daje pooblastila ali navodila, naj zagotovijo finančni prispevek v obliki neposrednega prenosa sredstev (člen 3(1)(a)(i) in člen 3(1)(a)(iv) osnovne uredbe). Da bi izvoznik izkoristil ugodnosti te sheme, mora le dokazati izvoz, pri čemer ni potrebna nobena ocena tveganja. Ugodnost za izvoznika je torej razlika med tako prejeto preferenčno obrestno mero in tržno obrestno mero za podobna posojila v Indiji.

(72) Eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov je v obdobju preiskave v omejenem obsegu uporabljal kredite pred odpremo.

(73) Družba je uporabljala kredite pred odpremo v okviru shem obratnega kapitala (kreditne linije), ki so jih odprle javne in zasebne banke. Uporabljena obrestna mera je bila določena v skladu s tržnimi razmerami in na ravni, ki so jo zaračunavale druge javne in zasebne banke (vključno z mednarodnimi bankami), pri katerih je imela družba odprte kreditne linije. Obrestna mera je temeljila na referenčni temeljni obrestni meri v primeru izvoznih kreditov v indijskih rupijah ali na obrestni meri LIBOR v primeru izvoznih kreditov v ameriških dolarjih. V obeh primerih je bil na podlagi bonitetne ocene družbe dodan razmik. Iste kreditne linije so bile uporabljene tudi za domače kratkoročno financiranje.

(74) Indijska proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave nista uporabila izvoznih kreditov po odpremi.

(75) Zato Komisiji te sheme ni bilo treba nadalje preiskovati.

– Program izravnave obresti za financiranje izvoza

(76) Pritožnik je trdil, da program izravnave obresti izvoznikom zagotavlja finančni prispevek v obliki neposrednega prenosa sredstev, saj posojilodajalcem teh izvoznikov zagotavlja nadomestilo v višini od 3 % do 5 % vrednosti obresti, ki bi jih sicer bilo treba plačati za nekatera posojila.

(77) Indijska proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave nista uporabila programa izravnave obresti.

(78) Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati tega programa.

– Spodbude, ki jih zagotavljajo izvozne agencije

(79) Indijska vlada ima v celoti v lasti dve izvozni agenciji: agencijo Export Credit Guarantee Corporation of India Ltd (ECGC) in Indijsko izvozno-uvozno banko. Glavni cilj obeh agencij je spodbujanje indijskega izvoza. Pritožnik je trdil, da spodbude, ki jih zagotavljata ti agenciji, izvoznikom prinašajo ugodnosti, ker zagotavljajo zavarovanja, kreditna jamstva, kreditne linije in izvozne kredite pod manj strogimi pogoji kot na trgu.

(80) Indijska proizvajalca izvoznika nista uporabila kreditnih jamstev, izvoznih kreditov ali kreditnih linij, ki sta jih zagotovili agencija ECGC ali izvozno-uvozna banka.

(81) Dva proizvajalca iz skupine Jindal pa sta bila zavarovana z zavarovalnimi policami agencije ECGC. Vendar Komisija ni ugotovila, da bi te zavarovalne pogodbe odstopale od običajnih tržnih razmer. Premije so bile odvisne od največjega kritja izgube, držav in kupcev, ki jih zajema polica, in prejšnjih terjatev, tj. profila tveganja družb. Komisija je potrdila, da so bile plačane vse premije in pristojbine.

(82) Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati te sheme.

– Preferenčna posojila indijske državne banke (v nadaljnjem besedilu: SBI) in razvojnega sklada za jeklo (v nadaljnjem besedilu: SDF)

(83) Pritožnik je trdil, da indijska vlada proizvajalcem nerjavnega jekla zagotavlja preferenčna posojila za posamezne sektorje prek indijske državne banke (SBI) in razvojnega sklada za jeklo (SDF).

(84) SBI je bila ena od bank, ki so skupini Jindal odobrile dolgoročna posojila, vendar Komisija ni ugotovila, da so ta posojila namenjena posameznim sektorjem ali preferenčna. Obrestna mera je bila določena na podlagi referenčne temeljne obrestne mere in razmika. Dejansko je bila obrestna mera, ki jo je zaračunala banka SBI, nekoliko višja od obrestnih mer, ki so jih zaračunavale zasebne banke, ki so skupini Jindal odobrile dolgoročna posojila s podobnim trajanjem.

(85) Indijska proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave nista prejela posojil iz razvojnega sklada za jeklo.

(86) Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati te sheme.

– Nepovratna sredstva za raziskave in razvoj SDF in ministrstva za jeklarstvo

(87) Pritožnik je trdil, da indijska vlada proizvajalcem jekla zagotavlja nepovratna sredstva za raziskave in razvoj prek SDF. Nepovratna sredstva za raziskave in razvoj je mogoče pridobiti tudi neposredno od ministrstva za jeklarstvo.

(88) Indijska proizvajalca izvoznika nista prejela nepovratnih sredstev v obdobju preiskave ali nepovratnih sredstev, ki bi jih bilo mogoče dodeliti obdobju preiskave.

(89) Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati te sheme.

– Sheme za oprostitev in odpust dajatev

(90) Pritožnik je trdil, da proizvajalci izdelka v preiskavi izkoristijo ugodnosti več shem za povračilo dajatev pred izvozom in po njem, v skladu s katerimi so lahko uvožene surovine ali investicijsko blago oproščene carinskih in uvoznih dajatev. Te sheme proizvajalcem izvoznikom zagotavljajo ugodnost v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe, ki je enaka znesku opuščenega prihodka vlade ter zato znesku dajatev in davkov, ki niso bili pobrani.

(91) Kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 117 do 205, sta eden ali oba indijska proizvajalca izvoznika uživala ugodnosti nekaterih shem za oprostitev in odpust dajatev, in sicer zaradi shem AAS, DDS, EPCGS in MEIS.

(92) Vendar pa nobeden od obeh proizvajalcev izvoznikov v obdobju preiskave ni imel ugodnosti zaradi sheme DFIA niti ni imel transakcij domače prodaje, ki bi bile razvrščene kot predvideni izvoz. Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati zadnjih dveh shem.

– Spodbude za izvozno usmerjene obrate (EOU) in posebne ekonomske cone (SEZ)

(93) Pritožnik je trdil, da proizvajalci izdelka v preiskavi izkoriščajo več davčnih spodbud, če so registrirani kot izvozno usmerjen obrat ali se nahajajo v posebni ekonomski coni.

(94) Vendar nobeden od obeh indijskih proizvajalcev izvoznikov v obdobju preiskave ni bil registriran kot izvozno usmerjen obrat niti kot izvozno usmerjen obrat ni užival ugodnosti nobenih preteklih subvencij za investicijsko blago, ki bi se lahko dodelile v obdobju preiskave. Nobeden od obeh indijskih proizvajalcev izvoznikov se prav tako ne nahaja v posebni ekonomski coni.

(95) Zato Komisiji te sheme ni bilo treba nadalje preiskovati.

– Spodbude za davek od dohodkov

(96) Pritožnik je trdil, da proizvajalci izdelka v preiskavi izkoriščajo znižanja in oprostitve davka od dohodkov, ki izhajajo iz več programov, vključno z:

— znižano stopnjo davka od dohodkov za novoustanovljena podjetja,

— znižanjem davka od dohodkov za stroške raziskav in razvoja,

— znižanjem davka od dohodkov za dobičke, ki izhajajo iz velikih industrijskih projektov (ITES),

— znižanjem davka od dohodkov za dobičke podjetij posebne kategorije,

— znižanjem davka od dohodkov za naložbe v nove obrate in stroje.

(97) Indijska proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave nista bila deležna nobenih oprostitev davka, znižanj davka ali znižanih davčnih stopenj.

(98) Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati te sheme.

– Zagotavljanje železove rude za plačilo, nižje od primernega

(99) Pritožnik je trdil, da indonezijska vlada izvaja politiko, ki vključuje določanje visokih izvoznih dajatev na železovo rudo. Vlada je tako zagotovila povečanje domače dobave teh izdelkov in ohranitev cen železa precej pod mednarodnimi ravnmi. Te izvozne dajatve so skupaj z drugimi elementi pomenile, da je indijska vlada proizvajalcem surovin dala pooblastilo ali navodilo, naj indijskim proizvajalcem zagotovijo vhodne materiale za plačilo, nižje od primernega.

(100) Vendar nobeden od dveh indijskih proizvajalcev izvoznikov v svojem proizvodnem procesu ne uporablja železove rude. Zato Komisiji ni bilo treba nadalje preiskovati te sheme.

– Nakupi blaga prek vladnih politik javnega naročanja

(101) Pritožnik je trdil, da indijska vlada podpira indijsko industrijo hladno valjanega nerjavnega jekla z javnimi naročili. Trdil je, da morajo vladne agencije pri svojih naročilih uporabiti minimalni odstotek indijskega jekla in železa (med 15 % in 50 %). Poleg tega lahko, kadar tuji ponudnik ponudi najnižjo ceno, pridobijo le največ polovico količine naročila. Drugi del je treba dodeliti lokalnemu dobavitelju, ki lahko ponudi ceno v razponu 20 % nad ceno tujega ponudnika. Le če niti en lokalni dobavitelj ne more določiti cene v razponu 20 % nad najnižjo ceno (glede na široko maržo to ni verjetno), lahko učinkovitejši tuji ponudnik pridobi preostanek naročila.

(102) Eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov je bil v obdobju preiskave uspešen v vladnem postopku za oddajo javnega naročila.

(103) Komisija je preverila vse postopke za oddajo javnega naročila in ponudbe, povezane z zadevno indijsko družbo, v obdobju preiskave. Vendar ni bilo ugotovljenih nobenih elementov dejanskega subvencioniranja.

(104) Razpisi so objavljeni na spletu, na spletiščih zadevnih indijskih upravnih enot, institucij ali javnih družb (npr. indijskih železnic), družbe pa lahko pošljejo svoje ponudbe. Standardna praksa je, da se obseg naročila razdeli med dve družbi. Družbi, ki ponudi najnižjo ceno, se dodeli 60 % naročila, družbi, ki ponudi drugo najnižjo ceno, pa se dodeli preostalih 40 % naročila, če bo svojo ceno prilagodila ravni, ki jo ponuja zmagovalec razpisa. To pravilo se uporablja tudi, če sta ena ali obe zadevni družbi tuja ponudnika.

(105) Res je, da so nekatera naročila odprta samo za domače družbe. Če je postopek odprt za tuje ponudnike, ni cenovne diskriminacije, kot trdi pritožnik. Cenovni preferencial (20 %) za domače dobavitelje obstaja samo v primeru naročil, povezanih z investicijskim blagom ([16]).

([16]) POLITIKA DAJANJA PREDNOSTI NA DOMAČEM TRGU PROIZVEDENIM ŽELEZNIM IN JEKLENIM IZDELKOM PRI JAVNEM NAROČANJU – REVIDIRANO, 2019, člen 2.11 in Priloga B (Uradni list Indije št. 324 z dne 29. maja 2019).

(106) Komisija je potrdila, da je izbrana družba v vseh postopkih za oddajo javnega naročila, dodeljenih indijskemu proizvajalcu SSCR v obdobju preiskave, ne glede na to, ali so bili odprti za tuje ponudnike ali ne, ponudila najnižjo ceno ali pa je morala kot družba z drugo najboljšo ponudbo svojo ceno prilagoditi najnižji ponujeni ceni.

(107) Po dokončnem razkritju je pritožnik trdil, da je izključitev tujih ponudnikov iz nekaterih postopkov za oddajo javnega naročila povzročila manjšo konkurenco in zato višje skupne cene, ki so se izenačile s finančnim prispevkom z nakupom blaga za plačilo, višje od primernega.

(108) Poleg tega je pritožnik ugotovil, da indijska pravila o javnem naročanju z izključitvijo uvoza iz nekaterih razpisov zagotavljajo določene količine nakupov indijskim proizvajalcem, kar samo po sebi pomeni ugodnosti zanje.

(109) Komisija se strinja, da izključitev tujih ponudnikov potencialno zmanjšuje konkurenco in lahko pripelje do vzpostavitve trga samo za domače ponudnike. Vendar so bile količine, ki jih je skupina Jindal prodala na podlagi javnih razpisov, zanemarljive glede na celotno domačo prodajo družbe v obdobju preiskave. Poleg tega Komisija pri analizi postopkov za oddajo javnega naročila, dodeljenih indijskemu proizvajalcu SSCR v obdobju preiskave, ni opazila bistvenih razlik v ravneh cen med zmagovalnimi ponudbami na razpisih, odprtih za tuje družbe, in tistimi, na katerih niso sodelovale. Zato Komisija v tem posebnem primeru ni ugotovila nobenih znatnih ugodnosti v smislu člena 3(1)(b) osnovne uredbe.

– Spodbude, ki jih zagotavlja izvozno-uvozna banka v obliki kreditov za kupce

(110) Pritožnik je trdil, da izvozno-uvozna banka ponuja kreditne linije in kredite za kupce. Navedene spodbude niso namenjene izvoznikom, temveč tujim vladam, tujim razvojnim bankam in čezmorskim finančnim institucijam, poslovnim bankam v tujini ali drugim subjektom. Financiranje jim omogoča nakup od indijskih izvoznikov pod odloženimi kreditnimi pogoji.

(111) Noben izvoz proizvajalcev izvoznikov v preiskavi v obdobju preiskave ni bil zajet v kreditnih linijah ali kreditu za kupce izvozno-uvozne banke.

(112) Zato Komisiji te sheme ni bilo treba nadalje preiskovati.

– Spodbude, ki jih zagotavljajo lokalne subvencijske sheme zvezne države Gudžarat

(113) Pritožnik je trdil, da lahko nekateri proizvajalci SSCR poleg subvencij, ki jih je dodelila indijska vlada, izkoristijo ugodnosti subvencijskih shem na državni ravni, ki jih zagotavlja vlada Gudžarata. V pritožbi so navedene štiri lokalne sheme:

— shema za spodbude za industrije v obdobju 2016–2021, ki zagotavlja davčno spodbudo za nova podjetja, ustanovljena v Gudžaratu,

— shema Gudžarata za odpust DDV: podjetju iz Gudžarata se lahko povrne DDV, plačan na kupljen vhodni material, v obliki dobropisa za vstopni davek,

— zakon o posebni ekonomski coni: oprostitve kolkovine in pristojbine za registracijo,

— oprostitev davka za prodajo in drugih državnih davkov na nakupe vhodnih materialov za posebno ekonomsko cono ali enoto v posebni ekonomski coni.

(114) Samo eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov v preiskavi je v državi Gudžarat in bi lahko uporabil zgoraj navedene lokalne subvencijske sheme. Vendar je bilo ugotovljeno, da družba v obdobju preiskave ni izkoristila ugodnosti nobene od teh shem.

(115) Zato Komisiji te sheme ni bilo treba nadalje preiskovati.

– Odbitek kolkovine za električno energijo (vlada Gudžarata)

(116) Komisija je ugotovila, da je v obdobju preiskave en proizvajalec izvoznik izkoristil ta ukrep. Ker pa se je zdelo, da je bila ugodnost za to družbo zanemarljiva (0,02 %), se je Komisija odločila, da tega ukrepa ne bo nadalje preiskala.

3.3 **Sheme, za katere so bili odkriti dokazi o subvencioniranju**

3.3.1 *Sheme za oprostitev in odpust dajatev*

(117) Sheme AAS, EPCGS in MEIS temeljijo na zakonu o zunanjetrgovinskem poslovanju (razvoj in predpisi) iz leta 1992 (št. 22 iz leta 1992), ki je začel veljati 7. avgusta 1992 (v nadaljnjem besedilu: zakon o zunanjetrgovinskem poslovanju). Zakon o zunanjetrgovinskem poslovanju indijski vladi dovoljuje izdajanje uradnih obvestil o izvozni in uvozni politiki. Ta so povzeta v dokumentih o zunanjetrgovinski politiki, ki jih ministrstvo za trgovino običajno izda vsakih pet let in jih redno posodablja.

(118) Za obdobje preiskave je pomemben dokument o zunanjetrgovinski politiki v obdobju 2015–2020 (v nadaljnjem besedilu: dokument o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020). Poleg tega indijska vlada v priročniku o postopkih za obdobje 2015–2020 (v nadaljnjem besedilu: priročnik o postopkih 2015–2020) določa tudi postopke, ki urejajo dokument o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020.

(119) Shema DDS temelji na oddelku 75 zakona o carini iz leta 1962, oddelku 37 zakona o osrednjih trošarinah iz leta 1944, oddelkih 93A in 94 zakona o javnih financah iz leta 1994 ter predpisih za povračilo carin, osrednjih trošarin in davka na storitve iz leta 1995. Stopnje povračila se redno objavljajo.

(120) Na splošno je treba opozoriti, da Komisija ni mogla v razumnem času dokončati preverjanja na daljavo v zvezi z nekaterimi dokumenti, povezanimi z izvoznimi/uvoznimi transakcijami v okviru shem za povračilo dajatev, opisanih v tem pododdelku, kot je bilo zahtevano in dogovorjeno med navzkrižnim preverjanjem na daljavo. V zvezi s tem je Komisija uporabila najboljša razpoložljiva dejstva v primeru ugotovljenih neskladnosti med podatki, ki so jih sporočile družbe in indijska vlada, na podlagi člena 28(3) osnovne uredbe.

(121) Po dokončnem razkritju je eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov trdil, da je namen shem AAS, DDS in MEIS nevtralizirati carine, ki jih družba plačuje na uvoz surovin, uporabljenih v izvoženih izdelkih, zato te tri sheme ne pomenijo ugodnosti za družbo.

(122) Vendar v nasprotju s to izjavo ugodnosti, ki so jih družbe prejele v okviru shem DDS in MEIS, niso neposredno povezane z dajatvami na uvoz surovin, ki jih družba uporablja za izvožene izdelke.

(123) V primeru sheme DDS izvozna družba prejme gotovinska plačila, ki so povezana samo z vrednostjo FOB njenega izvoza. Zadevni družbi sploh ni treba uvažati nobenih surovin.

(124) V primeru sheme MEIS proizvajalec izvoznik prejme dobropis, ki se lahko proda na trgu ali uporabi za izravnavo prihodnjih zapadlih uvoznih dajatev, vendar ta izravnava ni omejena na surovine, uporabljene pri proizvodnji izvoženih izdelkov, za katere so bili prejeti dobropisi iz sheme MEIS. Dobropisi iz sheme MEIS se torej lahko uporabijo za izravnavo vseh zapadlih uvoznih dajatev, vključno z uvoznimi dajatvami v zvezi z investicijsko opremo. Prav tako se lahko unovčijo, tudi če družba ne uvaža ničesar.

(125) Samo v primeru sheme AAS obstaja neposredna povezava med oprostitvijo uvoznih dajatev na surovine, ki jih uvozi družba, in izvoženimi izdelki. Zato Komisija oprostitve dajatve ne obravnava kot ugodnost za družbo, če lahko ta dokaže dejansko potrošnjo surovin, uvoženih v okviru sheme AAS, pri proizvodnji izvoženih končnih izdelkov.

– Shema vnaprejšnje odobritve (AAS)

(126) Komisija je ugotovila, da je en indijski proizvajalec izvoznik v obdobju preiskave uporabljal shemo AAS.

(a) Pravna podlaga

(127) Shema je podrobno opisana v točkah 4.03 do 4.24 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 in poglavjih 4.04 do 4.52 priročnika o postopkih 2015–2020 ter v posodobljenem priročniku o postopkih 2015–2020.

(b) Upravičenost

(128) Shemo AAS sestavlja šest podshem, kot je podrobneje opisano v naslednjem oddelku. Navedene podsheme se med drugim razlikujejo v obsegu upravičenosti. Proizvajalci izvozniki in trgovci izvozniki, vezani na spremljajoče proizvajalce, so upravičeni do podsheme AAS za fizični izvoz in podsheme AAS za letne potrebe. Proizvajalci izvozniki, ki dobavljajo končnemu izvozniku, so upravičeni do sheme AAS za vmesne dobave. Glavni izvajalci, ki dobavljajo za kategorije predvidenega izvoza, navedene v odstavku 7.02 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020, kot so dobavitelji izvozno usmerjenih obratov, so upravičeni do izvozne podsheme, predvidene v okviru sheme AAS. Vmesni dobavitelji proizvajalcev izvoznikov pa so upravičeni do ugodnosti predvidenega izvoza v okviru podshem vnaprejšnje pripustitve naročil in vzajemnega notranjega akreditiva.

(c) Praktično izvajanje

(129) Shema AAS se lahko izda v primerih, opisanih v nadaljevanju.

(130) Fizični izvoz: to je glavna podshema. Omogoča dajatev prost uvoz vhodnih materialov za proizvodnjo določenega izvoženega končnega izdelka. „Fizični“ v tem primeru pomeni, da mora izvozni izdelek zapustiti ozemlje Indije. Uvozno nadomestilo in izvozna obveznost, vključno z vrsto izvoznega izdelka, sta določena v dovoljenju.

(131) Letna potreba: taka odobritev ni vezana na določen izvoženi izdelek, temveč na širšo skupino izdelkov (npr. kemične in sorodne izdelke). Imetnik dovoljenja lahko – do neke mejne vrednosti, določene glede na pretekli izvoz – brez dajatev uvaža vse vhodne materiale, ki se uporabljajo pri proizvodnji katerega koli izdelka, ki spada v tako skupino izdelkov. Če uporablja materiale, ki so oproščene dajatev, se lahko odloči za izvoz katerega koli izdelka, ki spada v tako skupino izdelkov.

(132) Vmesne dobave: ta podshema zajema primere, v katerih nameravata dva proizvajalca proizvajati en izvozni izdelek in si razdeliti proizvodni proces. Proizvajalec izvoznik, ki izdeluje vmesni izdelek, lahko brez dajatev uvaža vhodne materiale in za ta namen pridobi shemo AAS za vmesne dobave. Končni izvoznik dokonča proizvodnjo in je obvezan izvoziti dokončani izdelek.

(133) Predvideni izvoz: ta podshema glavnemu izvajalcu omogoča uvažanje vhodnih materialov z oprostitvijo uvoznih dajatev, potrebnih za proizvodnjo blaga, ki se bo prodajalo kot predvideni izvoz. Indijska vlada trdi, da se predvideni izvoz nanaša na tiste transakcije, pri katerih dobavljeno blago ne zapusti države. Številne kategorije dobav se štejejo za predviden izvoz, če je blago izdelano v Indiji, na primer dobava blaga izvozno usmerjenim obratom ali družbi, ki se nahaja v posebni ekonomski coni.

(134) Vnaprejšnja pripustitev naročil (ARO): imetnik sheme AAS, ki namerava pridobivati vhodne materiale iz domačih virov namesto z neposrednim uvozom, jih lahko pridobiva z ARO. V teh primerih se vnaprejšnja dovoljenja potrdijo kot ARO in se domačemu dobavitelju potrdijo ob dobavi v njej določenih izdelkov. S potrditvijo ARO je domači dobavitelj upravičen do ugodnosti za predvideni izvoz, kot so določene v odstavku 7.03 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 (tj. podsheme AAS za vmesne dobave/predvideni izvoz, povračila za predvideni izvoz in nadomestila za končne trošarine). V okviru mehanizma ARO prejme nadomestila za plačane davke in dajatve dobavitelj, namesto da bi bila ta vrnjena končnemu izvozniku v obliki povračil/nadomestil dajatev. Vračilo davkov/dajatev se lahko uveljavlja za domače in uvožene vhodne materiale.

(135) Vzajemni notranji akreditiv: ta podshema ponovno zajema domače dobave imetniku vnaprejšnje odobritve. Imetnik vnaprejšnje odobritve lahko pri banki odpre notranji akreditiv v korist domačega dobavitelja. Banka potrdi odobritev za neposredni uvoz le za vrednosti in količine domačih izdelkov, za uvožene izdelke pa ne. Domači dobavitelj je upravičen do ugodnosti za predvideni izvoz, kot je določeno v odstavku 7.03 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 (tj. podsheme AAS za vmesne dobave/predvideni izvoz, povračila za predvideni izvoz in nadomestila za končne trošarine).

(136) Komisija je ugotovila, da je en proizvajalec izvoznik, ki uporablja shemo, v obdobju preiskave pridobil koncesije v okviru prve podsheme, tj. podsheme AAS za fizični izvoz. Zato ni treba ugotavljati, ali so neuporabljene podsheme take, da se proti njim lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

(137) Za namene preverjanja, ki ga izvajajo indijski organi, je imetnik vnaprejšnje odobritve zakonsko zavezan, da vodi „verodostojno in ustrezno poslovno knjigo porabe in brez dajatev uvoženega/brez trošarin nabavljenega blaga“ v določeni obliki (poglavje 4.51 ter Dodatek 4H k priročniku o postopkih 2015–20), tj. dejansko evidenco porabe. To evidenco mora preveriti zunanji pooblaščeni računovodja/stroškovni računovodja, ki izda potrdilo, da so bile predpisane evidence in ustrezna dokumentacija pregledane ter da so informacije, predložene v skladu z Dodatkom 4H, v vseh pogledih resnične in pravilne.

(138) V zvezi s podshemo, ki jo je v obdobju preiskave uporabljala zadevna družba, tj. za fizični izvoz, indijska vlada določi količino in vrednost nadomestila za uvoz in obveznosti izvoza, kar je navedeno v odobritvi. Poleg tega morajo vladni uslužbenci med uvozom in izvozom na odobritev vpisati ustrezne transakcije. Obseg uvoza, dovoljenega v okviru sheme AAS, določi indijska vlada na podlagi standardnih vhodno-izhodnih normativov (SION), ki obstajajo za večino izdelkov, vključno z izdelkom v preiskavi.

(139) Uvoženi vhodni materiali niso prenosljivi in jih je treba uporabiti za proizvodnjo nastalega izvoznega izdelka. Obveznost izvoza je treba izpolniti v določenem časovnem roku po izdaji dovoljenja (18 mesecev z možnostjo dveh podaljšanj za 6 mesecev).

(140) Med uvoženimi vhodnimi materiali in izvoženimi končnimi izdelki ni tesne povezave. Upravičeni vhodni materiali se lahko uvažajo in uporabljajo tudi za druge izdelke, ne le za izdelek v preiskavi. Poleg tega se lahko dovoljenja za različne izdelke združujejo. To pomeni, da lahko izvoz v okviru dovoljenja AAS za en izdelek daje pravico za uvoz vhodnih materialov brez dajatev v okviru dovoljenja AAS za drug izdelek.

(141) Preiskava je pokazala, da ni bilo zaprto nobeno od dovoljenj AAS, ki jih uporablja proizvajalec izvoznik. Zato proizvajalec izvoznik ni predložil nobenega Dodatka 4H za svoja dovoljenja AAS. Poleg tega je proizvajalec izvoznik priznal, da njegova evidenca potrošnje ne omogoča ugotavljanja dejanske potrošnje uvoženih surovin ter njihove povezave s proizvedenimi in izvoženimi končnimi izdelki. Opozoriti je treba, da je zadevni proizvajalec vertikalno integriran na več ravneh:

faza 1: proizvodnja koksa in ferokroma,

faza 2: proizvodnja tekočega nerjavnega jekla,

faza 3: proizvodnja plošč,

faza 4: proizvodnja vroče valjanih kolobarjev,

faza 5: proizvodnja hladno valjanih ploščatih izdelkov (zadevni izdelek),

pri čemer se uvožene surovine uporabijo v fazi 2, kjer se zmešajo s surovinami, proizvedenimi v fazi 1 ali kupljenimi na domačem trgu.

(d) Sklepi o shemi AAS

(142) Oprostitev uvoznih dajatev je v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe subvencija, saj pomeni finančni prispevek indijske vlade, s katerim se odpove svojemu prihodku od dajatev, ki bi sicer zapadle v plačilo, preiskovanemu izvozniku pa zagotavlja ugodnost, saj izboljša njegovo likvidnost.

(143) Poleg tega je podshema AAS za fizični izvoz zakonsko pogojena z opravljanjem izvoza, zato se šteje za specifično ter se proti njej lahko uvedejo izravnalni ukrepi v skladu členom 4(4), prvi pododstavek, točka (a) osnovne uredbe. Brez izvozne obveznosti družba ne more uživati ugodnosti iz te sheme.

(144) V tem primeru se uporabljena podshema ne more šteti za dovoljeni sistem povračila dajatev ali sistem nadomestnega povračila v smislu člena 3(1)(a)(ii) osnovne uredbe. Podshema ne izpolnjuje pravil iz Priloge I, točka (i), Priloge II (opredelitev in pravila za povračila) in Priloge III (opredelitev in pravila za nadomestna povračila) k osnovni uredbi. Indijska vlada ni učinkovito uporabljala svojega sistema ali postopka preverjanja, da bi lahko potrdila, ali in v kakšnih količinah so bili vhodni materiali porabljeni pri proizvodnji izvoženega izdelka (Priloga II(4) k osnovni uredbi in v primeru shem nadomestnega povračila Priloga III(II)(2) k osnovni uredbi). Poleg tega SION za izdelek v preiskavi niso bili dovolj natančni in sami ne morejo pomeniti sistema preverjanja dejanske potrošnje, ker zasnova navedenih standardnih normativov indijski vladi ne omogoča dovolj natančnega preverjanja količin vhodnih materialov, porabljenih v izvozni proizvodnji. Indijska vlada niti ni izvedla nadaljnje preiskave na podlagi

dejanskih vhodnih materialov, čeprav bi to ob neobstoju učinkovitega sistema preverjanja (Priloga II(5) in Priloga III(II)(3) k osnovni uredbi) morala storiti.

(145) Proti tej podshemi se torej lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

(e) Izračun zneska subvencij

(146) Ker ni dovoljenih sistemov povračila dajatev in ni mogoče preveriti dejanske stopnje potrošnje zadevnih vhodnih materialov, se skupni znesek opuščenih carin (osnovna carina in carina na davek) šteje za presežni odpust, ki bi pomenil subvencijo, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, v skladu s členom 3(1)(a)(ii) osnovne uredbe.

(147) Proizvajalec izvoznik je bil z dopisom z dne 22. novembra 2021 obveščen o nameri Komisije, da uporabi člen 28 osnovne uredbe, in o najboljših razpoložljivih dejstvih v zvezi s tem.

(148) V nasprotju z nadaljnjimi trditvami družbe, da taka metodologija izračuna ugodnosti na podlagi sheme AAS odstopa od prejšnje prakse Komisije ter temelji zgolj na predpostavkah in sklepih, se ponovno poudarja, da družba ni predložila nobenih podatkov, ki bi omogočali izračun dejanskega presežnega odpusta.

(149) V skladu s členom 7(1)(a) osnovne uredbe so bile pristojbine, ki jih je morala družba plačati za pridobitev subvencije, odštete od celotnega zneska subvencije, če je bil vložen zahtevek.

(150) V skladu s členom 7(2) osnovne uredbe bi bilo treba presežni odpust dodeliti za celotni prihodek od izvoza kot ustrezen imenovalec, ker je subvencija pogojena z opravljenim izvozom.

(151) Stopnja subvencije, določena v zvezi s to shemo v obdobju preiskave, je znašala 0,05 %.

(152) Po dokončnem razkritju je zadevni indijski proizvajalec izvoznik ponovil svoje trditve v zvezi z neupravičeno uporabo člena 28 osnovne uredbe in metodologijo izračuna ugodnosti za družbo v okviru te sheme, ki jo je uporabila Komisija.

(153) Vendar pa niso bile predložene nobene nove trditve. Opozoriti je treba, da Komisija ni imela druge možnosti, kot da se sklicuje na najboljša razpoložljiva dejstva, saj družba ni predložila podatkov, ki bi omogočali standardni izračun presežnega odpusta v okviru te sheme. V vsakem primeru se je Komisija ob upoštevanju določene stopnje subvencije, kot je navedena v uvodni izjavi 151, odločila, da ne bo izravnala zanemarljive ugodnosti, dodeljene skupini Jindal v okviru sheme AAS.

– Shema povračila dajatev (DDS)

(154) Komisija je ugotovila, da je en indijski proizvajalec izvoznik v obdobju preiskave uporabljal shemo DDS.

(a) Pravna podlaga

(155) Pravna podlaga, ki se je uporabljala v obdobju preiskave v zvezi s pregledom, so bili predpisi za povračilo carin in osrednjih trošarin iz leta 1995 (v nadaljnjem besedilu: predpisi iz leta 1995), kakor so bili spremenjeni leta 2006 ([17]) in nato nadomeščeni s predpisi za povračilo carin in osrednjih trošarin iz leta 2017 ([18]) (v nadaljnjem besedilu: predpisi iz leta 2017), ki so začeli veljati 1. oktobra 2017. V predpisu iz točke 3(2) predpisov iz leta 1995 se ureja metoda izračuna te sheme za povračilo dajatev. V predpisu iz točke 12(1)(a)(ii) navedenih predpisov se ureja izjava, ki jo morajo proizvajalci izvozniki izpolniti, da lahko izkoristijo zadevno shemo. Ta predpisa se v predpisih iz leta 2017 nista spremenila in ustrezata predpisu iz točke 3(2) oziroma točke 13(1)(a)(ii).

([17]) http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs-act/formatted-htmls/cs-rulee
([18]) Obvestilo št. 88/2017-CUSTOMS (N.T.), New Delhi, 21. september 2017. http://www.cbic.gov.in/resources//htdocs-cbec/customs/cs-act/notifications/notfns-2017/cs-nt2017/csnt88-2017.pdf.

(156) Poleg tega okrožnica št. 24/2001 ([19]) vsebuje posebna navodila glede izvajanja predpisa iz točke 3(2) in izjavo, ki jo morajo izvozniki predložiti na podlagi predpisa iz točke 12(1)(a)(ii).

(157) Predpis iz točke 4 predpisov iz leta 1995 določa, da lahko centralna vlada spremeni znesek ali stopnje, določene na podlagi predpisa iz točke 3. Vlada je izvedla številne spremembe; stopnje so bile nazadnje spremenjene z obvestilom št. 95/2018 – CUSTOMS in obvestilom št. 07/2020 – CUSTOMS. Zato je stopnja povračila dajatev za izdelek v preiskavi znašala 1,8 % oziroma 1,6 % vrednosti FOB izvoženih izdelkov v prvem oziroma drugem delu ([20]) obdobja preiskave. Enake stopnje povračila dajatev se uporabljajo za vroče valjane izdelke iz nerjavnega jekla, ki jih izvaža zadevna indijska družba.

(b) Upravičenost

(158) Do te sheme je upravičen vsak proizvajalec izvoznik ali trgovec izvoznik.

(c) Praktično izvajanje

(159) Na podlagi te sheme lahko vsaka družba, ki izvaža upravičene izdelke, prejme znesek, ki ustreza deležu deklarirane vrednosti FOB izvoženega izdelka. Predpis iz točke 3(2) predpisov za povračilo carin in osrednjih trošarin določa, kako se izračuna znesek subvencije:

„(2) Centralna vlada pri določanju zneska ali stopnje povračila dajatev na podlagi tega predpisa upošteva:

(a) povprečno količino ali vrednost vsakega razreda ali opis materialov, iz katerih se določen razred blaga običajno proizvaja ali izdeluje v Indiji;

(b) povprečno količino ali vrednost uvoženih materialov ali trošarinskih materialov, uporabljenih za proizvodnjo ali izdelavo določenega razreda blaga v Indiji;

(c) povprečni znesek dajatev, plačanih za uvožene materiale ali trošarinske materiale, uporabljene pri proizvodnji polizdelkov, komponent in vmesnih izdelkov, ki se uporabljajo pri proizvodnji blaga;

(d) povprečni znesek dajatev, plačanih za materiale, ki se porabijo v postopku proizvodnje, in katalitična sredstva: če se tak odpadek ali katalitično sredstvo znova uporabi v katerem koli postopku izdelave ali se proda, se odšteje tudi povprečni znesek dajatev na znova uporabljene ali prodane odpadke ali katalitična sredstva;

(e) povprečni znesek dajatev, plačanih za uvožene materiale ali trošarinske materiale, ki se uporabljajo za embaliranje ali pakiranje izvoznega blaga;

(f) vse druge informacije, ki so po mnenju centralne vlade pomembne ali koristne za ta namen.“

(160) Indijska vlada je torej znesek, ki ga je treba vrniti, izračunala na podlagi povprečnih vrednosti ustreznih carinskih dajatev na ravni industrije, plačanih za uvožene surovine, in povprečnega količnika potrošnje industrije, ki je bil zbran pri proizvajalcih upravičenih izvoznih izdelkov, za katere indijska vlada meni, da so reprezentativni. Indijska vlada nato znesek, ki ga je treba vrniti, izrazi kot delež povprečne izvozne vrednosti upravičenih izvoženih izdelkov.

(161) Indijska vlada ta delež uporabi za izračun zneska povračila dajatev, ki ga lahko dobijo vsi upravičeni izvozniki. Stopnjo za to shemo določi za vsak izdelek posebej.

([19]) Okrožnica z dne 20. aprila 2001, F.NO.605/47/2001-DBK, oddelek za prihodke pri ministrstvu indijske vlade za finance, izjava na podlagi predpisa iz točke 12(1)(a)(ii) predpisov za povračilo carin za uporabo vseindustrijske stopnje povračila. Glej zlasti oddelka 2 in 3 izjave na podlagi predpisa iz točke 12(1)(a)(ii) predpisov za povračilo carin za uporabo vseindustrijske stopnje povračila; na voljo na: http://www.cbic.gov.in/htdocs-cbec/customs/cs- circulars/cs-circulars-2001/24-2001-cus.

([20]) Stopnja povračila dajatev se je 28. januarja 2020 spremenila.

(162) Za upravičenost do ugodnosti iz te sheme mora družba izvažati. V trenutku, ko se odpremni podatki vnesejo v carinski strežnik, se označi, da izvoz poteka v okviru sheme DDS, znesek povračila dajatev pa se nepreklicno določi. Potem ko odpremna družba vloži splošni izvozni manifest in ko carinski urad ustrezno primerja navedeni dokument s podatki iz izvozne odpremnice, so izpolnjeni vsi pogoji za odobritev plačila zneska povračila bodisi z neposrednim plačilom na izvoznikov bančni račun bodisi z denarnim nakazilom.

(163) Izvoznik mora poleg tega predložiti tudi dokaz o realizaciji iztržka od izvoza, in sicer bančno potrdilo o realizaciji. Ta dokument se lahko predloži po izplačilu zneska povračila, vendar indijska vlada izterja izplačani znesek, če izvoznik bančnega potrdila o realizaciji ne predloži v določenem roku.

(164) Znesek povračila se lahko uporabi v kakršen koli namen in se lahko v skladu z indijskimi računovodskimi standardi po obračunskem načelu knjiži kot dohodek na poslovnem računu, ko je izpolnjena obveznost izvoza.

(165) Indijska carinska uprava v skladu z ustrezno zakonodajo in upravnimi navodili ne bi smela zahtevati nobenega dokaza, da mora ali bo moral izvoznik, ki zahteva povračilo dajatve, poravnati carinsko dajatev za uvoz surovin, potrebnih za proizvodnjo izvoženega izdelka. Poleg tega je indijska vlada med navzkrižnim preverjanjem na daljavo potrdila, da bi družbe, ki bi vse surovine pridobile na domačem trgu, še vedno izkoristile polno stopnjo, izračunano na podlagi predpisa iz točke 3(2).

(d) Sklep o shemi DDS

(166) Shema DDS zagotavlja subvencije v smislu člena 3(1)(a)(I) in člena 3(2) osnovne uredbe. Tako imenovani znesek povračila dajatve je finančni prispevek indijske vlade, saj je izplačan v obliki neposrednega prenosa sredstev s strani indijske vlade. V zvezi z uporabo teh sredstev ni omejitev. Poleg tega znesek povračila dajatev pomeni ugodnost za izvoznika, saj izboljša njegovo likvidnost.

(167) Indijska vlada stopnjo povračila dajatev za izvoz določi za vsak izdelek posebej. Čeprav se subvencija imenuje povračilo dajatev, shema nima vseh značilnosti dovoljenega sistema povračila dajatev ali nadomestnega sistema povračil v smislu člena 3(1)(a)(ii) osnovne uredbe ter ne izpolnjuje pravil iz Priloge I, točka (I), Priloge II (opredelitev in pravila za povračila) in Priloge III (opredelitev in pravila za nadomestna povračila) k osnovni uredbi. Gotovinsko plačilo izvozniku ni nujno povezano z dejanskim plačilom uvoznih dajatev za surovine, prav tako pa ni dobropis za dajatve, ki bo uporabljen za izravnavo uvoznih dajatev za pretekli ali prihodnji uvoz surovin. Poleg tega ni sistema ali postopka, ki bi potrdil, kateri vhodni podatki se porabijo pri proizvodnji izvoženega izdelka in v kakšnih količinah. Indijska vlada niti ni izvedla nadaljnje preiskave na podlagi dejanskih vhodnih materialov, čeprav bi to ob neobstoju učinkovitega sistema preverjanja (Priloga II(5) in Priloga III(II)(3) k osnovni uredbi) morala storiti.

(168) Plačilo, ki ga izplača indijska vlada po tem, ko izvozniki opravijo izvoz, je odvisno od opravljenega izvoza, zato se ta shema šteje za specifično, proti njej pa se lahko v skladu s členom 4(4)(a) osnovne uredbe uvedejo izravnalni ukrepi.

(169) Na podlagi navedenega se sklene, da se proti shemi DDS lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

(e) Izračun zneska subvencij

(170) V skladu s členom 3(2) in členom 5 osnovne uredbe je Komisija znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračunala glede na ugodnost za prejemnika, ki je bila ugotovljena v obdobju preiskave. Komisija je ob upoštevanju navedenega ugotovila, da je ugodnost prejemniku dodeljena takrat, ko se izvede izvozna transakcija v okviru te sheme. Takrat mora indijska vlada izplačati znesek povračila, kar pomeni finančni prispevek v smislu člena 3(1)(a)(I) osnovne uredbe. Ko carinski organi izdajo izvozno odpremnico, na kateri je med drugim naveden znesek povračila, dodeljenega za navedeno izvozno transakcijo, indijska vlada nima pravice odločati o tem, ali se subvencija dodeli.

(171) Glede na navedeno je Komisija štela za ustrezno, da se ugodnosti v okviru sheme DDS izračunajo kot vsota zneskov povračil, prejetih za vse izvozne transakcije v okviru te sheme v obdobju preiskave. Komisija je upoštevala zneske povračila dajatev, prejete za vse izvozne transakcije indijskega proizvajalca izvoznika, saj družba izvaža samo izdelek v preiskavi in vroče valjane izdelke iz nerjavnega jekla, ki so polizdelki za proizvodnjo izdelka v preiskavi, za katerega veljajo enake stopnje povračila dajatev.

(172) V skladu s členom 7(2) osnovne uredbe je Komisija te zneske subvencij dodelila za celotni prihodek družbe od izvoza v obdobju preiskave kot ustrezen imenovalec, ker je subvencija pogojena z opravljenim izvozom in ni bila dodeljena glede na izdelane, proizvedene, izvožene ali prepeljane količine.

(173) Stopnja subvencije, določena za skupino Jindal v zvezi s to shemo v obdobju preiskave, je znašala 1,65 %.

– Shema za podporo izvozu investicijskega blaga (EPCGS)

(174) Komisija je ugotovila, da sta v obdobju preiskave dva indijska proizvajalca izvoznika v okviru sheme EPCGS prejela koncesije, ki bi lahko bile dodeljene zadevnemu izdelku.

(a) Pravna podlaga

(175) Podroben opis sheme EPCGS je v poglavju 5 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 in poglavju 5 priročnika o postopkih 2015–2020.

(b) Upravičenost

(176) Do tega ukrepa so upravičeni proizvajalci izvozniki in trgovci izvozniki, vezani na spremljajoče proizvajalce, ter izvajalci storitev.

(c) Praktično izvajanje

(177) Pod pogojem obveznosti izvoza je družbi dovoljen uvoz investicijskega blaga (novega in do 10 let starega) po znižani stopnji dajatve. Indijska vlada v ta namen po vlogi in plačilu pristojbine izda dovoljenje EPCGS. Shema določa znižano stopnjo uvozne dajatve za vse investicijsko blago, uvoženo v okviru te sheme. Za izpolnjevanje obveznosti izvoza je treba uvoženo investicijsko blago uporabiti za proizvodnjo določene količine za izvoz predvidenega blaga v določenem obdobju. Na podlagi dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 in posodobljenega dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 se lahko investicijsko blago uvaža po ničelni stopnji dajatve v okviru sheme EPCGS. Vendar je bila v primeru investicijskega blaga, uvoženega pred letom 2015, alternativna možnost tudi 3-odstotna stopnja dajatve – v tem primeru je bil čas za izpolnitev obveznosti izvoza daljši. Obveznost izvoza, ki zajema šestkratnik privarčevane dajatve, mora biti izpolnjena v največ šestih letih.

(178) Imetnik dovoljenja EPCGS lahko nabavlja investicijsko blago tudi na domačem trgu. V takem primeru lahko domači proizvajalec investicijskega blaga izkoristi ugodnost dajatev prostega uvoza sestavnih delov, potrebnih za proizvodnjo takega investicijskega blaga. Po drugi strani lahko domači proizvajalec zahteva ugodnost iz predvidenega izvoza v zvezi z dobavo investicijskega blaga imetniku dovoljenja EPCGS.

(d) Sklep o shemi EPCGS

(179) Shema EPCGS zagotavlja subvencije v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe. Znižanje dajatve pomeni finančni prispevek indijske vlade, ker ta koncesija zmanjša prihodek indijske vlade od dajatev, ki bi sicer zapadle. Poleg tega znižanje dajatve pomeni ugodnost za izvoznika, saj ob uvozu privarčevane dajatve izboljšajo likvidnost družbe.

(180) Shema EPCGS je tudi zakonsko pogojena z opravljenim izvozom, ker takih dovoljenj ni mogoče dobiti brez izpolnjenih obveznosti izvoza. Zato se šteje za specifično in se proti njej lahko uvedejo izravnalni ukrepi v skladu s prvim pododstavkom člena 4(4)(a) osnovne uredbe.

(181) Shema EPCGS se ne more šteti za dovoljen sistem povračila dajatev ali nadomestni sistem vračil v smislu člena 3(1)(a)(ii) osnovne uredbe. Taki dovoljeni sistemi iz Priloge I, točka (I), k osnovni uredbi ne zajemajo investicijskega blaga, ker se ne porabi pri proizvodnji izvoženih izdelkov.

(e) Izračun zneska subvencij

(182) Znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, je bil izračunan v skladu s členom 7(3) osnovne uredbe na podlagi neplačanih carin na uvoženo investicijsko blago v obdobju, ki odraža običajno obdobje amortizacije takega investicijskega blaga v zadevni industriji. Da bi se izrazila polna vrednost denarja v času, je bil tako izračunani znesek, ki se pripiše obdobju preiskave, prilagojen tako, da so se mu za to obdobje dodale obresti. V ta namen se je za primerno štela komercialna obrestna mera v Indiji v obdobju preiskave.

(183) V skladu s členom 7(1)(a) osnovne uredbe so bile pristojbine, ki jih je morala družba plačati za pridobitev subvencije, odštete od celotnega zneska subvencije, če je bil vložen zahtevek.

(184) V skladu s členom 7(2) in členom 7(3) osnovne uredbe se je ta znesek subvencije dodelil za ustrezne prihodke od izvoza v obdobju preiskave kot ustrezen imenovalec, saj je subvencija pogojena z opravljanjem izvoza in se ni dodelila glede na izdelane, proizvedene, izvožene ali prevažane količine. V primeru ene od indijskih družb je bil kot imenovalec uporabljen prihodek od izvoza izdelka v preiskavi, saj družba uporablja stroje, kupljene v okviru sheme EPCGS, samo za proizvodnjo zadevnega izdelka.

(185) Eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov je zahteval prilagoditev za prihodek od izvoza, ki je v izračunih uporabljen kot imenovalec. Družba je trdila, da je v obdobju preiskave šele začela s proizvodnjo in dosegla le 15 % svojih zmogljivosti. Zato je zahtevala ekstrapolacijo svojega prihodka od izvoza, da bi se upoštevala polna izkoriščenost njenih zmogljivosti.

(186) Vendar izračun stopenj subvencij vedno temelji na dejanskih prihodkih. Ni mogoče predvidevati, da bo družba po zagonski fazi v celoti izkoristila svoje zmogljivosti. Poleg tega bi bilo razmerje med prihodki od domače prodaje in prihodki od izvoza v prihodnosti le špekulacija. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(187) Po dokončnem razkritju je družba ponovila to trditev in poudarila, da je shema EPCGS neponavljajoča se subvencija, zato izračun brez prilagoditve imenovalca ne odraža pravilno ugodnosti, dodeljene družbi, ki je v zagonski fazi poslovanja.

(188) Shema EPCGS je dejansko neponavljajoča se subvencija in jo je Komisija obravnavala kot tako: znesek ugodnosti v okviru sheme je bil dodeljen obdobju preiskave ob upoštevanju obdobja amortizacije zadevnega investicijskega blaga. Vendar Komisija ne more prilagoditi imenovalca s predpostavkami glede potencialnega prihodka od izvoza družbe, kot je že poudarjeno v uvodni izjavi 186. Zato se metodologija izračuna potrdi.

(189) Stopnja subvencije, ugotovljena v zvezi s to shemo, je znašala 5,69 % za družbo Chromeni in 0,36 % za skupino Jindal, kot je bila dodeljena za obdobje preiskave.

– Shema za izvoz blaga iz Indije (MEIS)

(190) Komisija je ugotovila, da sta dva indijska proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave uporabljala shemo MEIS.

(a) Pravna podlaga

(191) Shema MEIS je podrobno opisana v poglavju 3 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 in posodobljenega dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 ter v poglavju 3 priročnika o postopkih 2015–2020 in posodobljenega priročnika o postopkih 2015–2020.

(b) Upravičenost

(192) Do te sheme so upravičeni vsi proizvajalci izvozniki in trgovci izvozniki.

(c) Praktično izvajanje

(193) Upravičene družbe imajo lahko korist od sheme MEIS, če izvažajo specifične izdelke izvažajo v specifične države, ki so uvrščene v skupino A (tradicionalni trgi, vključno z vsemi državami članicami EU), skupino B (trgi v vzponu in trgi posebne usmeritve) in skupino C (drugi trgi). Države, ki spadajo v posamezno skupino, in seznam izdelkov z ustreznimi stopnjami povračil so opredeljeni v Dodatku 3B k posodobljenemu priročniku o postopkih.

(194) Ugodnost je v obliki dobropisa za dajatve, ki je enak odstotku vrednosti FOB izvoza. Stopnja MEIS je v obdobju preiskave znašala 2 % ([21]).

(195) V skladu s točko 3.06 dokumenta o zunanjetrgovinski politiki 2015–2020 so nekatere vrste izvoza izključene iz te sheme, na primer izvoz uvoženega ali pretovorjenega blaga, predvideni izvoz, izvoz storitev in prihodek od izvoza enot, ki poslujejo v posebnih ekonomskih conah/izvozno usmerjenih enot.

(196) Dobropisi za dajatve v okviru sheme MEIS se lahko prosto prenašajo in so veljavni 18 mesecev od datuma izdaje, dobropisi za dajatve, izdani po 1. januarju 2016, pa so veljavni 24 mesecev od datuma izdaje v skladu s točko 3.13 posodobljenega priročnika o postopkih 2015–2020.

(197) Uporabijo se lahko za: (i) plačilo carin na uvoz vhodnih materialov ali blaga, vključno z investicijskim blagom, (ii) plačilo trošarin za domače nabave vhodnih materialov ali blaga, vključno z investicijskim blagom, in (iii) plačilo davka na storitve za naročilo storitev.

(198) Vlogo, s katero se zaprosi za ugodnost v okviru sheme MEIS, je treba vložiti prek spleta na spletišču generalnega direktorata za zunanjo trgovino. Spletni vlogi je treba priložiti ustrezno dokumentacijo (odpremnice, bančna potrdila o realizaciji in dokazilo o iztovoru). Ustrezni regionalni organ indijske vlade po natančnem pregledu dokumentov izda dobropis za dajatve. Dokler izvoznik organom zagotavlja ustrezno dokumentacijo, regionalni organ nima pravice odločati o dodeljevanju dobropisov za dajatve.

(d) Sklep o shemi MEIS

(199) Shema MEIS zagotavlja subvencije v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe. Dobropis za dajatve v okviru sheme MEIS je finančni prispevek indijske vlade, saj se bo na koncu uporabil za izravnavo uvoznih dajatev, plačanih za investicijsko blago, s čimer se zmanjša prihodek indijske vlade od dajatev, ki bi sicer zapadle. Poleg tega dobropis za dajatve v okviru sheme MEIS pomeni ugodnost za izvoznika, saj mu ni treba plačati navedenih uvoznih dajatev.

(200) Shema MEIS je tudi zakonsko pogojena z opravljanjem izvoza, zato se šteje za specifično in se proti njej lahko uvedejo izravnalni ukrepi v skladu s členom 4(4), prvi pododstavek, točka (a), osnovne uredbe.

(201) Opozoriti je treba, da je shema MEIS po obdobju preiskave prenehala veljati, in sicer 1. januarja 2021. Vendar lahko družbe do konca leta 2021 še vedno zaprosijo za dobropise iz sheme MEIS za izvozne transakcije, opravljene v letu 2020. Poleg tega lahko družbe dobropise iz sheme MEIS, pridobljene leta 2021, še vedno uporabljajo za izravnavo zapadlih uvoznih dajatev, in sicer do 15. septembra 2023. Zato so bile ugodnosti iz te sheme prejete v obdobju preiskave in se bodo nadaljevale tudi po uvedbi ukrepov.

(e) Izračun zneska subvencij

(202) V skladu s členom 3(2) in členom 5 osnovne uredbe je Komisija znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, izračunala glede na ugodnost za prejemnika, ki je bila ugotovljena v obdobju preiskave. Komisija je ob upoštevanju navedenega ugotovila, da je ugodnost prejemniku dodeljena takrat, ko se izvede izvozna transakcija v okviru te sheme. Takrat indijska vlada izda dobropis za dajatve, ki ga proizvajalec izvoznik knjiži kot terjatev in ga lahko kadar koli izravna. To pomeni finančni prispevek v smislu člena 3(1)(a)(ii) osnovne uredbe. Ko carinski organi izdajo izvozno odpremnico, indijska vlada nima pravice odločati o tem, ali se subvencija dodeli. Glede na navedeno je Komisija štela za ustrezno, da se ugodnosti v okviru sheme MEIS izračunajo kot vsota zneskov, prejetih za vse izvozne transakcije v okviru te sheme v obdobju preiskave. Komisija je upoštevala zneske MEIS, prejete za vse izvozne transakcije indijskih proizvajalcev izvoznikov, saj družbe izvažajo samo izdelek v preiskavi in vroče valjane izdelke iz nerjavnega jekla, ki so polizdelki za proizvodnjo izdelka v preiskavi, za katerega veljajo enake stopnje MEIS.

(203) V skladu s členom 7(1)(a) osnovne uredbe so bile pristojbine, ki jih je morala družba plačati za pridobitev subvencije, odštete od celotnega zneska subvencije, če je bil vložen zahtevek.

([21]) Javno obvestilo indijske vlade št. 32/2015–2020 z dne 22. septembra 2016, na voljo na: https://content.dgft.gov.in/Website/PN3216_0.pdf.

(204) V skladu s členom 7(2) in členom 7(3) osnovne uredbe je Komisija ta znesek subvencije dodelila za prihodek družb od izvoza v obdobju preiskave kot ustrezen imenovalec, ker je subvencija pogojena z opravljenim izvozom in ni bila dodeljena glede na izdelane, proizvedene, izvožene ali prepeljane količine.

(205) Stopnja subvencije, ugotovljena v zvezi s to shemo, je v obdobju preiskave znašala 1,87 % za družbo Chromeni in 1,92 % za skupino Jindal.

3.3.2 *Zagotavljanje kromove rude za plačilo, nižje od primernega*

3.3.2.1 Pritožba in subvencijska shema

(206) Pritožnik je trdil, da indijska vlada zagotavlja umetno znižanje stroškov ključnih vhodnih materialov lokalne industrije, tako da družbe za pridobivanje kromove rude v Indiji spodbuja s številnimi regulativnimi ukrepi, vključno z omejitvami izvoza (kot so izvozna dajatev, izvozna dovoljenja in vključenost državnih trgovinskih podjetij v izvoz), da bi indijski industriji SSCR nižje v verigi zagotovila kromovo rudo za plačilo, nižje od primernega.

(207) Pritožnik je nadalje trdil, da indijska vlada v celoti nadzoruje rudarski sektor, kar zadeva kromovo rudo, v Indiji. Indijska vlada s svojimi zakoni in drugimi predpisi določi, kdo pridobiva krom (rudarske družbe, ki potrebujejo dovoljenje). Med rudarskimi družbami so tudi družbe v državni lasti in/ali družbe, v katerih je prisotna država. Tako imajo rudarske družbe pooblastilo indijske vlade za uresničevanje ciljev njene politike.

(208) Ker se kromova ruda uporablja predvsem za proizvodnjo ferokroma, ki se večinoma uporablja pri proizvodnji nerjavnega jekla, je bila ta ugodnost dodeljena indijskim proizvajalcem SSCR, ki proizvajajo ferokrom in nerjavno jeklo.

3.3.2.2 Pravna podlaga

(209) Rudarska politika, ki zajema kromovo rudo, se upravlja prek ministrstva za rudarstvo. Izvoz mineralov upravlja tudi ministrstvo za trgovino in industrijo.

(210) Centralna in regionalne vlade imajo ključno vlogo v rudarski industriji, vključno s pridobivanjem kromove rude, saj določajo nacionalne rudarske politike, standarde, smernice in merila ter odločajo o postopkih za izdajo dovoljenj za rudarjenje.

(211) Pravna podlaga ustreznih pravil in predpisov so:

— zakon o rudnikih in mineralih (razvoj in upravljanje), 1957 ([22]),

— predpisi o mineralih (dokaz o prisotnosti mineralov), 2015 ([23]),

— predpisi o mineralih (dražba), 2015 ([24]),

— predpisi o mineralih (neizključna dovoljenja za predhodni pregled), 2015 ([25]),

— predpisi nacionalnega sklada za raziskovanje mineralov, 2015 ([26]),

([22]) Na voljo na: https://indiankanoon.org/doc/25127/, zadnji dostop 27. januarja 2022.
([23]) Obvestilo št. 246 z dne 17. aprila 2015.
([24]) Obvestilo št. 322 z dne 20. maja 2015.
([25]) Obvestilo št. 516 z dne 29. junija 2015.
([26]) Obvestilo št. 632 z dne 14. avgusta 2015.

— predpisi o mineralih (rudarjenje s strani vladnih družb), 2015 ([27]),

— predpisi o rudnikih in mineralih (prispevek k okrožnemu skladu za minerale), 2015 ([28]),

— predpisi o koncesiji za jedrske minerale, 2016 ([29]),

— predpisi o koncesiji za minerale (razen mineralov za jedrsko energijo in energijo iz ogljikovodikov), 2016 ([30]),

— predpisi o ohranjanju in razvoju mineralov, 2017 ([31]),

— nacionalna politika o mineralih, 2019 ([32]).

3.3.2.3 Ugotovitve preiskave

(212) Komisija je ugotovila, da je en vertikalno integriran indijski proizvajalec izvoznik SSCR na domačem trgu kupoval kromovo rudo za proizvodnjo ferokroma, ki ga je uporabljal za proizvodnjo plošč, nato za vroče valjane kolobarje in nazadnje za hladno valjane ploščate izdelke.

(213) Velika večina nakupov kromove rude v obdobju preiskave je izvirala iz podjetja v državni lasti Odisha Mining Corporation (OMC). Poročalo se je tudi o manjših nakupih od dveh domnevno zasebnih rudarskih družb in ene trgovske družbe.

(a) Uporaba določb člena 28(1) osnovne uredbe

(214) Komisija je indijsko vlado obvestila, da bo pri proučevanju obstoja in obsega domnevnih subvencij, dodeljenih industriji SSCR, tudi z zagotavljanjem kromove rude za plačilo, nižje od primernega, morda morala uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe.

(215) Komisija je indijsko vlado v svojem vprašalniku, pozivu k dopolnitvi in med navzkrižnim preverjanjem na daljavo pozvala, naj predloži nekatere informacije v zvezi z dobavitelji in delovanjem domačega trga kromove rude v Indiji. Te zahteve za informacije so med drugim vključevale vprašanja o pravnem in institucionalnem okviru, organizaciji trga kromove rude, proizvajalcih kromove rude v Indiji, mehanizmih določanja cen in cenah ter lastniških deležih družb.

(216) Komisija je od indijske vlade na začetku zahtevala, naj predloži Dodatek B k protisubvencijskemu vprašalniku (vprašalniku za dobavitelje kromove rude) desetim največjim proizvajalcem in distributerjem kromove rude ter vsem drugim proizvajalcem in distributerjem kromove rude, ki so kromovo rudo zagotavljali proizvajalcem izvoznikom. Dodatek B je vseboval Wordov dokument (Appendix B_Input supplier) in Excelovo datoteko (Appendix B – Input suppliers tables). Odgovorov na Dodatek B ni bilo.

(217) Komisija je v pozivu k dopolnitvi, poslanem indijski vladi 25. avgusta 2021, opozorila na dejstvo, da ni prejela nobenega odgovora na Dodatek B k vprašalniku.

(218) Komisija je med navzkrižnim preverjanjem na daljavo in po njem indijsko vlado obvestila, da še vedno nima informacij v zvezi s celotno proizvodnjo in potrošnjo kromove rude na indijskem trgu. Indijska vlada je navedla tudi, da ni mogla predložiti statističnih podatkov o cenah zadevnih surovin na indijskem domačem trgu. Poleg tega je ostalo nekaj odprtih vprašanj glede strukture in akterjev na trgu ter glede tega, ali so bili v državni lasti ali zasebne strani. Nazadnje, Komisija še vedno ni imela prave pravne podlage v zvezi z izvoznimi dajatvami na kromovo rudo.

([27]) Obvestilo št. 749 z dne 3. decembra 2015.
([28]) Obvestilo št. 645 z dne 20. oktobra 2015.
([29]) Obvestilo št. 471 z dne 11. julija 2016.
([30]) Obvestilo (brez številke) z dne 4. marca 2016.
([31]) Obvestilo št. 137 z dne 27. februarja 2017.
([32]) Na voljo na: https://mines.gov.in/writereaddata/Content/NMP12032019.pdf, zadnji dostop 27. januarja 2022.

(219) Zato je Komisija 8. decembra 2021 indijsko vlado obvestila, da namerava uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe. Indijska vlada je po tem dopisu najprej predložila zelo majhen del manjkajočih informacij, predvsem o strukturi trga, lastništvu nekaterih rudarskih družb in pravni podlagi za izvozno dajatev. Dopis z informacijami je imel samo nekaj strani in ni bil podprt z dokazi. Nato je indijska vlada poslala dodaten dopis, v katerem je nasprotovala uporabi člena 28(1) osnovne uredbe na splošno in trdila, da bi morala Komisija upoštevati predložene dodatne informacije ter se tako vzdržati uporabe razpoložljivih dejstev.

(220) Komisija je v odgovoru najprej navedla, da indijska vlada med preiskavo večkrat ni predložila zahtevanih informacij in da je Komisija dodatne informacije prejela zelo pozno v preiskavi, zato jih ni bilo mogoče upoštevati. Medtem je pridobila ustrezne manjkajoče informacije o lastništvu rudarskih družb in izvoznih dajatvah na kromovo rudo iz javnih virov. Zato je Komisija ugotovila, da indijska vlada ni zagotovila potrebnih informacij, kot je določeno v členu 28(1), prvi stavek, osnovne uredbe, in da informacij, ki jih je indijska vlada predložila tako pozno v preiskavi ni bilo mogoče uporabiti v skladu s pogoji iz člena 28(3) osnovne uredbe. V vsakem primeru je morala Komisija manjkajoče dele tistih nekaj informacij, ki jih je predložila indijska vlada, še vedno dopolniti z drugimi razpoložljivimi dejstvi, predvsem glede oblikovanja cen, pa tudi glede vloge indijske vlade in njenega vpliva na dobavitelje (vključno z zasebnimi akterji) na trgu kromove rude. Zato je Komisija trdila, da se je morala zanašati na člen 28(1) in uporabiti razpoložljiva dejstva.

(221) Indijska vlada je po dokončnem razkritju ponovila svoje stališče, da uporaba člena 28 osnovne uredbe ni upravičena, saj so bile predložene vse informacije, ki jih je zahtevala Komisija.

(222) Vendar, kot je podrobno pojasnjeno v uvodni izjavi 220, so bile te informacije, ki jih je Komisija prejela v zelo pozni fazi preiskave, nepopolne. To se je nanašalo zlasti na ključne elemente, kot so struktura trga kromove rude, metodologija določanja cen ali potrošnja kromove rude za lastne potrebe. Čeprav je Komisija informacije, ki jih je predložila indijska vlada, uporabila v največji možni meri, je morala uporabiti tudi dodatne vire in najboljša razpoložljiva dejstva.

(b) Analiza

(223) Za potrditev obstoja subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, morajo biti v skladu s členom 3 in členom 4 osnovne uredbe prisotni trije elementi: (i) finančni prispevek, (ii) ugodnost in (iii) specifičnost (člen 3 osnovne uredbe).

(i) Finančni prispevek

Rudarske družbe, ki delujejo kot javni organ

(224) V preiskavi se je najprej presodilo, ali je indijska vlada proizvajalcem nerjavnega jekla zagotovila kromovo rudo prek rudarskih družb, ki delujejo kot javni organ. Ustrezen pravni standard in razlaga za to presojo na podlagi člena 3(1)(a) in člena 2(b) osnovne uredbe izhajata iz sodne prakse STO v zvezi z javnim organom.

(225) V skladu z ustrezno sodno prakso STO ([33]) je javni organ subjekt, ki „ima ali izvaja pooblastilo vlade“. Preiskavo o javnem organu je treba izvesti za vsak primer posebej, pri čemer je treba ustrezno upoštevati „glavne značilnosti in funkcije ustreznega subjekta“, razmerje tega subjekta „z vlado“ ter „pravno in gospodarsko okolje, ki prevladuje v državi, v kateri preiskovani subjekt deluje“. Glede na posebne okoliščine posameznega primera lahko ustrezni dokazi vključujejo: (i) dokaz, da „subjekt dejansko izvaja vladne funkcije“, zlasti kadar tak dokaz „kaže na stalno in sistematično prakso“; (ii) dokaz glede „obsega in vsebine vladnih politik, ki se nanašajo na sektor, v katerem deluje preiskovani subjekt“, ter (iii) dokaz, da vlada izvaja „smiseln nadzor nad subjektom in njegovim ravnanjem“.

([33]) WT/DS379/AB/R (ZDA – Protidampinške in izravnalne dajatve na nekatere izdelke iz Kitajske), poročilo pritožbenega organa z dne 11. marca 2011, DS379, točka 318. Glej tudi WT/DS436/AB/R (ZDA – Ogljikovo jeklo (Indija)), poročilo pritožbenega organa z dne 8. decembra 2014, točke 4.9 in 4.10 ter 4.17 do 4.20, in WT/DS437/AB/R (ZDA – Ukrepi izravnalnih dajatev na nekatere izdelke iz Kitajske), poročilo pritožbenega organa z dne 18. decembra 2014, točka 4.92.

Preiskovalni organ mora v preiskavi o javnem organu „oceniti in ustrezno upoštevati vse ustrezne značilnosti subjekta“ ter proučiti vse vrste dokazov, ki bi lahko bili ustrezni za to oceno, pri tem pa naj se ne „osredotoči izključno ali neustrezno na eno samo značilnost, ne da bi ustrezno upošteval druge značilnosti, ki bi lahko bile pomembne“.

(226) Za pravilno opredelitev subjekta kot javnega organa v posameznem primeru je lahko pomembno upoštevati, „ali so funkcije ali ravnanje [subjekta] v pravnem redu zadevne države običajno razvrščene kot vladne“ ter razvrstitev in funkcije subjektov v okviru članic STO na splošno. Ali so funkcije ali ravnanje take, da se v pravnem redu zadevne države običajno razvrstijo kot vladne, je lahko ustrezen pomislek pri odločitvi, ali je specifičen subjekt javni organ.

(227) Obstaja veliko različnih načinov, na katere lahko vlada v ožjem smislu pooblasti subjekte. Skladno s tem so lahko ustrezne različne vrste dokazov, ki kažejo, da je bil določen subjekt pooblaščen. Dokaz, da subjekt dejansko izvaja vladne funkcije, se lahko uporablja kot dokaz, da ima pooblastilo vlade, zlasti kadar tak dokaz kaže na stalno in sistematično prakso.

(228) Dokaz, da vlada izvaja smiseln nadzor nad subjektom in njegovim ravnanjem, v določenih okoliščinah dokazuje tudi, da ima zadevni subjekt pooblastilo vlade, na podlagi katerega izvaja vladne funkcije. Čeprav vladno lastništvo subjekta ni odločilno merilo, se lahko skupaj z drugimi elementi dejansko uporablja kot dokaz. Vendar zgolj obstoj formalnih povezav med subjektom in vlado v ožjem smislu verjetno ne zadostuje za ugotovitev, da ima subjekt pooblastilo vlade. Tako na primer zgolj dejstvo, da je vlada večinska delničarka subjekta, samo po sebi ne dokazuje, da izvaja smiseln nadzor nad ravnanjem tega subjekta, še manj pa, da ga je pooblastila za izvajanje vladnih funkcij. Vendar pa je v nekaterih primerih, kadar dokazi kažejo, da so formalni indici vladnega nadzora večplastni, in kadar obstajajo tudi dokazi, da se je tak nadzor smiselno izvajal, na podlagi teh dokazov mogoče sklepati, da zadevni subjekt izvaja pooblastilo vlade.

(229) Glavni poudarek preiskave o javnem organu ni, ali je ravnanje, ki naj bi spodbudilo finančni prispevek, smiselno povezano z opredeljeno vladno funkcijo. V zvezi s tem pravni standard za odločanje o javnem organu v skladu s členom 1.1(a)(1) Sporazuma SCM ne določa povezave posebne stopnje ali vrste, ki jo je nujno treba vzpostaviti med opredeljeno vladno funkcijo in zadevnim finančnim prispevkom. Ustrezna preiskava je namesto tega odvisna od subjekta, vključenega v to ravnanje, njegovih glavnih značilnosti in njegovega razmerja z vlado. Ta poudarek na subjektu v nasprotju z ravnanjem, ki naj bi spodbudilo finančni prispevek, se ujema z dejstvom, da imata vlada (v ožjem smislu) in javni organ enako „stopnjo podobnosti ali prekrivanja bistvenih značilnosti“, tj. oba sta po naravni vladna.

(230) Narava ravnanja ali prakse subjekta lahko zagotovo pomeni dokaz, ki je ustrezen za preiskavo o javnem organu. Ravnanje subjekta – zlasti kadar kaže na stalno in sistematično prakso – je namreč ena od različnih vrst dokazov, ki lahko glede na okoliščine vsake preiskave osvetlijo glavne značilnosti subjekta in njegovega razmerja z vlado v ožjem smislu. Vendar je namen presoje takih dokazov odgovoriti na osrednje vprašanje, ali ima subjekt sam glavne značilnosti in funkcije, ki bi ga opredelile kot javni organ. Na primer, za presojo, ali je subjekt javni organ v smislu kitajskih poslovnih bank v državni lasti (v nadaljnjem besedilu: SOCB), v zadevi DS379 so bile relevantne informacije, ki kažejo, da (i) „[d]irektorje uprav kitajskih poslovnih bank v državni lasti imenuje vlada, [KKP] pa ohrani znaten vpliv pri njihovi izbiri“; (ii) kitajske poslovne banke v državni lasti pa „še vedno ne obvladujejo ustrezno tveganj in analitičnih spretnosti“. Ti dokazi niso bili omejeni na posojilno dejavnost kitajskih poslovnih bank v državni lasti kot tako, temveč so omenjali njihove organizacijske značilnosti, verige organov odločanja in splošno razmerje s kitajsko vlado. Zato je pritožbeni organ v zadevi DS379 ugotovil, da je ministrstvo Združenih držav za trgovino (USDOC) upoštevalo dokaze v zvezi z ravnanjem kitajskih poslovnih bank v državni lasti (posojila), vendar je to storilo v okviru svoje preiskave glavnih značilnostih teh subjektov in njihovega razmerja s kitajsko vlado. Te kitajske poslovne banke v državni lasti so izvajale vladne funkcije v imenu kitajske vlade.

(231) Poleg tega je pritožbeni organ pomen pripisal tudi dejstvu, da zadevna vlada med preiskavo ni sodelovala. Dejansko je pritožbeni organ v zadevi DS379 potrdil ugotovitev USDOC, da so kitajske poslovne banke v državni lasti v preiskavi v zvezi s premazanim papirjem brez lesovine pomenile javne organe na podlagi naslednjih premislekov: (i) skoraj popolno državno lastništvo bančnega sektorja na Kitajskem; (ii) člen 34 zakona o poslovnem bančništvu, ki določa, da morajo banke „svojo posojilno dejavnost izvajati v skladu s potrebami nacionalnega gospodarstva in družbenega razvoja ter v skladu s smernicami industrijskih politik države“; (iii) evidentirani dokazi kažejo, da kitajskim poslovnim bankam v državni lasti še vedno primanjkuje ustreznega obvladovanja tveganj in analitičnih spretnosti, in (iv) dejstvo, da „v [tej] preiskavi [USDOC] ni prejelo potrebnih dokazov, da bi v celoti dokumentiralo postopek, po katerem je bilo zaprošeno za posojila za papirno industrijo ter po katerem so bila ta posojila odobrena in ocenjena ([34])“.

(232) Nazadnje, da bi se zadevna podjetja v državni lasti štela za javne organe, ni nujno, da bi jih kitajska vlada nadzorovala pri vsaki prodaji vhodnih materialov proizvajalcem nižje v verigi.

(233) Skratka, ali so rudarske družbe v Indiji, ki dobavljajo kromovo rudo, javni organi, je treba proučiti z obravnavanjem glavnih značilnosti in funkcij teh družb ter njihovega razmerja z indijsko vlado. Dokazi o državnem lastništvu, neposrednem nadzoru države, posredovanju indijske vlade na trgu, da bi se dosegli določeni cilje politike, lahko tudi v okoliščinah, v katerih zadevna vlada ne sodeluje, kažejo, da rudarske družbe izvajajo vladne funkcije v imenu indijske vlade.

Glavne značilnosti rudarskih družb in njihovega odnosa z indijsko vlado

(234) Najprej je Komisija želela pridobiti informacije o državnem lastništvu in druge formalne indice vladnega nadzora v rudnikih kromove rude v državni lasti. V ta namen se je Komisija lahko oprla le na informacije, ki jih je predložila družba OMC, edina rudarska družba, ki je sodelovala v preiskavi vsaj v fazi navzkrižnega preverjanja na daljavo in je bila skoraj izključni dobavitelj indijskega proizvajalca izvoznika SSCR, ki je v obdobju preiskave kupoval kromovo rudo na domačem trgu, kot je navedeno v uvodni izjavi 212.

(235) Indijska vlada je navedla, da sta bila v obdobju preiskave dva dejavna proizvajalca kromove rude v državni lasti, in sicer družbi OMC in Industrial Development Corporation of Orissa Ltd, ki sta predstavljali 21 % celotne proizvodnje. Druga javna družba za pridobivanje kromove rude je imela v obdobju preiskave le minimalno proizvodnjo.

(236) Podatki indijske vlade so se nanašali na šest zasebnih rudarskih družb, in sicer Misrilal Mines Ltd, B.C. Mohanty & Sons Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd, Indian Metals and Ferro Alloys Ltd, Balasore Alloys Ltd in Tata Steel Mining. Vendar po javno dostopnih informacijah štiri od njih proizvajajo kromovo rudo za lastne potrebe v zvezi s ferokromom in zato niso dejavne na prostem trgu. Poleg tega se je rudniški zakup dveh preostalih rudarskih družb v obdobju preiskave iztekel. Njun zakup je kupila družba Tata Steel Mining, da bi dopolnila širitev lastne proizvodnje ferokroma. Prva od teh družb je imela v obdobju preiskave še vedno omejeno proizvodnjo (9 % celotne proizvodnje).

(237) Zato je trg kromove rude, ki ni namenjena za lastne potrebe, v Indiji omejen na dve rudarski družbi v državni lasti, od katerih je ena obrobni akter (0,1 % celotne proizvodnje), družba OMC pa zaradi tega edini dobavitelj kromove rude na prostem trgu.

(238) V preiskavi je bilo ugotovljeno, da je družba OMC v 100-odstotni državni lasti. Poleg tega so v skladu s statutom predsednik upravnega odbora, generalni direktor in eden od direktorjev člani indijske upravne službe (vladni oddelek za javna podjetja), en direktor pa zastopa vladni oddelek za finance. Poleg tega v skladu s statutom družbe vse direktorje imenuje in plačuje guverner države Odiša.

(239) Nazadnje, v skladu s členom 54A statuta družbe OMC lahko „guverner občasno izda take direktive in navodila, če se mu to zdi primerno, v zvezi s financami in vodenjem poslovanja in drugih zadev družbe, direktorji pa morajo te direktive ali navodila ustrezno upoštevati in izvajati“.

([34]) WT/DS379/AB/R (ZDA – Protidampinške in izravnalne dajatve na nekatere izdelke iz Kitajske), poročilo pritožbenega organa z dne 11. marca 2011, DS379, točka 349.

(240) Na podlagi navedenega je Komisija sklenila, da na trgu kromove rude, ki ni namenjena za lastne potrebe, prevladuje ena družba, tj. družba OMC, ki je v celoti v državni lasti, država pa trg tudi upravlja in nadzoruje. Indonezijska vlada s svojim lastništvom, prisotnostjo pri upravljanju družbe in usmerjanjem njenih poslovnih odločitev dejansko izvaja pomemben nadzor nad družbo OMC in njenim ravnanjem.

Funkcije rudarskih družb v Indiji

(241) Komisija je ocenila, ali imajo rudarske družbe, zlasti družba OMC, pooblastilo vlade in ali na podlagi tega pooblastila izvajajo vladne funkcije.

(242) Močan vpliv indijske vlade in smiseln nadzor vlade nad družbo OMC se odraža tudi v zelo reguliranem okolju v zvezi s kromovo rudo, ki ga je indijska vlada ustvarila v preteklih letih in je vključevalo omejitve izvoza skupaj z zahtevami za izdajanje rudarskih licenc, ki dajejo prednost rudarjenju za lastne potrebe, ter izvajanjem nadzora nad dobavo in prodajnimi cenami na domačem trgu prek gospodarskih subjektov v državni lasti. Iz dokazov je bilo razvidno, da rudarske družbe, vključno z družbo OMC, v zvezi s kromovo rudo spoštujejo cilje politike indijske vlade in tako izvajajo vladne funkcije.

(243) Že leta 2005 je strokovna skupina, ki jo je ministrstvo za jeklarstvo ustanovilo za oblikovanje smernic za prednostno dodelitev rudniškega zakupa, objavila poročilo (v nadaljnjem besedilu: Dangovo poročilo) ([35]) s številnimi pomembnimi ugotovitvami in priporočili.

(244) Takrat je bilo navedeno, da

„so železova ruda, manganova ruda in **kromova ruda** ključne vhodne surovine za jeklarsko industrijo. Njihova pravočasna in zagotovljena dolgoročna razpoložljivost v zadostni količini in kakovosti je nujen pogoj za hitro in urejeno rast industrije jekla in železnih kovin, ki je osrednji sektor nacionalnega gospodarstva ([36])."

„Primerjava stroškov rudarjenja z neto realizacijo izvoza po teh cenah kaže nepričakovane dobičke peščice indijskih izvoznikov kroma na račun ohranjanja redkega neobnovljivega mineralnega vira. Čeprav ima Indija manj kot 1 % znanih svetovnih zalog kromove rude, je njen delež v svetovni trgovini s kromovo rudo zelo nesorazmeren in znaša 35 %. V Indiji pet glavnih proizvajalcev: M/s. TISCO, M/s. Orissa Mining Corporation Ltd, Balasore Alloys Ltd, Ferro Alloys Corporation Ltd Jindal Strips Ltd predstavljajo več kot 90 % proizvodnje. [...] Glede na zelo omejene zaloge kromove rude visoke kakovosti se zdi bistveno omejiti izvoz take naravne rude, po kateri domači proizvajalci jekla in zlitin veliko povprašujejo [...] ([37])".

(Poudarek je dodan.)

„S samo 1 % od 122 svetovnih zalog je indijski izvoz kromove rude trenutno zelo nesorazmeren glede na 35 % svetovne trgovine. To je očitno odstopanje, ki ga povzročajo velike stopnje dobička med stroški rudarjenja in neto realizacijo izvoza. Izvoz naravne kromove rude je treba v celoti ustaviti ([38])."

(Poudarek je dodan.)

„Glede na veliko razliko med stroški rudarjenja in izvoznimi cenami bi morala vlada razmisliti o obdavčitvi dajatev na kategoriziran izvoz na ves izvoz kroma, vključno s koncentrati, če je sploh dovoljen ([39])."

„V skladu z namenom zakona MMDR in kot velja v primeru železove rude, je treba domačim obratom, ki potrebujejo kromovo rudo za proizvodnjo železovih zlitin/kromovih jekel z dodano vrednostjo, dati absolutno prednost pri dodeljevanju zakupov kroma ([40])."

([35]) Na voljo na: https://steel.gov.in/sites/default/files/GRANT%20OF%20MINING%20LEASES_0.pdf, zadnji dostop 27. januarja 2022.
([36]) Stran 4 Dangovega poročila.
([37]) Strani 119 in 120 Dangovega poročila.
([38]) Strani 121 in 122 Dangovega poročila.
([39]) Stran 157 Dangovega poročila.
([40]) Stran 121 Dangovega poročila.

„Po zagotovitvi prve prednostne obravnave proizvajalcem jekla v obliki rudnikov za lastne/delno lastne potrebe je bistveno, da se izvedejo ukrepi politike za spodbujanje svetovne konkurenčne rudarske industrije kot take, pri čemer se upoštevajo svetovna merila znanstvenega rudarjenja, optimalna uporaba vsega izkopanega materiala, bogatenje, sistematično in časovno omejeno iskanje ter ohranjanje okoljske in biotske raznovrstnosti. Taka profesionalna rudarska podjetja v javnem ali zasebnem sektorju morajo najprej nameniti določen minimalni delež proizvodnje (npr. 70 %) za izpolnitev potreb domačih uporabnikov ([41])."

(Poudarek je dodan.)

(245) Iz Dangovega poročila je torej razvidno, da se je kromova ruda štela za bistven vir za domačo jeklarsko industrijo, da so se izvozne cene štele za previsoke v primerjavi z domačimi cenami ter da je bila zaradi ohranjanja razumnih domačih cen upravičena kombinacija omejitev izvoza in preferenčnih rudniških zakupov za proizvodnjo za lastne potrebe. Iz njega je razviden tudi namen indijske vlade, da močno regulira sektor kromove rude kot osrednji sektor nacionalnega gospodarstva.

(246) Poleg tega je v poročilu delovne skupine za jeklarsko industrijo za dvanajsti petletni načrt, objavljenem novembra 2011 ([42]), izrecno navedeno, da:

„Kromit se uporablja predvsem v metalurški industriji pri proizvodnji železovih zlitin, npr. ferokroma, nabojnega kroma in silicij-kroma, ki se uporabljajo kot dodatki pri izdelavi nerjavnega jekla in posebnega legiranega jekla.." ([43])

„Jeklarska industrija si je prizadevala za omejitve izvoza kromitnih rud. Vlada je vzpostavila fiskalni okvir za odvračanje od čezmernega izvoza kromitnih rud ([44])."

(Poudarek je dodan.)

„V nadaljevanju so navedena glavna priporočila za razvoj sektorja kromita v Indiji: [...] (v) viri kromita v državi niso izdatni. Država ima le 1,8 % vseh zalog kromitne rude na svetu, vendar izvoz predstavlja 30–35 % svetovne trgovine. Zato je nujno treba ohraniti ta ključni vhodni material za uporabo v domači industriji in uvesti fiskalne ukrepe proti izvozu ([45])."

(247) Nazadnje je v nacionalni politiki indonezijske vlade o mineralih iz leta 2019 navedeno tudi, da si je treba prizadevati za spodbujanje domače industrije in rudniške zakupe, da se zagotovi neprekinjena dobava rude industriji nižje v verigi.

(248) Komisija je nato ocenila, kako se je ta namen politike izvajal v zakonodajnem in regulativnem smislu. Prvič, v zvezi z omejitvami izvoza je indijska vlada sprejela več ukrepov za odvračanje od izvoza kromove rude, ki jih je mogoče preveriti na spletišču ministrstva za jeklarstvo ([46]) in v podatkovni zbirki OECD o omejevanju izvoza industrijskih surovin (v nadaljnjem besedilu: podatkovna zbirka OECD) ([47]).

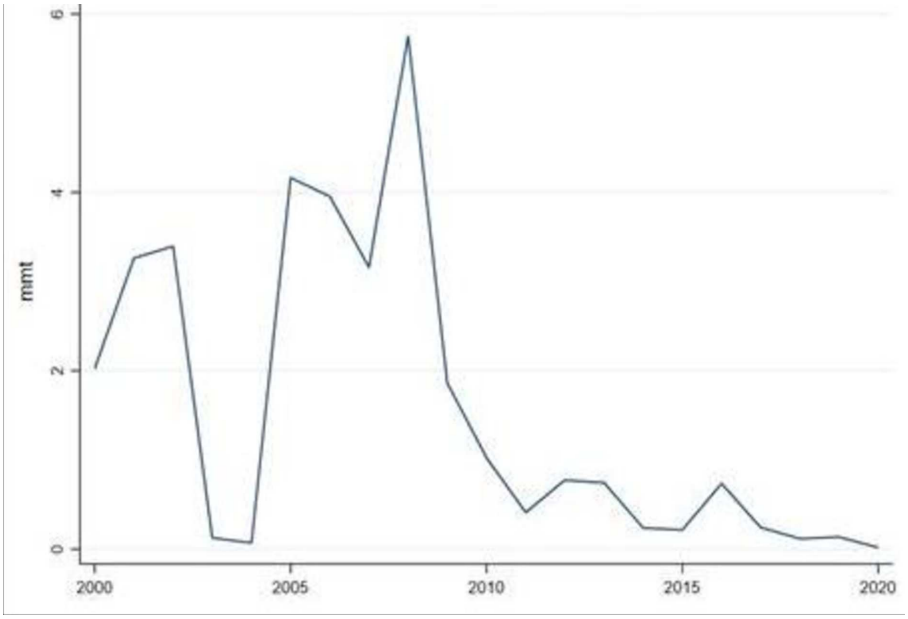
(249) Glavni ukrep je izvozna dajatev, ki je bila prvotno uvedena leta 2008 v obliki posebne dajatve v višini 2 000 INR na tono ([48]). Oblika tega davka je bila leta 2012 na začetku 12. petletnega načrta spremenjena v dajatev *ad valorem* v višini 30 % na tono in še vedno ostaja na tej ravni ([49]). V skladu s podatkovno zbirko OECD je namen tega ukrepa „zaščititi domačo dobavo" in „spodbujati nadaljnjo predelavo/dodano vrednost".

([41]) Stran 144 Dangovega poročila.
([42]) Na voljo na: http://mme.iitm.ac.in/shukla/wg_steel2212%281%29.pdf, zadnji dostop 27. januarja 2022.
([43]) Stran 77 poročila delovne skupine.
([44]) Stran 79 poročila delovne skupine.
([45]) Strani 81 in 82 poročila delovne skupine.
([46]) https://steel.gov.in/policies/exportimport-policy-iron-ore (druga preglednica se nanaša na kromovo rudo).
([47]) https://qdd.oecd.org/subject.aspx?Subject=ExportRestrictions_IndustrialRawMaterials, zadnji dostop 27. januarja 2022.
([48]) Stopnja se je leta 2009 zvišala na 3 000 INR na tono.
([49]) Nedavna pravna podlaga – obvestilo št. 35/2016-Customes z dne 26. maja 2016.

(250) Druge omejitve izvoza vključujejo zahteve za izdajo dovoljenj in seznam kvalificiranih izvoznikov (v praksi omejen na državno trgovinsko podjetje Metal and Mineral Trading Corporation) za nekatere razrede kromove rude ter dodatno dajatev za zastoje, ki se zaračunava na osnovne prevoznine indijskih železnic pri železniškem prevozu kromove rude v Bangladeš in Pakistan (edini državi z železniško povezavo z Indijo).

(251) Najočitnejši vpliv politike je bilo izrazito zmanjšanje obsega izvoza kromove rude po uvedbi ciljnih omejitev izvoza leta 2008 in nato znova po njihovi razširitvi leta 2012. Razvoj izvoza kromove rude je prikazan na spodnjem grafu:

IND, izvoz kroma (HS 261000)

(252) Tako je bil s ciljnimi omejitvami izvoza dosežen cilj indijske vlade glede odvračanja od izvoza in ohranjanja razpoložljivosti kromove rude za domačo industrijo nižje v verigi.

(253) Ta obseg izvoza je treba obravnavati glede na domačo potrošnjo kromove rude. Indijska vlada je v svojem odgovoru predložila le omejene podatke o izvozu kromove rude (od finančnega leta 2018/2019 ([50]) do finančnega leta 2020/2021), podatki o domači proizvodnji in potrošnji pa so bili predloženi za finančna leta 2016/2017 do 2019/2020. Oba sklopa teh podatkov sta predložena kot zaupna. Kljub temu je na tej podlagi mogoče primerjati obseg izvoza in domačo potrošnjo za finančno leto 2019/2020 (ki zajema devet mesecev obdobja preiskave) in prejšnje finančno leto, tj. leto 2018/2019. V nobenem finančnem letu obseg izvoza ni presegel 1,5 % domače potrošnje. Opozoriti je treba, da je bil zanemarljiv tudi delež uvoza na domačem trgu.

(254) Indijski trg je pokazal tudi stalno in nerazumno presežno zmogljivost proizvodnje v primerjavi z vsoto domače potrošnje in izvoza, od katere se odšteje uvoz. Indijska vlada te presežne zmogljivosti ni mogla pojasniti. Tako presežno zmogljivost je torej mogoče pojasniti le z dejstvom, da so rudarske družbe, vključno z družbo OMC v sektorju kromove rude, izvajale vladne funkcije (zlasti zagotavljanje ustrezne dobave kromove rude v skladu s cilji politike indijske vlade za podporo industriji nižje v verigi in dodajanje vrednosti dobavni verigi).

(255) Drugič, Komisija je ugotovila, da imajo v skladu s predpisi indijske vlade o koncesiji za minerale iz leta 2016 rudniki za lastne potrebe predkupno pravico, ko njihov rudniški zakup poteče. Člen 8a zakona o razvoju in upravljanju rudnikov in mineralov iz leta 1957 (kakor je bil spremenjen leta 2015) določa tudi podaljšana obdobja rudniških zakupov za uporabnike za lastne potrebe in ponovno poudarja predkupno pravico do rudniških zakupov na dražbah za uporabnike za lastne potrebe. To omogoča, da rudniški zakupi ostanejo v glavnem v rokah proizvajalcev ferokroma za lastne potrebe, ki so nižje v verigi, v skladu s trditvami iz uvodne izjave 244. Komisija je dejansko ugotovila tudi, kot je navedeno v uvodni izjavi 236, da so vsi zasebni lastniki rudnikov kromove rude dejansko

([50]) Finančno leto x/x + 1 zajema obdobje od 1. aprila leta x do 31. marca leta x + 1.

uporabljali rudo za proizvodnjo za lastne potrebe. Tako je zaradi zaprtja zunanjih meja in prednostne dodelitve rudniških zakupov za lastne potrebe na trgu ostal le en prevladujoči akter v državni lasti, tj. družba OMK, ki ima torej nadzor nad količinami in cenami kromove rude, ki je na voljo na domačem trgu, ki ni namenjen za lastne potrebe. Družba OMC mora kot prevladujoči dobavitelj kromove rude na indijskem trgu izpolnjevati cilje politike indijske vlade za podporo industriji nižje v verigi z nizkimi cenami, kot je nadalje pojasnjeno v naslednjem oddelku, in tako izvajati vladne funkcije.

Zagotavljanje kromove rude s strani rudarskih družb za plačilo, nižje od primernega

(256) V naslednjem koraku je Komisija preverila, ali se je kromova ruda v praksi dobavljala za plačilo, nižje od primernega, zlasti s strani družbe OMC.

(257) Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 213, indijska vlada ni mogla zagotoviti informacij o določanju cen ali statističnih podatkov o indijskih domačih cenah kromove rude. Veliko večino prodaje kromove rude na indijskem trgu, ki ni namenjena za lastne potrebe, opravi družba OMC, kar velja tudi za veliko večino nakupov skupine Jindal. Zato se je ta prodaja štela za reprezentativno za celoten indijski prosti trg.

(258) Družba OMC prodaja to kromovo rudo na e-dražbah. Vendar je bilo v preiskavi ugotovljeno, da je imela družba OMC omejen dostop do teh e-dražb: 70 % mesečne proizvodnje je zagotovljenih za tako imenovane „dolgotrajne kupce“ v državi Odiša. Za dolgoročne kupce so upravičeni samo proizvajalci ferokroma nižje v verigi, zajamčene kvote pa ne smejo presegati proizvodne zmogljivosti ferokroma, specifične za družbo. To kaže, da družba OMC pri izvajanju vladnih funkcij v praksi v drugi obliki uporablja prednostno dodelitev količin kromove rude proizvajalcem ferokroma nižje v verigi, kar se že izvaja tudi na ravni dodelitve rudniških zakupov. Preostalih 30 % je rezerviranih tudi za domače proizvajalce nižje v verigi zunaj države Odiša (razen trgovcev).

(259) Tako dobavo kromove rude na prostem trgu nadzoruje družba OMC ter jo usmerja predvsem v industrijo nižje v verigi v skladu s splošnim namenom in zakonodajnim okvirom indijske vlade, kot je poudarjeno v uvodnih izjavah 242 do 255.

(260) Vendar so obstajali dokazi, da oblikovanje cen za majhne količine, ki se ponujajo prek e-dražbe, ne temelji na prostih ponudbah družb. Dražba se začne z osnovno ceno, ki jo samovoljno določi upravni odbor družbe OMC. Indijska vlada je pojasnila, da je bila v obdobju po obdobju preverjanja ta osnovna cena določena kot del (kar ustreza 13,5 %) mednarodne cene izdelka, tj. ferokroma, nižje v verigi. Vendar indijska vlada ni mogla pojasniti, kako je bil ta del/korekcijski faktor določen. Po nadaljnji analizi je Komisija ugotovila, da je korekcijski faktor za cene po obdobju preiskave dejansko temeljil na preteklem povprečju cen kromove rude, določenih s sklepom upravnega odbora družbe OMC. Komisija ni dobila dostopa do prejšnjih sklepov upravnega odbora, indijska vlada pa ni mogla pojasniti načel, na katerih temeljijo ti sklepi. Komisija prav tako ni mogla najti nobene objektivne povezave med korekcijskim faktorjem in stroški pretvorbe kromove rude v ferokrom. Zato je morala uporabiti razpoložljiva dejstva v zvezi s ceno kromove rude na podlagi člena 28(1) osnovne uredbe.

(261) V zvezi s tem je Komisija ugotovila, da je bila osnovna cena, kot je priznala indijska vlada, brez razloga arbitrarno nizka v primerjavi z mednarodnimi cenami. Zdi se, da se take umetno nizke cene ujemajo s politiko indijske vlade, tj. z zagotavljanjem poceni domače kromove rude industriji nižje v verigi. Poleg tega je Komisija pregledala empirične dokaze. Pri pregledu nakupnih cen zadevnih surovin, ki jih je družba OMC zagotovila skupini Jindal, je Komisija ugotovila, da so bile navedene cene, odvisno od vrste kromove rude, 15–40 % nižje od ustreznih izvoznih cen kromove rude turškega porekla (ki je najbolj podobna indijski kromovi rudi) za njen glavni izvozni trg – Kitajsko. Na podlagi tega je Komisija sklenila, da je bila osnovna cena kromove rude, prodane na e-dražbi, določena na umetno nizki ravni glede na tržne cene kromove rude. Cene kromove rude so bile prenizke tudi v primerjavi z izdelkom nižje v verigi (ferokromom). Zato so bile trditve indijske vlade in družbe OMC, da so bile cene ferokroma pomembne za cene kromove rude, zavrnjene.

(262) Posledično je iz dokazov razvidno, da družba OMC, prevladujoči dobavitelj kromove rude na prostem trgu, od katerega je indijski prodajalec izvoznik kupil to surovino za nadaljnjo uporabo v proizvodnem procesu SSCR, ni ravnala kot udeleženec na trgu, ampak je pri zagotavljanju kromove rude izvajala vladne funkcije v imenu indijske vlade in v skladu s cilji politike indijske vlade glede dajanja prednosti industriji nižje v verigi.

Sklep

(263) Pravno in gospodarsko okolje v Indiji kažeta, da imajo rudarske družbe, ki dobavljajo kromovo rudo, in zlasti družba OMC v državni lasti, pooblastilo vlade ali ga izvajajo. Kromova ruda je tako kot drugi minerali v Indiji naravni vir, ki ga indijska vlada upravlja kot osrednji sektor nacionalnega gospodarstva. Indijska vlada je zlasti uvedla sklop ukrepov (in sicer omejitve izvoza, ki povzročajo čezmerno ponudbo in nizke domače cene, ter določitev osnovnih cen za dražbe rude na umetno nizki ravni za te proizvajalce), ki kažejo, da indijska vlada pri izvajanju vladnih funkcij smiselno nadzoruje dobavitelje kromove rude, zlasti družbo OMC. Komisija je zato na podlagi razpoložljivih dokazov sklenila, da je indonezijska vlada zagotovila kromovo rudo industriji nerjavnega jekla za plačilo, nižje od primernega, v smislu člena 3(1)(a)(iii) osnovne uredbe, kot se razlaga in uporablja v skladu z ustreznim standardom STO iz člena 1.1(a)(iv) Sporazuma SCM.

(264) Po dokončnem razkritju je skupina Jindal ugotovila, da cilj sistema dražb ni zagotoviti kromovo rudo po nizki ceni, ampak čim bolj povečati prihodek vlade s prodajo kromove rude po najvišji možni ceni. Poleg tega je družba navedla, da indijska vlada ne usmerja cene kromove rude, temveč določa le najnižjo ceno na dražbi.

(265) Nazadnje se je družba sklicevala na dejstvo, da so bile indijske izvozne cene ferokroma višje od izvoznih cen ferokroma iz Južne Afrike, Kazahstana in Turčije, kar po navedbah družbe pomeni, da skupina Jindal nima ugodnosti od subvencionirane kromove rude, ki se uporablja za proizvodnjo ferokroma.

(266) Vendar prvi dve trditvi, ki ju je navedla družba, ne ovržeta glavnega sklepa Komisije v zvezi z dražbami kromove rude, kot je opisano v uvodnih izjavah 258 to 261, in sicer da sta dostop do dražbe in obseg prodaje omejena, najnižjo ceno določi upravni odbor družbe OMC samovoljno, njena raven pa je umetno nizka. Rezultat vsega navedenega je končna cena na dražbi, ki je dejansko višja od najnižje cene, vendar še vedno ne temelji na trgu, kar je zlasti razvidno iz primerjave s turškimi cenami (uvodna izjava 261).

(267) Opozoriti je treba tudi, da kromova ruda, ki se skupini Jindal zagotavlja za plačilo, nižje od primernega, vpliva na stroške proizvodnje ferokroma, ki ga družba pozneje uporablja za lastne potrebe pri proizvodnji nerjavnega jekla. V vsakem primeru se finančni prispevek indijske vlade zagotovi na ravni kromove rude in ne na ravni izdelka nižje v verigi, tj. ferokroma. Zato primerjava izvoznih cen indijskega ferokroma z izvoznimi cenami ferokroma s poreklom iz drugih držav ni pomembna.

(268) Ob upoštevanju navedenega se sklep iz uvodne izjave 263 potrdi.

(ii) Ugodnost in izračun zneska subvencije

(269) V skladu s členom 3(2) in členom 5 osnovne uredbe je Komisija določila obstoj ugodnosti in izračunala znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, glede na ugodnost za prejemnika, ki je bila ugotovljena v obdobju preiskave.

(270) Samo eden od indijskih proizvajalcev izvoznikov v preiskavi (skupina Jindal) je kupil kromovo rudo za proizvodnjo ferokroma in nazadnje SSCR.

(271) Komisija je najprej določila obseg in tehtane povprečne cene vseh nakupov kromove rude, ki jih je skupina Jindal opravila v obdobju preiskave, razdeljene glede na vrsto rude, ki jo je družba opredelila glede na obliko (npr. drobljiva ali koncentrat) in vsebnost kromovega oksida. Ta dva parametra vplivata na razlike v ceni različnih vrst kromove rude.

(272) Nato je Komisija dejanske cene posamezne vrste kupljene kromove rude nadomestila z ustrezno referenčno ceno.

(273) Komisija je ugotovila, da struktura trga vpliva na vse prevladujoče tržne pogoje v Indiji. Poleg tega, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 257, en prevladujoč akter, ki ima v bistvu 100-odstotni tržni delež na prostem trgu in deluje kot javni organ, vsiljuje svojo ceno. Zato za indijskega proizvajalca SSCR ali drugje na indijskem trgu ni bilo mogoče določiti neizkrivljene cene kromove rude. Posledično v Indiji ni bilo domačih cen, ki bi se lahko uporabile kot ustrezna referenčna vrednost.

(274) Zato in v skladu s členom 6(d), drugi pododstavek, osnovne uredbe je Komisija za zunanjo referenčno vrednost, ustrezno prilagojeno prevladujočim tržnim razmeram v Indiji, uporabila drugo državo.

(275) Komisija je poskusila določiti neizkrivljeno ceno kromove rude, proizvedene v rudniku reprezentativne druge države, in simulirati, da se je tak rudnik dejansko nahajal v Indiji. Večina kromove rude na svetu se izvozi iz Južne Afrike na Kitajsko. Zato je Komisija menila, da je izvozna cena iz Južne Afrike na Kitajsko možna referenčna cena. Vendar pa je bilo ugotovljeno, da se kromova ruda s poreklom iz Južne Afrike zelo razlikuje od kromove rude s poreklom iz Indije v smislu dveh najpomembnejših parametrov: vsebnosti kromovega oksida ter razmerja med kromom in železom ([51]).

(276) Druga referenčna vrednost, ki jo je predlagal pritožnik, je bila izvozna cena kromove rude iz Turčije (ki je tudi eden od največjih svetovnih proizvajalcev) na Kitajsko. Komisija je ugotovila, da sta parametra iz uvodne izjave 275 precej bolj podobna pri turško-indijski kromovi rudi kot pri južnoafriško-indijski kromovi rudi ([52]).

(277) Skupina Jindal je po dokončnem razkritju izpodbijala ugotovitve Komisije, da je zaradi parametrov, kot sta vsebnost kromovega oksida in razmerje med kromom in železom, indijska kromova ruda bolj podobna turški kot južnoafriški kromovi rudi. Družba je navedla, da je pomembno razmerje med kromom in železom v kromovih rudah primerjati s podobno vsebnostjo kromovega oksida. Po navedbah družbe razmerje med kromom in železom v turški kromovi rudi s 40- do 42-odstotno vsebnostjo znaša 2,6–2,8, kar je veliko več kot v primeru indijske ali južnoafriške rude z enako vsebnostjo.

(278) Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 281, Komisija za določitev osnovne referenčne vrednosti ni uporabila kromove rude s 40- do 42-odstotno vsebnostjo, na katero se je sklicevala skupina Jindal. Osnovna referenčna vrednost, ki jo je izbrala Komisija, je kromova ruda s 46- do 48-odstotno vsebnostjo ter razmerjem med kromom in železom, ki znaša 2,5 ([53]). Zato je zelo podobna indijski rudi s primerljivo vsebnostjo kromovega oksida, kot je potrdila skupina Jindal v svoji predložitvi:

„Indijska kromova ruda bo imela razmerje med kromom in železom 2,4 samo pri 46-odstotni vsebnosti Cr2O3 ([54])."

„Da bi bilo razmerje med kromom in železom pri indijski kromovi rudi 2,6–2,8, bi morala imeti indijska ruda veliko večjo vsebnost Cr2O3, in sicer 48–50 % ali več ([55])."

Navedeno potrjuje, da je indijska ruda veliko bolj podobna turški kot južnoafriški rudi z razmerjem med kromom in železom 1,3–1,5 ([56]).

([51]) Analiza Heinza H. Pariserja – dokument Sherlock št. t21.007982 z dne 25. novembra 2021.
([52]) Prav tam.
([53]) DDC Mining Export Limited, Izmir, Turčija, http://www.ddcmining.com/chrome-ore.html.
([54]) Pripombe skupine Jindal glede predložitve referenčne vrednosti združenja Eurofer, 29. julij 2021, točka 13, stran 5.
([55]) Pripombe skupine Jindal glede predložitve referenčne vrednosti združenja Eurofer, 29. julij 2021, točka 8, stran 4.
([56]) Prav tam.

(279) Poleg tega je glede na specifikacijo kromita za metalurško industrijo iz standarda urada za indijske standarde IS:10818-1984 ([57]) običajno razmerje med kromom in železom za proizvodnjo ferokroma z visoko vsebnostjo ogljika, ki se uporablja pri proizvodnji nerjavnega jekla, približno 2,8. To pomeni, da je referenčna vrednost, ki jo je izbrala Komisija, tudi bolj reprezentativna kot južnoafriška alternativa, in sicer z vidika končne uporabe kromove rude s strani skupine Jindal. To je z vidika pretvorbe v ferokrom z visoko vsebnostjo ogljika za proizvodnjo nerjavnega jekla.

(280) Poleg tega se je Komisija seznanila s trditvami indijskega proizvajalca izvoznika glede razlik v fizični obliki in vsebnosti kromovega oksida, ki še vedno obstajajo med turško in indijsko kromovo rudo. Vendar so bile te razlike obravnavane s prilagoditvami, opisanimi v uvodni izjavi 289.

(281) Komisija je nato kot osnovno referenčno vrednost uporabila tehtano povprečno turško izvozno ceno za Kitajsko v obdobju preiskave ([58]). Osnovna referenčna vrednost 209 USD na tono se je nanašala na kromovo rudo v obliki koncentrata, s 46- do 48-odstotno vsebnostjo kromovega oksida, dobavljeno na podlagi CIF.

(282) Komisija je upoštevala tudi odločitev pritožbenega organa, da morajo prilagoditve za stroške dobave izražati splošno veljavne stroške dobave za zadevno blago v državi, kjer se dobava opravi ([59]). Nabavne cene kromove rude, o katerih je poročala skupina Jindal, so v 99,96 % temeljile na dobavnih pogojih franko tovarna za rudnike.

(283) Komisija je zato osnovno referenčno ceno prilagodila na raven franko tovarna. Cena CIF je bila znižana za stroške pomorskega prevoza in zavarovanja ([60]) ter stroške notranjega prevoza v Turčiji ([61]).

(284) Po dokončnem razkritju je indijska vlada navedla, da so bili podatki OECD, ki jih je Komisija uporabila za prilagoditev izvozne cene CIF Turčije in Kitajske na raven franko tovarna, na voljo le do leta 2016. Indijska vlada je nadalje trdila, da ekstrapolacije ustreznega kazalnika na obdobje preiskave ni mogoče šteti za objektivno proučevanje cen.

(285) Vendar Komisija ni le ekstrapolirala razmerja med CIF in FOB, kot ga je za leto 2016 navedla OECD. Prilagoditev obdobju preiskave je temeljila na dejanskih razlikah v stroških prevoza in zavarovanja med letom 2016 in obdobjem preiskave, kot so navedene z indeksom BDI organizacije Baltic Exchange za dvajset glavnih pomorskih poti. Podroben izračun osnovne referenčne cene franko tovarna je bil skupini Jindal predložen v posebnem razkritju.

(286) Izračun prilagoditev v zvezi s prevozom in zavarovanjem, ki ga je opravila Komisija, je bil izpodbijan tudi v predložitvi skupine Jindal po razkritju. Družba je predlagala alternativni vir podatkov za prilagoditev izvozne cene CIF Turčije in Kitajske FOB ([62]). Po navedbah skupine Jindal je ta vir podatkov bolje pokazal dejanske stroške prevoza med Turčijo in Kitajsko v obdobju preiskave kot podatki OECD in BDI, ki so „tehtano povprečje vseh pomorskih poti“.

(287) Vendar se navedba, ki jo je predložila skupina Jindal, nanaša le na en mesec obdobja preiskave, na prevoz med Turčijo in severovzhodno Azijo na splošno ter na prevoz natrijevega karbonata in ne kromove rude. Osnovno razmerje OECD med CIF in FOB, ki ga uporablja Komisija, upošteva celo leto, posebno morsko pot (Turčija–Kitajska) ter posebni izdelek (kromova ruda in koncentrati). Samo prilagoditev stroškov BDI med letom 2016 in obdobjem preiskave se nanaša na povprečje več pomorskih poti.

(288) Ob upoštevanju navedenega se metodologija, ki se uporablja za prilagoditev osnovne referenčne cene franko tovarna, potrdi.

([57]) https://archive.org/details/gov.in.is.10818.1984/page/n7/mode/2up, stran 4.

([58]) *Vir:* 2020 CRU International Ltd ©.

([59]) Poročilo pritožbenega organa ZDA – Izravnalni ukrepi za nekatere ploščate toplo valjane izdelke iz ogljikovega jekla iz Indije, WT/DS436/AB/R, sprejeto 19. decembra 2014, točka 4.317.

([60]) Na podlagi nabora podatkov OECD: International Transport and Insurance Costs of Merchandise Trade (ITIC) Turkey-China (Stroški mednarodnega prevoza in zavarovanja trgovine z blagom (ITIC) – Turčija–Kitajska). https://stats.oecd.org/Index.aspx?DataSetCode=CIF_FOB_ITIC, prilagojeno obdobju preiskave na podlagi indeksa BDI organizacije Baltic Exchange https://en.wikipedia.org/wiki/Baltic_Dry_Index.

([61]) Na podlagi navedbe cene za dobave na relaciji Istanbul–pristanišče Derince, kot jo je določila Svetovna banka: https://www.doingbusiness.org/content/dam/doingBusiness/country/t/turkey/TUR.pdf, str. 51.

([62]) IHS Mark it.

(289) Komisija je nadalje prilagodila osnovno referenčno ceno franko tovarna za fizično obliko rude in vsebnost kromovega oksida, da bi ugotovila posebne referenčne cene za posamezno vrsto rude, ki jo je skupina Jindal kupila v obdobju preiskave. Prilagoditev za fizično obliko je temeljila na stroških briketiranja (drobljiva ruda) in peletiranju ter stroških sintranja (ruda v obliki koncentrata), kot jih je navedla skupina Jindal. Prilagoditev za vsebnost kromovega oksida je temeljila na kazalniku stroškov taljenja kroma, kot ga je predložil pritožnik ([63]). Prilagoditev za razlike v razmerju med kromom in železom niso bile izvedene, saj je ta parameter zelo podoben kot pri turški in indijski rudi. To je bil konservativen pristop, saj je razmerje med kromom in železom pri indijski rudi nekoliko večje, kar bi običajno pomenilo višjo ceno za rudo v enaki obliki in z enako vsebnostjo kromovega oksida.

(290) Ker vladni ukrepi, ki izkrivljajo indijski trg, ne vplivajo na turško kromovo rudo in ker so prevladujoče tržne razmere v obeh državah, vključno s kakovostjo, razpoložljivostjo, tržljivostjo, prevozom ter drugimi pogoji nakupa ali prodaje, primerljivi, je Komisija menila, da je cena kromove rude v Turčiji primerljiva s ceno, ki bi prevladovala v Indiji, če ne bi bilo izkrivljajočih ukrepov indijske vlade.

(291) Nazadnje je Komisija primerjala dejanske stroške nakupa domače kromove rude s strani skupine Jindal v obdobju preiskave s stroški, ki bi bili plačani, če bi se cene za vrsto rude nadomestile z ustreznimi referenčnimi cenami.

(292) Skupni znesek razlike predstavlja prihranke indijskega proizvajalca, ki nabavlja kromovo rudo na izkrivljenem indijskem trgu, v primerjavi s ceno, ki bi jo moral plačati, če izkrivljanj ne bi bilo. Ta skupni znesek dejansko predstavlja ugodnost, ki jo je indijskemu proizvajalcu v obdobju preiskave zagotavljala indijska vlada.

(293) Podrobni izračuni referenčnih vrednosti in dodeljenih ugodnosti so bili zadevnemu indijskemu proizvajalcu izvozniku predloženi v posebnem razkritju.

(294) V skladu s členom 7(2) osnovne uredbe je Komisija ta znesek subvencije dodelila za celotni prihodek družbe od prodaje v obdobju preiskave kot ustrezni imenovalec, ker je subvencija zagotavljala ugodnost za celotno proizvodnjo zadevnega izdelka in izdelka višje v verigi (vroče valjanih kolobarjev), ne le za proizvodnjo, namenjeno izvozu.

(iii) Specifičnost

(295) Posredovanje indijske vlade v zvezi z zagotavljanjem kromove rude za plačilo, nižje od primernega, je namenjeno zagotavljanju ugodnosti nekaterim industrijam, zlasti industriji nerjavnega jekla, vključno s proizvajalci SSCR. Subvencija je zato specifična v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe. Posebne značilnosti kromove rude omejujejo možno uporabo subvencije na neko industrijo, vendar to ne pomeni, da je treba subvencijo dodatno omejiti na podskupino te industrije, da bi bila specifična ([64]).

(296) Ob upoštevanju navedenega Komisija meni, da je posredovanje indijske vlade specifično za proizvajalce SSCR v smislu člena 4(2)(a) osnovne uredbe.

(c) Sklepi o zagotavljanju kromove rude za plačilo, nižje od primernega

(297) Komisija je ob upoštevanju navedenih elementov ugotovila, da je treba zagotavljanje kromove rude s strani indijske vlade šteti za specifično subvencijo v smislu člena 3(1)(a)(iii) in člena 3(2) osnovne uredbe v obliki zagotavljanja blaga, ki družbam prejemnicam prinaša ugodnosti.

(298) Znesek subvencije, ugotovljen za skupino Jindal, je znašal 0,45 %.

([63]) Dokument Sherlock št. t21.007982 z dne 25. novembra 2021.

([64]) Poročilo pritožbenega organa ZDA – Izravnalni ukrepi za nekatere ploščate toplo valjane izdelke iz ogljikovega jekla iz Indije, WT/DS436/AB/R, sprejeto 19. decembra 2014, točka 4.398.

3.3.3 *Prenos subvencij višje v verigi*

(299) Po dokončnem razkritju je pritožnik navedel, da ugotovitve Komisije kažejo, da velika večina subvencij, ugotovljenih za integrirane proizvajalce izvoznike, vpliva na faze višje v verigi proizvodnega procesa SSCR. Po navedbah pritožnika to pomeni, da je neintegrirani indijski proizvajalec SSCR, tj. družba Chromeni, lahko užival tudi ugodnosti subvencij, dodeljenih indijskim in/ali indonezijskim proizvajalcem višje v verigi. To bi se lahko zgodilo v primeru domače prodaje izdelkov višje v verigi skupine Jindal (Indija) družbi Chromeni ali če bi družba Chromeni kupila subvencionirane izdelke indonezijskega porekla višje v verigi.

(300) Na podlagi analize proizvodnega procesa družbe Chromeni in nakupov surovin družbe v obdobju preiskave je Komisija sklenila, da družba ne bi mogla uživati ugodnosti nakupov subvencioniranih izdelkov indijskega porekla višje v verigi.

(301) Vendar je družba Chromeni kupovala izdelke višje v verigi, in sicer vroče valjane kolobarje, od povezane družbe v Indoneziji, ki je morda uživala ugodnosti zagotavljanja nikljeve rude s strani indonezijske vlade za plačilo, nižje od primernega (glej oddelek 4.3). V zvezi s tem Komisija ni mogla sprejeti nobenih ugotovitev, saj v spisu ni bilo elementov, ki bi omogočali zadevno oceno.

3.4 **Znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi**

(302) Ugotovljeni zneski subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi:

Družba	DDS	EPCGS	MEIS	Izvozne subvencije skupaj	Kromova ruda za plačilo, nižje od primernega	SKUPAJ
Chromeni	–	5,69 %	1,87 %	7,56 %	–	7,56 %
Skupina Jindal	1,65 %	0,36 %	1,92 %	3,93 %	0,45 %	4,37 %

(303) Ob upoštevanju visoke ravni (100 %) sodelovanja indijskih proizvajalcev je Komisija menila, da je primerno preostali znesek subvencije za Indijo določiti na ravni najvišjega posameznega zneska subvencije, tj. 7,56 %.

4. **SUBVENCIONIRANJE: INDONEZIJA**

4.1 **Subvencije in programi subvencij, ki spadajo v obseg preiskav**

(304) Na podlagi informacij iz pritožbe, obvestila o začetku in odgovorov na vprašalnike Komisije je bilo preverjeno domnevno subvencioniranje indonezijske vlade z naslednjimi subvencijami:

(i) neposreden prenos sredstev:

— zagotavljanje preferenčnih posojil;

(ii) zagotavljanje blaga in storitev za plačilo, nižje od primernega:

— zagotavljanje nikljeve rude in ostankov nerjavnega jekla za plačilo, nižje od primernega,

— zagotavljanje premoga za plačilo, nižje od primernega,

— zagotavljanje zemljišč za plačilo, nižje od primernega,

— zagotavljanje zemeljskega plina za plačilo, nižje od primernega,

— zagotavljanje električne energije za plačilo, nižje od primernega;

(iii) opuščen ali neizterjan prihodek vlade, ki je sicer zapadel:

— spodbude za davek od dohodkov,

— oprostitev plačila uvozne dajatve,

— oprostitev plačila DDV za vhodne materiale in stroje,

— davek na zemljišča in stavbe v rudarski industriji,

— oprostitev plačila davka od dohodkov (od uvoza);

(iv) subvencije, ki so z razvojem indonezijske industrije povezane prek kitajskih naložb.

4.2 **Razmerja prenosa**

(305) Skupina IRNC je v svojih pripombah po dokončnem razkritju trdila, da so bili za izračun razmerij prenosa za dve povezani družbi uporabljeni nepravilni podatki o prodaji.

(306) Ugotovljeno je bilo, da je ta trditev utemeljena, zato je Komisija zadevna razmerja prenosa ustrezno popravila.

4.3 **Ozadje preferenčnih politik za domačo industrijo nerjavnega jekla**

(307) Indonezija ima znatne vire niklja. Z letom 2020 so bili njeni viri ocenjeni na 21 milijonov ton niklja ([65]) (1,1 milijarde ton nikljeve rude), kar je približno 20 % znanih svetovnih zalog nikljeve rude.

(308) V preteklosti je bila Indonezija ena od največjih proizvajalk nikljeve rude. Ker je imela na domačem trgu omejene zmogljivosti za predelavo nikljeve rude (samo dve talilnici, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 315), je večino svoje nikljeve rude tradicionalno izvozila, predvsem na Kitajsko.

(309) Hitrost pridobivanja nikljeve rude se je v Indoneziji močno povečala, in sicer s približno 5 milijonov ton leta 1996 na približno 10 milijonov ton leta 2007, nato pa na 70 milijonov ton leta 2013. Ta pospešitev je bila posledica povpraševanja kitajskih obratov/talilnic, ki proizvajajo surovo železo z vsebnostjo niklja. Surovo železo z vsebnostjo niklja je zlitina železa in niklja z nizko vsebnostjo niklja. Indonezijska nikljeva ruda je še zlasti primerna za kitajsko tehnologijo proizvodnje surovega železa z vsebnostjo niklja.

Preglednica 1

Indonezijski izvoz nikljeve rude (v tonah)

	2005	2006	2007	2008	2009
Kitajska	73 353	660 206	5 432 401	6 594 319	7 604 354
Skupni izvoz	3 703 515	4 394 125	9 026 850	10 592 151	10 437 126

Vir: podatkovna zbirka Global Trade Atlas (GTA).

(310) Tako je indonezijska vlada postopno ugotovila, da se z izvozom velike večine njenih zalog nikljeve rude omejujejo potencialne koristi te redke surovine za državo. Država bi lahko imela veliko večje koristi, če bi indonezijska vlada lahko povečala domačo dodano vrednost, ki se ustvari z zalogami nikljeve rude. Da bi indonezijska vlada ta cilj dosegla, se je osredotočila na domači razvoj celotne industrijske vrednostne verige, ki uporablja nikljevo rudo, vse do industrije nižje v verigi, in sicer talilnic in industrije nerjavnega jekla kot končnega uporabnika te surovine. To bi Indoneziji omogočilo, da izkoristi veliko večje domače ugodnosti, namesto da preprosto izvaža nikljevo rudo.

(311) Vendar Indonezija sama tega cilja ni mogla enostavno doseči. Glavna vprašanja, s katerimi se je soočala indonezijska vlada, so bile znatne finančne zahteve v zvezi z ustanovitvijo talilnic in industrije nižje v verigi (tj. več milijard EUR vnaprejšnjih naložb) ter relativno pomanjkanje strokovnega znanja in tehnologije za proizvodnjo nerjavnega jekla iz surovega železa z vsebnostjo niklja, ki bi ustrezala kakovosti nikljeve rude, pridobljene v Indoneziji. Zato je indonezijska vlada pristopila k potencialnim partnerskim državam, ki bi ji lahko pomagale doseči ta cilj ([66]). Zaradi

([65]) https://www.statista.com/statistics/273634/nickel-reserves-worldwide-by-country/

([66]) Glej na primer prizadevanja indonezijske vlade, da bi privabila Japonsko: https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister.

zgodovinskih vezi in geografske bližine ter, kar je še pomembneje, dejstva, da so kitajski proizvajalci nerjavnega jekla že uporabljali indonezijsko nikljevo rudo, je bila samoumevna izbira Kitajska. Poleg tega je bila Kitajska odlična kandidatka za to, da bi se indonezijska vlada spodbudila k preferenčnemu dvostranskemu okviru, da bi čim bolj povečala domačo dodano vrednost, ki izhaja iz indonezijskih zalog nikljeve rude, saj je imela Kitajska na voljo znatna finančna sredstva in posebne preferenčne politike, ki spodbujajo industrijo nerjavnega jekla, tudi za naložbe v tujini v okviru dolgoletne politike spodbujanja naložb po svetu, pa tudi potrebno tehnologijo in strokovno znanje za učinkovito uporabo indonezijske nikljeve rude. To je pripeljalo do dolgoletnega okvira sodelovanja do danes. Glavni mejni in relevantni uradni dokumenti so povzeti v naslednjih uvodnih izjavah.

(312) Poskusi indonezijske vlade, da bi privabila kitajske naložbe v indonezijsko industrijo niklja, segajo vsaj v leto 2005, ko se je Indonezija zavezala, da bo za vlagatelje iz Kitajske zgradila „ugodno naložbeno okolje“ ([67]). Junija 2005 je indonezijski minister za gospodarsko usklajevanje med obiskom v Pekingu podpredsedniku kitajske vlade predlagal naložbene možnosti v štirih sektorjih indonezijskega gospodarstva, vključno z naravnimi viri, in „[t]udi upal, da bi lahko več kitajskih podjetij v Indoneziji izvedlo naložbe, pri čemer je dejal, da bi indonezijska vlada ustvarila ugodno okolje za spodbujanje kitajskih vlagateljev ([68])“. Podpredsednik kitajske vlade je v odgovoru na to ponudbo Indonezijo zaprosil za zagotovilo, da bodo kitajske naložbe v Indoneziji dobičkonosne ([69]). Poleg tega so se indonezijski uradniki Kitajski zahvalili tudi za zagotavljanje „brezplačnih in preferenčnih posojil Indoneziji“ ([70]).

(313) Posledično sta indonezijska in kitajska vlada leta 2005 podpisali skupno izjavo, s katero sta začeli sodelovati v rudarskem in metalurškem sektorju. Indonezijska in kitajska vlada sta na podlagi te skupne izjave leta 2010 podpisali akcijski načrt, ki vsebuje načrt za spodbujanje kitajskih naložb v industrije v Indoneziji, ki temeljijo na virih, vključno z rudarstvom, kot je podrobneje pojasnjeno v uvodnih izjavah 563 in 584. Ti zgodnji sporazumi že kažejo glavne pogoje posebnega okvira sodelovanja med vladama ter kako sta vladi načrtovali izvajanje strategije z opiranjem na zasebne vlagatelje, ki bi izkoristili ugodnosti številnih preferenčnih politik in podpore, ki bi jih vladi pozorno spremljali.

(314) Leta 2007 je indonezijska vlada uvedla zakon št. 27 o dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu za obdobje 2005–2025. V dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu je industrijski sektor postal gonilo rasti za krepitev gospodarske strukture. Med drugim naj bi ga podpiral rudarski sektor. Izboljšanje dodane vrednosti v primarnem sektorju, vključno z rudarstvom, je bilo poudarjeno kot glavni cilj spodbujanja lokalne in mednarodne konkurenčnosti ter krepitve nacionalne industrijske baze.

(315) V sektorju niklja je povečevanje dodane vrednosti pomenilo gradnjo talilnic v Indoneziji. Takrat (in do leta 2016) sta bili v Indoneziji samo dve talilnici: talilnica niklja, ki pripada družbi PT Vale, z zmogljivostjo približno 80 000 ton niklja, in talilnica feroniklja, ki pripada družbi PT Aneka Tambang (v nadaljnjem besedilu: Antam) v državni lasti, s proizvodno zmogljivostjo 26 000 ton niklja.

(316) Samo stroški gradnje talilnice lahko dosežejo 1 milijardo EUR, odvisno od tehnologije in proizvodne zmogljivosti. Kot je navedeno zgoraj, Indonezija ni imela niti finančnih sredstev niti prave tehnologije za gradnjo talilnic, Kitajska pa je imela oboje in je za proizvodnjo izdelkov iz nerjavnega jekla tudi potrebovala indonezijsko nikljevo rudo.

(317) Eden od glavnih ukrepov za potrditev tega okvira sodelovanja med indonezijsko in kitajsko vlado ter za to, da se indonezijski vladi omogoči, da doseže svoj cilj, je bila uvedba zakona št. 4 iz leta 2009 o rudarstvu in premogovništvu (v nadaljnjem besedilu: zakon o rudarstvu iz leta 2009) leta 2009, ki je nadomestil zakon št. 11 o rudarstvu iz leta 1967 ([71]). Tradicionalno je indonezijska vlada močno nadzorovala rudarski sektor. Člen 1 zakona št. 11 o rudarstvu iz leta 1967 je indonezijski vladi že dodelil prevladujočo vlogo in pooblastila za urejanje tega sektorja, pri čemer je določal, da so „[v]si minerali, ki se v indonezijski rudarski jurisdikciji nahajajo v obliki naravnih virov, kot blagoslov vsemogočnega boga, nacionalno bogastvo indonezijskega ljudstva, zato jih država

([67]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([68]) http://en.people.cn/200506/28/eng20050628_192888.html
([69]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([70]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([71]) Člen 1 zakona št. 11 o rudarstvu iz leta 1967 je indonezijski vladi že dodelil prevladujočo vlogo in pooblastila za urejanje tega sektorja, pri čemer je določal, da so „[v]si minerali, ki se v indonezijski rudarski jurisdikciji nahajajo v obliki naravnih virov, kot blagoslov vsemogočnega boga, nacionalno bogastvo indonezijskega ljudstva, zato jih država nadzoruje in izkorišča za čim večjo blaginjo ljudi“.

nadzoruje in izkorišča za čim večjo blaginjo ljudi“. V preambuli zakona o rudarstvu iz leta 2009 je nadalje navedeno, da „minerali in premog, ki so zakopani v rudarski jurisdikciji Indonezije, predstavljajo neobnovljivo naravno bogastvo, ki je darilo vsemogočnega boga ter ima pomembno vlogo pri izpolnjevanju življenjskih potreb mnogih ljudi, zato mora biti upravljanje teh virov pod nadzorom države, da se zagotovi resnična dodana vrednost nacionalnemu gospodarstvu v prizadevanju za pravično doseganje blaginje in bogastva skupnosti“. Zlasti je v členu 4 zakona o rudarstvu iz leta 2009 določeno, da „(1) [m]inerali in premog kot neobnovljivi naravni viri predstavljajo nacionalno bogastvo, ki ga nadzoruje država v največjo korist blaginje ljudi,“ ter da „(2) državni nadzor nad minerali in premogom iz odstavka 1 izvajajo vlada in/ali regionalne vlade“. Pomembno je, da je bilo treba v skladu s členom 103 zakona o rudarstvu iz leta 2009 predelavo mineralov kot dodano vrednost mineralov izvesti v Indoneziji. V pojasnitvi tega člena 103, odstavek 1, je navedeno, da je obveznost predelave in rafiniranja na domačem trgu med drugim namenjena (a) povečanju vrednosti rudarjenja prek primarnih proizvodov, (b) zagotavljanju surovin za industrijo, (c) zagotavljanju delovnih mest in (d) povečanju dohodkov države. To pomeni, da so te določbe vsem družbam za pridobivanje nikljeve rude naložile obveznost, da bodisi zgradijo lastne obrate za predelavo/čiščenje niklja bodisi svojo nikljevo rudo prodajo takemu domačemu obratu, da se doseže splošni cilj povečanja domače dodane vrednosti nikljeve rude s preferenčnimi politikami, namenjenimi industriji nerjavnega jekla nižje v verigi. Poleg tega člen 170 zakona o rudarstvu iz leta 2009 določa petletno obdobje odloga. Cilj obdobja odloga je bil pripraviti rudarsko industrijo na obveznost domače predelave in družbam omogočiti gradnjo obratov za čiščenje, potrebnih za absorpcijo dobave nikljeve rude.

(318) Indonezijski izvoz nikljeve rude se je zaradi zakona o rudarstvu iz leta 2009 in zlasti zahteve glede domače predelave povzpel v nebo, pri čemer je Kitajska absorbirala skoraj celoten izvoz, kot je prikazano v spodnji preglednici.

Preglednica 2

Indonezijski izvoz nikljeve rude (v tonah)

	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Kitajska	14 346 464	36 142 281	43 095 682	58 604 652	3 989 894	0
Skupni izvoz	17 566 047	40 792 165	48 449 392	64 802 857	4 160 121	0

Vir: podatkovna zbirka GTA.

(319) Ker cilj indonezijske vlade, da se ustvarijo predelovalne zmogljivosti v Indoneziji, ni bil dosežen, je 11. januarja 2014 z več uredbami prepovedala izvoz nikljeve rude iz Indonezije (za več podrobnosti o omejitvah izvoza in prepovedi izvoza nikljeve rude glej uvodne izjave 405 do 413).

(320) Indonezijska vlada je leta 2017 nekoliko omilila prepoved izvoza, saj je dovolila izvoz nikljeve rude z manj kot 1,7-odstotno vsebnostjo niklja v nekaterih količinah. Za ta izvoz je veljala 10-odstotna izvozna dajatev, izvozniki pa so morali dokazati tudi, da je gradnja njihovih predelovalnih obratov potekala v skladu z načrtom. Razlog za to je bil, da Indonezija takrat ni imela tehnologije za predelavo nikljeve rude z manj kot 1,7-odstotno vsebnostjo niklja v izdelke z dodano vrednostjo, ki je bila primernejša za baterije za električna vozila kot za jeklo (glej oddelek 4.4). Leta 2020 pa je indonezijska vlada izvoz nikljeve rude popolnoma prepovedala. Razlog za ponovno uvedbo prepovedi rude z nizko vsebnostjo niklja je bil, da kitajske družbe načrtujejo gradnjo talilnic za to vrsto nikljeve rude, ki bi se lahko uporabila za proizvodnjo baterij za električna vozila.

(321) Z leti in zaradi zahtev glede domače predelave in omejitev izvoza, ki jih je za izvoz nikljeve rude uvedla indonezijska vlada, je bilo zgrajenih več talilnic nikljeve rude. Domača potreba po nikljevi rudi se je povečala tudi zaradi ukrepov indonezijske vlade, da bi spodbudila prenos talilne zmogljivosti, ki je bila prej vzpostavljena na Kitajskem, v Indonezijo. Indonezijska vlada dejansko z obveznimi letnimi delovnimi načrti in proračunom, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 414, nadzoruje proizvodnjo nikljeve rude. Poleg tega domačo ceno ohranja precej pod mednarodnimi cenami, da bi zagotovila ugodnosti za talilnice in proizvajalce nerjavnega jekla.

Preglednica 3

Indonezijska nikljeva ruda (v milijonih ton)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
Proizvodnja	7,81	7,84	20,92	26,0	32,0	61,0	48,0
Izvoz	4,16	0	0	4,88	19,7	32,3	0

Vir: odgovori indonezijske vlade na vprašalnike in https://www.statista.com/statistics/707267/production-of-nickel-ore-in-indonesia/.

(322) Dvostransko sodelovanje s kitajsko vlado na pobudo indonezijske vlade glede prednostne obravnave za vzpostavitev in spodbujanje ustanavljanja in razvoja indonezijske domače industrije nerjavnega jekla sega vse do leta 2000. Zajema številne dvostranske dokumente, ki vzpostavljajo pravni in politični okvir, na podlagi katerega je bilo sprejetih več posebnih podpornih politik in preferenčnih programov, ki predstavljajo subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ki jih zajema ta preiskava (glej glavne dvostranske dokumente v uvodni izjavi 548).

(323) Dvostransko sodelovanje je potekalo zlasti v indonezijskem industrijskem parku Morowali (v nadaljnjem besedilu: park Morowali). To je industrijski park na območju otoka Sulavezi, kjer sta se Indonezija in Kitajska odločili za razvoj industrije nerjavnega jekla.

(324) Upravljavska družba, odgovorna za izvajanje dvostranskega sodelovanja v parku Morowali, je kitajsko-indonezijska družba IMIP. Ta družba je uradno začela delovati oktobra 2013.

4.4 **Zagotavljanje nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega**

4.4.1 *Pritožba in subvencijska shema*

(325) Pritožnik je trdil, da indonezijska vlada nadzoruje sektor nikljeve rude in da so cene nikljeve rude v Indoneziji izkrivljene zaradi njenega posredovanja. Nikelj v nikljevi rudi je ključna sestavina nerjavnega jekla in glavni dejavnik pri njegovi ceni. Po navedbah pritožnika je indonezijska vlada s posredovanjem na trgu nikljeve rude zagotovila, da cena surovin za proizvodnjo nerjavnega jekla ostaja precej nižja od mednarodnih cen, kar prinaša ugodnosti proizvajalcem izvoznikom SSCR v Indoneziji.

4.4.2 *Pravna podlaga*

(326) Rudarsko politiko, ki zajema nikljevo rudo, upravlja ministrstvo za energijo in mineralne vire (MEMR), ki ga zastopa generalni direktor za minerale in premog. Izvoz mineralov upravlja tudi ministrstvo za trgovino, ki ga zastopa generalni direktor za zunanjo trgovino.

(327) Centralna in regionalne vlade imajo ključno vlogo v rudarski industriji, saj določajo nacionalne rudarske politike, standarde, smernice in merila ter odločajo o postopkih za izdajo dovoljenj za rudarjenje. Poleg tega indonezijska vlada dejavno sodeluje pri razvoju, nadzoru, ocenjevanju in reševanju konfliktov v sektorju.

(328) Rudarska industrija je v Indoneziji močno regulirana. S številnimi predpisi, ki se nenehno spreminjajo in jih izdajajo različni vladni organi, se spremljajo in nadzorujejo vsi vidiki rudarskega sektorja, kot je prikazano spodaj. Pravna podlaga ustreznih pravil in predpisov so:

— zakon št. 27 o dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu za obdobje 2005–2025;

— zakon št. 4 iz leta 2009 o rudarstvu in premogovništvu (v nadaljnjem besedilu: zakon o rudarstvu iz leta 2009), kakor je bil spremenjen z zakonom št. 3 iz leta 2020 (v nadaljnjem besedilu: zakon o rudarstvu iz leta 2020);

— vladna uredba št. 55 iz leta 2010 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 55/2010) o smernicah in nadzoru v zvezi z izvajanjem upravljanja dejavnosti rudarstva in premogovništva;

— vladna uredba št. 23 iz leta 2010 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 23/2010), kakor je bila spremenjena z vladno uredbo št. 24 iz leta 2012 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 24/2012) o izvajanju poslovnih dejavnosti na področju rudarstva in premogovništva;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 27 iz leta 2013 o postopkih odprodaje delnic in oblikovanju cen za odprodajo delnic ter spremembah kapitalskih naložb v premogovništvu in rudarstvu (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 27/2013);

— vladna uredba št. 1 iz leta 2014 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 1/2014) o drugi spremembi vladne uredbe št. 23/2010, kakor je bila nadalje spremenjena z vladno uredbo št. 24/2012 o izvajanju poslovnih dejavnosti na področju rudarstva in premogovništva;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 1/2014 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 1/2014) v zvezi z nadgradnjo dodane vrednosti mineralov s predelavo in rafinerijami mineralov v državi;

— vladna uredba št. 77 iz leta 2014 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 77/2014), tretja sprememba vladne uredbe št. 23/2010;

— vladna uredba št. 1 iz leta 2017 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 1/2017), četrta sprememba vladne uredbe št. 23/2010 o upravljanju mineralov in premoga;

— uredba ministrstva za trgovino (MOT) št. 01/M-DAG/PER/1/2017 o določbah glede izvoza predelanih in prečiščenih mineralnih izdelkov;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 5 iz leta 2017 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 5/2017) o povečanju dodane vrednosti mineralov z notranjimi dejavnostmi predelave in rafiniranja mineralov;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 7 iz leta 2017 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 7/2017) o postopku določanja referenčne cene za prodajo mineralov in premoga;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 9 iz leta 2017 o postopkih odprodaje in mehanizmu določanja cen delnic za odprodajo v dejavnostih rudarstva in premogovništva (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 9/2017), kakor je bila spremenjena z uredbo MEMR št. 43/2018;

— vladna uredba št. 48 iz leta 2017 (v nadaljnjem besedilu: vladna uredba št. 48/2017);

— uredba ministrstva za finance PMK št. 13/PMK.010/2017 in uredba ministrstva za finance PMK št. 164/PMK.010/2018 o določitvi stopenj izvozne dajatve za različne oblike predelanih kovinskih mineralov;

— odlok ministrstva za energijo in mineralne vire št. 2946 K/30/MEM/2017 o računski formuli za določitev referenčne cene kovin in mineralov;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 25 iz leta 2018 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 25/2018) o podjetjih na področju rudarstva in premogovništva (s katero je bila preklicana uredba MEMR št. 5/2017);

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 26 iz leta 2018 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 26/2018) o izvajanju dobrih rudarskih praks ter nadzoru rudarstva in premogovništva;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 11 iz leta 2018 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 11/2018) o postopku za izdajo območnih dovoljenj, licenciranje in poročanje o poslovnih dejavnostih na področju rudarstva in premogovništva, ki jo je nadomestila uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 7 iz leta 2020 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 7/2020) o postopku za dodelitev regije (dodelitev rudarskega območja), licenciranje in poročanje o rudarskih in premogovniških poslovnih dejavnostih;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 22 iz leta 2018 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 22/2018) o spremembi uredbe MEMR št. 11/2018 o postopku za izdajo območnih dovoljenj, licenciranje in poročanje o poslovnih dejavnostih na področju rudarstva in premogovništva;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 11 iz leta 2019 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 11/2019), druga sprememba uredbe MEMR št. 25/2018 o podjetjih na področju rudarstva in premogovništva;

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 7 iz leta 2020 o postopkih za dodelitev regije (dodelitev rudarskega območja), licenciranje in poročanje o poslovnih dejavnostih na področju rudarstva in premogovništva (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 7/2020);

— uredba ministrstva za energijo in mineralne vire št. 11 iz leta 2020 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 11/2020) o tretji spremembi uredbe MEMR št. 7/2017 o postopku za določitev referenčnih cen za prodajo mineralnih kovin in premoga ter

— sklep ministrstva za energijo in mineralne vire št. 84 K/32/MEM/2020 o smernicah za ponujanje, ocenjevanje in izračun cen delnic za odprodajo v rudarstvu in premogovništvu.

4.4.3 *Ugotovitve preiskave*

(329) Na začetku je Komisija ugotovila, da je en proizvajalec izvoznik SSCR na domačem trgu od povezanih ali nepovezanih družb kupoval nikljevo rudo, da bi jo stalil in uporabil za proizvodnjo izdelkov SSCR.

(330) Zagotavljanje nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, je eden od ključnih ukrepov, ki jih je indonezijska vlada izvedla v okviru sodelovanja s kitajsko vlado, da bi zagotovila razvoj celotne industrijske vrednostne verige industrije nerjavnega jekla v Indoneziji.

(331) Leta 2007 je indonezijska vlada uvedla zakon št. 27 o dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu ([72]) za obdobje 2005–2025. V dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu je industrijski sektor postal gonilo rasti za krepitev gospodarske strukture. Med drugim naj bi ga podpiral rudarski sektor, vključno s sektorjem nikljeve rude. Izboljšanje dodane vrednosti v primarnem sektorju, vključno z rudarstvom, je bilo poudarjeno kot glavni cilj spodbujanja lokalne in mednarodne konkurenčnosti ter krepitve nacionalne industrijske baze. V dolgoročnem nacionalnem razvojnem načrtu je bil izrecno omenjen razvoj vrednostne verige s predelavo in diverzifikacijo izdelkov (razvoj nižje v verigi), strukturnim poglabljanjem (razvoj višje v verigi) in vertikalno integracijo (razvoj višje in nižje v verigi). Razvoj predelovalne industrije bi bil osredotočen na podsektorje, ki izpolnjujejo več meril, med drugim obdelujejo domače naravne vire in imajo razvojni potencial za izvoz.

(332) Kot je opisano v uvodni izjavi 317 in naslednjih uvodnih izjavah, je indonezijska vlada leta 2009 v skladu s svojim ciljem povečanja dodane vrednosti mineralov v Indoneziji uvedla zakon o rudarstvu iz leta 2009. Pri uresničevanju ciljev zakona o rudarstvu iz leta 2009 je objavila več izvedbenih predpisov, vključno s številnimi spremembami. Z zakonom o rudarstvu iz leta 2009 so bile uvedene številne pomembne regulativne spremembe sistema za izdajanje dovoljenj, licenčnin, tujega lastništva in izvoza surovin. Leta 2020 je bil zakon o rudarstvu iz leta 2009 spremenjen z zakonom o rudarstvu iz leta 2020, sprejetim 10. junija 2020 Ta novi zakon, ki je za to preiskavo omejenega pomena, saj je začel veljati popolnoma na koncu obdobja preiskave, je potrdil ali dodatno razširil nekatere zahteve za rudarske družbe.

(333) Zakon o rudarstvu iz leta 2009 je centralni upravi in regionalnim upravam podelil pooblastila za izdajo dovoljenj, odvisno od lokacije rudarskega območja, izvora dovoljenja in narave naložbe rudarske družbe.

(334) Z zakonom o rudarstvu iz leta 2009 je bil uveden nov sistem za izdajanje dovoljenj, ki je nadomestil stari sistem pogodb o delu in lokalni sistem Kuasa Pertambangan (v nadaljnjem besedilu: sistem KP) ali sistem rudarskih pravic. V novem sistemu sta dve vrsti komercialno pomembnih rudarskih dovoljenj:

(a) dovoljenje za rudarske dejavnosti (v nadaljnjem besedilu: dovoljenje IUP) je dovoljenje za rudarsko dejavnost, ki je potrebno za izvajanje rudarskih dejavnosti na določenem območju dovoljenja IUP in se deli na: (i) raziskovalno dovoljenje IUP, ki velja največ osem let za rudnike kovinskih mineralov; (ii) operativno dovoljenje IUP (v nadaljnjem besedilu: dovoljenje IUP-OP), ki velja največ 20 let za rudnike kovinskih mineralov, določene rudnike nekovinskih mineralov in premogovnike ter se lahko podaljša za dve dodatni desetletni obdobji. Zakon o rudarstvu iz leta 2009 tako zagotavlja, da bodo imetniki raziskovalnih dovoljenj dobili operativna dovoljenja;

(b) posebno dovoljenje za rudarske dejavnosti (v nadaljnjem besedilu: IUPK), ki je posebno dovoljenje za rudarske dejavnosti, ki ga ministrstvo za energijo in mineralne vire izdaja za območja, ki se štejejo za območja državnih zalog, in je razdeljeno na: (i) raziskovalno dovoljenje IUPK, ki velja največ osem let za rudnike kovinskih mineralov, in (ii) operativno dovoljenje IUPK (v nadaljnjem besedilu: IUPK-OP), ki velja največ 20 let za rudnike kovinskih mineralov. V skladu z zakonom o rudarstvu iz leta 2009 je treba dovoljenje IUPK najprej ponuditi z javnim razpisom družbam v državni ali regionalni lasti. Če te strani ne izrazijo interesa, se lahko dovoljenje IUPK ponudi zasebnemu sektorju. Dovoljenja IUPK se izdajo samo za eno posebno vrsto mineralov, če se bo na istem območju dovoljenja pridobivala druga vrsta mineralov, pa so potrebna ločena dovoljenja IUP.

([72]) https://perpustakaan.bappenas.go.id/e-library/file_upload/koleksi/migrasi-data-publikasi/file/RP_RKP/RPJPN%202005-2025-english.pdf

(335) Zakon o rudarstvu iz leta 2009 ni razlikoval med operativnimi dovoljenji IUP/IUPK, ki so povezana s talilnicami/predelovalnimi obrati, in operativnimi dovoljenji IUP, ki niso povezana s temi obrati. Vsa operativna dovoljenja IUP so bila izdana za obdobje največ 20 let, ki se je lahko podaljšalo za dve dodatni desetletni obdobji.

(336) V skladu z industrijskimi predpisi je bilo dovoljenje za industrijske dejavnosti splošno sprejeto kot glavno dovoljenje za industrijska podjetja, ki proizvajajo katero koli vrsto izdelkov. Dovoljenje za industrijske dejavnosti izda in upravlja ministrstvo za industrijo. Leta 2013 je centralna vlada uvedla novo vrsto dovoljenja, tj. operativno dovoljenje IUP za predelavo in rafiniranje (talilnice), in sicer z ministrskimi predpisi (nazadnje z uredbo MEMR št. 7/2020). To dovoljenje omogoča razvoj in obratovanje talilnic, izda pa se po pooblastilu ministrstva za energijo in mineralne vire. Predelovalne družbe torej obratujejo na podlagi dveh dovoljenj.

(337) Zakon o rudarstvu iz leta 2009 za imetnike dovoljenja IUP, IPR ali IUPK določa tudi upravne sankcije za kršitve določb, kot je med drugim navedeno v členih 102 in 103. Take upravne sankcije so: „(a) pisna opozorila; (b) začasno zadržanje dela ali vseh raziskovalnih dejavnosti ali proizvodnih dejavnosti in/ali (c) preklic dovoljenja IUP, IPR ali IUPK“ (člen 151 zakona). Nazadnje, zakon o rudarstvu določa kazenske sankcije za družbe, ki ne izpolnjujejo različnih določb zakona, v obliki zaporne kazni do 10 (desetih) let zapora in globe v višini največ 10 000 000 000 IDR (deset milijard rupij) za lažno poročanje o rudarskih in prodajnih dejavnostih (glej člen 159) ter prodajo ali predelavo mineralov z izvorom pri subjektih, ki nimajo veljavnega dovoljenja (glej člen 161).

4.4.3.1 Uporaba določb člena 28(1) osnovne uredbe

(338) Komisija je indonezijsko vlado obvestila, da bo pri proučevanju obstoja in obsega domnevne podpore, dodeljene jeklarski industriji, tudi z zagotavljanjem nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, morda morala uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe.

(339) Komisija je indonezijsko vlado v svojem vprašalniku, pozivu k dopolnitvi in med navzkrižnim preverjanjem na daljavo pozvala, naj predloži nekatere informacije v zvezi z dobavitelji (tj. rudarskimi družbami) in delovanjem domačega trga nikljeve rude v Indoneziji. Te zahteve za informacije so med drugim vključevale vprašanja o pravnem in institucionalnem okviru, organizaciji trga nikljeve rude, proizvajalcih nikljeve rude v Indoneziji, mehanizmih določanja domačih in izvoznih cen in cenah ter lastniških deležih družb.

(340) Komisija je od indonezijske vlade na začetku zahtevala, naj predloži Dodatek B k protisubvencijskemu vprašalniku (vprašalniku za dobavitelje nikljeve rude) desetim največjim proizvajalcem in distributerjem nikljeve rude ter vsem drugim proizvajalcem in distributerjem nikljeve rude, ki so nikljevo rudo zagotovili proizvajalcem izvoznikom. Dodatek B je vseboval Wordov dokument (*Appendix B_Input supplier*) in Excelovo datoteko (*Appendix B – Input suppliers tables*). Indonezijska vlada je znanim dobaviteljem v Indoneziji poslala poseben vprašalnik, namenjen dobaviteljem vhodnih materialov.

(341) Komisija je v pozivu k dopolnitvi, poslanemu indonezijski vladi 4. oktobra 2021, opozorila na dejstvo, da od največjih indonezijskih dobaviteljev nikljeve rude ni prejela nobenega odgovora na Dodatek B k vprašalniku. Odgovorov niso poslali niti povezani dobavitelji nikljeve rude.

(342) Zato je Komisija kljub dejstvu, da je v Indoneziji več kot 290 rudnikov nikljeve rude, kot je navedeno v uvodni izjavi 378, prejela samo odgovor enega povezanega trgovca z nikljevo rudo (PT Ekasa Yad Resources), ki je svoj odgovor v vsakem primeru predložil kot povezana družba skupine IRNC, in enega nepovezanega proizvajalca nikljeve rude (PT GAG Nikel). Indonezijska vlada je v odgovor na poziv k dopolnitvi predložila samo dva dodatna odgovora v zvezi s proizvajalci nikljeve rude (PT Tiran Indonesia in PT Ceria Nugraha Indotama).

(343) Odgovori treh rudnikov nikljeve rude so bili precej pomanjkljivi. Družba PT GAG Nikel je v obdobju preiskave zavrnila predložitev izvoda svojega dovoljenja ter zapisnika sestanka delničarjev in upravnega odbora, pri čemer je trdila, da sta zaupna.

(344) Družba PT Ceria Hugraha je statut in poslovno potrdilo predložila samo v indonezijskem jeziku (bahasa). Čeprav je bilo predloženih več različic statuta, so bile vse v indonezijskem jeziku in v slikovni obliki, ki je ni bilo mogoče računalniško prevesti, zato jih Komisija ni mogla prebrati.

(345) Družba PT Tiran Indonesia sploh ni predložila odgovora na Wordov dokument *Appendix B_Input supplier*. Predložila je le predstavitev družbe v indonezijskem jeziku, osnutek računovodskega izkaza za leti 2019 in 2020 ter Excelovo datoteko *Appendix B – Input suppliers tables*. Družba ni predložila niti svojega statuta niti dovoljenja.

(346) V zvezi z družbo PT GAG Nikel, ki je bila navzkrižno preverjena, indonezijska vlada ni predložila svojih obveznih letnih delovnih načrtov in proračunov za leti 2019 in 2020 ter četrtletnih, polletnih in letnih poročil o proizvodnji in prodaji za leti 2019 in 2020, predloženih ministrstvu za energijo in mineralne vire. Indonezijska vlada je po navzkrižnem preverjanju družbe GAG Nikel na daljavo predložila ustanovitveni akt družbe GAG Nikel, vendar le v indonezijskem jeziku in v formatu, ki ga ni bilo mogoče računalniško prevesti, zato ga Komisija ni mogla uporabiti.

(347) Nazadnje je indonezijska vlada trdila, da je bil obseg proizvodnje v letnih delovnih načrtih in proračunu, kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 414 do 424, določen v skladu z obsegom iz študij izvedljivosti. Vendar je zagotovila le nekaj strani iz študij izvedljivosti in analize vplivov na okolje družb, za katere je predložila letne delovne načrte in proračun, z nekaj številkami, medtem ko je bilo besedilo, ki se nanaša na te številke, prekrito s črno barvo brez kakršnih koli pojasnil, kar kaže, da je indonezijska vlada namenoma ovirala Komisijo pri oceni načina, na katerega so rudniki določali svoj letni obseg proizvodnje.

(348) Poleg tega je Komisija ugotovila neskladja v zvezi s skupno potrošnjo nikljeve rude na indonezijskem trgu. Komisija teh podatkov ni mogla uskladiti z nakupi nikljeve rude proizvajalcev izvoznikov SSCR. Indonezijska vlada prav tako ni zagotovila statističnih podatkov o indonezijskih domačih cenah nikljeve rude, čeprav v skladu z veljavno zakonodajo zbira take informacije.

(349) Po prejemu dopisa v zvezi z morebitno uporabo člena 28 osnovne uredbe (v nadaljnjem besedilu: dopis o členu 28) je indonezijska vlada dopis o členu 28 razlagala kot poziv k dopolnitvi ter predložila več dodatnih dokumentov družbe GAG Nikel, kot so letni delovni načrti in proračun za leti 2019 in 2020 družbe GAG Nikel, vloga/poročilo za pridobitev letnega delovnega načrta in proračuna za leti 2019 in 2020 ter četrtletna poročila o proizvodnji in prodaji nikljeve rude za leti 2019 in 2020. Vsi ti dokumenti so bili samo v indonezijskem jeziku. Indonezijska vlada je predložila tudi odgovor na Prilogo B za družbo Antam.

(350) Glede na zelo pozno predložitev teh dokumentov ter dejstvo, da niso bili predloženi v angleščini in da je bil pravni okvir postopek iz člena 28 in ne postopek dopolnitve, pa tudi dejstvo, da Komisija v nobenem primeru ne bi mogla preveriti teh informacij in zahtevati pojasnil v zvezi s temi dokumenti, jih v preiskavi ni bilo mogoče uporabiti. Zato se je Komisija odločila, da ne bo upoštevala takih informacij, kot je določeno v členu 28(3) osnovne uredbe, in bo namesto tega uporabila razpoložljiva dejstva.

(351) V zvezi z nedoslednimi podatki o potrošnji nikljeve rude v Indoneziji je indonezijska vlada vztrajala, da so ti podatki točni, in trdila, da se je opirala na količino nikljeve rude, ki jo je potrošila skupina IRNC, glede na to, da je bila edini proizvajalec nerjavnega jekla, ki kot vhodni material uporablja nikljevo rudo. Opozoriti je treba, da je bila indonezijska vlada pozvana, naj predloži podatke o celotni potrošnji nikljeve rude v Indoneziji, ne le o potrošnji nikljeve rude za proizvajalce nerjavnega jekla. Vendar, kot je poudarjeno v dopisu indonezijski vladi o členu 28, ti podatki niso usklajeni z navzkrižno preverjenimi podatki o nakupih nikljeve rude, ki jih je opravila skupina IRNC.

(352) Poleg tega je v nasprotju z izjavo indonezijske vlade, da ni imela evidenc o cenah nikljeve rude v Indoneziji, v četrtletnih poročilih, ki jih je predložila družba GAG Nikel, ter vlogi za letne delovne načrte in proračun navedeno drugače. V teh dokumentih je družba GAG Nikel indonezijski vladi poročala o celotni prodaji nikljeve rude na podlagi posameznih transakcij, pri čemer ji je razkrila obseg prodaje, prodajne cene nikljeve rude in ime svojih strank.

(353) Zaradi nezadostnega sodelovanja Komisija ni mogla zbrati vseh informacij, ki so bile po njenem mnenju pomembne za njene ugotovitve v tej preiskavi. Poleg tega Komisija zaradi nesodelovanja rudnikov niklja tudi ni mogla zbrati dodatnih dokumentov in pozvati k predložitvi dodatnih informacij, in sicer glede licenčnih pogodb med rudniki in indonezijsko vlado, vključno z osnovnimi pogoji, licenčninami in sklicevanji na zakonodajni okvir, ki jih ureja. Zato indonezijska vlada v zvezi z domnevnim vladnim zagotavljanjem nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, ni zagotovila potrebnih informacij in dokazov, ki jih je Komisija zahtevala v svojem vprašalniku in med navzkrižnim preverjanjem na daljavo.

(354) Ker Komisija, nasprotno, od indonezijske vlade informacij ni prejela, se je glede svojih ugotovitev v zvezi s tistimi vidiki preiskave, ki so v skladu s členom 28 osnovne uredbe, zato delno oprla na razpoložljiva dejstva.

(355) Indonezijska vlada je v pripombah o dokončnem razkritju pojasnila, da je predložila statut družbe GAG Nikel kot del akta o ustanovitvi, predložen z dopisom z dne 19. novembra 2021. Komisija je potrdila, da je statut del akta o ustanovitvi. Vendar pa je Komisija ugotovila, da je do te predložitve prišlo zelo pozno v preiskavi, in, še pomembneje, da je bil statut predložen samo v indonezijskem jeziku. Zato ga Komisija ni mogla uporabiti.

(356) Poleg tega je indonezijska vlada navedla, da je bil za prevod statuta družbe PT Ceria Hugraha potreben čas. Indonezijska vlada je v vsakem primeru trdila, da Komisija ni zahtevala prevoda vseh dokumentov v angleščino in da zato neprevedena besedila ne bi smela ovirati preiskave. V zvezi z obliko datoteke je indonezijska vlada trdila, da ta ni bila določena.

(357) Komisija je opozorila, da je v navodilih za protisubvencijski vprašalnik, h katerim je bila priložena priloga za dobavitelja vhodnih materialov, jasno navedeno: „Prosimo, zagotovite angleški prevod za vse dokumente in izvorno gradivo, predloženo v odgovor na ta vprašalnik.“ Poleg tega je bil protisubvencijski vprašalnik indonezijski vladi poslan 18. maja 2021, zato je imela na voljo več kot dovolj časa za prevod statuta družbe PT Ceria Hugraha. V zvezi s formatom datoteke je Komisija v uvodni izjavi 344 podala pripombo o formatu dokumenta, ker ni omogočal računalniško podprtega prevoda in zato dokumenta ni bilo mogoče uporabiti. Trditev je bila zato zavrnjena.

(358) V zvezi z letnimi delovnimi načrti in proračunom je indonezijska vlada opozorila, da jih je predložila kot prilogo k dopisu z dne 8. decembra 2021. Komisija je opozorila, da je indonezijska vlada v dopisu z dne 19. novembra 2021 (kar je bil rok, do katerega je morala indonezijska vlada predložiti dokazila v zvezi z navzkrižnim preverjanjem na daljavo) Komisijo obvestila, da se je družba GAG Nickel na podlagi internega sklepa odločila, da ne bo predložila letnih delovnih načrtov in proračuna. Dopis z dne 8. decembra 2021 je bil poslan kot odgovor na dopis o členu 28. Komisija je ugotovila, da je bilo to v preiskavi veliko prepozno, da bi lahko upoštevala nove dokumente. Kar je še pomembneje, postopek iz člena 28 in pripombe, ki jih lahko predložijo zainteresirane strani, se nanašajo na nepredložitev informacij in jih strani ne morejo uporabiti kot priložnost za predložitev novih informacij, ki bi morale biti predložene v zgodnejši fazi preiskave ali v okviru postopka dopolnitve. Komisija je zato to trditev zavrnila.

(359) Indonezijska vlada je tudi pojasnila, da je za poenostavitev branja besedila počrnila besedilo, ki ni povezano s podatki o obsegu proizvodnje.

(360) Komisija je opozorila, da je bila indonezijska vlada pozvana, naj predloži popolne dokumente in ne počrni nobenega dela besedila. Komisija bi morala imeti dostop do vsega besedila, da bi lahko za svoje ugotovitve ustrezno ocenila popolne informacije, ki jih vsebujejo letni delovni načrti in proračun. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(361) V zvezi s statističnimi podatki o potrošnji je indonezijska vlada trdila, da Komisija ni mogla uskladiti podatkov o nacionalni potrošnji z nikljevo rudo, ki jo je kupila družba IRNC, ker je uporabila vzorčenje. Komisija je poudarila in pojasnila, da je bila količina nikljeve rude, ki jo je kupila družba IRNC, znatno večja v primerjavi s podatki o nacionalni potrošnji, ki jih je sporočila indonezijska vlada. Zato se zdi, da podatki, ki jih je predložila indonezijska vlada, močno podcenjujejo nacionalno proizvodnjo nikljeve rude. Indonezijska vlada ni predložila nobenih dejstev, s katerimi bi ovrgla te ugotovitve. Trditev je bila zato zavrnjena.

(362) Indonezijska vlada je nadalje pojasnila, da je ob izteku roka še vedno poskušala predložiti informacije in podatke, saj je Komisija v dopisu o členu 28 navedla, da bo razmislila o uporabi člena 28. Indonezijska vlada je navedla, da sama in družba GAG Nikel nista imeli dovolj časa za prevod dokumentov ter da Komisija med navzkrižnim preverjanjem na daljavo ni navedla potrebe po prevodu dokumentov v angleščino. V zvezi s prevodom se je Komisija sklicevala na navodila iz vprašalnika in opozorila, da ni treba vsakič, ko je vložen zahtevek za dokument, ponavljati, da je treba ta dokument prevesti. Če informacije niso predložene v angleščini, se lahko uporabijo razpoložljiva dejstva, ker predloženih dokumentov ni mogoče uporabiti. Komisija opozarja, da indonezijska vlada ni predložila nobenega zahtevka za podaljšanje roka ali navedbe, da je delo v zvezi z dokumenti, ki so bili pozneje predloženi z odgovorom na dopis o členu 28, v teku. Poleg tega je Komisija opozorila, da je bila indonezijska vlada vključena v številne preiskave za uvedbo izravnalne dajatve, zato se je dobro zavedala, da je treba dokumente v takih preiskavah predložiti v angleščini. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(363) Indonezijska vlada je ponovila vsebino svojega dopisa z dne 8. decembra 2021 v zvezi z vprašanjem indonezijskih podatkov o potrošnji nikljeve rude in navedla, da je predložila podatke o potrošnji nikljeve rude za sektor nerjavnega jekla. Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 361, je Komisija ponovno opozorila, da je bila indonezijska vlada pozvana, naj predloži podatke o celotni potrošnji nikljeve rude v Indoneziji, ne le o potrošnji nikljeve rude v sektorju nerjavnega jekla.

(364) Indonezijska vlada je tudi trdila, da sama in rudniki nikoli niso zavrnili predložitve dokazov o državnih deležih, nadzoru in postopkih odločanja. Indonezijska vlada je priznala, da je družba Antam pridobila delničarja družbe GAG Nikel, vendar je opozorila, da je družba GAG Nikel še vedno uvrščena med tuje subjekte, kot je bilo pojasnjeno med navzkrižnim preverjanjem na daljavo.

(365) Komisija je menila, da v odgovoru na vprašalnik ni bilo dokazov o državnem lastništvu večinskega lastnika družbe GAG Nikel, ki je bil omenjen šele med navzkrižnim preverjanjem na daljavo. Poleg tega dejstvo, da je družba GAG Nikel uvrščena med tuje subjekte, ni pomembno za njeno državno lastništvo. Trditev je bila zato zavrnjena.

(366) Indonezijska vlada je nadalje pojasnila, da družba PT Vale ni bila na seznamu desetih največjih proizvajalcev vhodnih materialov, ker je vprašalnik za dobavitelje vhodnih materialov posredovala samo dobaviteljem vhodnih materialov sodelujočih proizvajalcev izvoznikov. Predloženi seznam desetih največjih proizvajalcev vhodnih materialov zato ni vključeval družbe PT Vale.

(367) Komisija opozarja, da so navodila v vprašalniku v zvezi s seznamom desetih največjih proizvajalcev vhodnih materialov jasno zahtevala, da indonezijska vlada „predloži seznam z naslednjimi informacijami o desetih največjih proizvajalcih vsakega od teh vhodnih materialov“. V navodilih ni bilo sklicevanja na dobavo vhodnih materialov proizvajalcem izvoznikom, zato bi moralo biti na seznam vključenih deset največjih proizvajalcev vhodnih materialov v Indoneziji na splošno.

(368) Nazadnje so bile vse trditve zavrnjene. V vsakem primeru je Komisija ugotovila, da nobena od teh pripomb, obravnavanih posamično ali skupaj, ne bi mogla spremeniti ugotovitev o nesodelovanju ali katerih koli drugih vidikih preiskave, ki so bili tako potrjeni.

4.4.3.2 Analiza

(369) Za ugotovitev obstoja subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, morajo biti v skladu s členom 3 in členom 4 osnovne uredbe prisotni trije elementi: (a) finančni prispevek indonezijske vlade prek javnega organa in/ali pooblastitev ali navodila zasebnim organom za zagotavljanje nikljeve rude na domačem trgu; (b) ugodnost za prejemnika in (c) specifičnost.

4.4.3.2.1 Finančni prispevek

(370) V zvezi s prvim elementom je Komisija analizirala, ali je sklop ukrepov, ki jih je sprejela indonezijska vlada, ustvarjal finančni prispevek v obliki zagotavljanja nikljeve rude indonezijskim proizvajalcem izvoznikom SSCR s strani vlade za plačilo, nižje od primernega, prek javnega organa ali pooblastila ali navodila zasebnim organom v skladu s členom 3(1)(a) osnovne uredbe.

(i) Rudarske družbe, ki delujejo kot javni organ

(371) V preiskavi se je najprej presodilo, ali je indonezijska vlada proizvajalcem nerjavnega jekla zagotovila nikljevo rudo prek rudarskih družb, ki delujejo kot javni organ. Ustrezen pravni standard in razlaga za to presojo na podlagi člena 3(1)(a) osnovne uredbe izhajata iz sodne prakse STO v zvezi z javnim organom, ki je bila pojasnjena v uvodnih izjavah 225 to 232.

(372) Skratka, ali so rudarske družbe v Indoneziji javni organi, je treba proučiti z obravnavanjem glavnih značilnosti in funkcij teh družb ter njihovega razmerja z indonezijsko vlado.

Glavne značilnosti in funkcije rudarskih družb v Indoneziji

(373) Indonezijska vlada je vzpostavila regulativni mehanizem, ki družbam za pridobivanje nikljeve rude podeljuje pooblastila za izvajanje vladnih funkcij.

(374) Pridobivanje in upravljanje mineralov v Indoneziji sta uvrščena med vladne funkcije. V zvezi s tem člen 33(3) ustave iz leta 1945 potrjuje, da morajo biti zemlja, voda in bogastvo naravnih virov, ki so zakopani v zemlji, pod nadzorom države in se izkoriščati za največjo blaginjo skupnosti. Kot je navedeno v preambuli zakona o rudarstvu iz leta 2009, „mora biti upravljanje teh virov pod nadzorom države, da se zagotovi resnična dodana vrednost nacionalnega gospodarstva ter s tem na pravičen način dosežeta blaginja in bogastvo skupnosti“. Zato so vsi minerali v Indoneziji javni naravni viri, ki jih nadzoruje in izkorišča država.

(375) Indonezijska vlada z več zakoni in drugimi predpisi odloči, katera družba lahko pridobiva nikljevo rudo in od kod (tj. rudarska območja). Rudarske družbe morajo imeti za pridobivanje nikljeve rude dovoljenje. Indonezijska vlada določa tudi količino nikljeve rude, ki jo lahko rudarske družbe pridobijo. V skladu s členom 5(3) zakona o rudarstvu iz leta 2009 lahko indonezijska vlada „določi letni obseg proizvodnje vseh primarnih proizvodov v posamezni pokrajini“. Podobno lahko indonezijska vlada v skladu s členom 5(1) in 5(5) zakona o rudarstvu iz leta 2009 nadzoruje proizvodnjo in izvoz mineralov v domačem interesu. Indonezijska vlada od rudarskih družb tudi zahteva, da povečajo dodano vrednost mineralov, tako da zahteva nadaljnjo predelavo in čiščenje nikljeve rude, ter določa, komu lahko rudarske družbe prodajo nikljevo rudo za tako nadaljnjo predelavo (členi 102–104 zakona o rudarstvu iz leta 2009). Člen 119 zakona o rudarstvu iz leta 2009 nadalje določa, da lahko dovoljenje „prekliče minister, guverner, regent/župan v skladu s svojimi pooblastili, če: (a) imetnik [dovoljenja] ne izpolnjuje svojih obveznosti, ki so že določene v [dovoljenju] ter zakonih in drugih predpisih“.

(376) Tako pravno in gospodarsko okolje, ki prevladuje v Indoneziji, kot je podrobneje pojasnjeno v uvodnih izjavah 396 do 400, kaže, da so rudarske družbe, ki pridobivajo nikljevo rudo, tesno povezane z vlado pri izvajanju vladnih funkcij. Namen rudarskih družb, ki so pogosto v državni lasi, je zlasti izvajati indonezijske politike o tem, kako najbolje upravljati naravne vire na način, ki najbolje služi nacionalnemu razvoju in prispeva k njemu.

Odnos z indonezijsko vlado: lastništvo in formalni indici nadzora, ki ga izvaja indonezijska vlada

(377) Sprva je Komisija želela pridobiti informacije o državnem lastništvu in druge formalne indice vladnega nadzora v rudnikih nikljeve rude v državni lasti. Zato se je morala Komisija skoraj v celoti opreti na razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28 osnovne uredbe, ker so indonezijska vlada in rudniki niklja zavrnili predložitev dokazov o lastništvu, nadzoru in postopku odločanja, ki je pripeljal do zagotavljanja nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, kot je navedeno v uvodnih izjavah 338 to 354.

(378) Indonezijska vlada je navedla, da je bilo v obdobju preiskave v Indoneziji več kot 290 proizvajalcev nikljeve rude. Predložila je seznam z desetimi največjimi proizvajalci nikljeve rude in navedla, da je le eden od njih v državni lasti, tj. družba Antam. Indonezijska vlada je tudi trdila, da nima lastništva ali nadzora nad družbami, ki so razvrščene kot zasebne, ali odnosa z njimi. Poleg tega je trdila, da noben vladni uradnik ni član upravnega odbora družbe PT Aneka Tambang. Opozoriti je treba, da družba Antam odgovora na Dodatek B iz uvodne izjave 340 ni predložila v roku. Indonezijska vlada je predložila odgovor na Dodatek B za družbo Antam, potem ko je bila obveščena o uporabi člena 28, kot je navedeno v uvodni izjavi 349, zato navzkrižno preverjanje ni bilo več mogoče.

(379) Poleg tega je indonezijska vlada navedla, da so družbe v državni lasti v letih 2019 in 2020 ustvarile 6 % oziroma 4 % domače proizvodnje niklja.

(380) Komisija je v pozivu k dopolnitvi od indonezijske vlade zahtevala, naj sporoči tržni delež za vsakega od desetih največjih proizvajalcev nikljeve rude ali, če to ni na voljo, za njihov zadevni prihodek. Indonezijska vlada je v odgovor na to vprašanje dejansko predložila še en seznam desetih največjih družb za nikljevo rudo na podlagi njihovega obsega proizvodnje nikljeve rude v letih 2019 in 2020. Skupaj so te družbe predstavljale 37 % oziroma 42 % celotne domače proizvodnje. Na obeh seznamih desetih največjih proizvajalcev nikljeve rude sta se prekrivala le dva proizvajalca.

(381) Komisija je v pozivu k dopolnitvi indonezijsko vlado tudi pozvala, naj predloži strukturo delničarjev desetih največjih proizvajalcev nikljeve rude, navedenih v izpolnjenem vprašalniku. Pozvala jo je tudi, naj navede strukturo delničarjev desetih največjih proizvajalcev nikljeve rude, ki jih je opredelila kot velike dobavitelje skupine IRNC.

(382) Indonezijska vlada je odgovorila, da razen družbe Antam, ki kotira na borzi, druge družbe niso kotirale na indonezijski borzi in zato ni mogla pridobiti informacij o strukturi njihovih delničarjev. Poleg tega je indonezijska vlada sporočila strukturo delničarjev dveh družb z drugega seznama desetih največjih proizvajalcev nikljeve rude, iz česar je bilo razvidno, da sta ti dve družbi v zasebni lasti. Indonezijska vlada je tudi za seznam družb, ki ga je predložila Komisija, sporočila strukturo delničarjev šestih družb, za katere je navedeno, da so zasebne družbe. Nazadnje je indonezijska vlada navedla, da je edini proizvajalec izvoznik, ki je nikljevo rudo kupoval v Indoneziji, nikljevo rudo dobavljal samo pri zasebnih dobaviteljih.

(383) Preiskava je pokazala, da je bila trditev indonezijske vlade, da nima informacij o strukturi delničarjev družb za pridobivanje niklja, dejansko napačna. Nasprotno, Komisija je ugotovila, da indonezijska vlada pozorno spremlja lastništvo rudarskih družb. Prvič, če družba zaprosi za pridobitev dovoljenja za rudarjenje (kot je dovoljenje IUP ali IUPK), mora zadevnim indonezijskim organom sporočiti strukturo delničarjev, saj obstajajo nekatere omejitve glede tujega lastništva. V skladu z vladno uredbo št. 77/2014 ([73]) je pri raziskovalnih dovoljenjih IUP in IUPK mogoče največ 75-odstotno tuje lastništvo. Delež tujega lastništva pri dovoljenjih IUP/IUPK se začne pri 49 % in se nato postopno povečuje do 60 %, če dejavnosti vključujejo predelavo in/ali čiščenje, ter do 70 %, če dejavnosti potekajo pod zemljo. Drugič, struktura delničarjev je potrebna tudi za to, da lahko indonezijska vlada izpolni zahtevo glede odprodaje v skladu z zakonom o rudarstvu iz leta 2009, kot se uporablja v vladni uredbi št. 1/2017 in uredbi MEMR št. 9/2017 (kakor je bila spremenjena z uredbo MEMR št. 43/2018), kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 425 to 433. Nazadnje, od sprejetja zakona o rudarstvu iz leta 2009 je indonezijska vlada objavila več predpisov, ki določajo odobritev centralne ali regionalne vlade za zamenjavo delničarjev in članov upravnega odbora v rudarskih družbah. Uredba MEMR št. 27/2013 je bila prva uredba, s katero so bile uvedene zahteve glede odobritve zamenjave delničarjev in članov upravnega odbora za imetnike dovoljenj IUP. Ta uredba je v bistvu določala, da morajo ministrstvo za energijo in mineralne vire ali vodje regionalnih uprav (odvisno od njihovih pristojnosti) odobriti zamenjavo delničarjev in članov upravnega odbora v rudarskih družbah, ki imajo dovoljenje IUP. Najnovejša uredba v zvezi s tem je vladna uredba št. 48/2017 ([74]). Poleg tega je bila struktura delničarjev družbe GAG Nikel vključena v vlogo/poročilo za pridobitev letnih delovnih načrtov in proračuna za družbo GAG Nikel, ki ga je indonezijska vlada predložila v odgovor na uporabo člena 28, kot je navedeno v uvodni izjavi 349. Zato mora rudarska družba vsako leto, ko zaprosi za obvezne letne delovne načrte in proračun, v okviru svežnja informacij, predloženega v zvezi s tem, ministrstvu za energijo in mineralne vire sporočiti strukturo delničarjev. Zato je morala Komisija uporabiti razpoložljiva dejstva na podlagi člena 28 osnovne uredbe, da bi zapolnila vrzeli zaradi nesodelovanja indonezijske vlade v zvezi z lastništvom in nadzorom rudarskih družb.

(384) Najprej je Komisija preiskala zelo omejene informacije o lastništvu in nadzoru rudarskih družb, predložene v preiskavi. V odgovoru na Prilogo B družbe PT GAG Nickel je bilo navedeno, da je bila družba Antam manjšinski delničar in da je bila večina delnic v lasti druge družbe. Indonezijska vlada v izpolnjenem vprašalniku ni predložila posebnih informacij o javnem značaju delničarjev te družbe. Vendar se je glede na javne vire, ki jih je našla Komisija ([75]), izkazalo, da je bila dejanska delničarka te družbe pravzaprav indonezijska vlada, ki je imela popolno lastništvo. To je bilo nato potrjeno v navzkrižnem preverjanju na daljavo za družbo PT GAG Nickel. Zato je bilo jasno, da indonezijska vlada ni zagotovila popolnih in točnih informacij o dejanskem končnem lastništvu te družbe.

([73]) http://www.gbgindonesia.com/en/main/legal_updates/government_changes_divestment_requirements_for_mining_companies_in_indonesia.php

([74]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/Permen%20ESDM%20Nomor%2048%20Tahun%202017.pdf

([75]) Letno poročilo družbe Antam za leto 2020, str. 296, na voljo na: https://www.antam.com/en/reports/annual-reports.

(385) Poleg tega je treba opozoriti, da indonezijska vlada družbe PT Vale ni vključila na seznam največjih rudnikov nikljeve rude v Indoneziji. Vendar je družba PT Vale na podlagi javno dostopnih informacij leta 2019 pridobila približno 4,2 milijona ([76]) ton nikljeve rude, kar je več kot največji rudnik nikljeve rude, o katerem je leta 2019 poročala indonezijska vlada. Poleg tega ima država prek družbe PT Indonesia Asahan Aluminium (v nadaljnjem besedilu: Inalum) ([77]) tudi 20-odstotni delež v družbi PT Vale Indonesia ([78]). Indonezijska vlada je leta 2020 postala delničarka družbe PT Vale na podlagi svoje zahteve, da družbe v tuji lasti odprodajo deleže. Poleg tega je indonezijska vlada v odgovoru na dopis o členu 28 navedla, da družba PT Vale ni bila družba v državni lasti (ni pa omenila 20-odstotnega deleža, ki ga ima Indonezija v družbi PT Vale) ter da ni proizvajala in prodajala nikljeve rude, temveč nikljev kamen. Družba PT Vale je dejansko proizvajalec nikljevega kamna, ima pa tudi rudnik nikljeve rude v Indoneziji ([79]) in pridobiva nikljevo rudo za lastne potrebe.

(386) Iz tega je razvidno, da je indonezijska vlada predložila netočne informacije v zvezi z največjimi dobavitelji nikljeve rude, nasprotujoče pa so si bile tudi navedbe indonezijske vlade v izpolnjenem vprašalniku in odgovoru na poziv k dopolnitvi ter pojasnilih med navzkrižnim preverjanjem na daljavo. Poleg tega je indonezijska vlada predložila nezanesljive podatke o potrošnji nikljeve rude, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 351, nezanesljiv pa je tudi obseg proizvodnje nikljeve rude, saj vanj ni vključila proizvodnje nikljeve rude za lastne potrebe. Te očitne nedoslednosti vzbujajo dvom o točnosti in zanesljivosti indonezijske vlade v teh vidikih preiskave.

(387) Da bi Komisija zapolnila vse bistvene vrzeli v zvezi z državnim lastništvom in izvajanjem nadzora v družbah za pridobivanje nikljeve rude, je glede na omejene in nedosledne informacije, ki jih je predložila indonezijska vlada, izvedla raziskavo na podlagi javno dostopnih virov. Žal je bilo javno dostopnih malo informacij o lastništvu in nadzoru rudarskih družb, vključno z velikimi družbami. Kljub temu je ta raziskava pokazala, da ima država poleg družbe Antam ([80]) delnice tudi v družbah PT GAG Nickel in PT WEDA Bay Nickel ([81]), in sicer prek družbe Antam, čeprav je indonezijska vlada trdila, da nima informacij o strukturi delničarjev družbe PT WEDA Bay Nickel.

(388) Poleg tega je raziskava Komisije pokazala, da druga družba v državni lasti, tj. PT Timah TbK, izvaja svojo dejavnost pridobivanja niklja prek hčerinske družbe PT Tim Nikel Sejahtera na jugovzhodnem Sulaveziju ([82]). Delničar družbe PT Tonia Mitra Sejahtera, ene od družb, ki jih omenja indonezijska vlada, je indonezijsko ministrstvo za trgovino.

(389) Komisija je nato delež družb v državni lasti izračunala na podlagi odstotkov domače proizvodnje, ki jih je v preiskavi navedla indonezijska vlada. Tudi ob upoštevanju javnih informacij, ki so na voljo za zelo omejeno število družb (pet) v primerjavi s skupnim številom rudarskih družb, ki jih je sporočila indonezijska vlada (več kot 290), je bilo mogoče skleniti, da je delež družb v državni lasti v celotni proizvodnji leta 2020 znašal več kot 27 % ([83]) (deleža družb PT Vale in PT Tim Nikel Sejahtera nista bila vključena v informacije, ki jih je predložila indonezijska vlada). Že to samo po sebi predstavlja znaten tržni delež družb v državni lasti in bi ga bilo treba obravnavati kot podcenjenega, saj je zelo verjetno, da so med številnimi drugimi rudarskimi družbami, za katere javne informacije niso bile na voljo, tudi druge družbe v državni lasti. Komisija bi lahko torej na podlagi člena 28 sklepala, da je bil večji delež rudarskih družb, ki proizvajajo nikljevo rudo, dejansko v državni lasti. Ta odstotek se lahko poveča le glede na obveznost odprodaje, ki je pojasnjena v uvodnih izjavah 425 do 434.

([76]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/annual-reports/doc/2020-Annual-Report-PT-Vale-Indonesia-Tbk.pdf

([77]) Indonezijska družba v 100-odstotni lasti države.

([78]) http://www.vale.com/indonesia/EN/investors/information-market-id/shareholder-profile/Pages/default.aspx

([79]) http://www.vale.com/indonesia/en/business/mining/nickel/nickel-indonesia/pages/default.aspx

([80]) Indonezijska vlada je obvladujoča delničarka družbe Antam prek družbe Inalum, ki ima v družbi Antam 65-odstotni delež.

([81]) Družba Antam ima 10-odstotni delež v družbi PT Weda Bay Nickel. Družba Antam lahko svoj delež v družbi PT WBN poveča na 25 %. Preostalih 90 % je v lasti družbe Strand Minerals Pte. Ltd, ki je zdaj v 57-odstotni lasti skupine Tsingshan in 43-odstotni lasti družbe Eramet S.A (glej letno poročilo družbe Antam za leto 2020, str. 421).

([82]) https://timah.com/userfiles/post/2103166050097BA4F96.pdf (letno poročilo družbe PT Timah za leto 2020).

([83]) Družba PT Vale je bila vključena na podlagi javno dostopnih informacij (letno poročilo družbe PT Vale).

(390) Komisija se je morala zaradi nesodelovanja indonezijske vlade opreti na lastne raziskave tudi v zvezi z upravljanjem in nadzorom rudarskih družb. Ponovno so bile javno dostopne omejene informacije. V zvezi z družbo Antam je Komisija ugotovila, da je v skladu z njenimi letnimi poročili odbor komisarjev sestavljen iz petih članov, upravni odbor pa iz štirih članov. Zdi se, da ima indonezijska vlada v družbi Antam neposredno samo delež serije A z lastništvom delnic Dwiwarna. Vsi drugi delničarji imajo delnice serije B. Delničarji/pooblaščenci Dwiwarna imajo izključno pravico imenovanja direktorjev in odbora komisarjev. Leta 2018 so bili dva od petih članov odbora komisarjev in trije od štirih članov upravnega odbora razrešeni ter nadomeščeni na predlog indonezijske vlade in njenega pooblaščenca. Podobno so bili leta 2019 razrešeni in nadomeščeni predsednik komisar, predsednik direktor in druga dva direktorja, in sicer na predlog indonezijske vlade in njenega pooblaščenca. Poleg tega je sedanji predsednik komisar nekdanji član oboroženih sil, še en komisar je sedanji član državne obveščevalne agencije, drugi pa častnik na ministrstvu za energijo in mineralne vire. Samo dva od petih komisarjev sta upravičena do razvrstitve med neodvisne komisarje. Nazadnje, v odboru komisarjev je eden od direktorjev nekdanji uslužbenec družbe GAG Nikel, drugi nekdanji uslužbenec družbe Inalum, tretji pa nekdanji uslužbenec še ene družbe v državni lasti. Samo en direktor je iz zasebnega sektorja.

(391) Poleg tega je odbor komisarjev družbe GAG Nikel sestavljen iz dveh članov, upravni odbor glede na izpolnjeni vprašalnik družbe GAG Nikel iz dveh članov, glede na letno poročilo družbe Antam za leto 2020 pa iz treh članov. Eden od sedanjih članov odbora komisarjev družbe GAG Nikel je nekdanji direktor proračuna za rudarstvo in premogovništvo pri ministrstvu za energijo in mineralne vire, nekdanji predsednik Komisije (do 20. junija 2020) pa je bil zaposlen v družbi Antam. Sedanji predsednik družbe GAG Nikel in še en direktor sta zaposlena v družbi Antam, tretji direktor pa je zaposlen v družbi Inalum.

(392) Upravni odbor družbe PT Vale je sestavljen iz petih članov, odbor komisarjev pa iz desetih članov. Sedanji podpredsednik odbora komisarjev je sedanji direktor strateških služb družbe Inalum ([84]). Drugi član odbora komisarjev je nekdanji indonezijski minister za komunikacije in informiranje ter namestnik izvršnega direktorja indonezijske elektroenergetske družbe v državni lasti, tj. družbe PT PLN. Še en član odbora komisarjev je nekdanji generalni direktor ministrstva za energijo in mineralne vire ter nekdanji predsednik komisar družbe Antam in sedanji pomočnik ministra za industrijo kovin, zemeljskega plina in naravnih virov.

(393) Na podlagi informacij iz spisa in lastnih raziskav zaradi razširjenega nesodelovanja indonezijske vlade je Komisija sklenila, da so rudarske družbe, ki predstavljajo znatno proizvodnjo nikljeve rude, v celoti ali delno v državni lasti ter da jih država tudi upravlja in/ali nadzoruje v tesni povezavi z indonezijsko vlado.

Pooblastilo vlade in izvajanje smiselnega nadzora s strani indonezijske vlade

(394) Poleg državnega lastništva in formalnih povezav med državo in rudarskimi družbami je Komisija ocenila, ali imajo rudarske družbe pooblastilo vlade, na podlagi katerega izvajajo vladne funkcije.

(395) Preiskava je potrdila, da so vse rudarske družbe, ne glede na njihovo lastništvo, predmet številnih vladnih ukrepov v zvezi z zagotavljanjem nikljeve rude, in jih morajo izvajati, in sicer: (1) obveznost domače predelave, (2) omejitve izvoza in/ali prepoved izvoza, (3) obvezni letni delovni načrti in proračun, (4) obveznosti odprodaje, (5) obvezni mehanizem oblikovanja cen. Iz teh obveznosti je jasno razvidno, da rudarske družbe izvajajo vladne funkcije.

(396) Kot relevantno ozadje vseh teh ukrepov Komisija opozarja, da v skladu s členom 4 zakona o rudarstvu iz leta 2009 minerale nadzoruje država. Poleg tega je ključni cilj zakona o rudarstvu iz leta 2009 povečati dodano vrednost zalog nikljeve rude za indonezijsko gospodarstvo. Zato zakonodaja določa nadzor države nad dejavnostmi na področju rudarstva in premogovništva. Člen 2(2) določa, da „[n]adzor nad minerali in premogom, ki ga izvaja država, kot je navedeno v odstavku 1, izvajajo vlada in/ali regionalne vlade“. Poleg tega lahko indonezijska vlada določi politiko na področju mineralov, ki daje prednost domačim interesom, zlasti z nadzorom proizvodnje in izvoza. Člen 5(2) določa, da se lahko „[n]acionalni interesi iz odstavka 1 [...] uresničujejo z nadzorom proizvodnje in izvoza“. Indonezijska vlada je pooblaščena za določanje letne proizvodnje posameznega primarnega proizvoda za vsako pokrajino. Člen 5(3) določa, da je „[v]lada [...] pri izvajanju nadzora iz odstavka 2 pooblaščena, da določi letno

([84]) http://www.vale.com/indonesia/EN/aboutvale/local-leadership/boc/Pages/default.aspx

proizvodnjo posameznega primarnega proizvoda za vsako pokrajino“. Indonezijska vlada v skladu s členom 144 pozorno nadzoruje upravljanje rudarskih dejavnosti. Kot izvajanje tega člena je indonezijska vlada sprejela vladno uredbo št. 55/2010 o smernicah in nadzoru v zvezi z izvajanjem upravljanja rudarskih dejavnosti. Člen 22 določa, da se nadzor indonezijske vlade med drugim nanaša na „uresničitev proizvodnje in prodaje, vključno s kakovostjo in količino ter ceno mineralov in premoga“.

(397) Poleg tega je indonezijska vlada kot izvajanje zakona o rudarstvu iz leta 2009 sprejela vladno uredbo št. 23/2010, kakor je bila spremenjena z vladno uredbo št. 24/2012. Na podlagi člena 89(1) „[m]inister nadzoruje proizvodnjo mineralov in premoga, ki jo opravljajo imetniki operativnih dovoljenj za rudarske dejavnosti za minerale in premog ter imetniki operativnih posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti za minerale in premog“, na podlagi člena 89(2) pa je „[n]adzor pridobivanja mineralov in premoga, kot je predvideno v oddelku 1, namenjen: (a) izpolnjevanju okoljskih zahtev; (b) ohranjanju virov mineralov in premoga; (c) nadzoru cen mineralov in premoga“. Poleg tega v skladu s členom 90(1) „[m]inister določi nacionalno količino proizvodnje mineralov in premoga na ravni pokrajine“, v skladu s členom 90(2) pa „[m]inister lahko pooblasti guvernerje, da določijo količino proizvodnje mineralov in premoga za posamezna okrožja/mesta“. Člen 84 določa tudi, da „(1) morajo imetniki operativnih dovoljenj za rudarske dejavnosti ter imetniki operativnih posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti dati prednost domačim potrebam po mineralih in/ali premogu. (2) Minister določi domače potrebe po mineralih in premogu, kot je določeno v oddelku 1, ki vključujejo potrebe predelovalne industrije in domače neposredne uporabe.“

(398) Nadzor proizvodnje spremlja tudi nadzor domače prodaje in cen mineralov. Člen 92(1) navedene uredbe pooblašča ministra, da „nadzoruje prodajo mineralov in premoga, ki jo opravljajo imetniki operativnih dovoljenj za rudarske dejavnosti za minerale in premog ter imetniki operativnih posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti za minerale in premog“. Poleg tega člen 92(2) določa, da je „[n]adzor prodaje mineralov ali premoga v skladu z oddelkom 1 namenjen: (a) dajanju prednosti izpolnjevanju domačih potreb po mineralih in premogu ter (b) stabiliziranju cen mineralov in premoga“.

(399) Indonezijska vlada poleg obsega proizvodnje strogo nadzoruje vse prodajne transakcije na domačem trgu. Člen 10 uredbe MEMR št. 7/2017 določa, da morajo „[i]metniki operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale, operativnih dovoljenj IUP za premog, operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za premog v skladu s svojimi pooblastili ministru prek generalnega direktorja ali guvernerja predložiti vse pogodbe o prodaji kovinskih mineralov ali premoga“. Člen 11 se glasi: „(1) Imetniki operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale, operativnih dovoljenj IUP za premog, operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za premog morajo ministru prek generalnega direktorja ali guvernerja v skladu s pooblastilom vsak mesec predložiti poročila o izvajanju dejavnosti prodaje kovinskih mineralov ali premoga, in sicer najpozneje pet koledarskih dni po koncu vsakega meseca. (2) Poročilo o prodaji kovinskih mineralov ali premoga iz odstavka 1 vsebuje vsaj prodajno ceno, obseg prodaje, kakovost prodanih kovinskih mineralov ali premoga, prodajno mesto in državo ali regijo prodaje.“

(400) Ti ukrepi že kažejo močno vmešavanje in nadzor centralne vlade v rudarskem sektorju, vključno z nikljevo rudo, med drugim v zvezi s ciljem proizvodnje in prodaje, nadzorom cen in pristranskostjo v korist domačih potreb po mineralih, pridobljenih v Indoneziji. To ni zgolj regulativni okvir za rudarsko dejavnost, ampak okvir, v katerem so rudarske družbe dobile pooblastilo, ki jim omogoča, da razvijajo vladne funkcije, povezane s trženjem in dobavo rudarskih izdelkov, da bi dosegle ustrezne vladne cilje. Naslednji ukrepi, značilni za sektor nikljeve rude, nadalje kažejo, kako indonezijska vlada izvaja svoja pooblastila in nadzor nad rudarskimi družbami.

Obveznost domače predelave

(401) V skladu s členom 102 zakona o rudarstvu iz leta 2009 sta „imetnik dovoljenja IUP in imetnik dovoljenja IUPK dolžna povečati dodano vrednost virov mineralov in/ali premoga pri razvoju, predelavi in čiščenju ter pri izkoriščanju mineralov in premoga“. Poleg tega sta v skladu s členom 103(1) „[i]metnik operativnega dovoljenja IUP in imetnik operativnega dovoljenja IUPK dolžna izvajati dejavnosti predelave in čiščenja v zvezi z domačimi rudarskimi izdelki“, v skladu s členom 103(2) pa lahko „[i]metnik dovoljenja IUP in imetnik dovoljenja IUPK, kot je navedeno v odstavku 1, [...] predelujeta in čistita rudarske izdelke drugih imetnikov dovoljenj IUP in IUPK“.

(402) Obveznost predelave in rafiniranja na domačem trgu je med drugim namenjena (a) povečanju vrednosti rudarjenja prek primarnih proizvodov, (b) zagotavljanju surovin za industrijo, (c) zagotavljanju delovnih mest in (d) povečanju dohodkov države. To pomeni, da so te določbe vsem družbam za pridobivanje nikljeve rude nalagale obveznost, da bodisi zgradijo lastne obrate za predelavo/čiščenje niklja bodisi svoj izdelek prodajo takemu domačemu obratu.

(403) Poleg tega člen 170 zakona o rudarstvu iz leta 2009 določa petletno obdobje odloga: „Imetnik pogodbe o delu [...], ki je že začel proizvodnjo, mora začeti čiščenje v skladu s členom 103, odstavek 1, najpozneje v petih letih od sprejetja tega zakona.“ Člen 112(4) vladne uredbe št. 23/2010, kakor je bila spremenjena z vladno uredbo št. 24/2012, je potrdil, da morajo imetniki dovoljenj za rudarske dejavnost izvajati predelavo in rafiniranje na domačem trgu najpozneje pet let po sprejetju zakona o rudarstvu iz leta 2009. „Pooblastila za rudarjenje, regionalna rudarska dovoljenja in dovoljenja za rudarjenje v manjšem obsegu, izdana v skladu z zakoni in drugimi predpisi pred objavo te uredbe vlade, ostanejo veljavna do njihovega prenehanja veljavnosti, pri čemer: […] (c) je treba domačo predelavo in/ali rafiniranje/taljenje začeti izvajati najpozneje pet let po začetku veljavnosti zakona št. 4 iz leta 2009 o rudarstvu in premogovništvu“.

(404) Te obveznosti kažejo, da rudarske družbe ne morejo svobodno organizirati svojih proizvodnih in predelovalnih dejavnosti v skladu z vidiki poslovanja. Namesto tega morajo upoštevati te obveznosti glede proizvodnje in predelave rude na domačem trgu, da bi povečale dodano vrednost v Indoneziji. Zato jim je zaupano pooblastilo vlade in posledično izvajajo dejavnosti, ki jih določi vlada.

Omejitve izvoza

(405) Indonezijska vlada je 11. januarja 2014 objavila vladno uredbo št. 1/2014, s katero je spremenila člen 112 vladne uredbe št. 24/2012 in dodala nov člen 112C. Ključna sprememba člena 112 je bila črtanje člena 112(4)(c) vladne uredbe št. 23/2010, v skladu s katerim je moral imetnik dovoljenja za rudarske dejavnosti (IUP) ali dovoljenja za rudarjenje v malem obsegu (IPR) izvesti domačo predelavo in rafiniranje mineralov v petih letih po sprejetju zakona o rudarstvu iz leta 2009, če je rok potekel. Ključni pogoji v tem dodatnem členu 112C so bili: (1) imetniki pogodb o delu iz člena 170 zakona o rudarstvu iz leta 2009 morajo rafinirati svoje rudarske izdelke na domačem trgu ter (2) imetniki operativnih in proizvodnih dovoljenj za rudarske dejavnosti (v nadaljnjem besedilu: dovoljenje IUPOP) iz člena 112(4)(a) navedene uredbe morajo svoje rudarske izdelke predelati in rafinirati na domačem trgu ([85]).

(406) Istega dne je bila objavljena uredba MEMR št. 1/2014 ([86]) kot izvedbena vladna uredba št. 1/2014. V uredbi MEMR št. 1/2014 so bile določene smernice o stopnji predelave ali rafiniranja, ki jo je treba doseči pred izvozom. V uredbi MEMR št. 1/2014 je bilo opredeljenih 11 kovinskih mineralov, za katere je bil od januarja 2014 prepovedan izvoz. Šest kovin, vključno z nikljem, se je lahko izvažalo samo v predelani obliki.

(407) Da bi se ublažil vpliv prepovedi izvoza nepredelanih ali premalo predelanih mineralov na prihodke rudnikov in države od izvoza, je indonezijska vlada objavila vladno uredbo št. 1/2017, v skladu s katero lahko rudarske družbe še naprej izvažajo polpredelane izdelke in nekatere vrste rud za petletno obdobje od 11. januarja 2017 pod pogoji, določenimi v izvedbenih uredbah. Člen 4 uredbe ministrstva za trgovino št. 01/M-DAG/PER/1/2017 je določal: „Rudarski izdelki, navedeni v Dodatku III, kot je predvideno v členu 3(1), se lahko izvozijo le v skladu z določbami: (a) družba, ki ima operativno dovoljenje IUP za nikelj ali operativno dovoljenje IUPK za nikelj: (1) je uporabila nikelj, katerega vsebnost znaša < 1,7 % (manj kot 1,7 %), pri vsaj 30 % (tridesetih odstotkih) skupne vhodne zmogljivosti obrata za predelavo in čiščenje niklja, ki ga poseduje, in (2) je zgradila ali gradi obrat za čiščenje neodvisno od drugih strani ali v sodelovanju z njimi“.

(408) Na podlagi uredbe MEMR št. 25/2018 so bila določena posebna pravila, ki so se uporabljala za kovinske minerale s posebnimi merili (tj. nikelj, katerega vsebnost znaša < 1,7 %). Člen 46(1) določa, da „[l]ahko imetniki operativnega dovoljenja IUP ali operativnega dovoljenja IUPK prodajajo nikelj stopnje < 1,7 % (manj kot 1,7 %) ali opran boksit stopnje Al_2O_3 >= 42 % (42 % ali več) v tujino v določenih količinah z uporabo tarifne številke/HS (harmonizirani sistem) v skladu z določbami zakonov in drugih predpisov najpozneje do 11. januarja 2022“, člen 46(2) pa določa, da se „[p]rodaja niklja stopnje < 1,7 % (manj kot 1,7 %) ali opranega boksita stopnje Al_2O_3 >= 42 % (42 % ali več) iz

([85]) https://www.pwc.com/id/en/publications/assets/eumpublications/newsflash/2014/eumnewsflash-50.pdf
([86]) http://extwprlegs1.fao.org/docs/pdf/ins137694.pdf

odstavka 1 izvaja v skladu z določbama: (a) ima ali gradi obrat za čiščenje in (b) plačuje izvozne dajatve v skladu z določbami zakonov in drugih predpisov“. Obrat za rafiniranje/taljenje je bilo dovoljeno graditi individualno ali skupaj z drugimi stranmi.

(409) Izvoz teh izdelkov je bil mogoč šele po tem, ko je nadzornik opravil pregled in je bila odobritev generalnega direktorata za zunanjo trgovino potrjena na podlagi priporočila ministrstva za energijo in mineralne vire. Namen pregleda je bil zagotoviti, da rudarski izdelki izpolnjujejo minimalne zahteve glede predelave in/ali rafiniranja.

(410) Februarja 2017 je ministrstvo za finance sprejelo uredbo PMK št. 13/PMK.010/2017 ([87]) (kakor je bila naknadno spremenjena z uredbo ministrstva za finance PMK št. 164/PMK.010/2018) o določitvi stopenj izvozne dajatve za različne oblike predelanih kovinskih mineralov. Za nikljevo rudo s koncentracijo niklja < 1,7 % je izvozna dajatev znašala 10 %.

(411) V skladu z uredbo MEMR št. 11/2019 se je prepoved izvoza nikljeve rude z manj kot 1,7-odstotno vsebnostjo niklja stopnjevala do 31. decembra 2019. Vsako izvozno priporočilo, ki ga je ministrstvo za energijo in mineralne vire v zvezi z izvozom nikljeve rude z manj kot 1,7-odstotno vsebnostjo niklja izdalo pred objavo uredbe MEMR št. 11/2019, je ostalo veljavno. Priporočilo pa je nehalo veljati 31. decembra 2019. Uredba MEMR št. 11/2019 je začela veljati 1. januarja 2020. Ministrstvo za energijo in minerale vire je izvozno priporočilo za nikljevo rudo z manj kot 1,7-odstotno vsebnostjo niklja še vedno lahko izdalo do 31. decembra 2019.

(412) Zato je od 1. januarja 2020 prepovedan izvoz vseh vrst nikljeve rude.

(413) Te omejitve izvoza in prepoved izvoza nikljeve rude močno omejujejo svobodo rudarskih podjetij, da prodajajo nikljevo rudo kupcem, ki ponujajo najvišjo ceno na svetovni ravni. Te družbe lahko na indonezijskem trgu prodajajo le v korist industrije nižje v verigi, zlasti industrije nerjavnega jekla, čeprav so viri nikljeve rude po vsem svetu omejeni, Indonezija pa je zelo velika proizvajalka. Te omejitve vodijo k zelo omejenemu številu domačih strank kot uporabniških industrij in tudi k znižanju domačih cen nikljeve rude. To znova kaže, da rudarske družbe še zdaleč niso akterji na prostem trgu, ampak so javni organi, ki dejansko izvajajo vladne dejavnosti.

Letni delovni načrti in proračun

(414) V skladu s členom 101 vladne uredbe št. 23/2010, kakor je bil spremenjena z vladno uredbo št. 24/2012, „[m]orajo imetniki dovoljenj za rudarske dejavnosti in imetniki posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti vse podatke, pridobljene iz dejavnosti raziskovanja in proizvodnje, predati pristojnemu ministru, guvernerjem ali regentom/županom“. Poleg tega so v skladu s členom 103 „[p]oročila v skladu s členom 101 postopna poročila o delu v določenem časovnem okviru in v okviru določene dejavnosti, ki jih predložijo imetniki raziskovalnih dovoljenj za rudarske dejavnosti in imetniki raziskovalnih posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti ter imetniki operativnih dovoljenj za rudarske dejavnosti in imetniki operativnih posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti“. Poleg tega se „[l]etni delovni načrti in proračun v skladu s členom 101 predložijo pristojnemu ministru, guvernerjem ali regentom/županom najpozneje 45 (petinštirideset) delovnih dni pred koncem vsakega koledarskega leta“.

(415) V uredbi MEMR št. 11/2018 ([88]) (kakor je bila spremenjena z uredbama MEMR št. 22/2018 in št. 51/2018) so letni delovni načrti in proračun opredeljeni kot „letni delovni in proračunski načrt na področju rudarstva in premogovništva, ki zajema poslovne, tehnične in okoljske vidike“. Uredba MEMR št. 11/2018 zavezuje imetnike dovoljenj za rudarske dejavnosti, da pripravijo in posredujejo letne delovne načrte in proračun ministru ali guvernerju v skladu s pristojnostjo za pridobitev dovoljenja (člen 61(1), točka (b)). Poleg določanja take obveznosti uredba MEMR št. 11/2018 imetnikom dovoljenj za rudarske dejavnosti prepoveduje izvajanje gradbenih, rudarskih in predelovalnih dejavnosti in/ali dejavnosti rafiniranja ter dejavnosti prevoza in prodaje, dokler njihovi letni delovni načrti in proračun niso odobreni.

([87]) https://jdih.kemenkeu.go.id/fulltext/2017/13~PMK.010~2017Per.pdf
([88]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2018/02/Peraturan-Menteri-ESDM-No.11-Tahun-2018-English-Version-.pdf

(416) Imetniki dovoljenja za rudarske dejavnosti in imetniki posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti morajo letne delovne načrte in proračun predložiti najprej 90 koledarskih dni in najpozneje 45 koledarskih dni pred koncem davčnega leta, kar vključuje tudi pridobitev soglasja za letne delovne načrte in proračun.

(417) Generalni direktorat za minerale in premog v imenu ministrstva za energijo in mineralne vire ali guvernerja opravi oceno letnih delovnih načrtov in proračuna ter zagotovi soglasje ali odgovor v zvezi z letnimi delovnimi načrti in proračunom v največ 14 delovnih dneh po datumu, ko so bil letni delovni načrti in proračun v celoti in pravilno prejeti. Imetniki dovoljenj IUP morajo najpozneje pet dni po prejemu odgovora generalnega direktorata za minerale in premog predložiti revidirano različico letnih delovnih načrtov in proračuna, ki mora upoštevati odgovor generalnega direktorata za minerale in premog. Generalni direktorat za minerale in premog da soglasje k revidirani različici letnih delovnih načrtov in proračuna najpozneje v 14 delovnih dneh po datumu, ko so bili revidirani letni delovni načrti ter proračun v celoti in pravilno prejeti. Imetniki raziskovalnih dovoljenj IUP in IUPK, IUP-OP, IUPK-OP ali IUP-OP posebej za predelavo in/ali rafiniranje lahko zaprosijo za eno spremembo letnih delovnih načrtov in proračuna v tekočem letu, če se spremeni njihova proizvodna zmogljivost. Zahtevek za spremembo letnih delovnih načrtov in proračuna je treba predložiti po tem, ko imetnik dovoljenja IUP predloži svoje drugo četrtletno poročilo, predložiti pa ga je treba najpozneje do 31. julija tekočega leta. Imetniki dovoljenj IUP-OP in IUPK-OP morajo v skladu z določbami veljavnih pravil in predpisov predložiti spremembe svojih poročil o študiji izvedljivosti, če se kakor koli spremenijo tehnične, ekonomske ali okoljske spremenljivke. Imetniki raziskovalnih dovoljenj IUP in IUPK, IUP-OP, IUPK-OP ali IUP-OP posebej za predelavo in/ali rafiniranje morajo poročati o vseh spremembah izvajanja svojih rudarskih storitev v tekočem letu.

(418) Uredba MEMR št. 11/2018 je bila razveljavljena in nadomeščena z uredbo MEMR št. 7/2020 ([89]). Uredba MEMR št. 7/2020 zagotavlja podobne določbe kot uredba MEMR št. 11/2018 glede zahteve po letnih delovnih načrtih in proračunu.

(419) Indonezijska vlada je med preiskavo predložila štiri letne delovne načrte in proračune za rudnike nikljeve rude. Komisija je ugotovila, da letni delovni načrti in proračun vključujejo podrobne kvantitativne, kvalitativne in finančne informacije v zvezi z raziskovalno dejavnostjo, viri in zalogami, rudarskimi dejavnostmi, obsegom predelave in rafiniranja, trženjem in pošiljanjem na izvoznih in domačih trgih, okoljem, varnostjo, delovno silo ter ocenjenimi finančnimi sredstvi (prodaja, licenčnine, dohodek, davek od dohodkov).

(420) Žal indonezijska vlada ni predložila dejanskih študij izvedljivosti in se je izognila razpravam o tem, kako so določeni proizvodni cilji za posamezno družbo ter kako indonezijska vlada spremlja in pozneje ukrepa v zvezi s proizvodnjo, ki je bila v obdobju, zajetem v študiji izvedljivosti, dejansko dosežena. Zaradi pomanjkanja sodelovanja v zvezi s tem pomembnim vidikom se je morala Komisija opreti na sklepe na podlagi člena 28 osnovne uredbe.

(421) Indonezijska vlada je sporočila obseg proizvodnje nikljeve rude v obdobju 2017–2020 v Indoneziji in domačo potrošnjo nikljeve rude v istem obdobju. Iz teh podatkov je bilo razvidno, da obstaja znatno neskladje med obsegom proizvodnje in obsegom potrošnje nikljeve rude. Poleg tega obsega domače potrošnje nikljeve rude, ki ga je sporočila indonezijska vlada, ni bilo mogoče uskladiti z obsegom nakupov nikljeve rude družbe IRNC, ki so bili navzkrižno preverjeni med navzkrižnim preverjanjem na daljavo, kar kaže, da je indonezijska vlada predložila napačne informacije v zvezi s potrošnjo nikljeve rude.

(422) Opozoriti je treba tudi, da poleg zahteve glede predložitve letnih delovnih načrtov in proračuna, pojasnjene v uvodnih izjavah 414 do 419, uredba MEMR št. 11/2018 od imetnikov dovoljenj IUP zahteva tudi predložitev treh dodatnih poročil: (a) rednega poročila; (b) končnega poročila in (c) posebnega poročila z različnimi ravnmi zahtev, odvisnimi od vrste imetnika dovoljenja IUP. Med vrstami informacij, ki jih je treba predložiti, morajo imetniki dovoljenja IUP predložiti informacije o dejavnostih proizvodnje in prodaje.

(423) Med navzkrižnim preverjanjem na daljavo je družba GAG Nickel potrdila, da je četrtletno, polletno in letno poročala o obsegu proizvodnje ter obsegu in vrednosti prodaje nikljeve rude. Komisija je od družbe zahtevala, naj predloži ta poročila za obdobje preiskave. Komisija je indonezijski vladi za predložitev teh informacij odobrila nekaj dni po koncu navzkrižnega preverjanja na daljavo. Vendar je indonezijska vlada te podatke predložila šele potem, ko jo je Komisija obvestila o uporabi člena 28 osnovne uredbe, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 349.

([89]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/regulation/PERMEN%20ESDM%20NO.%207%20THN%202020%20(ENG-VERSION).pdf

(424) Pravila o letnih delovnih načrtih in proračunu kažejo še en vidik smiselnega in strogega nadzora, ki ga ima indonezijska vlada zlasti nad vsakoletnimi proizvodnimi cilji posameznega rudarskega podjetja. Komisija je sklenila, da je na podlagi teh pravil o letnih delovnih načrtih in proračunu glavna značilnost in funkcija rudarskih družb zagotavljanje nikljeve rude v skladu s ciljem vlade, da se podpre industrija nerjavnega jekla nižje v verigi. Stopnja podobnosti ali prekrivanja bistvenih značilnosti rudarskih družb s cilji in funkcijami indonezijske vlade v sektorju mineralov kaže, da imajo rudarske družbe pooblastilo vlade ali ga izvajajo.

Obveznost odprodaje

(425) V skladu z zakonom o rudarstvu iz leta 2009 morajo rudarske družbe v tuji lasti svoje delnice odprodati indonezijskim stranem, da bi spodbudile domače naložbe v rudarski sektor. V zakonu o rudarstvu iz leta 2009 ni omenjena raven lastniškega deleža, ki ga je treba odprodati, tako da ga je morala centralna vlada dodatno urediti z ustreznimi izvedbenimi uredbami.

(426) Centralna vlada je od objave zakona o rudarstvu iz leta 2009 postopno spremenila zahtevo glede najmanjšega odstotka odprodaje. Trenutno veljavna zahteva glede najmanjše odprodaje znaša 51 %, kot se uporablja na podlagi četrte spremembe vladne uredbe št. 23/2010 iz leta 2017 (vladna uredba št. 1/2017) ([90]) in uredbe MEMR št. 9/2017 ([91]) (kakor je bila spremenjena z uredbo MEMR št. 43/2018 ([92])).

(427) V skladu s členom 97 morajo „[i]metniki dovoljenj za rudarske dejavnosti in imetniki posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti v okviru tujih naložb po petih letih proizvodnje svoje delnice odprodati v fazah, tako da je v desetem letu vsaj 51 % (enainpetdeset odstotkov) njihovih delnic v lasti indonezijskih udeležencev“. Poleg tega se „[o]dprodaja delnic v skladu z oddelkom 1 izvede za indonezijske udeležence, ki vključujejo vlado, pokrajinske vlade ali okrožne/mestne uprave, subjekte v državni lasti, subjekte v regionalni lasti ali nacionalne zasebne subjekte“.

(428) Delnice, ki so v lasti tujih vlagateljev, se lahko prodajo indonezijskim zasebnim družbam le, če so vlada, pokrajinske vlade ali okrožne/mestne uprave, subjekti v državni lasti in subjekti v regionalni lasti najprej zavrnili nakup delnic. Odprodaja se lahko izvede z izdajo novih delnic in/ali prenosom ali prodajo obstoječih delnic, in sicer neposredno ali posredno. Opozoriti je treba, da v nasprotju z rudarskimi družbami za talilnice ne velja nobena obveznost odprodaje.

(429) Uredba MEMR št. 9/2017 določa, da cena delnice za odprodajo temelji na pošteni tržni vrednosti, ne da bi se pri tem upoštevala vrednost zalog mineralov v času odprodaje. Ta določba v zvezi s ceno delnice za odprodajo je bila spremenjena z uredbo MEMR št. 43/2018, v kateri je določeno, da poštena tržna vrednost ne upošteva zalog mineralov ali premoga, razen tistih, ki se lahko pridobivajo v obdobju dovoljenj IUP-OP ali IUPK-OP. Poleg tega se poštena tržna vrednost izračuna z metodo diskontiranega denarnega toka z uporabo gospodarskih ugodnosti v obdobju izvajanja odprodaje do konca veljavnosti dovoljenja IUP-OP ali IUPK-OP in/ali primerjalne analize tržnih podatkov.

(430) Na podlagi uredbe MEMR št. 9/2017 bi regulirana cena delnice za odprodajo postala: (a) najvišja cena, ki se ponudi centralni vladi, pokrajinski vladi ali upravi regentstva/občinski upravi, ali (b) najnižja cena, ki se ponudi družbi v državni lasti, družbi v regionalni lasti ali nacionalnemu zasebnemu poslovnemu subjektu.

(431) Z vladno uredbo št. 43/2018 se je zgornja določba spremenila in določeno je bilo, da bo regulirana cena delnice za odprodajo: (a) najvišja cena, ki se ponudi centralni vladi, pokrajinski vladi ali upravi regentstva/občinski upravi, družbi v državni lasti, družbi v regionalni lasti ali subjektu za posebne namene, ki ga je vlada ustanovila ali imenovala prek ministrstva za energijo in mineralne vire, skupaj s pokrajinsko vlado ali upravo regentstva/občinsko upravo, družbo v državni lasti in/ali družbo v regionalni lasti, ali (b) minimalna cena, ki se z razpisom ponudi nacionalnemu zasebnemu poslovnemu subjektu.

([90]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/PP-No.1-2017-ENGLISH-Version.pdf
([91]) http://www.apbi-icma.org/uploads/files/old/2017/02/Permen-ESDM-No.9-2017-English-Version.pdf
([92]) https://jdih.esdm.go.id/peraturan/25_Permen%20ESDM%20No.%2043%20Tahun%202018%20tentang%20Perubahan%20atas%20Permen%20ESDM%20Nomor%209%20Tahun%202017.pdf

(432) Vlada lahko (prek ministrstva za energijo in mineralne vire) za oceno cene delnice za odprodajo najame neodvisnega ocenjevalca. Če dogovora o ceni delnice za odprodajo ni mogoče doseči, uredba MEMR št. 9/2017 določa, da se odprodane delnice ponudijo na podlagi cene delnice za odprodajo, ki je bila izračunana glede na oceno, ki jo je opravila vlada. Ta določba je bila v uredbi MEMR št. 43/2018 črtana.

(433) Zakon o rudarstvu iz leta 2020 je ohranil zahtevo glede odprodaje v zvezi s tujim lastništvom, pri čemer izrecno določa, da morajo tuji vlagatelji odprodati več delnic, potrebnih za zagotovitev, da imajo indonezijski vlagatelji v lasti vsaj 51 % vseh delnic družbe. Ta zahteva glede najmanjše odprodaje je v skladu s sedanjimi zahtevami glede odprodaje, ki se uporabljajo na podlagi vladne uredbe št. 23/2010. V zvezi s časovnim okvirom in postopki za tako odprodajo zakon o rudarstvu iz leta 2020 določa, da bodo za te zadeve veljali ustrezni vladni predpisi (zdaj vladna uredba št. 23/2010), ki določajo, da se postopek odprodaje začne po peti obletnici proizvodnje rudnika.

(434) Te določbe kažejo, da si indonezijska vlada prizadeva povečati smiseln nadzor nad rudarskimi družbami, tako da povečuje svojo prisotnost in izpodriva rudarske družbe v tuji lasti. Da bi ti subjekti zagotovili, da je splošni cilj zagotavljanje nikljeve rude domači industriji nižje v verigi, se morajo po razmeroma kratkem obdobju odpovedati lastništvu na podlagi prve pravice do pridobitve, podeljene indonezijski vladi in drugim javnim družbam. Obstajajo tudi posebna pravila o vrednotenju delnic, za katera se zdi, da niso v skladu z običajnimi tržnimi pogajanji, ki bi med operaterji potekala brez teh določb. Na podlagi tega je Komisija sklenila, da obveznosti odprodaje kažejo, kako indonezijska vlada ohranja smiseln nadzor nad lastništvom in upravljanjem rudarskih družb za zagotovitev, da še naprej izvajajo vladne funkcije v skladu s cilji njene politike.

Obvezni mehanizem oblikovanja cen

(435) Preiskava je pokazala, da je bilo oblikovanje cen nikljeve rude predmet vladnega mehanizma, ki je preprečil običajno tržno dinamiko ponudbe in povpraševanja za določitev cene. Razvoj ustrezne zakonodaje o oblikovanju cen kaže, da indonezijska vlada s posebnimi ukrepi iz leta 2010 dejavno spremlja cene nikljeve rude. Indonezijska vlada je na začetku trdila, da se je mehanizem oblikovanja cen uporabljal predvsem v okviru pobiranja licenčnin. Posledično se je posredovanje indonezijske vlade v zvezi s cenami z leti okrepilo, dokler ni bil v zakonodajo formalno uveden poseben obvezni mehanizem oblikovanja cen, ki je normiral mehanizem oblikovanja cen, ki je dejansko že obstajal. Ta mehanizem je bil skozi leta in zlasti od leta 2017 vedno namenjen določitvi cene s precejšnjim popustom v primerjavi s prevladujočo mednarodno tržno ceno, da bi se spodbudil razvoj industrije nerjavnega jekla v skladu s sporazumom in dvostranskim sodelovanjem s kitajsko vlado.

(436) Glavni cilj mehanizma oblikovanja cen je zagotoviti, da se nikljeva ruda v korist industrije nerjavnega jekla dobavlja s precejšnjim popustom na mednarodne cene. Hkrati je namen regulirane cene upoštevati tudi interese rudnikov, da se zagotovi neprekinjena dobava po tej diskontirani ceni ter preprečijo stečaji in socialni nemiri. Poleg tega zagotavlja minimalno raven prihodkov za državo, čeprav so precej nižji, kot bi bili, če ne bi bilo popusta glede na mednarodno ceno. To je potrdil vršilec dolžnosti generalnega direktorja za minerale in premog, ki je dejal, kot je navedeno spodaj, da namerava poiskati „pravico za talilnice, ki želijo najnižje možne cene. Po drugi strani pa je treba zagotoviti, da dejavnosti pridobivanja niklja zagotavljajo zadostno maržo za rudarstvo ([93])."

(437) Komisija je na podlagi vseh razpoložljivih dokazov sklenila, da je bil namen indonezijske vlade z regulirano ceno posebej zagotoviti, da bo cena nikljeve rude prinesla precejšen popust glede na mednarodne tržne cene v korist industrije nerjavnega jekla. S tem mehanizmom je indonezijska vlada izvajala smiseln nadzor nad zmožnostjo rudarskih družb, da drugače določijo cene na drugačni ravni na podlagi običajne ponudbe in povpraševanja na trgu.

([93]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

Imenovanje rudarskih družb za nacionalne objekte bistvenega pomena

(438) Dodaten dokaz, da imajo rudarske družbe pooblastilo vlade, je njihovo uradno imenovanje za nacionalne objekte bistvenega pomena.

(439) Preiskava je pokazala, da so rudniki niklja PT Antam TBK UPBN Southeast Sulawesi, PT Ceria Nugraha Indotama in PT Vale uradno priznani kot nacionalni objekti bistvenega pomena v rudarstvu in premogovništvu ([94]). Opozoriti je treba, da je družba Antam v državni lasti in da ima država delnice tudi v družbi PT Vale, družba PT Ceria Nugraha Indotama pa je zasebna družba.

(440) Ta status temelji na odloku ministrstva za energijo in mineralne vire št. 202.K/HK.02/MEM.S/2021 o drugi spremembi odloka ministra za energijo in mineralne vire št. 77 K/90/MEMILIKI/2019 z dne 18. oktobra 2021 o nacionalnih objektih bistvenega pomena na področju energije in mineralnih virov ([95]). Med nacionalne objekte bistvenega pomena je uvrščenih 34 družb v rudarstvu in premogovništvu.

(441) Družbe, upravičene do tega priznanja, so podjetja, ki so ključna za gospodarski razvoj države, ali podjetja, ki so strateški viri dohodkov države za rudarstvo in premogovništvo. Nacionalni objekti bistvenega pomena bodo prva prednostna naloga indonezijske policije v smislu varnostne pomoči v primeru motenj obratovanja ali groženj. V skladu z uredbo št. 63 iz leta 2004 o varnosti nacionalnih objektov bistvenega pomena je „[v]zdrževalec nacionalnih objektov bistvenega pomena odgovoren za varovanje nacionalnih objektov bistvenega pomena, ki temeljijo na načelu notranje varnosti“. Poleg tega je „[d]ržavna policija Republike Indonezije dolžna zagotoviti varnostno pomoč nacionalnemu objektu bistvenega pomena“, pri čemer „[d]ržavna policija Republike Indonezije na podlagi potrebe in ocene morebitne grožnje in/ali nemirov napoti sile za zaščito nacionalnih objektov bistvenega pomena“. Posredovanje države je zagotovljeno tudi v primeru ukrepanja sindikatov ([96]).

(442) Komisija je na podlagi navedenega sklenila, da dejstvo, da so rudarske družbe dejavne pri poslovanju z nikljevo rudo – bodisi javne bodisi zasebne – upravičene do tega, da se uradno priznajo za nacionalne objekte bistvenega pomena, ponovno kaže, da imajo pooblastilo vlade ali ga izvajajo.

Sklep

(443) Zgoraj navedeno splošno pravno okolje in ocena kažeta, da so rudarske družbe, ki zagotavljajo nikljevo rudo, javni organi. Pravno in gospodarsko okolje, ki prevladuje v Indoneziji, kaže, da rudarske družbe izvajajo vladne funkcije, tako da v imenu indonezijske vlade zagotavljajo nikljevo rudo. Dejansko je nikljeva ruda, tako kot drugi minerali v Indoneziji, naravni vir, ki ga v celoti nadzoruje in upravlja indonezijska vlada. Kljub splošnemu pomanjkanju sodelovanja indonezijske vlade je preiskava pokazala, da so številne rudarske družbe, ki predstavljajo znatno domačo proizvodnjo nikljeve rude, v celoti ali delno v državni lasti in/ali da jih upravlja in/ali nadzoruje indonezijska vlada.

(444) Poleg formalnih indicev nadzora je indonezijska vlada ustvarila popoln normativni okvir, ki ga morajo upoštevati rudarska podjetja. Glavne značilnosti rudarskih družb kot take kažejo, da družbe za pridobivanje niklja niso običajni udeleženci na trgu, ampak preprosto izvajajo okvir, ki ga je indonezijska vlada določila pri izvajanju vladnih funkcij v zvezi z industrijo SSCR. Trajnostna in sistemska narava vseh ukrepov, ki jih je sprejela indonezijska vlada, zajema vse vidike proizvodnje in predelave, prodaje, omejitev izvoza in oblikovanja tržnih cen nikljeve rude ter strog nadzor nad tujimi družbami z obveznostmi odprodaje in uradnim imenovanjem domačih rudnikov za nacionalne strateške objekte.

(445) Komisija je zato sklenila, da indonezijska vlada zagotavlja finančni prispevek v obliki zagotavljanja nikljeve rude talilnicam, povezanim s proizvajalci nerjavnega jekla, prek domačih rudarskih družb, ki delujejo kot javni organi v smislu člena 3(1)(a)(iii) osnovne uredbe.

([94]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([95]) https://cerindocorp.com/News/61835aaa4161220b3a25ea7d
([96]) https://industriallindah.com/tag/obyek-vital-nasional/

(ii) Rudarske družbe, ki jim indonezijska vlada da pooblastilo ali navodilo

(446) Poleg ugotovitev, da so rudarske družbe javni organ za namene člena 3(1)(a) osnovne uredbe, je Komisija proučila tudi, ali je indonezijska vlada zagotovila finančni prispevek, tako da je družbam za pridobivanje nikljeve rude (kot zasebnim organom) dala pooblastilo ali navodilo za prodajo nikljeve rude proizvajalcem nerjavnega jekla za plačilo, nižje od primernega, kot je določeno v členu 3(1)(a)(iv) osnovne uredbe.

Pravni standard

(447) V členu 3(1)(a)(iv), druga alinea, osnovne uredbe je navedeno, da finančni prispevek obstaja, če vlada „zaupa ali ukaže zasebnemu organu, da opravi eno ali več vrst funkcij, opisanih v točkah (i), (ii) in (iii), ki so običajno zaupane vladi, in se ta praksa dejansko ne razlikuje od običajnih praks vlad“. Vrsta funkcij, opisanih v členu 3(1)(a)(iii) osnovne uredbe, se pojavi, kadar „vlada dobavi blago ali storitve, ki niso splošna infrastruktura, ali kupi blago“. Te določbe temeljijo na odstavkih (iii) in (iv) člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM ter bi jih bilo treba razlagati in uporabljati ob upoštevanju ustrezne sodne prakse STO.

(448) Odbor STO je v zadevi ZDA – Omejitve izvoza odločila, da morajo zaradi običajnega pomena besed „pooblastilo“ in „navodilo“ iz člena 1.1(a)(1)(iv) Sporazuma SCM ukrepi vlade vključevati pojem delegiranja (v primeru pooblastitve) ali ukaza (v primeru navodil). Zavrnil je „argument vzroka in posledice“ ZDA ter prosil za izrecne in pozitivne ukrepe v smislu delegiranja ali ukaza. Vendar je pritožbeni organ v poznejši zadevi (ZDA – Izravnalna dajatev na DRAMS) menil, da je zamenjava besed „pooblastilo“ in „navodilo“ z „delegiranjem“ in „ukazom“ kot standard preveč toga. Po mnenju pritožbenega organa se „pooblastilo“ pojavi, kadar vlada zasebnemu organu naloži odgovornost, „navodilo“ pa se nanaša na primere, kadar vlada nad zasebnim organom izvaja pooblastila. Vlada v obeh primerih uporablja zasebni organ kot pooblaščenca za izvršitev finančnega prispevka, pri čemer bi se „v večini primerov […] pričakovalo, da pooblastilo ali navodilo, dano zasebnemu organu, vključuje neko obliko grožnje ali spodbude“.

(449) Hkrati članice v skladu s členom 1.1(a)(1), odstavek (iv), Sporazuma SCM ne smejo uvesti izravnalnih ukrepov za izdelke, „kadar vlada zgolj izvaja svoje splošne regulativne pristojnosti“ ali kadar ima posredovanje države „lahko ali pa tudi ne določen učinek zgolj na podlagi navedenih dejanskih okoliščin in uveljavljanja proste izbire akterjev na zadevnem trgu“. Pooblastilo in navodilo pomenita „aktivnejšo vlogo vlade in ne zgolj spodbude“. Poleg tega STO ni menila, da je „prepuščanje proste presoje zasebnemu organu nujno v nasprotju s tem, da se takemu zasebnemu organu da pooblastilo ali navodilo […]. Čeprav lahko obstajajo primeri, ko ima zasebni organ tako široko polje proste presoje, da ni mogoče ustrezno sklepati, da mu je bilo dano pooblastilo ali navodilo (naj izvede določeno nalogo), je to dejstvo/dokaz, ki ga je treba obravnavati za vsak primer posebej.“ V skladu z navedenimi odločitvami STO ni mogoče enačiti vseh ukrepov vlade, na podlagi katerih se lahko podelijo ugodnosti, s finančnim prispevkom na podlagi člena 3 osnovne uredbe in člena 1.1(a) Sporazuma SCM.

(450) Na kratko, zadevne odločitve STO določajo, da:

(i) bi se moralo ugotavljanje, ali obstaja „finančni prispevek“ iz člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM, osredotočati na naravo vladnih ukrepov, in ne na učinke ali rezultate vladnih ukrepov. Z drugimi besedami, dobro je znano, da vlade posredujejo na trgu kot regulatorji ter pri tem povzročajo učinke na trg in udeležence na trgu. V tem smislu lahko vlada zakonito uvede izvozne davke, da bi ustvarjala prihodke v primeru zelo konkurenčnega primarnega proizvoda na mednarodnih trgih. Nasprotno pa uvedba omejitev izvoza ni upravičena, če postane očitno, da je uporaba takega instrumenta skupaj z drugimi mehanizmi za ohranjanje primarnih proizvodov na domačem trgu in izvajanje pritiska na dobavitelje, da prodajajo po cenah, nižjih od tržnih cen, del širše sheme, ki jo je vlada ustvarila za podpiranje določene industrije ali sklopa industrij, da bi povečala svojo konkurenčnost. Zato je narava ukrepa vlade, vključno z njegovim okvirom, ciljem in namenom, pomembna pri ocenjevanju „finančnega prispevka“;

(ii) „pooblastilo“ ali „navodilo“ vključuje izrecno in pritrdilno dejanje, namenjeno določeni strani v zvezi z določeno nalogo ali dolžnostjo, kar se zelo razlikuje od razmer, v katerih država posega na trg na določen način, kar lahko vodi do določenega rezultata ali ne, glede na dejanske okoliščine in uveljavljanje proste izbire s strani akterjev na zadevnem trgu. Nazadnje, ključno vprašanje, ki se skriva za pojmoma pooblastilo ali navodilo, je, ali je zadevno ravnanje, tj. finančni prispevek v obliki zagotavljanja blaga za plačilo, nižje od primernega, mogoče pripisati vladi ali je še vedno svobodna izbira zasebnih udeležencev na trgu glede na dogajanje na trgu, kot so regulativne omejitve;

(iii) člen 1.1(a)(1)(iv) Sporazuma SCM je v bistvu določba proti izogibanju, zato mora biti za ugotovitev pooblastila ali navodila izpolnjen pogoj, da vlada prenese odgovornost na zasebni organ ali izvaja pooblastila nad zasebnim organom za izvršitev finančnega prispevka. V večini primerov bi se pričakovalo, da pooblastilo ali navodilo, dano zasebnemu organu, vključuje neko obliko grožnje ali spodbude, ki bi se lahko uporabila kot dokaz pooblastila ali navodila. Vendar pa imajo vlade verjetno na voljo druga sredstva za izvajanje pooblastil nad zasebnim organom, pri čemer so nekatera od njih lahko „bolj prefinjena“ od ukaza ali morda ne vključujejo enake stopnje prisile;

(iv) med vladnim aktom in ravnanjem zasebnega organa mora biti „dokazljiva povezava“. Ni razloga, zakaj primer vladnega pooblastila ali navodila ne bi smel temeljiti na posrednih dokazih (kot so implicitna in neformalna dejanja delegiranja ali ukaza), če ima tak dokaz dokazno vrednost in je utemeljen. V zvezi s tem so dokazi o nameri vlade, da podpre industrijo nižje v verigi (npr. prek javno objavljenih politik ali odločitev vlade ali drugih vladnih ukrepov), ali obstoju drugih vladnih ukrepov, ki zagotavljajo določen rezultat na trgu (npr. omejitev izvoza skupaj z vladnim ukrepom, ki udeležencem na trgu, za katere veljajo take omejitve, preprečuje, da bi kopičili zaloge svojih izdelkov, ali vladno uravnavanje cen, da se ohranijo nizke domače cene za zadevni izdelek), lahko pomembni za ugotavljanje obstoja „finančnega prispevka“ iz člena 1.1(a)(1)(iv) Sporazuma SCM (zlasti kot posredni način, s katerim vlada zagotavlja blago, kot je določeno v pododstavku (iii)). V nekaterih okoliščinah lahko „smernice“ vlade pomenijo navodila. Nazadnje, zasebni organ se lahko, odvisno od okoliščin, odloči, da ne bo izvedel naloge, za katero mu je bilo dano pooblastilo ali navodilo, kljub možnim negativnim posledicam, ki lahko sledijo. Vendar to samo po sebi ne izraža, da zasebnemu organu ni bilo dano pooblastilo ali navodilo.

(451) V skladu s to sodno prakso je Komisija proučila naravo posredovanja indonezijske vlade, tj. ali posredovanje indonezijske vlade vključuje dajanje pooblastil ali navodil proizvajalcem nikljeve rude, da talilnicam zagotovijo nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega; naravo organov, ki jim je bilo dano pooblastilo ali navodilo, tj. ali so proizvajalci nikljeve rude zasebni organi v smislu člena 3(1)(a)(iv) osnovne uredbe, in delovanje organov, ki jim je bilo dano pooblastilo ali navodilo, tj. ali so proizvajalci nikljeve rude, ki jim je bilo dano pooblastilo ali navodilo, zagotavljajo nikljevo rudo indonezijskim talilnicam za plačilo, nižje od primernega, in s tem delujejo kot pooblaščenec indonezijske vlade. Poleg tega je Komisija ocenila, ali bi bila izvedena naloga običajno v pristojnosti vlade, tj. ali je zagotavljanje nikljeve rude talilnicam v Indoneziji običajna dejavnost vlade in ali se taka naloga res ne razlikuje od praks, ki jih vlade običajno uporabljajo, tj. ali se dejansko zagotavljanje nikljeve rude s strani proizvajalcev/rudarskih družb res razlikuje od tistega, kar bi vlada storila sama.

Ocena

(452) Komisija je ob upoštevanju sodne prakse STO iz prejšnjega oddelka najprej analizirala, ali je podpora indonezijske vlade indonezijski jeklarski industriji v obliki zagotavljanja nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, dejansko cilj različnih zadevnih vladnih ukrepov, in ne le „stranski učinek“ izvajanja splošnih regulativnih pristojnosti. V preiskavi je bilo zlasti proučeno, ali so bile ugotovljene nižje cene nikljeve rude del ciljev vlade ali pa so bile nižje cene „nenameren“ stranski produkt splošnih vladnih predpisov. Komisija je sklenila, da je bil cilj različnih posredovanj indonezijske vlade podpreti industrijo nerjavnega jekla in da so bile nižje cene nikljeve rude predvideni cilj teh ukrepov.

(453) Indonezijska vlada je skozi leta sprejela številne ukrepe za dosego svojega političnega cilja. V oddelku 4.4 sta podrobno opisana ustrezno ozadje in okvir, ki sta pripeljala do odločitve indonezijske vlade, da se čim bolj poveča dodana vrednost znatnih zalog nikljeve rude, in sicer z razvojem industrije taljenja in industrije nerjavnega jekla nižje v verigi na domačem trgu. Del te splošne politike indonezijske vlade je bil spodbujanje talilnic k izgradnji in

ohranjanju talilne zmogljivosti v Indoneziji, med drugim z zagotavljanjem nizkih cen nikljeve rude za te talilnice, zlasti z omejitvami izvoza v kombinaciji z dodatnimi vladnimi ukrepi, zlasti z zahtevami glede domače predelave in obveznim mehanizmom oblikovanja cen, ki umetno ohranja nizke cene.

(454) Predvsem je bila z zakonom o rudarstvu iz leta 2009 vsem družbam za pridobivanje nikljeve rude naložena obveznost, da bodisi zgradijo lastne obrate za predelavo/čiščenje niklja bodisi svoj izdelek prodajo takemu domačemu obratu. To je dejansko pomenilo prepoved izvoza nepredelane nikljeve rude. Eden od glavnih navedenih ciljev zakona o rudarstvu iz leta 2009 je „podpirati in širiti nacionalne zmogljivosti, da se zagotovi večja konkurenčna sposobnost na nacionalni, regionalni in mednarodni ravni“ (člen 3(d)). Zakon o rudarstvu iz leta 2009 potrjuje cilj indonezijske vlade, da se zgradi industrija predelave mineralov nižje v verigi in zagotovi konkurenčna prednost te industrije na mednarodni ravni. Ker se nikljeva ruda večinoma uporablja za proizvodnjo nerjavnega jekla, je jasno, da imajo največ ugodnosti od zakona o rudarstvu iz leta 2009 proizvajalci izvozniki.

(455) Kot je podrobno pojasnjeno v prejšnjem oddelku o rudarskih družbah, ki delujejo kot javni organi, je indonezijska vlada izvedla zlasti naslednje ukrepe v zvezi z nikljevo rudo, ki se uporabljajo za vse rudarske družbe, ne glede na to, ali so v državni ali zasebni lasti:

(i) obveznost domače predelave (glej uvodne izjave 401 do 404);

(ii) omejitve izvoza do leta 2019 in popolna prepoved izvoza od 1. januarja 2020 (glej uvodne izjave 405 do 413);

(iii) obvezni mehanizem oblikovanja cen (glej uvodne izjave 435 do 437.

(456) Skratka, talilnice morajo v skladu z obveznostjo predelave predelati nikljevo rudo na domačem trgu, kar kaže, da je indonezijska vlada nameravala zagotoviti, da se nikljeva ruda proizvaja in predeluje na domačem trgu ter se ne izvaža. Poznejše dejanske ali pravne omejitve izvoza in prepovedi izvoza nikljeve rude, ki veljajo od leta 2014 po prehodnem obdobju, ki se je začelo leta 2009, in zlasti popolna prepoved izvoza od 1. januarja 2020 so bile namenjene zlasti zagotavljanju, da nikljeve rude, poleg tega, da jo je treba predelati na domačem trgu, ni mogoče izvoziti. Namesto tega jo je bilo treba obdržati na domačem trgu v korist industrije nerjavnega jekla, kar je povzročilo nižje domače cene nikljeve rude.

(457) Nizke cene nikljeve rude, ki so posledica omejitev izvoza (in zahteve glede domače predelave), so bile dodatno podprte z obveznim mehanizmom oblikovanja cen, uvedenim leta 2020.

(458) Indonezijska vlada je začela regulirati nekatere vidike cen nikljeve rude že leta 2010, in sicer s členom 85 vladne uredbe št. 23/2010. Zakonodaja je vključevala referenčno ceno predvsem za namene izračuna ravni licenčnin, ki jih je treba plačati indonezijski vladi. Indonezijska vlada še ni regulirala cen za transakcije med rudarskimi družbami in talilnicami. Poleg tega se je referenčna cena v teh zgodnjih dneh uporabljala samo za domače transakcije nikljeve rude. Indonezijska vlada je želela zagotoviti, da bi lahko vlada glede na potencialno nizko raven domačih cen v nasprotju z izvoznimi cenami pobirala pošteno raven licenčnin za domačo prodajo. Mehanizem oblikovanja cen iz člena 85 se je leta 2017 pomembno spremenil z vladno uredbo št. 1/2017, pri čemer je indonezijska vlada začela regulirati ne le ceno nikljeve rude v zvezi z licenčninami, ampak tudi dejansko transakcijsko ceno. Spremenjena različica člena 85 vladne uredbe št. 1/2017 se glasi: „(1) Imetniki operativnih dovoljenj IUP za minerale in premog, ki prodajajo minerale in premog, se morajo sklicevati na referenčno ceno. (2) Ceno iz točke 1 določi: (a) minister za kovine in premog; (b) guverner ali regent/župan, odvisno od vloge, za nekovinske minerali in kamnine. (3) Cena iz točke 1 se določi s tržnim mehanizmom in/ali glede na ceno, sprejeto na mednarodnem trgu. (4) Podrobnosti o določanju cen kovinskih mineralov in premoga so urejene z ministrsko uredbo ([97])“.

([97]) Indonezijska vlada je navedla, da je namen te spremenjene različice člena 85 vladne uredbe št. 1/2017 uporaba cene HPM pri prodaji mineralov in premoga za namene izračuna državnih prihodkov. Vendar se zdi, da v navedeni uredbi ni nobenega sklicevanja na dejstvo, da bi bilo treba ceno HPM uporabiti le za namene izračunov državnih prihodkov.

(459) Indonezijska vlada je s svojimi posebnimi predpisi določila dejanski mehanizem za določitev referenčnih cen za transakcije med rudarskimi podjetji in talilnicami, da bi dosegla precejšen popust na ceno nikljeve rude na mednarodnih trgih. Referenčna cena za nikelj (HPM) je bila določena s formulo iz odloka MEMR št. 2946K/30/MEM/2017, in sicer: HPM za nikljevo rudo = % Ni x CF x HMA za nikelj. „1. Cena HPM za nikljevo rudo je referenčna cena kovinskih mineralov v obliki nikljeve rude v USD/temna snov. 2. % Ni je vsebnost niklja v nikljevi rudi. 3. CF je korekcijski faktor, tj. znesek odstotka, ki upošteva diskontirano ali premijsko vrednost glede na kakovost primarnega proizvoda, ki se prodaja, v skladu z naslednjima določbama: (a) CF za nikljevo rudo z 1,9 % Ni = 20 % in (b) korekcijski faktor se bo povečal/zmanjšal za 1 % pri vsakem povečanju vsebnosti niklja za 0,1 %.“ V uredbi MEMR št. 7/2017 je cena HPM opredeljena kot „cena kovinskih mineralov, ki se določi na prodajnem mestu, franko na ladijski krov za vsak rudarski primarni proizvod iz kovinskih mineralov“, cena HMA pa kot „cena, pridobljena iz povprečnih objavljenih cen mineralnih kovin v prejšnjem mesecu, ali cena na isti datum kot transakcija v skladu s ponujeno ceno na podlagi objavljene cene kovinskih mineralov“. Znesek HMA določi minister vsak mesec, sklicuje pa se na mednarodne cene, na primer na ceno niklja na londonski borzi kovin.

(460) Čeprav je formula za izračun regulirane cene HPM za nikljevo rudo dejansko povezana z mednarodno ceno nikljeve rude, ta formula vključuje pomemben korekcijski faktor, ki zagotavlja, da je indonezijska domača cena nikljeve rude precej nižja od mednarodnih cen.

(461) Ureditev oblikovanja cen prav tako izrecno kaže, da namerava indonezijska vlada regulirati cene v korist domače industrije nerjavnega jekla na ravni, ki je nižja od običajnih tržnih razmer. Namen mehanizma je bil doseči ceno s precejšnjim popustom na mednarodno tržno ceno. To so potrjevale različne izjave indonezijske vlade. Ta mehanizem oblikovanja cen je bil ključnega pomena tudi za cilje politike indonezijske vlade, saj se je z njim zagotovilo, da lahko rudarske družbe še naprej proizvajajo in dobavljajo industriji nižje v verigi, ker je naklonjenost politike indonezijske vlade talilnicam ogrozila preživetje več rudnikov.

(462) Sporočilo za javnost ministrstva za energijo in mineralne vire št. 253.Pers/04/SJI/2020 o novi uredbi o referenčni ceni mineralne rude ([98]) potrjuje dejstvo, da namerava indonezijska vlada z mehanizmom reguliranja cen ohraniti nizko raven cene nikljeve rude v korist domače industrije taljenja kot svoj glavni cilj, hkrati pa zagotoviti, da bo cena omogočala nadaljevanje proizvodnje nikljeve rude. Vršilec dolžnosti generalnega direktorja za minerale in premog odkrito pojasnjuje, da je „vlada določila ceno HPM, ki je nižja od mednarodne cene, da bi povečala ekonomijo obsega talilnic,“ in da „nižja, kot je cena HPM, bolj ekonomične so talilnice. Cena HPM se vedno določi tako, da je nižja od mednarodne tržne cene.“ Direktor za razvoj in podjetništvo na področju mineralov Yunus Saefulhak je pojasnil določitev cene HPM, ki je nižja od mednarodne cene. „Na primer, če je mednarodna cena 60 USD (na mokro metrično tono), je naša (indonezijska) cena 30 USD (na mokro metrično tono) ([99])."

(463) Tudi drugi komentatorji poročajo, da je indonezijska vlada pozorno spremljala zanimanje talilnic pri določanju cene nikljeve rude. Vršilec dolžnosti generalnega direktorja za minerale in premog je potrdil, da je nameravala poiskati „pravico za talilnice, ki želijo najnižje možne cene. Po drugi strani pa je treba zagotoviti, da dejavnosti pridobivanja niklja zagotavljajo zadostno maržo za rudarstvo ([100]),“ in dodal, da „je seveda treba opozoriti, da je izračunana povprečna cena mineralov še vedno 30 % nižja od mednarodne cene. Namen tega je spodbuditi naložbe talilnic za gradnjo obratov za predelavo in rafiniranje v Indoneziji ([101])." Regulirana cena nikljeve rude, ki ni povezana s tržnimi razmerami, lahko deluje le s hkratnim izvajanjem prepovedi izvoza, ki rudnikom preprečuje druge prodajne možnosti in možnost, da bi se izognili cenovnim omejitvam s prodajo izdelkov v tujini po višji ceni.

([98]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([99]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued
([100]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf
([101]) http://www.ima-api.org/wp-content/uploads/2020/07/IMA-Daily-Update-Tuesday-July-21-2020-dikonversi.pdf

(464) Indonezijska vlada je s tem, ko je rudarskim družbam naložila omejitve izvoza nikljeve rude v kombinaciji z drugimi vladnimi ukrepi, vključno zlasti z (i) regulacijo cen, s katero so bile cene nikljeve rude umetno nizke, ter (ii) zahtevami glede domače predelave, ki so povzročile čezmerno ponudbo in znižanje cen, postavila rudnike niklja v gospodarsko nerazumen položaj in jih prisilila, da prodajo nikljevo rudo na domačem trgu po umetno znižanih cenah v primerjavi z znatno višjimi cenami, ki bi jih sicer brez obveznosti izdajanja dovoljenj in mehanizma oblikovanja cen lahko dosegli pri mnogo več potencialnih strankah. Rudniki nikljeve rude so zato prikrajšani za racionalno komercialno izbiro in so prisiljeni izpolnjevati cilj politike indonezijske vlade, tj. dati prednost industriji nerjavnega jekla.

(465) Na podlagi podatkov, ki jih je predložila indonezijska vlada v zvezi s proizvodnjo in potrošnjo nikljeve rude v Indoneziji, ob predpostavki, da so ti podatki točni, kot trdi indonezijska vlada (glej uvodni izjavi 348 in 351), je proizvodnja nikljeve rude precej večja od njene potrošnje.

(466) To pomeni, da ti ukrepi skupaj pomenijo izrecni in pritrdilni ukrep indonezijske vlade za delegiranje ali ukazovanje družbam za pridobivanje nikljeve rude, da bi talilnicam zagotavljala nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega. Vloga indonezijske vlade je precej presegala običajno posredovanje tržnega regulatorja v rudarskem sektorju. Z zadevnimi ukrepi se niso zgolj regulirali splošni vidiki trga, temveč se je rudarskim družbam naložilo posebno ravnanje, in sicer tako, da so bile obvezane rudo predelati na domačem trgu, da so se jim zaprli izvozni trgi in da se jim je regulirala cena s precejšnjim popustom glede na mednarodni trg. Vsi ti ukrepi so bili sprejeti, da bi rudarske družbe zagotavljale nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega, v korist industrije nižje v verigi. Ta namera je bila jasno poudarjena s številnimi izjavami o politiki in ukrepi politike.

(467) S tem, ko je indonezijska vlada rudarskim družbam naložila obveznost, da ravnajo v skladu s temi ukrepi (vključno s kaznimi in preklicem dovoljenj, glej uvodne izjave 337 do 375), jim je odvzela možnost, da svobodno izberejo svoje proizvodne in prodajne strategije v skladu z dogajanjem na trgu. To pomeni, da ti ukrepi jasno pomenijo dokazljivo povezavo med vladnim aktom in ravnanjem zasebnih rudarskih družb. Indonezijska vlada je rudarske družbe uporabila kot pooblaščence za podporo talilnicam in proizvajalcem nerjavnega jekla. Poleg tega je Komisija že ugotovila, da indonezijska vlada upravlja in nadzoruje pridobivanje naravnih virov, vključno z nikljevo rudo, v okviru svojih vladnih funkcij (glej uvodno izjavo 374). Zagotavljanje nikljeve rude se zato lahko obravnava kot funkcija, ki je navadno zaupana vladi v skladu z izvajanjem njenih regulativnih pristojnosti.

(468) Indonezijska vlada je namreč namesto, da bi industriji nerjavnega jekla neposredno zagotovila nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega, da bi se dosegli cilji javne politike indonezijske vlade, tj. pritegniti talilno zmogljivost z nizkimi cenami nikljeve rude, rudarske družbe s sklopom skrbno usmerjenih zakonov in drugih predpisov spodbudila, naj to storijo v njenem imenu.

(469) Indonezijska vlada je v pripombah o dokončnem razkritju najprej ugovarjala sklicu na ustavo iz leta 1945 v uvodni izjavi 374, saj da je v okviru določitve finančnega prispevka popolnoma nepomembna. V zvezi s tem je indonezijska vlada opozorila na načelo državne suverenosti, ki vključuje načelo suverenosti nad nacionalnimi viri, kot ga je priznal odbor STO v zadevi *Kitajska – Surovine* ([102]).

(470) Komisija je na začetku opozorila, da sklicevanje na ustavo iz leta 1945 ne posega v načelo državne suverenosti, vključno z načelom suverenosti nad naravnimi viri. Komisija dejansko ni dvomila o možnosti ali zmožnosti indonezijske vlade, da sprejme politične in regulativne odločitve. Edina ugotovitev iz uvodne izjave 374, ki jo je Komisija izpeljala iz ustave iz leta 1945 in zakona o rudarstvu iz leta 2009, je, da so vsi minerali v Indoneziji javni naravni viri, ki jih nadzoruje in izkorišča država. Komisija na podlagi sklicevanja na ustavo iz leta 1945, ki je omejeno zgolj na člen 33, odstavek 2, ni dokazala, da je indonezijska vlada zagotovila finančni prispevek v okviru zagotavljanja nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega. Pomen ustave iz leta 1945 je utemeljen z dejstvom, da je člen 33 dvakrat omenjen v preambuli zakona o rudarstvu iz leta 2009, ki dejansko ureja rudarski sektor in zagotavlja izvajanje načela iz ustave iz leta 1945. Poleg tega je Komisija opozorila, da načelo državne suverenosti ne

([102]) Poročila odbora, Kitajska – Ukrepi v zvezi z izvozom različnih surovin, WT/DS394/R, Dod. 1 in Popr. 1, WT/DS395/R, Dod. 1 in Popr. 1, WT/DS398/R, Dod. 1 in Popr. 1, sprejeta 22. februarja 2012, kakor so bila spremenjena s poročiti pritožbenega organa WT/DS394/AB/R, WT/DS395/AB/R, WT/DS398/AB/R, DSR 2012:VII, str. 3 501, točki 7.378 in 7.380.

izključuje, da bi se lahko nekatere politične in regulativne odločitve, ki jih je indonezijska vlada svobodno sprejela, skupaj z vsemi drugimi razpoložljivimi dokazi štele za zagotavljanje finančnega prispevka za namene obveznosti indonezijske vlade v okviru STO. Dejansko je odbor v zadevi Kitajska – Surovine, čeprav priznava, da je „sposobnost sklepanja mednarodnih sporazumov – kot je Sporazum o ustanovitvi Svetovne trgovinske organizacije – ključni primer izvajanja suverenosti ([103])," opozoril, da „morajo podpisnice izvajati svojo suverenost nad naravnimi viri v skladu s svojimi obveznostmi v okviru STO ([104])". Zato je odbor na podlagi vsebine zadeve Kitajska – Surovine predlagal ([105]) – pritožbeni organ pa je potrdil ([106]) – da mora Kitajska svojo izvozno dajatev in izvozno kvoto za nekatere surovine uskladiti s svojimi obveznostmi v okviru STO. Zato je Komisija menila, da je sklicevanje na ustavo pomembno za razumevanje pravnega okvira, in ta ugovor zavrnila.

(471) Indonezijska vlada je tudi trdila, da zakoni o rudarstvu, predpisi in politike, ki jih je citirala Komisija, niso pomembni za ugotavljanje finančnega prispevka, saj ne posegajo v trgovinske posle med poslovnimi subjekti. Indonezijska vlada je trdila, da je Komisija napačno razlagala pomen izraza „nadzor", ki je vključen v več določb in se dejansko nanaša na dejavnost upravljanja in nadzora rudarskih podjetij ali dejavnosti z namenom boja proti nezakonitemu rudarstvu, preprečevanja okoljske škode, ki jo povzročajo rudarske dejavnosti, in zagotavljanja popolne skladnosti rudarskega raziskovanja z dobrimi rudarskimi praksami. V zvezi s tem se je indonezijska vlada sklicevala na opredelitve usmerjanja, nadzora, javne zaščite in smernic za izvajanje iz poglavja XIX zakona o rudarstvu iz leta 2009 in člena 3 vladne uredbe št. 55/2010 ter pozvala Komisijo, naj upošteva celotno zakonodajo, vključno z izvedbenimi ukrepi, zlasti vladno uredbo št. 55/2010. V zvezi s tem je indonezijska vlada menila, da te določbe niso dokazale, da je posegala v zasebne poslovne transakcije in rudnikom dala navodilo, naj nikljevo rudo zagotavljajo za plačilo, nižje od primernega.

(472) Natančneje, indonezijska vlada je izpodbijala vlogo na trgu nikljeve rude, ki ji jo je Komisija pripisala v uvodni izjavi 327, tako da se je sklicevala na preambulo uredbe MEMR št. 26/2018 v zvezi z izvajanjem pravil dobrega rudarjenja ter nadzorom rudarstva in premogovništva, s katero se izvaja vladna uredba št. 55/2010 ter v kateri je navedeno, da je naloga indonezijske vlade zgolj nadzor in zagotavljanje smernic za izvajanje dobrih rudarskih načel in praks.

(473) Poleg tega se je indonezijska vlada odzvala na ugotovitev iz uvodne izjave 374, da nadzoruje vse naravne vire, in sicer s trditvijo, da mora nadzorovati rudarski sektor, da bi preprečila negativni vpliv rudarskih dejavnosti, kot sta degradacija okolja in onesnaževanje v zvezi z rudarskimi območji.

(474) Komisija je najprej menila, da mora za sklep o finančnem prispevku v okviru zagotavljanja nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, upoštevati vse ustrezne dele zakonodaje ali predpise, ki se nanašajo na rudarski sektor, vključno z izvedbeno uredbo. Pravna ocena, ki bi temeljila le na delnih informacijah in dokazih v spisu, ki bi zanemarjala potencialno pomembne informacije in dokaze, bi ogrozila točnost in ustreznost ugotovitev Komisije. Zato je bila pravna obveznost Komisije, da analizira vse ustrezne dokaze, kar je v nasprotju s trditvijo indonezijske vlade. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(475) Kar zadeva druge trditve, trditve, da je Komisija napačno razumela pomen izraza „nadzor", in delne, omejene navedbe nekaterih delov zakonodaje same po sebi ne morejo spremeniti ugotovitev Komisije.

(476) Komisija dejansko ne izpodbija dejstva, da se nadzor indonezijske vlade z upravljanjem in nadzorom izvaja tudi za boj proti nezakonitemu rudarstvu, preprečevanje okoljske škode in zagotavljanje dobrih rudarskih praks. Vendar nadzor indonezijske vlade ni omejen samo na te dejavnosti. Kot so v veliki meri pokazali preiskava in dokazi, se je

([103]) Poročilo odbora, Kitajska – Surovine, cit., točka 7.382.
([104]) Poročilo odbora, Kitajska – Surovine, cit., točka 7.381.
([105]) Poročilo odbora, Kitajska – Surovine, cit., točka 8.8.
([106]) Poročila pritožbenega organa, Kitajska – Ukrepi v zvezi z izvozom različnih surovin, WT/DS394/AB/R, WT/DS395/AB/R, WT/DS398/AB/R, sprejeta 22. februarja 2012, DSR 2012:VII, str. 3295, točka 362(b).

nadzor indonezijske vlade izvajal tudi za splošni cilj razvoja domače predelovalne industrije, med drugim z nadzorovanjem proizvodnih in prodajnih cen nikljeve rude. Dejstvo, da ima lahko nadzor druge sočasne in/ali pomožne cilje, ne vpliva na to stvarnost. Že to bi bilo dovolj, da se ta trditev zavrne.

(477) Zaradi celovitosti je Komisija analizirala tudi opredelitve navodil, nadzora in javne zaščite iz poglavja XIX zakona o rudarstvu iz leta 2009. Komisija je ugotovila, da se nanašajo na navodila in nadzor, ki jih centralna indonezijska vlada izvaja na ravni pokrajin in okrožij/mest v okviru svojih pristojnosti pri upravljanju rudarskega sektorja. To je razvidno iz odstavkov, ki uvajajo opredelitve, ki jih je sporočila indonezijska vlada, in sicer člena 139: „[m]inister daje navodila za upravljanje rudarskih dejavnosti, ki jih izvajajo pokrajinske vlade in okrožne/mestne uprave v okviru svojih pristojnosti," in člena 140, odstavek 1: „[m]inister nadzoruje upravljanje rudarskih dejavnosti, ki jih izvajajo pokrajinske vlade in okrožne/mestne uprave v okviru svojih pristojnosti". To potrjujejo tudi pristojnosti centralne indonezijske vlade iz člena 6, odstavek 1, zakona o rudarstvu iz leta 2009, v katerem sta v točki (n) navedena „vodenje in nadzor upravljanja rudarstva in premogovništva, ki ju izvajajo regionalne vlade". Zato se navodila in nadzor ter njuni opredelitvi nanašajo na navodila in nadzor centralne indonezijske vlade v zvezi z lokalnimi vladnimi ravnmi. Vendar pa to pomeni le eno od pristojnosti centralne indonezijske vlade. Komisija na primer ugotavlja, da se indonezijska vlada v svojih trditvah ni sklicevala na poglavje III zakona o rudarstvu iz leta 2009, katerega naslov je izrecno Nadzor mineralov in premoga. Ta nadzor se izvaja na vseh ravneh indonezijske vlade (člen 4, odstavek 2: „izvaja ga vlada in/ali regionalne vlade") v nasprotju z navodili in nadzorom iz poglavja XIX, ki ju izrecno izvaja minister za energijo in mineralne vire. Poleg tega je v členu 5 zakona o rudarstvu iz leta 2009 podrobneje pojasnjen pojem nadzora, pri čemer je navedeno, da „v nacionalnem interesu [...] lahko vlada [...] sprejme politiko dajanja prednosti domačim potrebam po mineralih in/ali premogu" (odstavek 1), da „se lahko nacionalni interesi [...] uresničujejo z nadzorom proizvodnje in izvoza" (odstavek 2) ter da je „v okviru nadzora [...] vlada pooblaščena, da določi letno količino proizvodnje katerega koli primarnega proizvoda za katero koli pokrajino" (odstavek 3). Nadzor iz člena 5 se zelo razlikuje od nadzora iz poglavja XIX. Dejansko v opredelitvi nadzora iz člena 141 poglavja XIX zakona o rudarstvu iz leta 2009, ki jo je sporočila indonezijska vlada, ni sklicevanja na proizvodnjo in izvoz. Indonezijska vlada ni predložila nobenih dokazov, da je pojem nadzora opredeljen kot nadzor iz člena 141 ali da je nadzor iz člena 5 opredeljen v členu 141. Opredelitev nadzora iz člena 141 se dejansko nedvoumno nanaša na „[n]adzor, kot je predviden v členu 140," tj. nadzor centralne indonezijske vlade nad lokalnimi vladnimi ravnmi pri upravljanju rudarskega sektorja.

(478) Indonezijska vlada tudi v zvezi s členom 3 vladne uredbe št. 55/2010 delno razlaga zakonodajo. Čeprav Komisija ne izpodbija opredelitve smernic iz člena 3, ugotavlja, da to za oceno nadzora ni pomembno. Pomembno pa je na primer dejstvo, da „[m]inister, guverner ali regent/župan v skladu s svojimi pooblastili nadzoruje izvajanje upravljanja rudarskih dejavnosti [...]" (člen 13, odstavek 2, da se „nadzor iz člena 13, odstavek 2, izvaja za: [...] (b) trženje" (člen 16, točka (b)), in nazadnje da „bi moral nadzor nad trženjem iz člena 16, točka (b), zajemati naslednje: (a) uresničitev proizvodnje in prodaje, vključno s kakovostjo in količino ter ceno mineralov in premoga" (člen 22). Indonezijska vlada ni obravnavala nobene od teh jasnih pravnih podlag za njen nadzor in posredovanje v zvezi z določanjem cene nikljeve rude.

(479) Poleg tega Komisija v zvezi z uredbo MEMR št. 26/2018 ni izpodbijala dejstva, da je v skladu s preambulo naloga indonezijske vlade zgolj nadzor in zagotavljanje smernic za izvajanje dobrih rudarskih načel in praks. Komisija meni, da zgolj ta izjava ne zadostuje za opis vloge indonezijske vlade. Nasprotno, treba je opozoriti, da opredelitev dobrih rudarskih praks „vključuje [...] (b) upravljanje rudarskih dejavnosti" (člen 3, odstavek 2, točka (b)), ki „vključuje izvajanje: (a) trženja" (člen 3, odstavek 4, točka (a)). Te določbe o trženju izvajajo imetniki operativnih dovoljenj IUP in IUPK ter „zajemajo vsaj: [...] (c) prodajno ceno mineralov in premoga, ki temelji na referenčni ceni mineralov, referenčni ceni premoga ali prodajni ceni, ki jo določi minister; (d) oblikovanje cen na podlagi ustreznih prodajnih pogodb, ki temelji na referenčni ceni mineralov ali referenčni ceni premoga" (člen 30, odstavek 1, točki (c) in (d)). Tudi v tem primeru se je indonezijska vlada oprla na selektivne navedbe in namenoma ni obravnavala najpomembnejših določb delov zakonodaje, ki jih je navedla v svoji predložitvi. Zato so bile te trditve zavrnjene.

(480) Indonezijska vlada je nadalje trdila, da so bili rudniki in talilnice nikljeve rude pri pogajanjih o svojih poslovnih transakcijah, vključno s ceno nikljeve rude, popolnoma svobodni in neodvisni od nje. Po navedbah indonezijske vlade naj bi cena HPM zagotavljala (i) plačila licenčnin in (ii) poslovno pravičnost, pri čemer je služila tudi kot obvezna najnižja cena za nikljevo rudo.

(481) Komisija je na začetku opozorila, da je samo po sebi protislovno, da indonezijska vlada po eni strani trdi, da se lahko rudniki in talilnice nikljeve rude popolnoma svobodno pogajajo o ceni nikljeve rude, po drugi strani pa, da je cena HPM delovala kot obvezna najnižja cena. Že sam obstoj cene HPM in njena vloga kažeta, da rudniki in talilnice nikljeve rude niso popolnoma svobodni pri pogajanjih o ceni nikljeve rude. Poleg tega je trditev, da je cena HPM najnižja cena, v nasprotju z obsežnimi dokazi iz spisa, ki kažejo, da so cene nikljeve rude v praksi ustrezale ceni HPM za transakcije med povezanimi in nepovezanimi stranmi v celotnem obdobju (glej uvodno izjavo 518). To kaže, da je bila cena HPM reguliran in obvezen cenovni mehanizem, ki so ga upoštevale vse strani, ter da je bil njegov način delovanja na podlagi arbitrarnega korekcijskega faktorja zasnovan in izveden za zagotovitev precejšnjega popusta v primerjavi z mednarodnimi cenami nikljeve rude. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(482) V odgovor na ugotovitev, da je indonezijska domača cena znatno nižja od mednarodnih cen, je indonezijska vlada trdila, da noben predpis ne posreduje na tak način. Trdila je, da je, nasprotno, v skladu z uredbo MEMR št. 7/2017 cena HPM določena na podlagi prevladujoče tržne cene in da njena obvezna uvedba v skladu z uredbo MEMR št. 11/2020 kaže, kako indonezijska vlada ohranja mednarodno ceno, saj cena HPM vključuje ceno HMA, ki vključuje element mednarodne cene. Kljub temu je indonezijska vlada vztrajala, da so bile poslovne odločitve v zvezi s transakcijami v celoti odvisne od strani brez njenega posredovanja.

(483) Komisija je trditev indonezijske vlade odločno zavrnila kot neutemeljeno. Čeprav je res, da se cena HPM nanaša na ceno HMA, ki odraža mednarodno ceno niklja na londonski borzi kovin, se cena HMA nato prilagodi z arbitrarnim korekcijskim faktorjem, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 460. Ta korekcijski faktor uvaja znatno „diskontirano ali premijsko vrednost glede na kakovost primarnega proizvoda, ki se prodaja“ (Priloga k odloku MEMR št. 2946 K/30/MEM/2017), ki zagotavlja, da so domače cene nikljeve rude vedno nižje od mednarodnih ravni. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(484) V zvezi z vlogo rudnikov, ki delujejo kot javni organ, je indonezijska vlada s sklicevanjem na uvodno izjavo 373 trdila, da rudnikov nikoli ni pooblastila za izvajanje vladnih funkcij in da za to v spisu ni dokazov.

(485) Indonezijska vlada je v odgovor na uvodno izjavo 375 tudi navedla, da nikoli ni določila, komu bi morali rudniki prodati nikljevo rudo za nadaljnjo predelavo. Sklicevala se je zlasti na člen 104, odstavek 1, zakona o rudarstvu iz leta 2009, v katerem zveza „lahko sodeluje z“ pomeni, da lahko rudniki svobodno sodelujejo z drugimi gospodarskimi subjekti.

(486) Komisija je ugotovila, da ugotovitev, da rudniki nikljeve rude delujejo kot javni organi, izhaja iz obsežnega sklopa dokazov in posledičnih ugotovitev, razvitih v uvodnih izjavah 371 do 445. V zvezi z navodili glede tega, komu naj rudniki prodajajo nikljevo rudo, je Komisija priznala, da indonezijska vlada rudnikov neposredno ne sili k sodelovanju z drugimi imetniki dovoljenj za rudarske dejavnosti ali posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti. Vendar pa so rudniki obvezani povečati dodano vrednost svoje proizvodnje v skladu s členom 102 zakona o rudarstvu iz leta 2009. Če tega ne morejo storiti sami, morajo sodelovati z drugimi imetniki dovoljenj za rudarske dejavnosti ali posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti. Ko se odločijo za sodelovanje, jim zakon o rudarstvu iz leta 2009 znatno omejuje število potencialnih sodelujočih strani, pri čemer je v členu 103 določeno, da je treba proizvodnjo predelati na domačem trgu v Indoneziji, sodelovanje pri predelavi proizvodnje pa je omejeno na imetnike dovoljenj za rudarske dejavnosti in posebnih dovoljenj za rudarske dejavnosti. Poleg tega dovoljenja za rudarske dejavnosti in posebna dovoljenja za rudarske dejavnosti izda indonezijska vlada. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(487) Indonezijska vlada je nadalje trdila, da ni nikoli določila, katerim družbam in območjem je bilo dovoljeno pridobivanje nikljeve rude. Navedla je, da imajo rudarska dovoljenja funkcijo nadzora in regulativno funkcijo za zagotovitev, da dejavnosti niso medsebojno v navzkrižju in da ne pride do zlorabe izdanih dovoljenj. V podporo temu se je sklicevala na uredbo MEMR št. 7/2020, v kateri je navedeno, da je namen rudarskih dovoljenj zagotoviti pravno varnost, uspešnost in učinkovitost rudarskih dejavnosti ter spodbujati poslovni razvoj. Indonezijska vlada je Komisijo ponovno pozvala, naj prouči tudi izvedbene uredbe, kot je uredba MEMR št. 25/2018 o podjetjih na

področju rudarstva in premogovništva, v kateri so pojasnjeni načrtovanje in upravni koraki za pridobivanje nikljeve rude. Zlasti je v zvezi z letnimi delovnimi načrti in proračunom opozorila, da je količina nikljeve rude, ki jo je treba pridobiti, odvisna od ugotovitev raziskovanj in študije izvedljivosti, ki jo pripravijo družbe. Indonezijska vlada letne delovne načrte in proračun odobri, če so v skladu s študijo izvedljivosti in od rudnikov zahtevajo le, da minerale nadalje predelajo do določene stopnje čiščenja. Indonezijska vlada je trdila, da je ta zahteva običajna in ne izhaja iz industrije nerjavnega jekla.

(488) Komisija je ugotovila, da različni cilji izdaje rudarskega dovoljenja niso vplivali na ugotovitev, da indonezijska vlada z rudarskimi dovoljenji določa, katere družbe lahko pridobivajo nikljevo rudo. Poleg tega Komisija ugotavlja, da indonezijska vlada ni izpodbijala ugotovitve, da s sklepom o načrtovanju na nacionalni in lokalni ravni določa, na katerih območjih se lahko pridobiva nikljeva ruda. Poleg tega je Komisija potrdila, da je pri analizi upoštevala uredbo MEMR št. 25/2018 in da to ni pripeljalo do drugačnih ugotovitev kot v tej uredbi. Nazadnje je Komisija v zvezi z letnimi delovnimi načrti in proračunom ugotovila, da indonezijska vlada ni predložila celotnih študij izvedljivosti in se je izognila razpravam o tem, kako so določeni proizvodni cilji za posamezno družbo ter kako spremlja in pozneje ukrepa v zvezi s proizvodnjo, ki je bila v obdobju, zajetem v študiji izvedljivosti, dejansko dosežena. Zaradi pomanjkanja sodelovanja v zvezi s tem pomembnim vidikom se je morala Komisija opreti na sklepe na podlagi člena 28 osnovne uredbe. Zato so bile te trditve, ki niso bile dodatno utemeljene kot take, zavrnjene.

(489) Indonezijska vlada je v odgovor na sklep iz uvodne izjave 393, da je velik del rudnikov nikljeve rude v njeni lasti, opozorila, da so v skladu s členom 2 zakona št. 19 iz leta 2003 podjetja v državni lasti ustanovljena s ciljem čim večjega dobička pri poslovanju.

(490) V zvezi s tem je indonezijska vlada trdila, da bi bila za ugotovitev pooblastitve in dajanja navodil za rudnike potrebna pisna zakonodaja, ki je v tem primeru ni. Indonezijska vlada je opozorila na primer premogovništva, v katerem je bila z odlokom MEMR št. 261 iz leta 2019 uvedena najvišja cena za premog, namenjen javni proizvodnji električne energije. Nasprotno, indonezijska vlada je trdila, da taka zgornja meja za nikljevo rudo ali industrijo nerjavnega jekla ne obstaja. Ponovno je poudarila, da je edina zahteva dodatna predelava nikljeve rude, da se doseže določeno minimalno čiščenje v skladu z uredbo MEMR št. 25/2018.

(491) Indonezijska vlada je trdila, da v obravnavanem primeru ni mogoče najti nobenega od treh elementov za obstoj pooblastitve in dajanja navodil, kot ga je navedel odbor v zadevi ZDA – Omejitve izvoza ([107]). Dodala je, da pooblastitve in dajanja navodil ni mogoče najti niti na podlagi gospodarskih učinkov ukrepa vlade, pri čemer se je sklicevala na odbor v zadevi ZDA – Izravnalni ukrepi za les iglavcev iz Kanade ([108]).

(492) Komisija je ugotovila, da dejstvo, da so podjetja v državni lasti ustanovljena s ciljem čim večjega dobička v skladu z zakonodajo, ne postavlja pod vprašaj državnega lastništva in vseh drugih elementov, na katerih temelji ugotovitev, da so rudniki nikljeve rude delovali kot javni organ. Obstoj ukrepov v zvezi z obvezno domačo predelavo, omejitvami izvoza in obveznim cenovnim mehanizmom kaže, da so bila ta podjetja v državni lasti in drugi rudniki, ki so bili daleč od tega, da bi si prizadevali za čim večji dobiček, prisiljeni slediti nerazumnemu ekonomskemu ravnanju, saj so morali rudo predelati na domačem trgu, pri čemer jim je bilo prepovedano izvažati in tako doseči višjo ceno na mednarodnih trgih. Tudi na domačem trgu so lahko prodajali le po nizki vladno določeni ceni (tj. ceni HPM). Zato je pravno okolje, ki ga je ustvarila indonezijska vlada, objektivno nezdružljivo z domnevnim zakonodajnim ciljem teh družb, tj. čim bolj povečati dobiček.

([107]) Poročilo odbora, ZDA – Ukrepi, ki omejevanje izvoza obravnavajo kot subvencije, WT/DS194/R, sprejeto 23. avgusta 2001, točka 8.29.

([108]) Poročilo odbora, ZDA – Izravnalni ukrepi za les iglavcev iz Kanade, WT/DS533/R, poslano članicam STO 24. avgusta 2020, točki 7.600 in 7.606.

(493) Glede pooblastitve in dajanja navodil je Komisija že na začetku opozorila, da so njene glavne ugotovitve pokazale, da so rudniki nikljeve rude delovali kot javni organi. Zato tudi če bi bila ta trditev indonezijske vlade utemeljena, *quod non*, ne bi vplivala na sklep o finančnem prispevku vlade ali javnega organa. V bistvu je Komisija v uvodnih izjavah 446 do 499 dokazala obstoj pooblastitve in dajanja navodil rudnikom s strani indonezijske vlade. Štelo se je, da najdeni dokazi izpolnjujejo pogoje in zahteve iz ustrezne sodne prakse STO. Kot je opozorila Komisija v uvodni izjavi 448, je treba ugotovitve v zadevi ZDA – Omejitve izvoza brati skupaj z ugotovitvami pritožbenega organa, kot je priznal tudi odbor v zadevi ZDA – Izravnalni ukrepi za les iglavcev iz Kanade. Kombinacija ukrepov, ki jih je sprejela indonezijska vlada, vključno z obveznostmi domače predelave, omejitvami izvoza in obveznim mehanizmom oblikovanja cen ter izjavami v zvezi s tem, je pokazala, da je indonezijska vlada namenoma izvedla te ukrepe, da bi dobavitelje nikljeve rude pooblastila ali dala navodilo za dobavo nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega. Zato učinki, doseženi s temi ukrepi, niso bili nenamerni ali zgolj stranski učinki gospodarskih učinkov teh politik. Zato so bile te trditve zavrnjene.

(494) V zvezi s prepovedjo izvoza iz uvodnih izjav 405 do 413 je indonezijska vlada trdila, da ni bila namenjena izkrivljanju cene nikljeve rude v Indoneziji. Namenjena je bila ohranjanju zalog mineralov in okolja. Indonezijska vlada je tudi ponovila, da so bile transakcije v zvezi z nikljevo rudo izvedene neodvisno, brez posredovanja indonezijske vlade in s ceno HPM kot najnižjo ceno, določeno na podlagi prevladujoče mednarodne tržne cene in praks.

(495) V zvezi s tem je indonezijska vlada opozorila na mnenje odbora v zadevi ZDA – Omejitve izvoza, da obravnavanje omejitev izvoza kot finančnega prispevka, ki temelji le na odzivu na ukrep, ni v skladu s Sporazumom SCM ([109]). Odbor je navedel, da je treba obstoj finančnega prispevka dokazati s sklicevanjem na delovanje vlade. V obravnavanem primeru je indonezijska vlada trdila, da zgolj izvaja svoje funkcije in da njena politika v zvezi z nikljevo rudo ni ukrep, namenjen zagotavljanju subvencij. Indonezijska vlada je potrdila, da se ugotovitve Komisije nanašajo na odziv ali učinek politike v zvezi z nikljevo rudo.

(496) Komisija se je sklicevala na svoje trditve iz uvodne izjave 493 in opozorila, da njene ugotovitve o obstoju finančnega prispevka ne temeljijo zgolj na prepovedi izvoza, ki jo je uvedla Indonezija, ampak na sklopu ukrepov in mehanizmov, ki jih je sprejela indonezijska vlada, vključno zlasti z obveznostjo domače predelave, letnimi delovnimi načrti in proračunom, obveznostjo odprodaje, mehanizmom določanja cen nikljeve rude in imenovanjem rudarskih družb za „nacionalne objekte bistvenega pomena“. Usklajena uporaba vseh teh ukrepov kaže na namerno delovanje indonezijske vlade, da bi dosegla svoj cilj politike, tj. ugodnost za industrijo predelave niklja, predvsem proizvajalce SSCR. Zato se je ta trditev štela za neutemeljeno in je bila zavrnjena.

(497) V odgovoru na ugotovitev iz uvodne izjave 330 glede razmerja med politiko indonezijske vlade v zvezi z nikljevo rudo ter sodelovanjem med indonezijsko in kitajsko vlado je indonezijska vlada trdila, da sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o širitvi in poglobitvi dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja ni povezan z zagotavljanjem nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega. Po mnenju indonezijske vlade sodelovanje s kitajsko vlado dejansko ni bilo omejeno na industrijo nerjavnega jekla. V vsakem primeru je indonezijska vlada opozorila, da je izvajanje mednarodnih sporazumov odvisno od indonezijskega prava, ki se uporablja za vse udeležence na trgu v Indoneziji.

(498) Komisija je opozorila, da je sodelovanje med kitajsko in indonezijsko vlado, kot je bilo ugotovljeno v tej preiskavi, pokazalo, da je bil dostop do indonezijske nikljeve rude eden od glavnih ciljev sodelovanja Kitajske pri projektu Morowali. Sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o širitvi in poglobitvi dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja sega v leto 2011, ko je bil izvoz nikljeve rude na Kitajsko velik, kot je razvidno iz preglednice 2, prepoved izvoza iz leta 2014 pa še ni veljala. Kljub temu je sporazum že vključeval sklicevanje na „jeklarsko industrijo“ (člen III) kot eno od področij sodelovanja, saj je zakon o rudarstvu iz leta 2009 že določal obveznost domače predelave, za katero velja petletno obdobje odloga. Cilj kitajskega sodelovanja v nobenem primeru nikakor ne vpliva na ugotovitve glede možnosti uvedbe izravnalnih ukrepov v zvezi z zagotavljanjem nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, saj se je nanašal le na okvir, v katerem je bil ta program izveden. Za ugotovitev v zvezi s tem programom so bili pomembni ukrepi, ki jih je sprejela indonezijska vlada. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

([109]) Poročilo odbora, ZDA – Omejitve izvoza, točka 8.34.

Sklep

(499) Komisija je zato sklenila, da obstajajo zadostni dokazi, da so bili ukrepi, ki jih je sprejela indonezijska vlada, posebej namenjeni pooblastitvi ali navodilom za družbe za pridobivanje niklja, naj ravnajo v skladu s cilji politike v korist industrije nerjavnega jekla na način, ki pomeni subvencijo, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, kot je določeno v členu 3(1)(a)(iv) in (iii) osnovne uredbe, kot se razlaga in uporablja v skladu z ustreznim standardom STO v skladu s členom 1.1(a)(iv) in (iii) Sporazuma SCM.

4.4.3.2.2 Ugodnost

(500) Komisija je sklenila, da so družbe za pridobivanje nikljeve rude javni organ in/ali jim je indonezijska vlada dala pooblastila ali navodila, da industriji nerjavnega jekla zagotavljajo nikljevo rudo.

(501) V naslednjem koraku je Komisija ocenila, ali so rudarske družbe, ki delujejo kot javni organi ali so jim je indonezijska vlada dala pooblastila ali navodila, dejansko zagotavljale nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega. To je zahtevalo podrobno analizo razvoja trga v Indoneziji glede na ustrezno referenčno vrednost.

(502) V skladu s členom 3(2), členom 5 in členom 6(d) osnovne uredbe je Komisija znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ocenila glede na ugodnost za prejemnika, ki je bila ugotovljena v obdobju preiskave.

(503) Komisija je zato najprej ocenila, ali bi lahko cene, ki so jih določile rudarske družbe v Indoneziji, pomenile ustrezno referenčno vrednost.

(504) Kot je navedeno v uvodnih izjavah 435 do 437, je preiskava pokazala, da je bilo oblikovanje cen nikljeve rude predmet vladnega mehanizma oblikovanja cen in drugih vladnih posredovanj, ki so preprečili običajno tržno dinamiko ponudbe in povpraševanja za oblikovanje cene.

(505) Kot je navedeno v uvodni izjavi 458, je indonezijska vlada že leta 2010 začela regulirati nekatere vidike cen nikljeve rude.

(506) S postopno uvedbo izvoznih omejitev in drugih ukrepov od leta 2014 za dosego cilja vzpostavitve industrije nerjavnega jekla nižje v verigi na domačem trgu in v podporo tej vzpostavitvi, med drugim z nizkimi cenami nikljeve rude, je indonezijska vlada postopno spremenila način določanja cene. Te politike indonezijske vlade so uspešno dosegle svoj cilj, tj. ustvariti čezmerno dobavo nikljeve rude na indonezijskem trgu v korist industrije nerjavnega jekla. Posledično je ta industrija pridobila znatno moč pri oblikovanju cen v primerjavi z rudarskimi podjetji in tako močno znižala cene nikljeve rude v Indoneziji.

(507) V zvezi s tem je bil, kot je pojasnjeno zgoraj, mehanizem oblikovanja cen iz člena 85 spremenjen leta 2017, ko je indonezijska vlada začela regulirati ne le ceno nikljeve rude v zvezi z licenčninami, ampak tudi dejansko transakcijsko ceno.

(508) Opozoriti je treba, da je indonezijska vlada s svojimi posebnimi predpisi določila dejanski mehanizem za določitev referenčnih cen za transakcije med rudarskimi podjetji in talilnicami, da bi dosegla precejšen popust na ceno nikljeve rude na mednarodnih trgih. Referenčna cena za nikelj (HPM) je bila določena s formulo iz odloka MEMR št. 2946K/30/MEM/2017 (v nadaljnjem besedilu: uredba MEMR št. 7/2017), in sicer: HPM za nikljevo rudo = % Ni x CF x HMA za nikelj. „1. Cena HPM za nikljevo rudo je cena kovinskih mineralov v obliki nikljeve rude v USD/temna snov. 2. % Ni je vsebnost niklja v nikljevi rudi. 3. CF je korekcijski faktor, tj. znesek odstotka, ki upošteva diskontirano ali premijsko vrednost glede na kakovost primarnega proizvoda, ki se prodaja, v skladu z naslednjima določbama: (a) CF za nikljevo rudo z 1,9 % Ni = 20 % in (b) korekcijski faktor se bo povečal/zmanjšal za 1 % pri vsakem povečanju vsebnosti niklja za 0,1 %.“ V uredbi MEMR št. 7/2017 je cena HPM opredeljena kot „cena kovinskih mineralov, ki se določi na prodajnem mestu, franko na ladijski krov za vsak rudarski primarni proizvod iz kovinskih mineralov“, cena HMA pa kot „cena, pridobljena iz povprečnih objavljenih cen mineralnih kovin v prejšnjem mesecu, ali cena na isti datum kot transakcija v skladu s ponujeno ceno na podlagi objavljene cene kovinskih mineralov“. Znesek HMA določi minister vsak mesec, sklicuje pa se na mednarodne cene, na primer na ceno niklja na londonski borzi kovin.

(509) Poleg tega se člen 2 uredbe MEMR št. 7/2017 glasi: „(1) [i]metnike operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale, operativnih dovoljenj IUP za premog, operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za premog mora pri prodaji kovinskih mineralov ali izdelkov iz premoga voditi cena HPM ali HPB za kovine“.

(510) Indonezijska vlada je trdila, da je bila cena HPM povezana z mednarodnimi cenami ter bi jo bilo treba upoštevati kot najnižjo ceno za dejansko transakcijo med proizvajalci in kupci nikljeve rude. Komisija opozarja, da čeprav je formula za izračun regulirane cene HPM za nikljevo rudo dejansko povezana z mednarodno ceno nikljeve rude, ta formula vključuje pomemben korekcijski faktor, ki zagotavlja, da je indonezijska domača cena nikljeve rude znatno nižja od mednarodnih cen. S svojim načinom delovanja mora dejanska cena transakcij zagotoviti precejšen popust glede na mednarodne cene.

(511) Čeprav cena HPM takrat ni bila obvezna, je bilo pomembno zaščititi akterje na področju rudarstva in dejavnosti talilnic pri nakupu in prodaji mineralov. Generalni direktor ministrstva za energijo in mineralne vire je dejal, da bo vlada ceno uvedla oktobra 2017 in da bo napovedana mesečno. Poleg tega je bilo navedeno, da bo „cena HPM postala referenčna, tako da rudarske družbe ne bodo prodajale po višji ceni, sicer talilnice ne bodo kupovale niklja po ceni, precej nižji od tržne cene. V tem primeru vlada ne želi, da bi bila pri določanju cen primarnih proizvodov ena stran več vredna od druge ([110])." To je potrdila objava indonezijskega združenja družb za predelavo in rafiniranje (AP3I) iz septembra 2017, v kateri je navedeno, da je namen cene HPM zaščititi talilnice in rudnike pri prodaji in nakupu mineralov ([111]). To pomeni, da je cena HPM, ki je določena na ravni, precej nižji od mednarodne cene, postala referenčna cena za nikljevo rudo v Indoneziji.

(512) Ker se je politika indonezijske vlade za razvoj industrije nerjavnega jekla učinkovito izvajala in je bila uspešna, so se zaradi posledično znižane cene nikljeve rude skupaj s kupno močjo industrije nerjavnega jekla, ki jo podpira vlada, poslabšale težke finančne razmere rudarskih družb, od katerih bi večina tvegala propad. Rudarji so organizirali tudi proteste in socialne nemire zaradi te pristranskosti v korist industrije nerjavnega jekla. Zato je morala indonezijska vlada uporabiti ceno HPM kot način za dajanje prednosti industriji nerjavnega jekla, hkrati pa preprečiti, da bi rudarske družbe bodisi šle v stečaj bodisi v družbi še dodatno povečale nezadovoljstvo z vlado. To bi povzročilo motnje v dobavi in morebitno zvišanje cen na račun industrije nerjavnega jekla, kar bi ogrozilo splošni cilj politike indonezijske vlade. Poleg tega je bil stranski učinek cene HPM zagotavljanje minimalne ravni državnih prihodkov od licenčnin, na katere so močno vplivale tudi čezmerna ponudba nikljeve rude in ustrezne znižane cene zaradi uspešne naklonjenosti politike industriji nerjavnega jekla.

(513) Januarja 2020 je indonezijska vlada ponovno uvedla popolno prepoved izvoza nikljeve rude vseh stopenj čistosti. S tem se je povečalo že obstoječe neravnovesje na indonezijskem trgu nikljeve rude v korist talilnic, zato se je indonezijska vlada odločila, da bo s posebno zakonodajo in uporabo cene HPM regulirala ceno nikljeve rude. Zato je ministrstvo za energijo in mineralne vire aprila 2020 revidiralo uredbo MEMR št. 7/2017 in sprejelo uredbo MEMR št. 11/2020. Z navedeno uredbo se je spremenil člen 2 v zvezi s smernicami za prodajo kovinskih mineralov in premoga. V skladu z novim členom 2 se morajo „(1) [i]metniki operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale, operativnih dovoljenj IUP za premog, operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za premog [...] pri prodaji proizvedenih kovinskih mineralov ali premoga sklicevati na ceno HPM ali HPB“. Zato so morali rudniki v skladu z uredbo MEMR št. 7/2017 pri svojih prodajnih transakcijah upoštevati ceno HPM, v skladu z uredbo MEMR št. 11/2020 pa so morali uporabiti ceno HPM kot transakcijsko ceno. Kot je navedeno v uvodni izjavi 508, cena HPM pomeni „ceno kovinskih mineralov, ki se določi na prodajnem mestu“. To pomeni, da so morale rudarske družbe določiti ceno v skladu s ceno HPM, kar so v praksi tudi storile.

(514) Poleg tega je bil v uredbi MEMR št. 11/2020 dodan člen 2A v zvezi s postopki in obveznostmi glede prodaje nikljeve rude, ki se glasi: „(1) Imetniki operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale, ki proizvajajo nikljevo rudo, se morajo pri prodaji proizvedene nikljeve rude sklicevati na ceno HPM. (2) Obveznost sklicevanja na ceno HPM iz odstavka 1 velja za imetnike operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale tudi pri prodaji proizvedene nikljeve rude njihovim povezanim družbam. (3) Druge strani, ki rafinirajo nikljevo rudo, ki izvira od imetnikov operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale, morajo kupiti nikljevo rudo s sklicevanjem na ceno HPM.“

([110]) https://www.tambang.co.id/harga-patokan-mineral-akan-diterapkan-di-bulan-oktober-15712/
([111]) https://www.ap3i.or.id/News/News-Update/Oktober-ESDM-Terapkan-Harga-Patokan-Mineral.html

(515) Člen 3 se glasi: „(1) Cena HPM za kovine iz člena 2 je: (a) nižja mejna cena pri izračunu obveznosti plačila pristojbine za proizvodnjo za imetnike operativnih dovoljenj IUP za kovinske minerale in operativnih dovoljenj IUPK za kovinske minerale v zvezi s plačilom“. V istem členu je navedeno tudi: „(3) Glede na to, da se referenčno obdobje za referenčno ceno kovinskih mineralov pri izračunu cene HPM za kovine razlikuje od obdobja ponudbe za transakcijo, se kazni za nečistoče ali bonusi za nekatere minerale za prodajo nikljeve rude določijo v skladu z naslednjim: (a) če je transakcijska cena nižja od cene HPM za kovine v obdobju ponudbe v skladu z referenčno ceno kovinskih mineralov ali če obstaja kazen za nečistoče, se lahko prodaja izvede na podlagi cene HPM za kovine z razliko največ 3 % (tri odstotke), ali (b) če je transakcijska cena višja od cene HPM za kovine obdobju ponudbe v skladu z referenčno ceno kovinskih mineralov ali če obstaja bonus za nekatere minerale, je treba pri prodaji upoštevati transakcijsko ceno nad ceno HPM za kovine.“

(516) Regulirana cena nikljeve rude, kot je bila prenesena v zakonodajo, kot nadaljevanje mehanizma oblikovanja cen, uvedenega konec leta 2017, odraža enak pristop in logiko. Glavni cilj cene, ki jo določi vlada, je zagotoviti, da se nikljeva ruda v korist industrije nerjavnega jekla dobavlja s precejšnim popustom na mednarodno ceno na londonski borzi kovin. Hkrati je namen cene tudi upoštevati interese rudnikov, da se zagotovi neprekinjena dobava po tej diskontirani ceni ter preprečijo stečaji in socialni nemiri. Poleg tega pa zagotavlja minimalno raven prihodkov za državo, čeprav so precej nižji, kot bi bili, če ne bi bilo popusta glede na mednarodno ceno. To je potrdil vršilec dolžnosti generalnega direktorja za minerale in premog, ki je dejal, kot je navedeno spodaj, da namerava poiskati „pravico za talilnice, ki želijo najnižje možne cene. Po drugi strani pa je treba zagotoviti, da dejavnosti pridobivanja niklja zagotavljajo zadostno maržo za rudarstvo ([112])." To pomeni, da cena nikljeve rude v Indoneziji ni prosto določena v skladu s tržnimi razmerami, ampak jo indonezijska vlada določi znotraj ozkega cenovnega razpona, da bi dosegla svoje cilje politike.

(517) V preiskavi je bilo potrjeno tudi dejstvo, da je bila cena HPM, kot je bila aprila 2020 prenesena v zakonodajo, nadaljevanje mehanizma iz leta 2017. Glavna razlika je bila, da je bila pred začetkom veljavnosti uredbe MEMR št. 11/2020 v kupoprodajnih pogodbah za nikljevo rudo cena nikljeve rude določena kot absolutna vrednost. Po začetku veljavnosti uredbe MEMR št. 11/2020 je bila cena nikljeve rude v kupoprodajnih pogodbah določena kot vladna cena HPM. Empirični dokazi, zbrani v preiskavi (tj. nakupi nikljeve rude skupine IRNC), so potrdili, da so cene v obdobju preiskave pred začetkom veljavnosti uredbe MEMR št. 11/2020 in po njem v bistvu enake, kar je v skladu z različico mehanizma HPM pred aprilom 2020 in po njem.

(518) Preiskava je razkrila tudi, da je cenovna formula od aprila 2020 prilagojena glede na 1-odstotno vsebnost vlage. Družba IRNC je navedla, da je bila vladna formula namenjena suhi nikljevi rudi, ker pa se je nikljeva ruda prodajala v mokri obliki, je bilo treba to formulo ustrezno prilagoditi. Če to drži, je bilo to v nasprotju s trditvijo indonezijske vlade, da se je cena HPM v preteklosti uporabila le za izračun licenčnin. Dejansko je preiskava pokazala, da je bila nakupna cena družbe IRNC in njenih povezanih družb v obdobju preiskave zelo podobna vladni ceni. Poleg tega ni bilo razlike v ceni med nakupi nikljeve rude od povezanih in nepovezanih dobaviteljev. Nazadnje, iz prodajnih transakcij v obdobju preiskave edinega rudnika niklja, ki je v okviru preiskave predložil take informacije, je bilo razvidno, da se je zelo podobna cena za isto vrsto nikljeve rude zaračunala vsem strankam. To kaže, da se je cena za nikljevo rudo, ki jo je določila vlada, v praksi upoštevala.

(519) Na podlagi vseh navedenih dokazov je Komisija sklenila, da indonezijska vlada na trgu nikljeve rude posreduje s posebnim reguliranjem transakcijske cene za nikljevo rudo med rudarskimi družbami in talilnicami. Ta cena torej ni tržna cena, ampak cena, ki jo določi vlada ob upoštevanju svojih posebnih ciljev politike. Samo zato Komisija meni, da so cene nikljeve rude v Indoneziji izkrivljene in jih ni mogoče uporabiti kot referenčno vrednost za določitev ugodnosti.

(520) Vendar poleg vladne regulacije cen nikljeve rude obstajajo tudi druga izkrivljanja trga, ki jih povzroča indonezijska vlada in ki posebej vplivajo na cene nikljeve rude v Indoneziji, kar potrjuje, da se te cene ne morejo uporabljati kot referenčna vrednost. Zlasti obveznost predelave nikljeve rude na domačem trgu, ki jo je vlada naložila talilnicam,

([112]) https://www.esdm.go.id/en/media-center/news-archives/-new-regulation-on-mineral-ore-benchmark-price-issued

skupaj s posebnimi proizvodnimi cilji, povzroča čezmerno ponudbo na domačem trgu in s tem znižuje domače cene. Tudi omejitve izvoza so prispevale k čezmerni ponudbi nikljeve rude na domačem trgu in posledično k znižanju cen. Nobena posamezna transakcija za nikljevo rudo v Indoneziji ne more ubežati dejstvu, da različna izkrivljanja trga, ki neposredno ali posredno vplivajo na cene, povzročajo izkrivljanje vseh cen nikljeve rude v Indoneziji.

(521) Zato je Komisija sklenila, da ti ukrepi vplivajo na celoten domači trg nikljeve rude in da ni bilo mogoče določiti neizkrivljene cene nikljeve rude na indonezijskem trgu v skladu s prevladujočimi domačimi razmerami. Posledično ni bilo domačih cen, ki bi se lahko uporabile kot ustrezna referenčna vrednost.

(522) Zato je morala Komisija poiskati ustrezno tujo referenčno vrednost ([113]). V zvezi s tem je Komisija ugotovila, da se je od ustavitve indonezijskega izvoza nikljeve rude leta 2014 precej razvil izvoz nikljeve rude s Filipinov, zlasti na glavni trg potrošnje, tj. LRK. Filipinska lateritna nikljeva ruda ima enake lastnosti kot indonezijska lateritna nikljeva ruda. Pridobiva se po enakem odprtem postopku rudarjenja kot v Indoneziji in ima podobno vsebnost niklja kot indonezijska ruda. Filipinska in indonezijska ruda se pridobivata v podobno vlažnem podnebju, zato imata razmeroma visoko in podobno vsebnost vode. Ker na filipinsko nikljevo rudo ne vplivajo vladni ukrepi, ki izkrivljajo indonezijski trg, in so prevladujoče tržne razmere v obeh državah, vključno s kakovostjo, razpoložljivostjo, tržljivostjo, prevozom in drugimi pogoji nakupa ali prodaje, podobne, je Komisija zato menila, da sta filipinska in indonezijska nikljeva ruda primerljivi. Obstaja tudi geografska bližina, ki prav tako prispeva k temu, da je položaj filipinske nikljeve rude primerljiv s položajem, ki bi prevladoval v Indoneziji, če ne bi bilo izkrivljajočih ukrepov indonezijske vlade.

(523) Zato je Komisija menila, da je v skladu s členom 6(d), drugi pododstavek, točka (ii), osnovne uredbe izvozna cena s Filipinov ustrezna referenčna vrednost za oceno, ali so bile indonezijske cene nikljeve rude določene za plačilo, nižje od primernega. Cena, ki se šteje za referenčno vrednost za filipinsko nikljevo rudo, je cena FOB Filipinov, kot je poročala platforma FerroAlloyNet za 1,8-odstotno vsebnostjo niklja. Te informacije je pritožnik predložil vsako četrtletje. Poleg tega je pritožnik predložil referenčne vrednosti (tudi vsako četrtletje) za izdelke z 1,5-, 1,6- 1,9- in 2,0-odstotno vsebnostjo niklja. Te referenčne vrednosti so bile uporabljene za določitev referenčnih vrednosti za druge razrede, ki jih je skupina IRNC kupila na podlagi vsebnosti niklja (1,3 %, 1,4 %, 1,7 %, 2,1 %, 2,2 %, 2,3 % in 2,4 %).

(524) Te referenčne vrednosti so se primerjale s sporočenimi nakupnimi cenami družb v skupini IRNC (IRNC, GCNS, ITSS, SMI in TSI) v obdobju preiskave glede na vsebnost niklja in ustrezno četrtletje. Razlike, dobljene s to primerjavo, so bile izračunane za vsako družbo skupine v indonezijskih rupijah. Iz zgornjih uvodnih izjav je razvidno, da so bile indonezijske domače cene nikljeve rude dosledno nižje od referenčnega približka cene (filipinske cene FOB). Zato je Komisija sklenila, da so družbe za pridobivanje nikljeve rude, ki delujejo kot javni organi in/ali jim je indonezijska vlada dala pooblastila ali navodila, zaradi ukrepov indonezijske vlade obvezane, da indonezijski industriji nerjavnega jekla zagotavljajo nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega.

(525) Zato je Komisija primerjala dejansko domačo nakupno ceno nikljeve rude s sodelujočimi proizvajalci z neizkrivljeno referenčno ceno na Filipinih.

(526) Indonezijska vlada in skupina IRNC se v svojih pripombah na dokončno razkritje nista strinjali glede referenčne vrednosti za nikljevo rudo na podlagi nikljeve rude s Filipinov, ker (i) ima filipinski laterit lastnosti nikljeve rude z < 1,5 % niklja (limonit), indonezijska lateritna nikljeva ruda pa ima lastnosti nikljeve rude z > 1,5 % niklja, (ii) je količina lateritne nikljeve rude, proizvedene v Indoneziji, več kot dvakrat večja od proizvodnje Filipinov in (iii) je cena na tono proizvodnje niklja v Indoneziji nižja kot na Filipinih, saj je povprečna debelina nikljevega laterita v Indoneziji 30 m, na Filipinih pa le 20 m, pri čemer imajo nahajališča niklja v Indoneziji 1,8-odstotno vsebnost niklja, na Filipinih pa 1,6-odstotno vsebnost niklja. Poleg tega sta indonezijska vlada in družba IRNC trdili, da so se zaradi indonezijske prepovedi izvoza zvišale cene nikljeve rude s Filipinov, čeprav se je zaradi nje domača cena znižala. Po mnenju indonezijske vlade bi morala biti prava referenčna vrednost dejanski proizvodni stroški nikljeve

([113]) Poročilo pritožbenega organa ZDA – Izravnalni ukrepi za nekatere ploščate toplo valjane izdelke iz ogljikovega jekla iz Indije, WT/DS436/AB/R, sprejeto 19. decembra 2014, točka 4.158.

rude družbe IRNC, kot so bili določeni v protidampinški preiskavi uvoza nekaterih vroče valjanih plošč in kolobarjev iz nerjavnega jekla ([114]), ali, po mnenju skupine IRNC, dejanski proizvodni stroški, dejanski PSA-stroški in ustrezen dobiček indonezijskih proizvajalcev nikljeve rude, ki so bili preiskani.

(527) Pritožnik je odgovoril, da je po njegovem mnenju filipinska ruda ostala najprimernejša referenčna vrednost za indonezijsko nikljevo rudo. Dodal je, da bi, če bi Komisija menila, da filipinska nikljeva ruda ne bi predstavljala ustrezne referenčne vrednosti, podprl sklicevanje na mednarodno ceno niklja na londonski borzi kovin kot edino obstoječo alternativno referenčno vrednost. Pritožnik je opozoril, da objavljena indonezijska cena HMA za nikelj, ki se uporablja za opredelitev domače prodajne cene nikljeve rude (HPM), sama temelji na londonski borzi kovin. Ker se londonska borza kovin sklicuje na suhe metrične tone, jo je treba po mnenju pritožnika prilagoditi glede na vsebnost vlage. Pritožnik je pojasnil, da bi bil to konservativen pristop, saj ne upošteva vsebnosti železa v nikljevi rudi.

(528) Družba IRNC je predložila dupliko na odgovor združenja Eurofer v zvezi z uporabo londonske borze kovin kot alternativne referenčne vrednosti. Najprej je poudarila, da sta nikelj, na katerega se sklicuje londonska borza kovin, in nikljeva ruda različna izdelka. Po mnenju skupine IRNC bi različna gibanja podatkov o ceni niklja na podlagi londonske borze kovin, ki se je zniževala, in ceni filipinske nikljeve rude, ki se je zviševala, povzročila dvom glede njegove uporabe, saj bi bila povpraševanje in ponudba niklja in nikljeve rude različna. Drugič, skupina IRNC je trdila, da formula, ki jo je predlagalo združenje Eurofer, precenjuje ceno nikljeve rude, ker (i) iz nikljeve rude ni mogoče pridobiti vsega niklja, ki ga vsebuje, in ga nadalje predelati v čisti nikelj, ampak je treba upoštevati razmerje donosa med nikljevo rudo in nikljem; (ii) cena čistega niklja odraža vse stroške, ki so potrebni za dajanje čistega niklja na trg (npr. stroški nikljeve rude, stroški energije, stroški amortizacije strojev, stroški dela, stroški prevoza, PSA-stroški ter dobički proizvajalcev in trgovcev itd. Skupina IRNC je sklenila, da je po njenem mnenju formula, ki temelji na londonski borzi kovin, precenila referenčno vrednost in da bi ustrezna referenčna vrednost temeljila na dejanskih proizvodnih stroških, dejanskih PSA-stroških in ustreznem dobičku preiskovanih indonezijskih proizvajalcev nikljeve rude.

(529) Komisija je skrbno proučila vse trditve, ki so jih podale strani. Komisija je najprej v zvezi z zahtevo indonezijske vlade in skupine IRNC, naj se uporabi notranja referenčna vrednost, ki temelji na proizvodnih stroških, PSA-stroških in ustrezni stopnji dobička indonezijskih proizvajalcev nikljeve rude, sklenila, da to ne bi bilo izvedljivo in v nobenem primeru ne bi bilo v skladu z ustrezno zakonodajo. Zaradi nesodelovanja proizvajalcev nikljeve rude Komisija v spisu ni imela na voljo notranjih podatkov o proizvodnih stroških in PSA-stroških indonezijskih proizvajalcev nikljeve rude niti ni imela informacij o ustrezni stopnji dobička v Indoneziji. Zato referenčne vrednosti ne bi bilo izvedljivo oblikovati tako, kot so zahtevale te strani. V vsakem primeru je Komisija opozorila, da je glede na razširjeno domače izkrivljanje na indonezijskem trgu nikljeve rude, kot je podrobno opisano v oddelku 4.4.3.2.2, v uvodni izjavi 521 sklenila, da ne more poiskati ustrezne notranje referenčne vrednosti in je zato morala uporabiti tujo referenčno vrednost. Zato je bila ta notranja alternativna referenčna vrednost zavrnjena.

(530) Komisija je nato skrbno ocenila trditve v zvezi s formulo, ki temelji na ceni niklja na londonski borzi kovin. Na začetku je menila, da je londonska borza kovin med največjimi svetovnimi finančnimi trgi, ki zajemajo navadne kovine. V zvezi s ceno niklja je Komisija ugotovila, da cena na londonski borzi kovin temelji na dejanskih transakcijah in da so njene razmere dobro usklajene z indonezijskimi tržnimi razmerami. Še pomembneje, Komisija je menila, da je prepričljiva trditev, da je cena niklja na londonski borzi kovin izhodišče metodologije, ki jo je indonezijska vlada uporabila za določitev domače referenčne cene nikljeve rude, saj bi to pomenilo tesnejšo povezavo z indonezijskim trgom in razmerami. Zato so cene niklja na londonski borzi kovin ustrezna podlaga za izračun nikljeve rude v Indoneziji. Hkrati je Komisija opozorila, da bi bilo treba formulo, ki jo je pritožnik predlagal v zvezi s cenami niklja, prilagoditi tako, da bi odražala nekatere elemente, ki jih je skupina IRNC navedla v svoji predložitvi, ki spodbija. Ker v zelo pozni fazi preiskave ni bilo dovolj dokazov v spisu, Komisija ni mogla izvesti zgoraj navedene prilagoditve in zato v preiskavi kot referenčno vrednost uporabiti cen na londonski borzi kovin.

([114]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/1408 z dne 6. oktobra 2020 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve na uvoz nekaterih vroče valjanih plošč in kolobarjev iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indonezije, Ljudske republike Kitajske in Tajvana, (UL L 325, 7.10.2020, str. 26).

(531) Glede na navedeno je Komisija nato proučila trditve strani v zvezi z referenčno vrednostjo, ki temelji na filipinskih dejanskih cenah nikljeve rude na podlagi FOB, uporabljeno za izračun ugodnosti. Komisija je ugotovila, da indonezijska vlada in skupina IRNC nista utemeljili, kako so elementi, na katere sta se sklicevali v zvezi z različnimi tehničnimi lastnostmi in količinami proizvodnje med indonezijsko in filipinsko nikljevo rudo, vplivali na navedene filipinske cene, niti nista predložili nobenih dokazov, s katerimi bi poskušali količinsko opredeliti vse možne prilagoditve zaradi teh razlik glede na filipinske cene, uporabljene kot referenčna vrednost. Trditev, da so se z indonezijsko prepovedjo izvoza umetno znižale domače indonezijske cene in zvišale filipinske cene, ni vplivala na dejstvo, da so bile filipinske cene ustrezno referenčno merilo, ker so odražale dejanske tržne cene nikljeve rude, ki izhajajo iz vseh sočasnih tržnih razmer in regulativnih odločitev različnih držav (vključno z Indonezijo), in zato niso ogrozile dejanske tržne reprezentativnosti teh cen. Kar zadeva trditev o drugačni vsebnosti nikljeve rude na Filipinih, referenčna vrednost, ki jo je uporabila Komisija, predstavlja tako razliko (Komisija je oblikovala referenčno vrednost za vsako vrsto nikljeve rude, ki jo je kupila skupina IRNC). V zvezi s trditvijo, da so proizvodni stroški nikljeve rude v Indoneziji nižji kot na Filipinih, kot je navedeno v uvodni izjavi 528, indonezijski rudniki nikljeve rude niso sodelovali v preiskavi, zato Komisija takih stroškov ni mogla oceniti. Komisija je zato potrdila svojo odločitev, da bo kot najprimernejšo v teh okoliščinah uporabila filipinsko referenčno vrednost, tudi ob upoštevanju znatnih količin, izvoženih s Filipinov, in dejstva, da so bili glavni kupci filipinske nikljeve rude kitajski proizvajalci nerjavnega jekla, ki za proizvodnjo zadevnega izdelka uporabljajo isto tehnologijo kot skupina IRNC. Trditve indonezijske vlade in skupine IRNC v zvezi s tem so bile zato zavrnjene.

(532) Indonezijska vlada je tudi trdila, da nikljeva ruda ni bila neposredna surovina za SSCR. Nasprotno, nikljeva ruda je bila surovina za surovo železo z vsebnostjo niklja in vroče valjane izdelke iz nerjavnega jekla, ki so nato vhodni materiali za SSCR višje v verigi. Po mnenju indonezijske vlade bi bilo treba to dejstvo upoštevati pri izračunu ugodnosti.

(533) Skupina IRNC je trdila, da je subjekt IRNC kupljeno nikljevo rudo prodajal v skupini IRNC, zato v izračun ugodnosti ne bi smeli vključiti ugodnosti, ki izhajajo iz njegove kupljene nikljeve rude. To trditev je skupina IRNC ponovila po dodatnem dokončnem razkritju.

(534) Komisija je potrdila, da je pri izračunu zneska subvencioniranja za skupino IRNC upoštevala oba vidika. Prvič, za povezane dobavitelje vhodnih materialov je bila ugodnost, ugotovljena v teh družbah, dodeljena z uporabo deleža njihovih prihodkov, ki se je nanašal na proizvajalca izvoznika. Ta dodeljena ugodnost je bila nato dodana ugodnosti proizvajalca izvoznika in vključena v izračune subvencije tega proizvajalca. Na ravni proizvajalca izvoznika je bil imenovalec ugodnosti celotni prihodek družbe od prodaje. Podrobna metodologija izračuna je bila skupini IRNC razkrita v okviru njenega individualnega razkritja, saj je vsebovala zaupne informacije.

(535) Komisija je ugotovila, da končna uporaba kupljene nikljeve rude za zadevni izdelek ali za prodajo povezanim družbam za nadaljnjo predelavo ni pomembna, saj je imenovalec pri izračunu stopnje subvencije celotni prihodek skupine IRNC od prodaje. Trditev je bila zato zavrnjena.

(536) Tako izračunan znesek ugodnosti je za skupino IRNC znašal 9,64 %.

4.4.3.2.3 Specifičnost

(537) Sklop ukrepov indonezijske vlade je bil namenjen zagotavljanju ugodnosti nekaterim industrijam, vključno z domačo industrijo nerjavnega jekla. Čeprav izkrivljanja na trgu nikljeve rude zagotavljajo ugodnosti tudi za izdelke nižje v verigi, ne le za nerjavno jeklo (in sicer za proizvajalce električnih baterij, ki se uporabljajo v vozilih na pogon z novimi viri energije), je ugodnost dejansko na voljo le za nekatere industrije v Indoneziji, in sicer tiste, ki so dejavne v vrednostni niklja. Ukrepi indonezijske vlade so zato specifični v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe. Posebne značilnosti nikljeve rude omejujejo možno uporabo subvencije na neko industrijo, vendar to ne pomeni, da je treba subvencijo dodatno omejiti na podskupino te industrije, da bi bila specifična ([115]).

([115]) Poročilo pritožbenega organa, DS 436, točka 4.398.

(538) Indonezijska vlada je v svojih pripombah na dokončno razkritje trdila, da politike v zvezi z nikljevo rudo niso bile specifične, ker niso veljale samo za sektor nerjavnega jekla, ampak za različne vrste izdelkov.

(539) Komisija je to trditev zavrnila. Politike indonezijske vlade v zvezi z nikljevo rudo so se vedno osredotočale na nikljevo rudo kot surovino za sektor nerjavnega jekla. Dejansko je iz dokumentov iz spisa preiskave razvidno, da mora vsebnost niklja v nikljevi rudi, ki se uporablja za proizvodnjo nerjavnega jekla, znašati > 1,7 %. Nasprotno ima nikljeva ruda z vsebnostjo niklja < 1,7 % različne uporabe, na primer za baterije za električna vozila. Dokaz za to je dejstvo, da se je od vladne uredbe št. 1/2017 do uredbe MEMR št. 11/2019 prepoved izvoza nanašala samo na nikljevo rudo z vsebnostjo niklja > 1,7 %, tj. samo na nikljevo rudo, ki se uporablja v sektorju nerjavnega jekla. Trditev je bila zato zavrnjena.

4.4.3.3 Sklepi

(540) Indonezijska vlada s posebnim sklopom ukrepov prek rudarskih družb, ki delujejo kot javni organi ali jim je indonezijska vlada dala pooblastilo/navodilo, industriji nerjavnega jekla zagotavlja nikljevo rudo za plačilo, nižje od primernega. To zagotavljanje blaga pomeni finančno ugodnost za prejemnika in je specifično, zato se lahko proti njemu uvedejo izravnalni ukrepi.

(541) Ni bilo zadostnih dokazov za ugotovitev, v kolikšni meri je lahko družba Jindal Stainless Indonesia upravičena do te sheme, saj družba ni vertikalno integrirana in svoj proizvodni proces začenja na ravni vroče valjanih kolobarjev.

(542) Znesek subvencije, določen v zvezi z zagotavljanjem nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, v obdobju preiskave za skupino IRNC, je znašal:

Družba	Skupni znesek subvencije
Skupina IRNC	9,64 %

4.5 **Sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko ter industrijskim parkom Morowali**

4.5.1 *Uvod in dejanske okoliščine*

(543) Pritožnik je trdil, da se je indonezijska vlada v okviru svojega načrta za razvoj industrije nerjavnega jekla oprla na finančno podporo kitajske vlade. Ta podpora je bila posebej povezana z razvojem parka Morowali, ki ga v glavnem vodijo kitajske družbe, zlasti družba Shanghai Decent Investment (skupina), holding skupine Tsingshan. V skladu s pritožbo je indonezijska vlada ne le dejavno iskala kitajsko financiranje ter ga priznala in sprejela kot lastno, temveč je domnevno izvajala tudi pritisk na kitajsko vlado, da bi podprla kitajske družbe, ki so prej na Kitajskem talile nikljevo rudo, uvoženo iz Indonezije, v surovo železo z vsebnostjo niklja, pri prenosu njihovih dejavnosti taljenja v Indonezijo.

(544) Zgodovinsko in dejansko ozadje zelo tesnega sodelovanja med Indonezijo in Kitajsko pri razvoju popolnoma integrirane industrije nerjavnega jekla nižje v verigi, ki temelji na zalogah nikljeve rude, ki so na voljo v Indoneziji, ter finančnih sredstvih in znanju, ki jih je prispevala Kitajska, je predstavljeno v oddelku 4.3. Kot je pojasnjeno, ima Indonezija znatne zaloge nikljeve rude in je med največjimi svetovnimi akterji na tem trgu. Od leta 2005 se je pridobivanje nikljeve rude precej povečalo, prav tako izvoz (glej preglednici 1 in 2). Iz preglednic je razvidno tudi, da je Kitajska postopno postala največji namembni kraj izvoza nikljeve rude, saj je bila indonezijska ruda najprimernejša za proizvodnjo nerjavnega jekla. Indonezijska vlada je bila zaskrbljena, da bi se njene zaloge nikljeve rude z izvozom izčrpale, saj ni imela zadostnih domačih zmogljivosti za nadaljnjo predelavo rude, zato država od njih ne bi imela zadostnih ugodnosti.

(545) Indonezijska vlada se je z novim zakonom o rudarstvu iz leta 2009 odločila povečati domačo dodano vrednost, in sicer s spodbujanjem domače predelave mineralov, vključno z nikljevo rudo, predvsem z obveznostjo domače predelave (glej uvodne izjave 401 do 404). Prav tako se je odločila uvesti omejitve izvoza po petletnem obdobju odloga za zagotovitev, da bo zgrajena zadostna domača zmogljivost za absorpcijo proizvodnje nikljeve rude, in za zagotovitev, da jo bodo rudniki zagotavljali za plačilo, nižje od primernega (glej prejšnji oddelek).

(546) V zvezi s tem je indonezijska vlada začela pogovore s potencialno zainteresiranimi tretjimi državami z domačo industrijo nerjavnega jekla. Indonezijska vlada si je na primer prizadevala prepričati Japonsko in njeno industrijo predelave nikljeve rude, naj izvaja naložbe v Indoneziji. Vendar pa je japonska vlada nasprotovala načrtovanim indonezijskim omejitvam izvoza, saj jih je štela za nezdružljive s pravili STO in grozila, da bo pri STO sprožila postopek zoper Indonezijo ([116]).

(547) Indonezijska vlada je bila uspešna, ko se je obrnila na kitajsko vlado. Kitajci so na podlagi dvostranskega sodelovanja, sankcioniranega v sporazumih v letih 2011 in 2013, nato pa se je še okrepilo, začeli graditi in razvijati talilnice v Indoneziji. Izvoz na Kitajsko je dosegel najvišjo vrednost leta 2013, in sicer 58 milijonov ton, domača zmogljivost v Indoneziji pa se je postopno povečevala s 7,81 milijona ton leta 2014, ko so začele veljati obveznost domače predelave in omejitve izvoza, na 61 milijonov ton v letu 2019 (glej preglednico 3).

4.5.1.1 Pravna podlaga

(548) Med ustreznimi dvostranskimi sporazumi, podpisanimi v preteklih letih med indonezijsko in kitajsko vlado, ter izjavami, ki so bile predložene skupaj, so:

— skupna izjava Indonezije in LRK o strateškem partnerstvu, podpisana 25. aprila 2005 v Džakarti,

— akcijski načrt za izvajanje skupne izjave indonezijske in kitajske vlade o strateškem partnerstvu, podpisan 21. januarja 2010 v Džakarti,

— sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o širitvi in poglobitvi dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja, podpisan 29. aprila 2011 v Džakarti,

— skupno sporočilo indonezijske in kitajske vlade o nadaljnji krepitvi strateškega partnerstva med Kitajsko in Indonezijo, sprejeto 29. aprila 2011 v Džakarti,

— protokol o spremembi memoranduma o soglasju med indonezijskim ministrstvom za morske zadeve in ribištvo ter državno upravo LRK za oceane o sodelovanju na morju, podpisan 29. aprila 2011 v Džakarti,

— skupna izjava, v kateri so kitajska podjetja pozvana, naj povečajo naložbe v Indoneziji, sprejeta 25. marca 2012 v Pekingu,

— petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko, podpisan 2. oktobra 2013 v Džakarti,

— sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske, podpisan v Džakarti 2. oktobra 2013,

— skupna izjava o krepitvi celovitega strateškega partnerstva med LRK in Indonezijo, sprejeta 26. marca 2015 v Pekingu,

— akcijski načrt za izvajanje celovitega strateškega partnerstva med indonezijsko in kitajsko vlado (2017–2021), podpisan 14. maja 2017 v Pekingu,

— memorandum o soglasju v zvezi s spodbujanjem sodelovanja pri razvoju celovitih regionalnih gospodarskih koridorjev med indonezijskim ministrstvom za pomorske zadeve in nacionalno komisijo LRK za razvoj in reforme, podpisan 7. maja 2018 v Bogorju, ter

— memorandum o soglasju v zvezi z ustanovitvijo skupnega usmerjevalnega odbora za razvoj celovitih regionalnih gospodarskih koridorjev med indonezijskim ministrstvom za pomorske zadeve in nacionalno komisijo LRK za razvoj in reforme, podpisan 23. oktobra 2018 v Bogorju.

(549) Poleg tega so se navedeni dvostranski sporazumi izvajali z nekaterimi domačimi zakonodajnimi akti, ki jih je sprejela indonezijska vlada, ali so bili z njimi povezani:

— osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), objavljen maja 2011, ter

— odlok indonezijskega ministrstva za industrijo št. 432/M-IND/Kep/7/2014 o skupini za sodelovanje za integrirano industrijsko posestvo Indonezije in Kitajske z dne 22. julija 2014.

([116]) https://kemenperin.go.id/artikel/3594/Let-Japan-Process-Nickel-in-Indonesia:-Industri-minister

4.5.2 *Delno nesodelovanje in uporaba razpoložljivih dejstev v zvezi s podporo v parku Morowali*

4.5.2.1 Uporaba določb člena 28(1) osnovne uredbe v zvezi z indonezijsko vlado

(550) Komisija je indonezijsko vlado pozvala, naj predloži nekatere informacije o okviru dvostranskega sodelovanja, ki sta ga vzpostavili indonezijska in kitajska vlada, in zlasti o pogojih, pod katerimi je bil prvotno ustanovljen park Morowali, ter o tem, ali in v kolikšnem obsegu sta bila park Morowali in finančna pomoč, ki jo je zagotovila kitajska vlada, del dvostranskega sodelovanja med vladama Indonezije in Kitajske.

(551) Komisija je indonezijsko vlado izrecno pozvala, naj predloži dokument, ki sta ga 3. oktobra 2013 podpisala Xiang Guanda iz družbe Shanghai Decent Investment in Halim Mina iz skupine Bintang Delapan v navzočnosti kitajskega in indonezijskega predsednika. Indonezijska vlada ni predložila tega dokumenta, ki v skladu z informacijami, ki so na voljo Komisiji, določa sporazum o skupni ustanovitvi družbe IMIP in poznejši razvoj industrijskega parka Morowali ([117]). Poleg tega je indonezijska vlada med navzkrižnim preverjanjem na daljavo potrdila obstoj tega sporazuma, vendar je trdila, da ga nima.

(552) Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 573, je Komisija indonezijsko vlado pozvala, naj predloži seznam prednostnih projektov, izbranih za izvajanje v skladu z določbami programa Indonezije in Kitajske. Namesto tega je indonezijska vlada predložila drug seznam projektov, tj. seznam projektov sodelovanja Indonezije in Kitajske v okviru gospodarskega dialoga na visoki ravni.

(553) Poleg tega je Komisija, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 639 in naslednjih, indonezijsko vlado pozvala, naj predloži dokumentacijo v zvezi z izvajanjem sprejetih sporazumov ter posvetovalne mehanizme, ki sta jih v zvezi s tem vzpostavili kitajska in indonezijska vlada. Vendar je indonezijska vlada odgovorila, da skupina KIT Indonezija, ustanovljena v zvezi s tem, ni ustvarila smiselnih politik in ni želela predložiti dokumentacije v zvezi s tem.

(554) Zato je Komisija indonezijsko vlado obvestila, da bo pri proučevanju obstoja in obsega domnevnega subvencioniranja družb v industrijskem parku Morowali morda morala uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe.

(555) Ker zahtevane informacije niso bile predložene, je Komisija menila, da ni prejela bistvenih in potrebnih informacij v zvezi s tem vidikom preiskave. Zato je Komisija uporabila člen 28 osnovne uredbe in v zvezi s temi zadevami upoštevala razpoložljiva dejstva.

4.5.2.2 Uporaba določb člena 28(1) osnovne uredbe v zvezi s kitajsko vlado

(556) Kot je navedeno v uvodni izjavi 15, je Komisija v obvestilu o začetku kitajsko vlado pozvala, naj postane zainteresirana stran, pri čemer je na dan objave obvestila kitajski vladi poslala obvestilo o začetku in jo izrecno opozorila na poziv. Kitajska vlada je po elektronski pošti 19. februarja 2021 potrdila, da se je registrirala kot zainteresirana stran.

(557) Komisija je kitajski vladi poslala zahtevo za informacije, da bi zbrala informacije o pregledu finančnega sektorja na Kitajskem, informacije v zvezi s komisijo bančnih regulatorjev Kitajske ter informacije o finančni podpori, izvoznih jamstvih in zavarovanju v okviru parka Morowali ter con čezmorskega trgovanja in sodelovanja. Vendar kitajska vlada teh informacij ni želela predložiti.

([117]) Letno poročilo družbe IMIP za leto 2017;
https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5;
www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx;
https://www.dsppatech.com/dsppa-pa-system-applied-in-indonesia-morowali-industrial-park.html.

(558) Zato je Komisija kitajsko vlado obvestila, da bo v zvezi z zadevno subvencijsko shemo morda morala uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe. Kitajska vlada ni poslala nobenih pripomb.

(559) Ker zahtevane informacije niso bile predložene, je Komisija menila, da ni prejela bistvenih in potrebnih informacij v zvezi s tem vidikom preiskave. Zato je Komisija uporabila člen 28 osnovne uredbe in v zvezi s temi zadevami upoštevala razpoložljiva dejstva.

4.5.3 *Pravni in politični dokumenti okvira dvostranskega sodelovanja med indonezijsko in kitajsko vlado*

(560) Sodelovanje na pobudo indonezijske vlade s kitajsko vlado glede prednostne obravnave za vzpostavitev in spodbujanje ustanavljanja in razvoja indonezijske industrije nerjavnega jekla sega vse do prvih let 21. stoletja. Zajema številne dvostranske dokumente, ki vzpostavljajo pravni in politični okvir, na podlagi katerega je bilo sprejetih več posebnih podpornih politik in preferenčnih programov, ki predstavljajo subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ki jih zajema ta preiskava.

(561) Iz teh dokumentov je razvidno, da sta državi z leti vzpostavili okvir sodelovanja na podlagi številnih dvostranskih pravnih in političnih dokumentov, da bi postopno povečali sodelovanje. Vsebujejo vse pogoje sodelovanja in glavni cilj, tj. vzpostavitev in razvoj domače industrije nerjavnega jekla v Indoneziji s številnimi različnimi preferencialnimi ukrepi in politikami, ki se uporabljajo za kitajsko-indonezijske subjekte, ki jih zadevni vladi spodbujata in podpirata pri izvajanju tega sodelovanja.

(562) Sodelovanje med indonezijsko in kitajsko vlado v rudarskem in metalurškem sektorju se je začelo leta 2005 s podpisom skupne izjave Indonezije in Kitajske o strateškem partnerstvu, v kateri je navedeno, da bosta obe strani „okrepili naložbeno sodelovanje s povečanjem medsebojnega razumevanja in mreženja med naložbenimi organi, vključno z zasebnimi sektorji, ter z ustvarjanjem ugodnejših ekološko-družbeno-političnih in pravnih razmer za tok naložb“. Kitajska vlada je že takrat od indonezijske vlade zahtevala zagotovilo, da bo jamčila za interese tujih vlagateljev, da bodo imeli dobiček ([118]). Takrat je bilo nadalje navedeno, da je kitajska vlada v zadnjih desetih letih gospodarskega razvoja vedno zagotavljala, da je vsaka naložba na Kitajskem dobičkonosna. To sodelovanje je bilo v skladu s kitajsko politiko spodbujanja naložb po svetu, ki se je začela leta 1999 ter je dajala prednost ustanavljanju v tujini in izvozu in internacionalizaciji kitajskih podjetij.

(563) Januarja 2010 sta Indonezija in Kitajska kot izvajanje skupne izjave iz leta 2005 podpisali akcijski načrt Indonezija-Kitajska (v nadaljnjem besedilu: akcijski načrt iz leta 2010) za širitev njunega strateškega partnerstva. Ta dokument vsebuje načrt za spodbujanje kitajskih naložb v industrije v Indoneziji, ki temeljijo na virih, vključno z rudarstvom ([119]). V oddelku 3.2 o trgovinskem sodelovanju je v členu 3.2.14 navedeno „oblikovanje in izvajanje petletnega načrta za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Kitajsko in Indonezijo“, ki je bil dejansko podpisan kmalu zatem (glej spodaj). V poglavju o naložbenem sodelovanju je določeno spodbujanje udeležbe zasebnih akterjev (člen 3.4.3) in spodbujanje „kitajskih naložb v industrije v Indoneziji, ki temeljijo na virih, kot sta (...) rudarstvo in energetika (...)“ (člen 3.4.8). Dokument se sklicuje tudi na memorandum o soglasju o sodelovanju na področju infrastrukture in naravnih virov med indonezijsko in kitajsko vlado, podpisan 25. aprila 2005.

(564) Preiskava je pokazala, da so predstavniki kitajske in indonezijske vlade med obiskom takratnega kitajskega predsednika vlade Wena Jiabaa konec aprila 2011 v Džakarti podpisali tri memorandume o soglasju in en tehnični predpis. Komisija je indonezijsko vlado pozvala, naj predloži ta memorandum o soglasju in tehnični predpis.

(565) Indonezijska vlada je predložila tri dokumente. Prvi dokument je bil protokol o spremembi memoranduma o soglasju med indonezijskim ministrstvom za morske zadeve in ribištvo ter državno upravo LRK za oceane o sodelovanju na morju, podpisan 29. aprila 2011.

([118]) https://koran.tempo.co/read/ekonomi-dan-bisnis/44119/cina-minta-indonesia-jamin-investor
([119]) https://treaty.kemlu.go.id/apisearch/pdf?filename=CHN-2010-0093.pdf

(566) Drugi dokument je bil sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o širitvi in poglobitvi dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja, podpisan 29. aprila 2011. V skladu s tem sporazumom sta se „vladi dogovorili, da bosta spodbujali podjetja“ h gospodarskemu sodelovanju različnih oblik na več področjih, kot so jeklarska industrija, industrijski parki in izvozne predelovalne cone.

(567) Tretji dokument je bilo skupno sporočilo indonezijske in kitajske vlade o nadaljnji krepitvi strateškega partnerstva med Kitajsko in Indonezijo, sprejeto 29. aprila 2011. V skladu s tem sporočilom sta „[o]be strani izrazili zadovoljstvo nad akcijskim načrtom za izvajanje skupne izjave kitajske in indonezijske vlade o strateškem partnerstvu, podpisanim 21. januarja 2010, ter se dogovorili, da bosta sprejeli konkretne ukrepe za izvajanje akcijskega načrta in spodbujanje pragmatičnega sodelovanja obeh držav na različnih področjih“. Poleg tega „[k]itajska stran tudi upa, da bo okrepila sodelovanje z indonezijsko stranjo pri razvoju cone gospodarskega in trgovinskega sodelovanja“.

(568) Indonezijska in kitajska vlada sta se 25. marca 2012 v skupni izjavi, sprejeti v Pekingu ob koncu uradnega obiska indonezijskega predsednika Susila Bambanga Yudhoyona, strinjali, da bosta sklenili dvostranski sporazum o gospodarskem in trgovinskem sodelovanju med Kitajsko in Indonezijo v skladu s posebnimi preferenčnimi politikami iz 12. petletnega načrta kitajske vlade in načrta MP3EI indonezijske vlade ([120]). Poleg tega je indonezijska vlada kitajska podjetja spodbujala k sodelovanju pri krepitvi indonezijskih industrijskih zmogljivosti in obljubila, da bo „še naprej ustvarjala ugodno naložbeno okolje za tuje vlagatelje, vključno s kitajskimi vlagatelji“. Natančneje, indonezijska vlada je pričakovala, da bodo kitajska podjetja „več vlagala v indonezijsko rudarsko industrijo“ in „Kitajski poročala o njenih prizadevanjih za izboljšanje upravljanja svojih rudarskih virov“. Nazadnje sta se obe strani dogovorili, da si bosta „prizadevali za nadaljnjo utrditev in razširitev sodelovanja na področju [...] rudarstva“. Iz te izjave je razvidno, da sta si obe strani prizadevali izvajati svoje notranje preferenčne politike, zlasti da bi okrepili industrijsko zmogljivost Indonezije nižje v verigi, in sicer z vključevanjem in obveščanjem Kitajske o razvoju politike o surovinah.

(569) V zvezi z Indonezijo načrt MP3EI priznava, da je treba industrijo v Indoneziji še naprej razvijati, Sulavezi pa označuje kot razvojno območje za industrijo. V podporo razvoju jeklarske industrije je indonezijska vlada med drugimi ukrepi predvidela regulativne spremembe za lažje zagotavljanje surovin, vzpostavitev nacionalnih poslovnih partnerstev višje in nižje v verigi, razvoj grozdov v jeklarski industriji nižje v verigi ter dajanje prednosti integraciji taljenja jekla in proizvodnje nerjavnega jekla ([121]). Poleg tega so naravni viri ter zlasti rudarstvo in nikelj usmerjeni tudi v povečanje industrijske predelave Indonezije, da bi dosegli višjo dodano vrednost. Na področju niklja je poudarek na krepitvi industrije niklja nižje v verigi z omogočanjem trdnih partnerstev med industrijami višje in nižje v verigi ([122]).

(570) V zvezi z LRK je v 12. petletnem načrtu za nacionalni gospodarski in družbeni razvoj, ki je veljal v času ustanovitve družbe IMIP, poudarjena strateška vizija kitajske vlade za izboljšanje in spodbujanje ključnih industrij. V njem je navedeno, da kitajska vlada oblikuje politike za podporo tehničnega izboljšanja podjetij, da bi se izboljšala konkurenčnost na trgu. Pretekle preiskave so pokazale, da ima jeklarska industrija med temi ključnimi industrijami pomembno mesto ([123]). Poleg tega je kitajska vlada izdala poseben načrt za jeklarsko industrijo, tj. 12. petletni načrt za jeklarsko industrijo (v nadaljnjem besedilu: 12. petletni načrt za jeklo), ki je veljal tudi v času ustanovitve družbe IMIP. V 12. petletnem načrtu za jeklo je poudarjeno, da je jeklarska industrija pomembna osnovna industrija nacionalnega gospodarstva, pri čemer je poudarjen pomen „krepitve povezave davčne, finančne, trgovinske in zemljiške politike, politike varčevanja z energijo, varstva okolja in varnosti in drugih politik s politiko jeklarske industrije“. Pretekle preiskave so pokazale, da so ti načrti pravno zavezujoči ([124]), in razkrile prevladujočo vlogo

([120]) https://tingroom.com/print_173679.html

([121]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025, str. 65–68.

([122]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025.

([123]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2017/969 z dne 8. junija 2017 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 146, 9.6.2017, str. 17), uvodna izjava 49 in naslednje.

([124]) Prav tam, uvodna izjava 55.

kitajske vlade prek podjetij v državni lasti v jeklarskem sektorju ([125]). Prevladujočo vlogo kitajske vlade v jeklarskem sektorju in posledična znatna izkrivljanja trga potrjuje tudi delovni dokument služb Komisije o znatnih izkrivljanjih v gospodarstvu LRK za namene preiskav trgovinske zaščite, v katerem je navedeno, da „[v]isoka raven posredovanja države v jeklarski industriji in visok delež podjetij v državni lasti v sektorju tudi zasebnim proizvajalcem jekla preprečuje, da bi delovali v skladu s tržnimi razmerami," ter priznano „znatno lastništvo, nadzor in/ali posredovanje vlade v zvezi z jeklarskimi družbami, ki naj bi bile v zasebni lasti ([126])".

(571) Indonezijski minister za gospodarske zadeve in kitajski minister za trgovino sta 2. oktobra 2013 v Džakarti podpisala petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (v nadaljnjem besedilu: program Indonezije in Kitajske). V programu Indonezije in Kitajske je bilo predvideno „povečanje trgovinskih naložb med obema državama in spodbujanje izvajanja skupnih prednostnih projektov ([127])", ki naj bi bili konkreten odraz programa.

(572) Poglavje III programa Indonezije in Kitajske ter indonezijska in kitajska vlada so pojasnili, da se program uresničuje s prednostnimi projekti, katerih „načelo izbire bi moralo ustrezati strateškim interesom in družbeno-gospodarskim razvojnim potrebam obeh držav, biti v skladu s srednje- in dolgoročnim načrtovanjem gospodarskega razvoja obeh držav ter ustrezati razvojnim načrtom sodelujočih podjetij".

(573) Komisija je indonezijsko vlado pozvala, naj predloži seznam prednostnih projektov, ki so bili izbrani za izvajanje v skladu z določbami programa Indonezije in Kitajske. Vendar pa je indonezijska vlada namesto tega predložila drug seznam projektov, tj. seznam projektov sodelovanja Indonezije in Kitajske v okviru gospodarskega dialoga na visoki ravni. Na podlagi uporabe člena 28(1) zaradi te zavrnitve sodelovanja je Komisija sklenila, da je bil projekt Morowali vključen tudi na ta seznam prednostnih projektov v okviru dvostranskega sodelovanja. Dejansko je to pomemben projekt, pri katerem je prisotnost kitajskih družb pomembna.

(574) Program Indonezije in Kitajske je prav tako potrdil izjavo iz leta 2012, da je bil eden od glavnih ciljev sodelovanja izvajanje preferenčnih politik za jeklarski sektor iz poglavja I, točka 1.2.3, v katerem je navedeno, da je eden od glavnih ciljev dvostranskega sodelovanja „spodbujanje konkurenčnih in uglednih kitajskih podjetij in finančnih institucij k sodelovanju pri razvoju šestih gospodarskih koridorjev v Indoneziji in projektu, navedenem v načrtu MP3EI indonezijske vlade, ter spodbujanje konkurenčnih in uglednih indonezijskih podjetij pri pripravi 12. petletnega načrta kitajske vlade ([128])".

(575) Iz programa Indonezije in Kitajske je razvidno, da sta obe vladi opredelili ključna področja ([129]) sodelovanja, ki so med drugim vključevala rudarstvo, metalurško industrijo in industrijske parke (vključno s posebnimi ekonomskimi conami). V ukrepih, namenjenih rudarstvu, sta se indonezijska in kitajska vlada v oddelku 2.4.2 izrecno dogovorili, da bosta „sodelovali pri raziskovanju, rafiniranju in predelavi mineralnih virov, vključno z [...] nikljem [...]", „pospeševali in olajševali dvostransko sodelovanje pri rudarskih in metalurških projektih", „spodbujali razvoj mineralnih virov z gradnjo namenskih industrijskih parkov in con v šestih gospodarskih koridorjih [...]" ter „sodelovali pri razvoju mineralnih virov v Indoneziji".

([125]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/688 z dne 2. maja 2019 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz nekaterih vrst jeklenih izdelkov, prevlečenih z organskimi premazi, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske po pregledu zaradi izteka ukrepov v skladu s členom 18 Uredbe (EU) 2016/1037 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 116, 3.5.2019), uvodni izjavi 37 in 70.

([126]) Delovni dokument služb Komisije z dne 20. decembra 2017 o znatnih izkrivljanjih v gospodarstvu Ljudske republike Kitajske za namene preiskav trgovinske zaščite (Significant Distortions in the Economy of the People's Republic of China for the Purposes of Trade Defence Investigations), SWD(2017) 483 final/2, str. 360. Za splošnejše informacije o jeklarskem sektorju v LRK glej poglavje 14 – jeklarski sektor, str. 346–376 istega dokumenta.

([127]) Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (poglavje I in poglavje III).

([128]) Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (poglavje I, točka 1.2.3).

([129]) Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (poglavje II).

(576) V oddelku 2.7.8 programa Indonezije in Kitajske, ki obravnava metalurško industrijo, sta se indonezijska in kitajska vlada izrecno dogovorili, da bosta „kitajske metalurške proizvajalce spodbujali k neposrednim naložbam v Indoneziji, izkoriščanju indonezijskih naravnih virov in naložbam v integrirane metalurške industrijske parke, da bi pomagali izboljšati njeno verigo metalurške industrije in povečati dodano vrednost projektov v zvezi z minerali ([130])“. Program prav tako potrjuje, da se kitajske metalurške proizvajalce spodbuja k oblikovanju skupnih podjetij z indonezijskimi družbami. V oddelku 2.9 o industrijskih parkih (vključno s posebnimi ekonomskimi conami) sta se indonezijska in kitajska vlada dogovorili, da bosta spodbujali industrijske parke, „kitajska podjetja spodbujali k naložbam v indonezijske industrijske parke [...]“ ter „[...] spodbujali in zagotavljali podporo politike pri razvoju industrijskih parkov“. Zato si je indonezijska vlada dejavno prizadevala za podporo politike, ki jo je kitajska vlada dodelila posebnim projektom, kot je industrijski park Morowali, in jo sprejela.

(577) Vladi sta 27. marca 2015 objavili skupno izjavo o krepitvi celovitega strateškega partnerstva med LRK in Indonezijo ([131]). V tej izjavi sta se „obe strani zavezali, da bosta dejavno izvajali petletni razvojni načrt gospodarskega in trgovinskega sodelovanja med Kitajsko in Indonezijo ter zgodaj dokončali seznam prednostnih projektov z namenom [...]“. Podobno sta obe vladi „[...] menili, da se pobuda pomorske svilne poti 21. stoletja, ki jo je predlagal predsednik Xi Jinping, in strategija globalne pomorske osi, ki jo je predlagal predsednik Joko Widodo, močno dopolnjujeta“. Obe vladi sta tudi „[...] obljubili, da bosta pospešili gradnjo integriranih industrijskih parkov Kitajske in Indonezije ter čim prej ustanovili medvladni usklajevalni odbor“. Indonezijska stran „[...] bo uvedla preferenčne politike za industrijske parke, da bi zagotovila zaščito in olajšala vstop več kitajskim podjetjem v park v skladu z indonezijskimi zakoni in drugimi predpisi ter s tem pospešila razvoj industrijskih parkov,“ Kitajska pa se je zavezala, da bo „[...] še naprej zagotavljala finančno podporo za izgradnjo infrastrukture in velike projekte v Indoneziji, in sicer po dvostranskih in večstranskih finančnih kanalih“.

(578) Indonezijska in kitajska vlada sta 7. maja 2018 podpisali memorandum o soglasju v zvezi s spodbujanjem sodelovanja pri razvoju celovitih regionalnih gospodarskih koridorjev, v katerem sta se obe strani strinjali, da bosta sodelovali pri razvoju, med drugim, Severnega Sulavezija. V tem memorandumu sta se obe strani dogovorili o „uporabi in usklajevanju ustreznih vladnih agencij, kvalificiranih podjetij in institucij za sodelovanje pri oblikovanju razvojnega načrta za te koridorje“.

(579) Indonezijska in kitajska vlada sta 23. oktobra 2018 podpisali memorandum o soglasju v zvezi z ustanovitvijo skupnega usmerjevalnega odbora za razvoj celovitih regionalnih gospodarskih koridorjev. Ta memorandum vzpostavlja organizacijsko strukturo sodelovanja: skupni sekretariat, skupne delovne skupine, delovni mehanizmi, usmerjevalni odbor itd. Ta struktura še enkrat kaže, da okvir dvostranskega sodelovanja skupaj izvajajo posebni skupni upravni organi.

(580) Navedeni dvostranski sporazumi in dokumenti kažejo, da se je dvostransko sodelovanje uresničilo v sporazumih, ki določajo pogoje in prispevek posamezne vlade. Podrobnosti o financiranju, upravljanju prek družbe IMIP in o drugih dvostranskih upravnih mehanizmih bodo opisane v naslednjih oddelkih. Vendar dokumenti, zajeti v tem oddelku, potrjujejo, da sta vladi vzpostavili posebne sporazume za izvajanje svojih preferenčnih politik v korist posebnih industrij in projektov, ki jih zajema to sodelovanje. Kažejo, da so posebej zajete politike za spodbujanje razvoja predelovalne industrije nikljeve rude in industrije nerjavnega jekla nižje v verigi v Indoneziji s spodbujanjem kitajskih naložb prek kitajske preferenčne podpore. Skupina IRNC je bila jasna upravičenka teh politik, dogovorjenih v okviru dvostranskega sodelovanja.

(581) Navedeni sporazumi in dokumenti kažejo okvir sodelovanja med Indonezijo in Kitajsko ter razvoj in nenehno poglabljanje takega sodelovanja v preteklih letih. To poglabljanje sodelovanja kitajskim naložbam in družbam omogoča, da izkoristijo surovine in geografsko lego Indonezije. Kitajska stran zagotavlja financiranje naložb v izbranih koridorjih v okviru pobude En pas, ena pot, medtem ko indonezijska stran dejavno ohranja spodbuden

([130]) Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (poglavje II, točka 2.7.8).
([131]) https://www.mfa.gov.cn/ce/cebe//eng/mhs/t1249201.htm

zakonodajni okvir, okvir politike in politični okvir za spodbujanje projektov, ki se izvajajo na določenih delih njenega ozemlja. Ustanovitev parka Morowali v pokrajini Sulavezi in ustanovitev glavnega proizvajalca izvoznika, ki je v celoti integriran, sta potekali v tem okviru, kot je podrobneje pojasnjeno v naslednjih oddelkih.

4.5.4 *Preferenčna finančna podpora v okviru dvostranskega sodelovanja*

(582) Eden od stebrov dvostranskega sodelovanja v industriji nerjavnega jekla je bil, da bi kitajska stran kitajskim družbam zagotovila preferenčno finančno podporo za razvoj industrije nerjavnega jekla v Indoneziji. To je bil pogoj, ki ga je uvedla Indonezija, da bi kitajskim družbam omogočila dostop do svojih velikih zalog nikljeve rude, primerne za njihov proizvodni proces.

(583) Kot je navedeno zgoraj, je kitajska vlada že leta 2005 v okviru skupne izjave Indonezije in Kitajske o strateškem partnerstvu poudarila potrebo po zaščiti interesov vlagateljev, da bi dosegli dobiček, ter pokazala, da je v preteklih letih vedno zagotavljala, da bo ta cilj dosežen. To so bila leta, v katerih se je kitajska politika spodbujanja naložb po svetu po uvedbi leta 1999 uspešno začela izvajati, da bi med drugim promovirala in spodbudila kitajske tuje naložbe ter širitev izvoza.

(584) Člen 3.1.10 akcijskega načrta iz leta 2010 v okviru finančnega sodelovanja določa, da bosta obe strani „okrepili redna dvostranska posvetovanja in usklajevanje, da bi pospešili uporabo in izvajanje mehanizma preferenčnih izvoznih kreditov za kupce, ugodnih posojil ter drugih finančnih shem razvojne podpore“.

(585) Mediji poročajo ([132]), da sta se Industrijska in poslovna banka Kitajske (ICBC) in Banka Kitajske že leta 2011 zavezali, da bosta družbam s sedežem na Kitajskem, ki želijo vlagati v Indonezijo, zagotovili kapitalsko posojilo v višini 8 milijard USD.

(586) Glavni dokument, s katerim je bilo sankcionirano zagotavljanje kitajskega preferenčnega financiranja, je bil pisni sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado z dne 29. aprila 2011 o razširitvi in poglobitvi dvostranskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja. V členu VI je nedvoumno navedeno, da se „pogodbenici strinjata, da bosta spodbujali svoje finančne in zavarovalniške institucije, da dajo prednost financiranju in zavarovalniški podpori za te projekte […]“.

(587) V programu za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko z dne 2. oktobra 2013 je v poglavju V o finančnih storitvah v točki 5.2.1 tudi izrecno navedeno, da se „kitajske finančne institucije spodbuja k podpori financiranja naložb in gradnje projektov, ki jih v Indoneziji izvajajo podjetja, ki jih financira Kitajska ob upoštevanju domačih zakonov in drugih predpisov“.

(588) Kot je bilo pojasnjeno v prejšnjem oddelku, je bilo financiranje zagotovljeno v okviru glavnega cilja dvostranskega sodelovanja za „spodbujanje konkurenčnih in uglednih kitajskih podjetij in finančnih institucij k sodelovanju pri razvoju šestih gospodarskih koridorjev v Indoneziji in projektu, navedenem v načrtu MP3EI indonezijske vlade, ter spodbujanje konkurenčnih in uglednih indonezijskih podjetij pri pripravi 12. petletnega načrta kitajske vlade ([133])“. Sklicevanje na zadevne domače preferenčne politike, tudi za industrijo nerjavnega jekla, je povezano s ciljem zagotavljati preferenčno financiranje za dosego dvostranskega sporazuma o industrijskem parku Morowali v korist industrije nerjavnega jekla.

(589) Na vrhu Indonezija-Kitajska ob navzočnosti obeh predsednikov držav so 2. oktobra 2013 ustanovni delničarji družb IMIP, PT Bintangdelapan Investama (BDI) in Shangai Decent Investment Group (SDI) (glej uvodni izjavi 626 in 777) s skladom za naložbeno sodelovanje med Kitajsko in ASEAN (v nadaljnjem besedilu: sklad CAF) podpisali sporazum o naložbah in financiranju za razvoj dejavnosti v parku Morowali ([134]). Sklad CAF je offshore delniški sklad, ki sta ga odobrila državni svet Ljudske republike Kitajske ter komisija za nacionalni razvoj in reforme. Ustanovitev sklada sponzorira Kitajska izvozno-uvozna banka skupaj z drugimi kitajskimi in mednarodnimi

([132]) Bisnis, „China-based lenders back investment in Indonesia“ (Posojilodajalci s sedežem na Kitajskem podpirajo naložbe v Indoneziji), 26. april 2011, https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang.

([133]) Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko (poglavje I, točka 1.2.3).

([134]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1

institucionalnimi vlagatelji. Sklad CAF se osredotoča na naložbe v sektorje infrastrukture, energije in naravnih virov v ASEAN in je pobudnik sodelovanja jug-jug med Kitajsko in trgi v vzponu ter pospešuje strategijo spodbujanja naložb po svetu za kitajska podjetja.

(590) Poročalo se je tudi, da je bilo med obiskom kitajskega predsednika v Indoneziji oktobra 2013 podpisanih 23 sporazumov, ki so zajemali zlasti nikelj. Od tega jih je kar 60 odstotkov vstopilo v sektor predelovalne industrije s skupno naložbo v višini 32,8 milijarde USD (36,1 bilijona IDR) ([135]). To nadalje dokazuje, da si je indonezijska vlada neposredno prizadevala za kitajsko financiranje v industriji niklja.

(591) V skupni izjavi iz marca 2015 je bila ponovno potrjena zaveza kitajske vlade, da bo „[…] še naprej zagotavljala finančno podporo za gradnjo infrastrukture v Indoneziji in velike projekte, in sicer prek dvostranskih in večstranskih finančnih kanalov“.

(592) Poleg tega je predsednik družbe IMIP, tj. družbe, ki upravlja industrijski park Morowali, kjer se nahaja proizvajalec izvoznik IRNC, poročal, da ima projekt (park in povezani najemniki) „enostaven dostop do srednje- in dolgoročnega financiranja. Na začetku projekta so politične banke, vključno s Kitajsko razvojno banko, Kitajsko izvozno-uvozno banko in kitajskimi bankami v državni lasti, vključno z Banko Kitajske, prispevale srednje- in dolgoročno finančno podporo ([136])."

(593) Nazadnje, jasno je, da indonezijska vlada ni mogla spregledati tega, da kitajske banke zagotavljajo tako preferenčno financiranje, saj so bili njeni uradniki večkrat navzoči, da bi bili priča podpisu takega financiranja. Eden od primerov je bil naveden že v uvodni izjavi 589. Drug primer se nanaša na podpis terminskega posojila v višini 170 milijonov USD za družbi ITSS in PT Dexin Steel Indonesia (DSI), drugo povezano družbo v parku IMIP, ter memoranduma o soglasju s Kitajsko razvojno banko 7. maja 2018 zvečer. Podpis je potekal na večerji poslovnega vrha Indonezija-Kitajska, ki sta ga gostila kitajski premier Li Keqiang in indonezijski podpredsednik Jusuf Kalla.

(594) Ti pisni dokumenti, izjave in ukrepi nedvoumno potrjujejo, da si je indonezijska vlada dejavno prizadevala za preferenčno finančno podporo, ki jo zagotavlja kitajska vlada, ter jo sprejela in priznala kot svojo. Indonezijska vlada ni neposredno zagotovila take podpore, temveč je vzpostavila okvir dvostranskega sodelovanja s kitajsko vlado, da bi kitajska vlada zagotovila preferenčno financiranje naložb kitajskih družb v Indoneziji v okviru preferenčnih politik, in sicer zato, da bi se kitajskim družbam zagotovila potrebna dobava nikljeve rude. Kot je pokazala preiskava (glej oddelek o družbi IMIP in oddelek o preferenčnem financiranju), je bila družba IRNC glavni upravičenec tega preferenčnega financiranja, ki so ga kitajska politika in banke v državni lasti zagotovile za financiranje gradbenih in operativnih dejavnosti talilnic ter povezanih proizvajalcev nerjavnega jekla nižje v verigi v industrijskem parku Morowali.

4.5.5 *Industrijski park Morowali*

(595) Zlasti v zvezi s predelavo nikljeve rude in industrijo nerjavnega jekla je tesno sodelovanje med indonezijsko in kitajsko vlado na ozemlju države izvoznice doseglo vrhunec z ustanovitvijo in delovanjem industrijskega parka Morowali. Indonezijska in kitajska vlada sta družbam, ki proizvajajo nerjavno jeklo v tem parku, omogočili ugodne razmere, ki jim zagotavljajo ugodnosti. Ta združitev sredstev prek takega tesnega sodelovanja ima skupni namen in koristi skupnemu upravičencu, tj. skupini IRNC ([137]).

(596) Park Morowali je industrijski park, ki se osredotoča na gradnjo popolnoma integrirane industrije nerjavnega jekla, od pridobivanja nikljeve rude do končnega izdelka iz nerjavnega jekla nižje v verigi. Park se nahaja v kraju Bahodopi v okrožju Morowali v pokrajini Osrednji Sulavezi.

([135]) www.beritasatu.com/whisnu-bagus-prasetyo/ekonomi/142063/sby-presiden-tiongkok-hadiri-penandatanganan-bisnis-lebih-rp-36-t

([136]) https://www.business.hsbc.com.cn/en-gb/belt-and-road/story-5

([137]) Družba Jindal Stainless Indonesia ni imela koristi od nobene sheme preferenčnega financiranja, saj ni bila del dvostranskega sodelovanja med kitajsko in indonezijsko vlado ter ni prejela posojil po preferenčnih pogojih.

(597) Glavni sodelujoči proizvajalec izvoznik, družba IRNC, se nahaja v parku Morowali. Park obsega 2 500 ha in vključuje 29 najemnikov, od katerih jih je več kot polovica povezana z družbo IMIP. Glavni vlagatelj v družbi IRNC in IMIP je kitajska skupina Tsingshan Steel.

(598) Zadevni prej omenjeni dvostranski regulativni okvir kaže, da sta se Indonezija in Kitajska dogovorili o vzpostavitvi in razvoju posebnega območja v industrijskem parku Morowali za podporo upravičenim družbam pri izvajanju njihovega sodelovanja. Park Morowali je užival ugodnosti statusa priznanega industrijskega posestva, za katerega so med drugim veljala preferenčna indonezijska nacionalna pravila za industrijska posestva.

(599) Omeniti je treba, da kitajska vlada park Morowali uvršča med cone gospodarskega in trgovinskega sodelovanja v Indoneziji ([138]).

(600) Medtem ko je bilo sodelovanje za razvoj družbe IMIP prvič napovedano na vrhu leta 2013 med kitajskim predsednikom Xi Jinpingom in tedanjim indonezijskim predsednikom Susilom Bambangom Yudhoyonom, je njegov razvoj mogoče spremljati od leta 2007, ko je skupina Bintang Delapan začela z rudarskimi dejavnostmi s 47 000-hektarsko koncesijo v Morowaliju ([139]). Družba se je obrnila na kitajske vlagatelje, da bi vlagali v rudarske dejavnosti na osnovi niklja, saj je bila Kitajska v tistem času največji trg za izvoz niklja iz Indonezije ([140]).

(601) Leta 2009 in torej hkrati s strožjimi ukrepi za ohranitev nikljeve rude v Indoneziji, ki jih vsebuje zakon o rudarstvu iz leta 2009, sta družbi BDI in SDI ustanovili skupno podjetje za razvoj rudarske industrije na tem območju. Ustanovili sta družbo PT Sulawesi Mining Investment (SMI), ki se ukvarja s proizvodnjo in izvozom nikljeve rude predvsem na Kitajsko. To partnerstvo je bilo v skladu s politiko spodbujanja naložb po svetu družbe SDI. Na spletišču družbe SDI je bilo objavljeno, da je družba SDI „leta 2009 z namenom dejavnega izvajanja politike spodbujanja naložb po svetu vzpostavila partnerstvo z družbo SMI, ki naj bi bilo novo na področju pridobivanja in izvoza nikljeve rude in taljenja feroniklja v Indoneziji, ter vlagala v gradnjo družbe PT IMIP, kar je zelo pomembno za gospodarsko sodelovanje med Kitajsko in Indonezijo ter med Kitajsko in ASEAN“ ([141]).

(602) V skupnem sporočilu o nadaljnji krepitvi strateškega partnerstva med Kitajsko in Indonezijo z dne 29. aprila 2011 je navedeno, da „kitajska stran upa tudi, da bo okrepila sodelovanje z indonezijsko stranjo pri razvoju cone gospodarskega in trgovinskega sodelovanja“.

(603) Maja 2011 se je poročalo, da je indonezijski odbor za usklajevanje naložb (BKPM) od kitajskih vlagateljev zahteval, naj vlagajo v predelavo rudarskih primarnih proizvodov (vključno z nikljem na jugovzhodnem Sulaveziju): „Odbor za usklajevanje naložb (BKPM) potencialnim vlagateljem naroča, naj vlagajo v predelavo rudarskih izdelkov. [...] BKPM je Kitajsko tudi pozval, naj vlaga v predelavo niklja na jugovzhodnem Sulaveziju ([142]).“ Poleg tega so bile pri projektu, ki je vključeval gradnjo talilnice aluminija, poudarjene omejitve v zvezi s pridobivanjem. To ponovno kaže na prizadevanje indonezijske vlade, da bi pridobila kitajske naložbe v Indoneziji.

(604) Petletni razvojni program indonezijske in kitajske vlade za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje z dne 2. oktobra 2013 v oddelku 2.9 o industrijskih parkih (vključno s posebnimi ekonomskimi conami) navaja „spodbujanje kitajskih podjetij, naj vlagajo v indonezijske“ posebne ekonomske cone, park za gospodarski in tehnološki razvoj, park za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje, industrijske parke, tehnološko predstavitveno območje in druge oblike industrijskih parkov. Obe strani sta se strinjali, da bo vlada spodbujala in zagotavljala podporo politike pri razvoju industrijskih parkov.“

(605) Vladi sta 2. oktobra podpisali tudi sporazum o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske. V členu V je opredeljena podpora politike, o kateri sta se državi dogovorili: „Vlada Ljudske republike Kitajske potrjuje, da bo zagotavljala ustrezno podporo in spodbude za gradnjo, privabljanje podjetij in delovanje industrijskih parkov v skladu s prevladujočimi zakoni, predpisi in politikami obeh držav. Vlada Indonezije si bo prizadevala zagotoviti podporo in spodbude v zvezi z ukrepi v skladu s svojimi prevladujočimi nacionalnimi zakoni, predpisi in politikami. Podrobnosti podpornih politik se določijo z dvostranskimi razpravami.“

([138]) http://www.cccme.org.cn/cp/cooperation/zones.aspx
([139]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([140]) https://www.thejakartapost.com/news/2017/11/15/morowali-investors-jittery-over-policy-uncertainties.html
([141]) http://www.decent-china.com/index.php/index/about/index?cid=15
([142]) https://bisnis.tempo.co/read/331438/cina-diminta-investasi-pengolahan-hasil-tambang

(606) Poleg programa Indonezije in Kitajske sta obe vladi istega dne, tj. 2. oktobra 2013, podpisali še en dvostranski sporazum, posebej namenjen razvoju integriranih industrijskih parkov v Indoneziji. V skladu s členom 1 tega sporazuma sta se indonezijska in kitajska vlada dogovorili, da bosta „podprli ustanovitev integriranih industrijskih parkov Indonezije in Kitajske v Indoneziji“, ki „bodo prednostno ustanovljeni v regijah Indonezije, bogatih z mineralnimi viri“.

(607) V tem sporazumu se je kitajska vlada zavezala, „da bo zagotavljala ustrezno podporo in spodbude za gradnjo, privabljanje podjetij in delovanje industrijskih parkov v skladu s prevladujočimi zakoni, predpisi in politikami obeh držav“ ([143]). Hkrati je indonezijska vlada zatrdila, da „si bo prizadevala zagotoviti podporo in spodbude v zvezi z ukrepi v skladu s svojimi prevladujočimi nacionalnimi zakoni, predpisi in politikami“ ([144]).

(608) Pomemben dvostranski dokument, ki ureja park Morowali, je bil sporazum med kitajsko in indonezijsko vlado o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske iz leta 2013 (v nadaljnjem besedilu: sporazum o integriranih industrijskih parkih). Člen 1 določa, da je „cilj tega sporazuma podpreti ustanovitev integriranih industrijskih parkov Indonezije in Kitajske v Indoneziji“ (v nadaljnjem besedilu: industrijski parki). „Industrijski parki se prednostno ustanovijo v regijah Indonezije, bogatih z mineralnimi viri“. Člen 3.1 določa, da „področje sodelovanja iz tega sporazuma zajema usklajevanje, spodbujanje in posvetovanje v zvezi z ustanovitvijo industrijskih parkov“. V poglavju V navedenega sporazuma o podpori politike je v členu 5.1 navedeno, da „vlada Ljudske republike Kitajske potrjuje, da bo zagotavljala ustrezno podporo in spodbude za gradnjo, privabljanje podjetij in delovanje industrijskih parkov v skladu s prevladujočimi zakoni, predpisi in politikami obeh držav“.

(609) Kitajski predsednik Xi je na dvostranskem vrhu 3. oktobra 2013 predstavil načrt za gradnjo pomorske svilne poti 21. stoletja. Prejšnji dan vrha, tj. 2. oktobra 2013, sta indonezijska in kitajska vlada podpisali petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko ter sporazum med vlado Ljudske republike Kitajske in vlado Republike Indonezije o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske. Te sporazume o sodelovanju je treba vključiti v izbrane prednostne projekte.

(610) V skupni izjavi Kitajske in Indonezije o krepitvi strateškega partnerstva iz marca 2015 je navedeno, da bo indonezijska vlada „[...] uvedla preferenčne politike za industrijske parke, da bi zagotovila zaščito in olajšala vstop več kitajskih podjetij v park v skladu z indonezijskimi zakoni in drugimi predpisi ter s tem pospešila razvoj industrijskih parkov“.

(611) Indonezijska vlada je na podlagi skupne izjave sprejela uredbo št. 142/2015 o industrijskih posestvih, ki naj bi nadomestila prejšnjo uredbo o industrijskih posestvih iz leta 2009, da bi jo uskladila z dvostransko skupno izjavo iz leta 2015 in z dvostranskim sporazumom o integriranih industrijskih parkih iz leta 2013. Ta uredba v poglavju 8 določa glavne spodbude za družbe, ustanovljene na teh industrijskih posestvih, kot je skupina IRNC. Dodan je bil člen 4(i), ki določa, da pristojnosti ministra zajemajo „določitev smernic o referenčni prodajni ceni ali najemnini industrijskih blokov in/ali stavb v okviru industrijskega posestva na podlagi predlogov odbora za industrijska posestva“. Člen 41(1) določa, da „se družbi za industrijska posestva in industrijski družbi, ki se nahajata na industrijskem posestvu, dodelijo davčne spodbude“. Člen 45(1) določa, da „lahko začne vlada industrijska posestva razvijati kot industrijsko infrastrukturo, (a) če zasebni sektor ni zainteresiran za razvoj industrijskega posestva ali ga ne more razviti in/ali (b) ni zainteresiran za pospešitev širjenja in enakomerno porazdelitev industrijskega razvoja ali ga ne more pospešiti“. Poleg tega je indonezijska vlada prek organa iz člena 51(1) izvajala tesno sodelovanje in spremljanje družb, ki upravljajo ta posestva: „Da bi se podprl razvoj industrijskih posestev, se ustanovi odbor za industrijska posestva.“

(612) Celovita integracija parka v zvezi s predelavo je v skladu s cilji razvoja politike indonezijske vlade. Natančneje, talilni obrati izpolnjujejo pravne zahteve zakona o rudarstvu iz leta 2009 in s tem povezane predpise ministrstva za industrijo glede dodane vrednosti primarnega materiala. V skladu s tem zakonom in predpisi morajo družbe za pridobivanje nikljeve rude graditi lastne talilne zmogljivosti s ciljem razvoja industrij z višjo dodano vrednostjo v Indoneziji (glej prejšnji oddelek).

([143]) Sporazum med vlado Ljudske republike Kitajske in vlado Republike Indonezije o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske, točka 5.1.

([144]) Sporazum med vlado Ljudske republike Kitajske in vlado Republike Indonezije o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske, točka 5.2.

(613) Razvoj parka Morowali zajema ključne elemente, ki jih je indonezijska vlada v svojih razvojnih načrtih določila za prednostno nalogo. V tem smislu se park Morowali nahaja na strateškem geografskem območju Sulavezi, deluje v spodbujanem jeklarskem sektorju, spodbuja integracijo višje in nižje v verigi ter spodbuja ustvarjanje dodane vrednosti naravnih virov in rudarstva, in sicer niklja.

(614) Z geografskega vidika se park Morowali nahaja v sulaveškem koridorju ([145]), ki je eden od šestih gospodarskih koridorjev, ki jih je vlada Indonezije opredelila in spodbujala kot osi načrtov gospodarskega razvoja države. Pridobivanje niklja je opredeljeno kot eden od sektorjev za utemeljitev razvoja območja.

(615) Indonezijski in kitajski organi so parku Morowali podelili poseben formalen status.

(616) Indonezijska vlada mu je uradno podelila status nacionalnega strateškega projekta ([146]). To je pomembno z dveh vidikov, in sicer z vidika razvoja prednostnih industrijskih območij/posebnih gospodarskih con in z vidika projektov razvoja talilnic. Nacionalni strateški projekti so izbrani v skladu z razvojnimi politikami v Indoneziji, vlada jih pozorno spremlja in so upravičeni do nekaterih privilegijev ([147]). Ker je imela družba IMIP status nacionalnega strateškega projekta, je lahko začela razvijati industrijski kompleks in graditi obrate, medtem ko je čakala na gradbeno dovoljenje.

(617) Kitajska vlada in zlasti njeno ministrstvo za trgovino sta park Morowali leta 2016 ([148]), dejansko pa že leta 2009 ([149]), uradno priznala za določeno cono čezmorskega trgovinskega in gospodarskega sodelovanja.

(618) Glede na spletišče kitajskega ministrstva za trgovino ([150]) se uradno priznanje cone čezmorskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja nanaša na industrijski park s popolno infrastrukturo, jasnimi vodilnimi industrijami, trdnimi nalogami javnih služb ter zgoščenimi in razširjajočimi se učinki na naložbe in gradnjo kitajskih podjetij, registriranih na ozemlju LRK. Pri gradnji cone čezmorskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja podjetje v skladu z ustreznimi določbami o čezmorskih naložbah opravi formalnosti za evidentiranje ali odobritev tuje naložbe države na Kitajskem, pridobi potrdilo o čezmorskih naložbah podjetja, ki ga izda pristojni oddelek za trgovino, in zaključi ustrezne postopke registracije v skladu z zakonodajo države gostiteljice ter ustanovi podjetje v coni sodelovanja. Gradbeno podjetje pridobi zemljišče z nakupom ali zakupom zemljišča in dokonča celotne pravne postopke v zvezi z zemljiščem. Podjetja na gradbenem območju oblikujejo jasne načrte za gradnjo in delovanje parka ter industrijsko usmeritev, dokončajo gradnjo vodovodne, elektroenergetske in cestne infrastrukture, potrebne za park, ter oblikujejo jasne smernice za storitve za podjetja, ki vstopajo v cono, da bi podjetja privabila k naložbam in proizvodnji na tem območju.

(619) V enem od členov je navedeno, da so „[n]a podlagi smernic vladnih oddelkov v okviru pobude En pas, ena pot in v povezavi s strategijo države gostiteljice na najvišji ravni cone čezmorskega sodelovanja postale instrument za izvajanje pobude En pas, ena pot in sodelovanje na področju mednarodne proizvodne zmogljivosti“ ([151]). Ta koridor je v okviru pobude En pas, ena pot upravičen tudi kot eno od področij, ki jih spodbuja ta instrument.

(620) Zgornji okvir potrjuje, da sta ustanovitev in razvoj parka Morowali potekala v skladu s posebnim režimom, ki ga določa zakonodaja, ki se nanaša na industrijska posestva, pri čemer je bil cilj spodbujati industrializacijo in razvoj Indonezije z industrijskimi parki. Ta pravni okvir zagotavlja različne prednosti in posebno podporo indonezijskih organov, kot so olajšanje izdajanja dovoljenj, zagotavljanje infrastrukture in davčne spodbude. To so potrdile ugotovitve preiskave, kot je podrobno opisano v naslednjih oddelkih ([152]). Poleg tega si je indonezijska vlada s svojimi ukrepi nedvoumno prizadevala za preferenčno finančno podporo kitajske vlade družbam v parku Morowali in tako podporo sprejela kot svojo.

([145]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025, str. 120–140.

([146]) Odbor za pospeševanje zagotavljanja prednostne infrastrukture (KPPIP) in uredba predsednika Republike Indonezije št. 3 iz leta 2016 o pospeševanju izvajanja nacionalnih strateških projektov.

([147]) Kot določa predsedniška uredba št. 3 iz leta 2016 o pospeševanju izvajanja nacionalnih strateških projektov.

([148]) http://www.scio.gov.cn/ztk/wh/slxy/31200/Document/1493265/1493265.htm

([149]) https://mscconference.com/wp-content/uploads/MSC18-presentations/Evolving-Seascape-3-Xue-BRI.pdf in http://www.acfic.org.cn/zzjg_327/nsjg/llb/llbgzhdzt/2019zhinan/2019zhinan_1/201910/t20191029_144336.html. Glej tudi https://www.etsingshan.com/Art/Art_19/Art_19_103.aspx in https://link.springer.com/content/pdf/10.1007/s11442-018-1526-5.pdf.

([150]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/article02.shtml

([151]) Letno poročilo o razvoju v Afriki, št. 19 (2016–2017, Yellow Books of Africa, str. 13).

([152]) Uredba o industrijskih posestvih št. 142/2015 v primerjavi z uredbo št. 24/2009 in naslednja uredba o industrijskih posestvih št. 142/2015.

4.5.6 *Skupno upravljanje prek družbe IMIP*

(621) Subjekt, ki razvija in upravlja park Morowali, je indonezijska družba PT Indonesian Morowali Industrial Park (IMIP). Vzpostavljena in ustanovljena je bilo v skladu z indonezijskim pravom septembra 2013.

(622) Medtem ko je bilo sodelovanje za razvoj družbe IMIP prvič napovedano na vrhu leta 2013 med kitajskim predsednikom Xi Jinpingom in tedanjim indonezijskim predsednikom Susilom Bambangom Yudhoyonom, je njen razvoj mogoče spremljati od leta 2007, ko je skupina Bintang Delapan začela z rudarskimi dejavnostmi s 47 000-hektarsko koncesijo v Morowaliju ([153]). Družba se je obrnila na kitajske vlagatelje, da bi vlagali v rudarske dejavnosti na osnovi niklja, saj je bila Kitajska v tistem času največji trg za izvoz niklja iz Indonezije.

(623) Leta 2009 sta družbi BDI in SDI ustanovili skupno podjetje za razvoj rudarske industrije na tem območju. Ustanovili sta družbo PT Sulawesi Mining Investment (SMI), ki se ukvarja s proizvodnjo in izvozom nikljeve rude predvsem na Kitajsko. SDI je hčerinska družba skupine Tsingshan Steel, končne matične družbe glavnih sodelujočih proizvajalcev izvoznikov, družbe IRNC. Po drugi strani pa je BDI hčerinska družba skupine Bintang Delapan, konglomerata, ki vključuje rudarska podjetja z velikimi nahajališči nikljeve rude v Indoneziji.

(624) Sedanji delničarji družbe IMIP so SDI (49,7 %), BDI (25 %) in SMI (25,3 %). Družba SMI je postala delničarka leta 2015.

(625) Na vrhu oktobra 2013 sta SDI in BDI podpisali sporazum o vzpostavitvi družbe IMIP. Med navzkrižnim preverjanjem na daljavo je indonezijska vlada potrdila podpis tega sporazuma. Vendar je trdila, da nima kopije tega sporazuma. Poleg tega je družba IMIP tudi med preiskavo zavrnila predložitev tega sporazuma.

(626) Na istem vrhu 2. oktobra 2013 sta delničarki ustanoviteljici, BDI in SDI, podpisali tudi sporazum o naložbah in financiranju s skladom za naložbeno sodelovanje med Kitajsko in ASEAN (v nadaljnjem besedilu: sklad CAF) za razvoj dejavnosti v parku Morowali ([154]). Sklad CAF je offshore delniški sklad, ki sta ga odobrila državni svet Ljudske republike Kitajske ter komisija za nacionalni razvoj in reforme. Ustanovitev sklada sponzorira Kitajska izvozno-uvozna banka skupaj z drugimi kitajskimi in mednarodnimi institucionalnimi vlagatelji. Sklad CAF se osredotoča na naložbe v sektorje infrastrukture, energije in naravnih virov v ASEAN in je pobudnik sodelovanja jug-jug med Kitajsko in trgi v vzponu ter pospešuje strategijo spodbujanja naložb po svetu za kitajska podjetja.

(627) Po ustanovitvi družbe IMIP se je park Morowali hitro razvijal. Infrastruktura, podporne zmogljivosti in proizvodne tovarne so bile zgrajene zaporedoma. Ocenjeno je bilo, da bodo naložbe v park do decembra 2017 znašale 6 milijard USD ([155]). Družba IMIP je delničar več družb s sedežem v parku, vključno s sodelujočim proizvajalcem izvoznikom. Družba IMIP je povezana družba proizvajalca izvoznika.

(628) Čeprav se zdi, da je skupina Tsingshan zasebna družba, dosledno upošteva politiko kitajske vlade, v Indoneziji pa zaradi okvira dvostranskega sodelovanja tudi indonezijske vlade. Predsednik skupine Tsingshan Holding je poročal, da je „vsaka poteza družbe tesno povezana z nacionalno strategijo in strukturno preobrazbo kitajskega gospodarstva“ ([156]). Poleg tega je skupina Tsingshan Steel ([157]) poročala, da je skupina Tsingshan Steel dejavno izvajala kitajsko pobudo En pas, ena pot s pospešitvijo razvoja mednarodne strategije ter gradnjo velikih industrijskih parkov v Indoneziji in drugih državah. Nazadnje, neodvisni viri navajajo, da ima skupina Tsingshan „pomembne povezave z vlado province Zhejiang“ ([158]).

([153]) https://enterpriseasia.org/apea/indonesia/awards/id-2015/halim-mina/
([154]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([155]) Strateški informativni dokument Tenggara: pobuda En pas, ena pot: kakšne so koristi za Indonezijo?, https://tenggara.id/assets/source/Insights/BRI-Briefing-Paper-English.pdf.
([156]) http://www.chinatoday.com.cn/english/report/2016-11/29/content_731597.htm
([157]) https://www.tssgroup.com.cn/en/tsingshan-became-a-newcomer-of-the-fortune-500/
([158]) https://pandapawdragonclaw.blog/2021/01/17/indonesia-morowali-industrial-park-how-industrial-policy-reshapes-chinese-investment-and-corporate-alliances/

(629) Družba IMIP se v svojih letnih poročilih kaže kot pilotno območje tega indonezijsko-kitajskega gospodarskega sodelovanja.

(630) V skladu z letnim poročilom družbe IMIP za leto 2017 (str. 1, str. 18 in str. 80) in spletiščem skupine Eternal Tsingshan: „Lastnik kitajske skupine Tsingshan Xiang Guangda in lastnik indonezijske skupine Bintang Delapan Halim Mina sta 3. oktobra podpisala sporazum o sodelovanju za ustanovitev indonezijskega industrijskega parka Morowali in prvega projekta na tem območju, čemur sta prisostvovala tudi kitajski predsednik Xi Jinping in takratni indonezijski predsednik Susilo Bambang Yudhoyono.“ Isto poročilo navaja, da „indonezijski predsednik Joko Widodo ter vse ravni centralnih, pokrajinskih in okrožnih vlad pozorno spremljajo, podpirajo in spodbujajo izgradnjo indonezijskega industrijskega parka Morowali“.

(631) Druga povezava družbe IMIP z obema vladama je, da morata njegova dejavnost in mandat izpolnjevati posebna pravila o industrijskih nepremičninah, da bi pridobila osnovne ugodnosti in izvedla svojo posebno nalogo v okviru širših preferenčnih politik, ki jih predlagajo vlade. Okvir, znotraj katerega deluje družba IMIP, je dvostransko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko za izvajanje enega od dogovorjenih strateških projektov, tj. za razvoj predelovalne industrije nikljeve rude v parku Morowali. Zato deluje v okviru glavnih dokumentov dvostranskega sodelovanja.

(632) Pravno se formalna povezava z obema vladama in spremljanje izvajanja vladnih politik izvaja prek sistema za izdajanje dovoljenj, določenega v indonezijskih predpisih o industrijskih posestvih, tj. v veljavi je uredba št. 142 iz leta 2015. Člen 1.7 se nanaša na dovoljenje za poslovanje z industrijskimi posestvi (IUKI), ki ga je vlada podelila za razvoj in upravljanje industrijskih posestev. Poglavje IV uredbe št. 142, člen 12 in naslednji, določa pravila za pridobitev IUKI s strani vlade. Uredba predvideva tudi ustanovitev odbora za industrijska posestva, ki je organizacija, ki jo ustanovi minister z nalogo, da pomaga pri izvajanju politik za razvoj in upravljanje industrijskih posestev (oddelek 1.10). Poglavje XII uredbe št. 142 vsebuje seznam upravnih sankcij in ustrezen postopek, če družbe za upravljanje ne ravnajo v skladu z ustrezno uredbo.

(633) Poleg tega obstajajo javno dostopni dokazi, da je družba IMIP v rednih stikih z organi kitajske in indonezijske vlade, kot je na primer razvidno iz srečanja med ministrstvom za industrijo, izvršnim direktorjem družbe Tsingshan, kitajskim veleposlanikom v Indoneziji in družbo IMIP 3. marca 2017, na katerem je potekala razprava o razvoju industrijskega parka Morowali ([159]). Drug primer je srečanje, ki je potekalo med izvršnim direktorjem družbe Tsingshan in predsednikom Indonezije julija 2019, da bi poročali o razvoju vlaganj družbe Tsingshan v park in o položaju dejavnosti za spodbujanje industrijskih naložb družbe IMIP v park ([160]).

(634) Ti formalni postopki, ki dokazujejo tesno povezavo med družbo IMIP in obema vladama ter dvostranski okvir sodelovanja in zlasti sporazum iz oktobra 2013, ki ga indonezijska vlada in družba IMIP nista želeli zagotoviti in za katerega Komisija utemeljuje svoje ugotovitve v skladu s členom 28 osnovne uredbe, kažejo, da družba IMIP ni zasebno podjetje, ki upravlja park Morowali v skladu s tržnimi načeli. Nasprotno pa je poslanstvo družbe IMIP izvajanje splošnega cilja politike indonezijske in kitajske vlade, da bi olajšali ustanavljanje in razvoj industrije nerjavnega jekla, zlasti družbe IRNC, da bi dosegli uspešno izvajanje tega prednostnega projekta, o katerem sta se dogovorili obe vladi.

(635) Poleg tega Komisija ugotavlja, da družba IMIP prav tako olajšuje javno naročanje zemljišč za podjetja s sedežem v parku Morowali in vseh drugih spodbud iz poglavja VIII uredbe št. 142 iz leta 2015 (glej oddelek 4.8).

4.5.7 *Drugi dvostranski upravni mehanizmi za izvajanje dvostranskega sodelovanja*

(636) Poleg družbe IMIP sta vladi vzpostavili številne dvostranske upravne organe, ki so odgovorni za izvajanje in spremljanje več sporazumov, sklenjenih za utrjevanje njunega sodelovanja od leta 2005.

([159]) https://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkokhttps://kemenperin.go.id/artikel/17208/Kunjungan-Chairman-Tsingshan-Holding-Group-Tiongkok

([160]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_14/Art_14_196.aspx

(637) Kot je pojasnjeno zgoraj, sta vladi 2. oktobra 2013 podpisali sporazum o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske v Indoneziji. V členu IV je določen poseben „mehanizem sodelovanja“ med pogodbenicama: „Oba imenovana organa bosta vzpostavila mehanizem sodelovanja, ki ga bodo sestavljali: a) Medvladni koordinacijski odbor za integrirane industrijske parke Indonezije in Kitajske; b) Koordinacijski odbor lokalnih organov in c) razvojne družbe za industrijske parke“.

(638) Za izvajanje tega sporazuma je Indonezija izdala odlok 432/M-IND/kep/7/2014. To je ustvarilo posebno skupino za indonezijsko stran, tj. sodelovalno skupino za integrirano industrijsko posestvo Indonezije in Kitajske (v nadaljnjem besedilu: KIT Indonezija). KIT Indonezija je pooblaščena za zagotavljanje „direktiv o izvajanju sporazuma med indonezijsko in kitajsko vlado o integriranem industrijskem posestvu Indonezije in Kitajske“ in „za poročanje o rezultatih priprav na izvajanje sporazuma med indonezijsko in kitajsko vlado o integriranem industrijskem posestvu Indonezije in Kitajske“. Poleg tega je „skupina za podporo politiki odgovorna za usklajevanje in pripravo gradiv in olajšav politike v okviru ustanovitve integriranega industrijskega posestva Indonezije in Kitajske.“

(639) Komisija je od indonezijske vlade zahtevala, naj navede napredek, dosežen na tem področju, in predloži dokazila v zvezi z vzpostavitvijo tega mehanizma sodelovanja. Vendar je indonezijska vlada preprosto odgovorila, da skupina, ustanovljena z uredbo št. 432/M-IND/KEP/7/2014, ni oblikovala smiselnih politik, ni pa predložila nobenih nadaljnjih dokumentov.

(640) Zaradi nesodelovanja kitajske vlade Komisija ni mogla pridobiti ustreznih informacij o tem, kako kitajska stran izvaja ta posebni dvostranski odbor. Vendar pa so dokazi iz spisa pokazali, da je bil namen kitajske vlade ustanoviti tak odbor, kot je razvidno iz skupne izjave o krepitvi celovitega strateškega partnerstva med Ljudsko republiko Kitajsko in Republiko Indonezijo iz leta 2015, v kateri je navedeno, da sta „obe strani obljubili, da bosta pospešili gradnjo integriranih industrijskih parkov Kitajske in Indonezije ter čim prej ustanovili medvladni usklajevalni odbor ([161])“.

(641) Vsekakor so dokazi iz spisa nadalje pokazali, da sta Indonezija in Kitajska ustanovili druge skupne upravne organe, v katerih bi se lahko obravnavalo upravljanje in izvajanje parka Morowali. Primeri vključujejo skupni odbor za dvostransko sodelovanje med Kitajsko in Indonezijo ter skupni usmerjevalni odbor za razvoj celovitih regionalnih gospodarskih koridorjev med Kitajsko in Indonezijo, v katerih se razpravlja o projektih sodelovanja pobude En pas, ena pot ter projektih v okviru celovitih gospodarskih koridorjev. Oba se nanašata tudi na park Morowali.

(642) Zato se je morala Komisija zaradi nesodelovanja kitajske vlade in delnega sodelovanja indonezijske vlade na tem področju opreti na razpoložljiva dejstva. Komisija je na podlagi javnih izjav za ustanovitev subjektov za omogočanje medvladnega usklajevanja med indonezijsko in kitajsko vlado, zavrnitve predložitve katerega koli dokumenta v zvezi s tem s strani obeh vlad ter obstoja več skupnih odborov med kitajsko in indonezijsko vlado sklenila, da obstajajo dvostranski izvedbeni mehanizmi za oceno uspešnega razvoja in spremljanja parka Morowali za projekt predelave nikljeve rude. S temi izvedbenimi mehanizmi je indonezijska vlada sposobna zagotoviti, da kitajska vlada izpolni svoje zaveze, vključno z zagotavljanjem preferenčne podpore družbam v parku Morowali, kar zagotavlja gospodarski uspeh tega projekta.

([161]) Skupna izjava o krepitvi celovitega strateškega partnerstva med Ljudsko republiko Kitajsko in Republiko Indonezijo, na voljo na https://www.mfa.gov.cn/ce/ceindo/eng/zgyyn/zywx/t1249223.htm.

4.5.8 *Pravna presoja*

(643) Tesno sodelovanje med indonezijsko in kitajsko vlado na ozemlju države izvoznice se je zaključilo z ustanovitvijo in delovanjem parka Morowali. Indonezijska in kitajska vlada sta združili svoja sredstva, da bi za družbe, ki proizvajajo nerjavno jeklo v tem parku, ustvarili ugodne razmere, ki jim zagotavljajo ugodnosti. Ta združitev sredstev prek takega tesnega sodelovanja ima skupni namen in koristi skupnemu upravičencu, tj. skupini IRNC.

(644) V skladu s členom 1.1(a) Sporazuma SCM subvencija obstaja le, če je vlada ali javni organ prispeval finančna sredstva na ozemlju članice STO.

(645) Kitajska vlada se je v predložitvi z dne 21. oktobra 2021 sklicevala na svoje stališče v zadevi AS656 ([162]) in trdila, da tako imenovana preiskava meddržavne subvencije krši Sporazum SCM in osnovno uredbo EU. Kitajska vlada se je sklicevala na člena 1 in 2 Sporazuma SCM in trdila, da se finančni prispevki subjektom zunaj ozemlja članice, ki dodeljuje subvencije, ne štejejo za subvencije v smislu Sporazuma SCM, ker subvencija obstaja, kadar „obstaja finančni prispevek vlade ali katerega koli javnega organa na ozemlju članice“, in je subvencija specifična le, če je dodeljena subjektu „v pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencije“. Kitajska vlada se je nadalje sklicevala na člen 2 osnovne uredbe in trdila, da je izraz „vlada“ opredeljen kot „vlada ali kateri koli javni organ na ozemlju države porekla ali izvoza“. Navedla je tudi člen 4.2 osnovne uredbe, po katerem je subvencija specifična za „podjetje ali industrijo /…/ v pristojnosti organa, ki jo dodeljuje“. Na podlagi tega je kitajska vlada sklenila, da te preiskave ni mogoče razširiti prek ozemlja in pristojnosti Indonezije ter da noben akt kitajske vlade ne more postati podlaga za ugotavljanje obstoja subvencij indonezijske vlade.

(646) Komisija je ugotovila, da se te pripombe nanašajo na vprašanje, ali je kitajska vlada v skladu s Sporazumom SCM odgovorna za odobritev subvencij za proizvodnjo blaga v tujini, ki se izvaža v tretje države članice STO. Ne obravnavajo pa ločenega vprašanja, ali je vlada države izvoznice v določenih primerih v skladu s Sporazumom SCM odgovorna za to, da si je proaktivno prizadevala za te subvencije, jih priznala in sprejela kot svoje v korist izdelkov, proizvedenih v zadevni državi.

(647) Kot je bilo ugotovljeno v zadevi AS656 ([163]), izrazi „vlade“ v členu 3(1)(a) osnovne protisubvencijske uredbe in členu 1.1(a)(1) Sporazuma SCM, razloženi med drugim glede na člen 11 dokumenta Komisije za mednarodno pravo Articles on State Responsibility for Internationally Wrongful Acts (statut o odgovornosti držav za mednarodno nedopustno ravnanje; v nadaljnjem besedilu: statut Komisije za mednarodno pravo), dovoljujejo, da se indonezijski vladi dodeli finančna podpora, ki jo je kitajska vlada odobrila indonezijskim proizvajalcem izvoznikom v industrijskem parku Morowali v Indoneziji.

(648) V skladu s členom 11 statuta Komisije za mednarodno pravo se ravnanje lahko pripiše državi „če in v obsegu, v katerem država priznava in sprejema zadevno ravnanje kot svoje“. Pripombe k osnutku statuta Komisije za mednarodno pravo potrjujejo, da je namen besedne zveze „priznava in sprejema zadevno ravnanje kot svoje“ razlikovati primere priznanja in sprejetja od primerov zgolj podpore ali odobritve. V tem smislu na splošno ravnanja ne bo mogoče pripisati državi v skladu s členom 11, če država le priznava dejanski obstoj ravnanja ali ustno izrazi svojo odobritev ravnanja.

([162]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 z dne 12. junija 2020 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta ter o spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta (UL L 189, 15.6.2020, str. 1).

([163]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2020/776 z dne 12. junija 2020 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta ter o spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2020/492 o uvedbi dokončnih protidampinških dajatev na uvoz nekaterih tkanih in/ali šivanih tkanin iz steklenih vlaken s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Egipta (UL L 189, 15.6.2020, str. 1).

(649) Poleg tega bi lahko bilo priznanje in sprejetje ravnanja s strani države izrecno ali pa bi se lahko sklepalo na podlagi ravnanja zadevne države (npr. v primerih, ko je država vsaj seznanjena z zadevnim ravnanjem in se z njim strinja). V vsakem primeru mora biti dejanje priznanja in sprejetja jasno in nedvoumno, ne glede na to, ali je ustno ali z dejanji. Zato člen 11 statuta Komisije za mednarodno pravo zahteva, da se ravnanje države izvoznice, ki navaja, da je priznala in sprejela ravnanje tuje vlade kot svoje, prouči *in concreto*.

(650) V zvezi s tem bo Komisija namesto neposrednega zagotavljanja subvencij proučila, ali bi bilo treba ravnanje tuje vlade (tj. kitajske vlade pri dodeljevanju preferenčnih posojil) pripisati državi izvoznici (tj. kitajski vladi), tako da bi se te subvencije zagotavljale posredno prek tuje vlade, kot sta se dogovorili obe vladi. Treba je vzpostaviti dokazljivo/izrecno povezavo med indonezijsko vlado in ukrepi, ki jih je sprejela kitajska vlada, da se proizvajalcem izvoznikom v Indoneziji zagotovi dogovorjena preferenčna podpora. V tem primeru bi bila indonezijska vlada odgovorna, da si je dejavno želela pridobiti, priznati in sprejeti take subvencije kot svoje v korist proizvodov, proizvedenih v Indoneziji.

(651) Zato je Komisija upravičeno preverila, ali se lahko sredstva, zagotovljena skupini IRNC, obravnavajo kot subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi ter ki jih je odobrila indonezijska vlada, v smislu členov 2, 3 in 4 osnovne uredbe.

4.5.8.1 Finančni prispevek vlade ali javnega organa

(652) V skladu s členom 3(1)(a) osnovne uredbe subvencija obstaja, če gre za finančni prispevek vlade v državi porekla ali izvoza. Podobno člen 1.1(a)(1) Sporazuma SCM določa, da velja za subvencijo „finančni prispevek vlade“.

(653) Indonezijska vlada je skupini IRNC zagotovila nikljevo rudo, zemljišče in številne dodatne subvencije. Te subvencije torej neposredno izvaja in dodeljuje indonezijska vlada.

(654) Vendar je indonezijska vlada od začetka dvostranskega sodelovanja s skupno izjavo med Indonezijo in Kitajsko leta 2005 in memorandumom o soglasju o infrastrukturi in sodelovanju na področju naravnih virov, kot je navedeno v uvodnih izjavah 563 in naslednjih, proaktivno spodbujala kitajsko vlado, naj zagotovi finančno podporo družbam v Indoneziji, tako da je posebej prispevala k oblikovanju in razvoju industrije nerjavnega jekla v Indoneziji prek parka Morowali. To je jasno navedeno v akcijskem načrtu Indonezija-Kitajska iz leta 2010, in sicer v poglavju „Naložbeno sodelovanje“ (glej uvodno izjavo 563). Sodelovanje je bilo dodatno okrepljeno s tremi dokumenti, ki sta jih indonezijska in kitajska vlada podpisali leta 2011 (glej uvodno izjavo 548 in naslednje). V sporazumu z dne 29. aprila 2011 (uvodna izjava 566) sta se vladi „dogovorili, da bosta spodbudili svoje finančne in zavarovalniške institucije, da dajo prednost financiranju in zavarovalniški podpori za navedene projekte“, tudi v jeklarski industriji in industrijskih parkih (kot je Morowali). Indonezijska vlada je prek svojega odbora za usklajevanje naložb (BKPM) izrecno pozvala Kitajsko, naj vlaga v predelavo niklja na jugovzhodnem Sulaveziju, tj. v kraju, kjer se nahaja park Morowali (glej uvodno izjavo 603).

(655) Ključno leto za okrepitev sodelovanja je bilo leto 2013. Indonezijska in kitajska vlada sta podpisali petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko, ki je opredelil ključna področja sodelovanja, vključno z metalurško industrijo, projekti na področju niklja in industrijskimi parki, ter spodbudil kitajske družbe in finančne institucije, da sodelujejo pri razvoju gospodarskih koridorjev in posebnih prednostnih projektov (glej uvodni izjavi 604 in 609). Sodelovanje je bilo nato sklenjeno na najvišji politični ravni z omenjenim obiskom predsednika Kitajske pri predsedniku Indonezije oktobra 2013.

(656) Park Morowali upravlja družba IMIP, kot je pojasnjeno zgoraj. To kitajsko-indonezijsko podjetje je bilo uradno ustanovljeno leta 2013 in ga je indonezijska vlada leta 2016 uradno priznala kot nacionalni strateški projekt, kitajska vlada pa kot projekt čezmorskega naložbenega območja v okviru pobude En pas, ena pot. Ta uradna vladna priznanja pomenijo, da družba izvaja državne politike ter da zanjo veljajo posebni predpisi in kontrole pri izpolnjevanju njenih nalog javnega interesa. To že kaže, da družba IMIP ni samo zasebna družba, ampak izraz dogovora obeh vlad, da bosta izvajali svoje sodelovanje za razvoj predelovalne industrije nikljeve rude v parku Morowali v korist skupine IRNC. To potrjuje sama družba IMIP, ki se je razglasila za pilotni projekt dvostranskega sodelovanja.

(657) Poleg tega je družba IMIP subjekt, ki je tesno povezan z najvišjimi političnimi ravnmi na Kitajskem in v Indoneziji, kot je razvidno iz odobritve obeh predsednikov, ki sta bila navzoča pri podpisu sporazuma za njeno ustanovitev oktobra 2013. Pomembno je tudi, da sta Indonezijska vlada in družba IMIP večkrat zavrnili predložitev tega sporazuma. Zaradi nesodelovanja med indonezijsko vlado in družbo IMIP glede tega vidika je Komisija na podlagi člena 28(1) osnovne uredbe ugotovila, da ta sporazum vsebuje tudi posebne dokaze, da sta obe vladi družbo IMIP pooblastili za izvajanje projekta nikljeve rude kot enega od strateških projektov, o katerih so se dogovorile vlade. Poleg tega mora družba IMIP, ki mora izpolnjevati zahteve glede izdaje dovoljenj in spremljanja s strani indonezijske vlade, v skladu z uredbo št. 142 iz leta 2015 izpolnjevati svoje obveznosti, ki izhajajo iz priznanja kot industrijskega posestva.

(658) Komisija je na podlagi vseh teh elementov sklenila, da sta park Morowali in družba IMIP izraz skupnega upravljanja projekta predelave nikljeve rude, ki ga v korist skupine IRNC izvajata indonezijska in kitajska vlada.

(659) Indonezijska in kitajska vlada sta vzpostavili tudi skupne upravne organe in organe za sodelovanje, pristojne za zagotavljanje nemotenega izvajanja njunega dvostranskega sodelovanja, vključno prek parka Morowali in družbe IMIP. Med njimi je skupina za dvostransko sodelovanje v okviru sporazuma med Kitajsko in Indonezijo o integriranih industrijskih parkih vključevala vladne predstavnike, ki jih je izvolila indonezijska vlada (KIT Indonezija), in na podlagi sklepov iz člena 28(1) osnovne uredbe, zlasti okvira dvostranskega sodelovanja, tudi kitajska vlada.

(660) Indonezijska in kitajska vlada sta združili moči v mnoge namene.

(661) Z indonezijskega vidika je bil cilj spodbuditi Kitajsko k zagotovitvi naložb, znanja in kapitala, da bi razvila celotno vrednostno verigo industrije nerjavnega jekla in tako povečala dodano vrednost velikih zalog nikljeve rude za državo. Indonezija tega cilja ni mogla doseči sama ter je zato potrebovala kitajsko sodelovanje in podporo. Indonezijska vlada je izkoristila svoj privilegirani položaj, saj je imela velike rezerve nikljeve rude, ki jih je kitajska industrija nujno potrebovala, da bi kitajsko vlado spodbudila k dejavnemu sodelovanju pri zagotavljanju potrebne podpore za določen projekt. Kot dodatna spodbuda, kot je bilo ugotovljeno zgoraj, je indonezijska vlada na mizo postavila zagotavljanje nikljeve rude za plačilo, ki je nižje od primernega.

(662) Glede na razmere kitajska vlada s kitajskega vidika ni imela druge izbire, kot da se strinja z indonezijsko zahtevo. Kitajska industrija nerjavnega jekla se je nekaj časa zanašala na uvoz indonezijske nikljeve rude, ki se je v smislu kakovosti popolnoma ujemala s tehnologijo in proizvodnimi procesi njene industrije. To potrjuje statistika izvoza na Kitajsko v preglednicah 1 in 2. Sprememba politike indonezijske vlade s krepitvijo domače vrednostne verige s prepovedjo izvoza nikljeve rude je ogrozila kitajsko proizvodnjo nerjavnega jekla. Kitajska industrija je poskušala pridobivati nikljevo rudo s Filipinov, vendar ta poskus ni bil uspešen. Zato se je Kitajska strinjala, da bo vstopila v okvir dvostranskega sodelovanja z Indonezijo.

(663) S postopnim poglabljanjem sodelovanja se je kitajska vlada zanašala na svojo pobudo En pas, ena pot za prednostno obravnavo tega projekta ter zagotovitev ustreznega preferenčnega financiranja in druge podpore. V skladu s 13. petletnim načrtom ministrstva za trgovino za razvoj zunanje trgovine je ena od glavnih nalog pobude En pas, ena pot okrepiti trgovinsko sodelovanje z državami, vključenimi v pobudo En pas, ena pot, da bi se spodbudil in razširil izvoz, kot je navedeno v naslednji izjavi: „Stabilizirati izvoz ugodnih izdelkov, kot so delovno intenzivni izdelki, v navedene države, izkoristiti priložnosti za izgradnjo infrastrukture v takih državah ter spodbujati izvoz velike celostne opreme, tehnologij, standardov in storitev. Prilagoditi se gibanju industrijske preobrazbe in

posodobitve v teh državah ter pospešiti izvoz elektromehanskih in visokotehnoloških izdelkov. […] Okrepiti širjenje trgov v vzponu, po celoviti obravnavi gospodarske lestvice, hitrosti rasti, bogastva virov, stopnje tveganja in drugih dejavnikov pa izbrati več trgov v vzponu za primarno širitev. Povečati izvoz napredne tehnološke opreme ter spodbujati izvoz visokokakovostnih in primerljivo ugodnih industrij in izdelkov visoke vrednosti."

(664) Predvideni ukrepi za uresničitev teh nalog vključujejo „razvoj gospodarskih in tehnoloških razvojnih con ter različnih parkov na državni ravni". Park Morowali spada v ta kontekst. Poleg tega „se je treba osredotočiti na države z dobrimi pogoji v zvezi z viri, močnimi podpornimi zmogljivostmi in velikim tržnim potencialom v zvezi s pobudo En pas, ena pot, še naprej izboljševati mehanizem naložbenega sodelovanja z zadevnimi državami, okrepiti usklajevanje […] in disciplinirano spodbujati izvoz ugodnih proizvodnih zmogljivosti, preprečevati hitenje in neurejeno konkurenco […], spodbujati ugodna jeklarska podjetja k vzpostavitvi obratov za proizvodnjo jekla ter predelovalnih in distribucijskih centrov v tujini, spodbujati izvoz napredne opreme, tehnologije in upravljanja" ([164]). Dogovor z Indonezijo, ki je bogata z viri, se popolnoma ujema s tem ciljem.

(665) Poleg tega je v 13. petletnem načrtu za prilagoditev in nadgradnjo jeklarstva navedeno, da bo Kitajska „spodbujala ugodna jeklarska podjetja pri vzpostavitvi obratov za proizvodnjo jekla ter predelovalnih in distribucijskih centrov v tujini ter spodbujala izvoz napredne opreme, tehnologije in upravljanja". To ponovno kaže, da je politika kitajske vlade naklonjena industrijam z visoko dodano vrednostjo, kot je industrija nerjavnega jekla.

(666) Čezmorska območja, kot je območje v parku Morowali, tako služijo več strateškim ciljem tudi za Kitajsko. Prvič, ta območja prispevajo k povečanju povpraševanja po strojih in opremi, izdelanih na Kitajskem. Drugič, kitajske družbe bi se lahko s čezmorsko proizvodnjo in izvažanjem v Evropo ali Severno Ameriko izognile trgovinskim trenjem in oviram, uvedenim na izvoz iz Kitajske (protidampinške dajatve na uvoz izdelkov iz nerjavnega jekla iz Kitajske so že v veljavi, tržni delež uvoza iz Kitajske pa skoraj ne obstaja). Tretjič, prispevajo k prizadevanjem Kitajske za pospešitev domačega prestrukturiranja in napredovanje v vrednostni verigi doma ([165]).

(667) Kitajski vlagatelj skupina Tsingshan, ki je glavni vlagatelj v proizvajalca izvoznika, skupino IRNC, je izrecno potrdil, da aktivno izvaja kitajsko pobudo En pas, ena pot (glej uvodno izjavo 628).

(668) Iz navedenega izhaja, da je indonezijska vlada Kitajsko spodbudila, da je proizvajalcem nerjavnega jekla med drugim zagotovila preferenčno financiranje s tesnim sodelovanjem v okviru parka Morowali. Kot je pojasnjeno zgoraj, kitajska vlada ni imela druge izbire, kot da se pridruži dvostranskemu sodelovanju, vključno z zagotavljanjem finančne podpore, in je uporabila okvir pobude En pas, ena pot za financiranje tega projekta, ki ga kitajska vlada, kot so pokazali prejšnji primeri ([166]), uporablja za zagotavljanje preferenčnega financiranja kitajskim podjetjem.

(669) V teh okoliščinah je Komisija menila, da bi moral izraz „vlade" iz člena 3(1)(a) osnovne uredbe vključevati ne le ukrepe, ki izhajajo neposredno od indonezijske vlade, ampak tudi ukrepe kitajske vlade, ki jih je mogoče na podlagi razpoložljivih dokazov pripisati indonezijski vladi.

(670) Od začetka sodelovanja leta 2005 je indonezijska vlada proaktivno želela pridobiti kitajsko finančno podporo, da bi spodbudila svojo industrijo niklja in industrijo nižje v verigi, ki sta se uresničili v parku Morowali. Kot je podrobno opisano zgoraj, zlasti v sporazumih med Indonezijo in Kitajsko iz leta 2011 in 2013 ter v kitajskih določbah o izvajanju pobude En pas, ena pot in politik v zvezi z jeklom, je bilo zagotavljanje preferenčnega financiranja sestavni del dogovora med Indonezijo in Kitajsko. Sporazum iz leta 2011 na primer navaja, da se „pogodbenici strinjata, da bosta spodbujali svoje finančne in zavarovalniške institucije, da dajo prednost financiranju in zavarovalniški podpori za te projekte". V točki 5.2.1 programa Indonezije in Kitajske je navedeno, da se „kitajske finančne institucije spodbuja, da podprejo financiranje naložb in gradnje projektov, ki jih izvajajo družbe v Indoneziji, ki jih financira Kitajska". Dogovor je bil nato sklenjen na vrhu leta 2013 s prisotnostjo takratnega indonezijskega predsednika Susila Bambanga Yudhoyona in kitajskega predsednika Xi Jinpinga. Petletni razvojni program za gospodarsko in trgovinsko sodelovanje med Indonezijo in Kitajsko iz leta 2013 prav tako nedvoumno kaže, da je indonezijska vlada priznala in podprla kitajsko preferenčno podporo tudi za industrijske parke, kot je park Morowali.

([164]) Oddelek IV-8 13. petletnega načrta za prilagoditev in nadgradnjo jeklarstva.

([165]) D. Brautigam in Xiaoyang Tang, „Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas" (Globalizacija v skupinah: Strukturna preobrazba in posebne čezmorske ekonomske cone Kitajske), World Development (Razvoj po svetu), zvezek 63, 2014, str. 78–91.

([166]) Protisubvencijska preiskava v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in zadeva v zvezi s pnevmatikami (oddelka 4.3.3 in 3.7).

(671) Značilnosti kitajske pobude En pas, ena pot so splošno znane. V členih 30 do 36 usmerjevalnih mnenj državnega sveta o spodbujanju mednarodne proizvodne zmogljivosti in sodelovanja na področju proizvodnje opreme z dne 13. maja 2015 je navedena vsa podpora politike, ki jo lahko prejmejo družbe, ki prodirajo na tuje trge. Členi vključujejo politiki fiskalne in davčne podpore, ugodna posojila, finančno podporo s sindiciranimi posojili, izvozne kredite ter projektno financiranje, kapitalske naložbe in zavarovanje izvoznih kreditov. Člen 31 teh usmerjevalnih mnenj se nanaša na „ugodna posojila“, ki „podpirajo podjetja pri sodelovanju pri izvozu velike celostne opreme, sklepanju pogodb o projektih in velikih naložbenih projektih“. V praksi je ta politika pripeljala do številnih primerov, v katerih so banke zagotovile preferenčno financiranje, ali do ustanovitve posebnega sklada Silk Road Fund na podlagi člena 35 usmerjevalnih mnenj, kot je Komisija pred kratkim ugotovila v drugi zadevi ([167]).

(672) Predsednika Indonezije sta se nedvomno zavedala, da kitajska pobuda En pas, ena pot vključuje obsežno državno financiranje v obliki preferenčnega financiranja in drugih finančnih instrumentov (glej uvodni izjavi 577 in 589), zato sta na najvišji politični ravni jasno izrazila priznanje in sprejela to preferenčno financiranje kitajske vlade, tako da je Indonezija skupaj s Kitajsko ustanovila park Morowali.

(673) Dejstvo, da si je Indonezija proaktivno želela pridobiti preferenčno financiranje od Kitajske kot eno od glavnih točk njunega dvostranskega sodelovanja, potrjuje, da bi bilo treba preferenčno podporo, ki jo je dodelila kitajska vlada, pripisati indonezijski vladi. To je podlaga za sklep, da je Indonezija priznala in sprejela kitajsko preferenčno financiranje kot svoje. To med drugim temelji na členu VI dvostranskega sporazuma iz leta 2011 in členu 5.2.1 programa Indonezije in Kitajske. Indonezijska vlada se je prav tako strinjala, da bo Kitajska za namene pobude En pas, ena pot v skladu s svojimi zakoni določila park Morowali in družbo IMIP kot „čezmorsko območje za naložbe“, in je enako storila s formalnim domačim priznanjem tega projekta kot nacionalnega strateškega projekta v skladu z indonezijskim pravom. Ker so „čezmorska območja za naložbe“ nosilec pobude En pas, ena pot in ker ta pobuda kot orodje uporablja preferenčno financiranje, je tako imenovanje parka Morowali in družbe IMIP pomenilo, da je skupina IRNC pridobila pravico, da pri kitajskih bankah, ki izvajajo politike države, zaprosi za preferenčna posojila in preferenčne pogoje glede zavarovanja izvoza. Kot je bilo ugotovljeno že pri številnih prejšnjih preiskavah ([168]), Kitajska preferenčnega financiranja ne izvaja na podlagi jasno predpisanih programov financiranja s strogimi merili upravičenosti, ampak so na najvišji politični ravni opredeljene številne spodbujane industrije ([169]). Uradna označba parka Morowali in družbe IMIP v Indoneziji kot čezmorskega območja za naložbe za kitajske družbe po tem, ko sta vladi sklenili skupni sporazum o podpori financiranju, je povsem v skladu z običajnim kitajskim vzorcem aktiviranja preferenčnega financiranja pri bankah, ki izvajajo politike države. To dokazuje skupno razumevanje Indonezije in Kitajske, da kitajska vlada ne zagotavlja financiranja po tržnih obrestnih merah, ampak proaktivno zagotavlja državne spodbude tudi zaradi velikega potrebnega zneska naložb in s tem povezanih tveganj za neuspeh projekta. To še enkrat kaže ugodnosti ali preferenčno obravnavanje, ki so jim bili dodeljeni.

(674) Zato je Indonezija jasno in nedvoumno „opredelila“ kitajske preferencialne ukrepe v korist kitajskih subjektov s sedežem v Indoneziji ter jih „priznala in sprejela kot svoje“.

(675) Poleg tega je bila indonezijska vlada tesno vključena v dejavnosti družbe IMIP kot nosilke, izbrane za upravljanje parka Morowali, prek dovoljenj za naselitev na območju parka, olajšanja pri nabavi zemljišča (glej spodaj). Prav tako pomembna sredstva posredovanja vlade so sistem za izdajanje dovoljenj prek IUKI in dejavnosti spremljanja, ki jih predpisuje uredba št. 142 iz leta 2015 prek odbora za industrijska posestva. Te omogočajo indonezijski vladi, da pozorno nadzoruje in spremlja dejavnosti družb, ki upravljajo industrijska posestva, kot je družba IMIP. Poleg tega so bili indonezijski uradniki stalno udeleženi v dvostranskem mehanizmu izvajanja, vzpostavljenem leta 2014 v okviru dvostranskega sporazuma o integriranih industrijskih parkih (uvodna izjava 605). Indonezijska vlada je bila zadolžena tudi za podelitev formalnega statusa upravičenega industrijskega posestva družbi IMIP kot upravitelju parka Morowali z izdajo začasne licence za delovanje pod tem statusom ter za naknadno preverjanje, ali so izpolnjene vse zahteve ustreznih zakonov in politik za izdajo trajne licence.

([167]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/1690 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih pnevmatik iz Kitajske (UL L 283, 12.11.2018, str. 1), uvodne izjave 409–412.

([168]) Kot je Izvedbena uredba Komisije (EU) 2017/96 z dne 8. junija 2017 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 146, 9.6.2017, str. 17).

([169]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/1690 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih pnevmatik iz Kitajske (UL L 283, 12.11.2018, str. 1), uvodna izjava 377.

(676) Poleg tega, kar zadeva natančneje preferenčno financiranje, ima indonezijska vlada vzpostavljen postopek spremljanja, da lahko preveri morebitne finančne tokove za tuje vlagatelje in tuji kapital, vključno s potrebo po usmerjanju čezmorskih sredstev prek lokalnih indonezijskih podružnic. Poleg tega so v primeru posebnih posojil in finančne podpore, zagotovljene družbam v skupini IRNC, sredstva zagotavljale kitajske državne komercialne banke ali kitajske banke, ki izvajajo politike države, s sedežem na Kitajskem, vendar so posojilne pogodbe, ki so jih podpisale družbe s sedežem v Indoneziji, predvidevale tudi tako imenovane korespondenčne banke. Te so bile sestavljene iz lokalnih indonezijskih podružnic kitajskih bank, katerih naloga je bila delovati kot posredniki za usmerjanje sredstev iz Kitajske v družbe prejemnice v Indoneziji. Tako bi lahko indonezijska vlada ustrezno spremljala dogovorjeno finančno podporo.

(677) Z vsemi temi mehanizmi je Indonezija pokazala tudi svojo polno podporo in strog nadzor nad kitajskim preferenčnim financiranjem v korist proizvajalca nerjavnega jekla v parku Morowali.

(678) Iz razpoložljivih dokazov in kljub nesodelovanju indonezijske in kitajske vlade v zvezi s tem delom preiskave izhaja, da se preferenčno financiranje skupine IRNC s strani kitajskih javnih organov v skladu s členom 3.1(a) osnovne uredbe lahko pripiše indonezijski vladi kot vladi države porekla ali izvoza. Dokazi so pokazali, da je indonezijska vlada proaktivno želela pridobiti in je zato tudi podpirala preferenčno finančno podporo Kitajske proizvajalcu nerjavnega jekla v parku Morowali v skladu z dogovorjenimi zavezami za razvoj in podporo razvoja industrije nerjavnega jekla v Indoneziji.

(679) Komisija je v zvezi s tem navedla tudi, da možnost vlad, da finančni prispevek zagotovijo posredno prek zasebnih organov, ne odstopa niti od osnovne uredbe niti od Sporazuma SCM ([170]). Kadar dajo vlade zasebnim organom pooblastilo ali navodilo za določeno ravnanje, je ključno to, da mora biti med vladnim aktom in ravnanjem zasebnega organa „dokazljiva povezava“ ([171]). Podobno obstaja v tem primeru jasna in izrecna povezava med pozitivnimi ukrepi, ki jih je Kitajska sprejela za zagotovitev dogovorjene finančne podpore skupini IRNC in indonezijski vladi.

(680) Zato je Komisija menila, da preferenčno financiranje, ki ga je kitajska vlada dodelila proizvajalcem izvoznikom izdelkov SSCR v parku Morowali, pomeni finančni prispevek indonezijske vlade v smislu člena 3(1)(i) osnovne uredbe ([172]).

4.5.8.2 Ugodnost

(681) Komisija je nato proučila, ali so ti finančni prispevki, ki jih je mogoče pripisati indonezijski vladi, pomenili ugodnost za skupino IRNC v skladu s členom 3(2) osnovne uredbe. Opozorila je, da družbe skupine IRNC poslujejo v Indoneziji in so bile ustanovljene po indonezijskem pravu. Zato je bilo načeloma primerno preiskati, ali so bili tem prejemnicam financiranja zagotovljeni boljši pogoji, kot bi jima bili zagotovljeni na indonezijskem finančnem trgu. Kot je navedeno v uvodnih izjavah 732 in 732, je Komisija to točko preverila in se prepričala, da je temu tako.

(682) Vendar je Komisija upoštevala tudi izjemne okoliščine te zadeve. Opozoriti je treba, da so proizvajalci izvozniki povezani s kitajskimi matičnimi družbami. Kitajski javni organi so po pogajanjih in podpisu zadevnih dokumentov na Kitajskem dodelili preferenčno financiranje, prejemniki pa so ga prejeli neposredno ali posredno prek svoje matične družbe na Kitajskem (posojila med povezanimi družbami). Posojilne pogodbe so določale, da se bodo sredstva porabila za projekte v Indoneziji. Z vzpostavitvijo okvira dvostranskega sodelovanja, ki so ga sprožili ukrepi indonezijske vlade za spodbuditev premika kitajske talilne zmogljivosti v Indonezijo, je indonezijska vlada zahtevala in podpirala, da so navedeni subjekti prejemali preferenčno podporo, vključno s poceni posojili v skladu s kitajsko zakonodajo, tj. pod pogoji Kitajske. Kitajski javni organi so zagotovili tako financiranje v skladu s politikami preferenčnega financiranja, ki se izvajajo na Kitajskem.

([170]) Glej člen 3(1)(a)(iv) osnovne uredbe in člen 1.1(a)(1)(iv) Sporazuma o subvencijah in izravnalnih ukrepih.

([171]) Poročilo pritožbenega organa, ZDA – DRAMs (WT/DS296/AB/R), točka 112.

([172]) Mimogrede, zadevna dejstva se lahko obravnavajo tudi z vidika člena 16 statuta Komisije za mednarodno pravo. Indonezijska vlada je zaradi tesnega sodelovanja s kitajsko vlado priznala in sprejela njene akte, to sodelovanje pa je omogočilo tudi izogibanje dejanskim in morebitnim dajatvam, ki jih je EU uvedla za kitajske izvoznike zadevnega izdelka iz Indonezije.

(683) Komisija je zato sklenila, da je indonezijska vlada s sprejetjem in priznanjem finančnih prispevkov kitajskih javnih organov za družbo IRNC vključevala tudi s tem povezane preferenčne vidike/vidike ugodnosti. Zato je določila kitajske tržne obrestne mere za preferenčno financiranje in v skladu z njimi izračunala ugodnost. Navedene podrobnosti so podrobneje opisane v oddelku 4.6 spodaj. Komisija je navedla, da so bili na podlagi tega smiselnega pristopa določeni zneski subvencij, ki so bili manjši od zneskov, določenih ob uporabi hipotetične indonezijske referenčne vrednosti.

4.5.8.3 Specifičnost

(684) Kar zadeva tretjo točko o specifičnosti, je Komisija proučila, ali so bile zadevne subvencije specifične, kot določa člen 4(2) do (4) osnovne uredbe.

(685) Ker je indonezijska vlada priznala in sprejela finančne prispevke, je bila v zvezi s preferenčnim financiranjem organ, ki dodeljuje subvencije. Indonezijska vlada je zlasti priznala in sprejela odločitev Kitajske, da park Morowali in družbo IMIP opredeli kot območje za naložbe v tujini, ter potrdila celovito izvajanje dvostranskega sporazuma in drugih dvostranskih dokumentov o njem, med drugim z zagotovitvijo preferenčnega financiranja kitajske vlade.

(686) Te subvencije so bile omejene na družbe, ki delujejo v parku Morowali. Na tej podlagi je Komisija sklenila, da so bile to regionalne subvencije v smislu člena 4(3) osnovne uredbe in da so v skladu s členom 4(2) do (4) osnovne uredbe v pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencije.

4.5.9 *Pripombe o dokončnem razkritju*

(687) Pritožnik, indonezijska vlada, kitajska vlada in skupina IRNC so predložili pripombe o dokončnem razkritju v zvezi s sodelovanjem med indonezijsko in kitajsko vlado.

4.5.9.1 Pripombe o finančnem prispevku

(688) Indonezijska vlada, kitajska vlada in skupina IRNC so trdile, da je ta preiskava, če obravnava subvencije za proizvodnjo zadevnega izdelka, ki jih dodeli država, ki ni država izvoznica, v nasprotju s Sporazumom SCM in osnovno uredbo. Po njihovem mnenju protisubvencijske preiskave ni mogoče razširiti prek ozemlja in pristojnosti Indonezije.

(689) Kitajska vlada je nadalje spomnila, da je svoje stališče izrazila že v protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken. Kitajska vlada je v obravnavani zadevi razumela uvodno izjavo 646 kot potrditev, da se Komisija strinja s stališčem kitajske vlade, da Sporazum SCM ne vključuje razmerja med eno vlado in proizvajalci v tujini.

(690) Nadalje sta kitajska vlada in skupina IRNC trdili, da v skladu s členoma 1 in 2 Sporazuma SCM finančni prispevki subjektom zunaj ozemlja države, ki daje subvencijo, ne štejejo za subvencije v smislu Sporazuma SCM. Natančneje, indonezijska vlada je navedla, da člen 1.1(a)(1)(i)–(iv) Sporazuma SCM v uvodu prav tako omenja „vlado/vlade“ v vseh odstavkih, ki se nanašajo na isti subjekt, in da navedenih sklicevanj ni mogoče razlagati tako, da se vključi vlada zunaj ozemlja države, ki daje finančni prispevek.

(691) Indonezijska vlada je dodala, da je sodna praksa STO člen 1.1(a)(1) Sporazuma SCM razlagala kot „izčrpen zaprt seznam“ ([173]), ki „določa in opredeljuje ravnanje vlade, ki predstavlja finančni prispevek za namene Sporazuma SCM“ ([174]), in da „je bil namen zagovornikov že od samega začetka zagotoviti, da se ne morejo vsi vladni ukrepi, ki zagotavljajo ugodnosti, šteti za subvencije“ ([175]). V zvezi z razlago člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM ob upoštevanju

([173]) Poročilo odbora, Združene države – Ukrepi, ki vplivajo na trgovino z velikimi civilnimi zrakoplovi (druga pritožba), WT/DS353/R, sprejeto 23. marca 2012, kakor je bilo spremenjeno s poročilom Pritožbenega organa WT/DS353/AB/R, DSR 2012:II, str. 649, točka 7.955.

([174]) Poročilo Pritožbenega organa, Združene države – Ukrepi, ki vplivajo na trgovino z velikimi civilnimi zrakoplovi (druga pritožba), WT/DS353/AB/R, sprejeto 23. marca 2012, DSR 2012:I, str. 7, točka 614.

([175]) Poročilo odbora, ZDA – Omejitve izvoza, točki 8.65 in 8.73.

člena 11 statuta Komisije za mednarodno pravo, navedeno v uvodnih izjavah 647 do 650, je indonezijska vlada opozorila na sodno prakso STO o razlagi sporazumov STO ([176]). Nadalje je trdila, da je Komisija z razlago izraza „vlade“ iz člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM, kot da lahko vključuje pripisovanje dodelitve subvencij drugim vladam, dodala besede, ki jih v besedilu Sporazuma SCM ni.

(692) Indonezijska vlada, kitajska vlada in skupina IRNC so nadalje trdile, da ker izraz „vlada“ iz člena 2 osnovne uredbe pomeni „vlado ali kateri koli javni organ na ozemlju države porekla ali izvoza“, domnevne subvencije kitajske vlade ne spadajo v obseg te preiskave. Po mnenju kitajske vlade in skupine IRNC člen 4(2) osnovne uredbe potrjuje to stališče s sklicevanjem na „pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencije“.

(693) Komisija se ni strinjala z nobeno od navedenih trditev. Komisija je opozorila, da so se trditve indonezijske vlade, kitajske vlade in družbe IRNC večinoma prekrivale, pri nekaterih vprašanjih pa so se sklicevale na ločene argumente. Komisija je trditve, ki so se prekrivale, proučila skupaj, preostale trditve posameznih strani pa je obravnavala ločeno.

(694) Komisija se je na začetku sklicevala na trditve v zadevi AS 656, zlasti v uvodnih izjavah 685 in naslednjih ter uvodnih izjavah 709 in naslednjih, ki bi že zadostovale za zavrnitev trditev teh strani. Kljub temu je zagotovila naslednja pojasnila, s katerimi je nadalje podprla svoje stališče.

(695) Kar zadeva razlago določb STO in osnovne uredbe, je Komisija ugotovila, da se strani niso sklicevale na ustrezno sodno prakso STO. Pritožbeni organ STO je v zadevi US – Gasoline ([177]) navedel, da prava STO ni mogoče razlagati strogo ločeno od splošnega mednarodnega prava. Načela splošnega mednarodnega prava so torej del pravnega reda STO, ki ni samostojen sistem ([178]). V skladu s členom 3.2 dogovora o reševanju sporov in členom 31(3)(c) Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb je treba pri oceni okvira določb pogodbe upoštevati „[v]sa zadevna pravila mednarodnega prava, ki se uporabljajo v odnosih med pogodbenicami“. Ta „pravila“ vključujejo običajno mednarodno pravo ([179]), ki je po definiciji zavezujoče za vse države članice STO, vključno z Indonezijo, Kitajsko in Evropsko unijo. Statut Komisije za mednarodno pravo je sestavna in pomembna veja običajnega mednarodnega prava v skladu z mandatom Generalne skupščine Združenih narodov na podlagi člena 13(1)(a) Ustanovne listine Združenih narodov. Pravila iz statuta Komisije za mednarodno pravo so „pomembna“ v smislu člena 31(3)(c) Dunajske konvencije o pravu mednarodnih pogodb, saj zagotavljajo smernice za razlago pojma pripisa, tj. ko se lahko nekatera dejanja ali opustitve dejanj pripišejo eni državi, tudi če navedena dejanja ali opustitve dejanj ne izhajajo neposredno od zadevne države. S tega vidika postane pripis pomemben pojem za razlago izraza „vlade“ v uvodu člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM in zlasti za določitev pravilnega pripisa ravnanja v primeru sodelovanja med dvema državama v zvezi s subvencijami kot v obravnavani zadevi ([180]). Zato se lahko izraz „vlade“ v uvodu člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM na podlagi statuta Komisije za mednarodno pravo razlaga tako, da se ravnanje (dodelitev subvencije) pripiše indonezijski vladi, tudi kadar ta vlada ni neposredno zagotovila finančnega prispevka.

(696) Kar zadeva trditve v zvezi s členom 2(b) osnovne uredbe, je v členu navedeno, da „‚vlada' pomeni vlado ali kateri koli javni organ na ozemlju države porekla ali izvoza“. Komisija se je strinjala z razlago, da se ta določba nanaša na dejanja vlade, z ozemlja katere se subvencionirani izdelki izvažajo v EU. Prav tako je v tem primeru. Obravnavani izdelek se proizvaja v Indoneziji in izvaža iz Indonezije v EU. Vendar v členu 2(b) osnovne uredbe ni obravnavano ločeno vprašanje, katero dejanje lahko vlada odobri na svojem ozemlju in ga prizna kot svoje. Enako kot pojem „javni organ“ je tudi pojem „vlada“ mogoče razlagati različno ob upoštevanju ozadja, cilja in namena. Zato dejanja, ki jih je mogoče pripisati vladi države porekla ali izvoza, niso samo dejanja, ki neposredno izhajajo iz te vlade,

([176]) Poročilo Pritožbenega organa, Združene države – Nadaljnji obstoj in uporaba metode ničelne nastavitve, WT/DS350/AB/R, sprejeto 19. februarja 2009, DSR 2009:III, str. 1291, točka 268, in poročilo Pritožbenega organa, Indija – Patentno varstvo za farmacevtske in kmetijsko-kemične proizvode, WT/DS50/AB/R, sprejeto 16. januarja 1998, DSR 1998:I, str. 9, točka 45.

([177]) WT/DS2/AB/R – US – Reformulated Gasoline, poročilo Pritožbenega organa, sprejeto 20. maja 1996, str. 17.

([178]) Za podrobnosti glej J. Pauwelyn, „The Role of Public International Law in the WTO – How far can we go?“ (Vloga mednarodnega javnega prava v STO – Kako daleč lahko gremo?), American Journal of International Law (2001), str. 535 in naslednje; Graham Cook, Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles (Pregled sodne prakse STO o konceptih in načelih mednarodnega javnega prava) (CUP 2015).

([179]) WT/DS379 – ZDA – Dokončne protidampinške in izravnalne dajatve na nekatere izdelke iz Kitajske, poročilo Pritožbenega organa z dne 11. marca 2011, točka 308; M. E. Villiger, „Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties“ (Pripombe k Dunajski konvenciji o pravu mednarodnih pogodb iz leta 1969) (Martinus Nijhoff, 2009), str. 433.

([180]) WT/DS379/AB/R, točke 304–322.

ampak tudi dejanja, ki se tej vladi lahko pripišejo. To je dodatno potrjeno v členu 3(1)(a) osnovne uredbe, ki se nanaša na finančni prispevek vlade. Iz istih razlogov tudi druge trditve, ki se sklicujejo na določbe Sporazuma SCM, tj. na člen 1.1(a)(1), niso smiselne.

(697) Zato je Komisija na podlagi razlage členov 2(b), 3(1)(a) in 4(2) osnovne uredbe v skladu z ustreznimi določbami Sporazuma SCM in statuta Komisije za mednarodno pravo sklenila, da je upravičena do uvedbe izravnalnih ukrepov proti subvencijam, ki jih dodeljuje indonezijska vlada, ki ni le priznala osnovnih finančnih prispevkov kitajske vlade, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, in jih sprejela kot svoje, temveč si je celo proaktivno prizadevala zanje. Komisija je zato zavrnila te trditve.

(698) V zvezi z uvodno izjavo 646 je skupina IRNC trdila, da je Komisija s tem, ko se je odločila za pripis, zaobšla predpogoje za sprejetje izravnalnih ukrepov. Po mnenju skupine IRNC je Komisija brez ustrezne razlage ali analize sklenila, da je indonezijska vlada organ, ki dodeljuje subvencijo, in sicer s pripisom, ki je temeljil zgolj na členu 11 statuta Komisije za mednarodno pravo, čeprav tak sklic ni obstajal. Skupina IRNC je trdila, da bi morala Komisija najprej dokazati, da je bila domnevna finančna podpora, ki jo je odobrila kitajska vlada, „mednarodno nedopustno ravnanje“, da bi lahko na podlagi člena 11 statuta Komisije za mednarodno pravo pripisala finančno podporo kitajske vlade indonezijski vladi, sicer podlaga za trditve Komisije sploh ne bi obstajala. Ker STO meni, da so države v razvoju upravičene do polne uporabe lastnih sredstev za gospodarski razvoj, dvostransko sodelovanje med državama v razvoju ne more spadati v opredelitev „mednarodno nedopustnih ravnanj“. Skupina IRNC je dodala, da čeprav je Komisija nekako določila pripisovanje, še vedno obstaja precejšen logičen razkorak od trditve „indonezijska vlada je odgovorna“ do „indonezijska vlada je organ, ki dodeljuje subvencijo“.

(699) Komisija je z navzkrižnim sklicevanjem na argumente in pravno razlogovanje iz zadeve AS656 skupaj z nadaljnjimi pojasnili v uvodnih izjavah 647 do 651 podrobno pojasnila, kako se je člen 11 statuta Komisije za mednarodno pravo uporabljal v tej preiskavi. Poleg tega so v oddelku 4.5.8.1 podrobno opisani vsi pravni argumenti in osnovni dokazi, ki podpirajo pripis finančnega prispevka in ustreznih subvencij indonezijski vladi. Komisija je opozorila, da se v skladu s členom 11 statuta Komisije za mednarodno pravo ravnanje lahko pripiše državi „če in v obsegu, v katerem država priznava in sprejema zadevno ravnanje kot svoje“. Pripombe k osnutku statuta Komisije za mednarodno pravo potrjujejo, da je namen besedne zveze „priznava in sprejema zadevno ravnanje kot svoje“ razlikovati primere priznanja in sprejetja od primerov zgolj podpore ali odobritve. Zlasti ravnanja ni mogoče pripisati državi v skladu s členom 11, če država le priznava dejanski obstoj ravnanja ali izrazi svojo ustno odobritev ravnanja. Dejanje priznanja in sprejetja mora biti jasno in nedvoumno, ne glede na to, ali je ustno ali z ravnanjem ([181]). Zato člen 11 statuta Komisije za mednarodno pravo zahteva, da se ravnanje države izvoznice, ki navaja, da je priznala in sprejela ravnanje tuje vlade kot svoje, prouči *in concreto*. Komisija je v podrobni analizi v oddelku 4.5.8.1 naredila točno to ter ugotovila, da si je indonezijska vlada prizadevala za ravnanje kitajske vlade, ga priznala in sprejela kot svoje. Ukrepi, ki vključujejo dodelitev subvencij indonezijske in kitajske vlade, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, so bili v nasprotju z določbami Sporazuma SCM in osnovne uredbe, zato nedvomno spadajo na področje uporabe člena 11 statuta Komisije za mednarodno pravo. Vprašanje, ali so taka referenčna posojila povzročila (z normativnega vidika) tudi mednarodno odgovornost Kitajske za kršitev Sporazuma SCM, ni pomembno. Povedano drugače, Komisija je indonezijski vladi pripisala „ravnanje“ Kitajske (in sicer dodelitev preferenčnih posojil) in ne njenega „nedopustnega ravnanja“. Zato so bile trditve strani zavrnjene. Kitajska vlada je od Komisije zahtevala pojasnilo o tem, ali se opiranje Komisije na člen 11 statuta Komisije za mednarodno pravo uporablja za razlago osnovne uredbe, tj. ali je mogoče mednarodno običajno pravo uporabiti za razlago notranjega prava EU.

(700) Komisija je na začetku opozorila na ustaljeno sodno prakso evropskih sodišč, po kateri je treba določbe osnovne uredbe razlagati, kolikor je mogoče, ob upoštevanju ustreznih določb sporazumov STO ([182]). Ta zahteva po razlagi sekundarne zakonodaje EU na način, skladen z mednarodnim sporazumom, predpostavlja, da je mogoče doseči skladnost med različnimi določbami in se uporablja le, kolikor je to mogoče. Komisija je nadalje opozorila, da je

([181]) Pripombe k osnutku statuta o odgovornosti držav za mednarodno nedopustno ravnanje, ki jih je sprejela Komisija za mednarodno pravo na svojem triinpetdesetem zasedanju (2001) (v nadaljnjem besedilu pripombe iz statuta Komisije za mednarodno pravo), člen 11, točka 8.

([182]) Glej sodbo z dne 22. maja 2014, Guangdong Kito Ceramics in drugi/Svet, T-633/11, EU:T:2014:271, točka 38; z dne 11. julija 2017, Viraj Profiles/Svet, T-67/14, EU:T:2017:481, točka 88; in z dne 10. aprila 2019, Jindal Saw, T-300/16, EU:T:2019:235, točka 101.

Sodišče že odločilo, da primarnost mednarodnih sporazumov, ki jih je sklenila EU, glede besedil sekundarne zakonodaje EU narekuje, da se slednje, kolikor je mogoče, razlagajo v skladu z navedenimi sporazumi, tudi če določbe sporazumov nimajo neposrednega učinka ([183]).

(701) Zadevne določbe osnovnih uredb, tj. členi 2(b), 3(1)(a) in 4(2), izhajajo iz obveznosti iz ustreznih določb Sporazuma SCM, in sicer člena 1.1(a)(1), zato se morajo razlagati skladno z njim. Dejstvo, da člen 1.1(a)(1) Sporazuma SCM in ustrezne določbe osnovne uredbe ne omenjajo izrecno možnosti, da se finančna podpora, ki jo zagotavlja ena država, pripiše drugi državi, ne ovira razlage določb v skladu z načeli pripisovanja iz statuta Komisije za mednarodno pravo. Člen 11 statuta Komisije za mednarodno pravo je pomemben, ker se nanaša na isto zadevo kot pogodbene določbe, ki se razlagajo ([184]). Razlaga izraza „vlade“ v teh določbah v skladu s členom 11 statuta Komisije za mednarodno pravo omogoča „opredelitev skupnega namena pogodbenic določenega sporazuma“ ([185]). Tako je treba za pravilno razlago člena 1.1 Sporazuma SCM in osnovne protisubvencijske uredbe upoštevati statut Komisije za mednarodno pravo, kar je Sodišče že izrecno obravnavalo v številnih primerih ([186]).

(702) Skupina IRNC je trdila, da tudi če bi bile preiskave meddržavnih subvencij dovoljene v skladu s Sporazumom SCM, Komisija v tej zadevi ne bi ugotovila finančnega prispevka. Po mnenju skupine IRNC je dejstvo, da je indonezijska vlada opredelila in priznala kitajske preferencialne ukrepe (uvodna izjava 674), popolno podporo in natančen nadzor nad kitajskim preferenčnim financiranjem (uvodna izjava 677) ter jasno in izrecno povezavo med ukrepi kitajske in indonezijske vlade (uvodna izjava 679) ter jih sprejela kot svoje, logično napačno in ni podprto s tehtnimi dokazi.

(703) V zvezi s tem je skupina IRNC poudarila, da Komisija ni dokazala prispevka indonezijske vlade ali javnega organa. Komisija ni dokazala popolne podpore indonezijske vlade, domnevni natančen nadzor pa je po mnenju skupine IRNC ustrezal nekaj normalnim upravnim funkcijam in običajnemu nadzoru tujih finančnih tokov. Tudi vključevanje lokalnih podružnic v odplačevanje posojil je del običajne poslovne prakse. Komisija je te trditve štela za neutemeljene. V celotnem oddelku 4.5 je podrobno pojasnjeno, kako je sodelovanje pripeljalo do tega, da je indonezijska vlada priznala finančni prispevek kitajske vlade in ga sprejela kot svojega. To je nato posebej obravnavano v ločenem oddelku 4.5.8.1. V nasprotju s trditvijo te strani obstaja veliko trdnih dokazov, ki podpirajo te sklepe in jih strani niso ovrgle. V oceni je ugotovljeno, da so finančni prispevek zagotovile finančne institucije s sedežem v LRK, ki so delovale kot javni organ (glej tudi uvodne izjave 727 do 731), ter da si je indonezijska vlada proaktivno prizadevala za ta finančni prispevek in ga sprejela kot svojega. Indonezijska in kitajska vlada sta ustanovili številne dvostranske upravne organe, zadolžene za izvajanje projekta Morowali, kot je med drugim podrobno opisano v oddelku 4.5.7. Nazadnje, Komisija je opozorila, da kitajsko preferenčno financiranje ni le potekalo prek indonezijskih „posredniških bank“ (glej uvodno izjavo 751), temveč so offshore posojila, povezana z razvojnimi projekti, kot je Morowali, predmet posebne odobritve in spremljanja s strani medresorske skupine za offshore komercialna posojila (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri ali PKLN) v skladu s predsedniškim odlokom št. 39 iz leta 1991, kot je podrobneje pojasnjeno v uvodnih izjavah 752 in naslednjih. Te trditve so bile zato zavrnjene.

4.5.9.2 Pripombe o parku Morowali

(704) Indonezijska vlada se je na ugotovitve Komisije odzvala z navedbo, da je odprta za mednarodno sodelovanje in da ima sklenjene številne dvostranske sporazume. To pa ne pomeni, da indonezijska vlada daje prednost tujim naložbam, saj se vse naložbe v Indoneziji izvajajo v skladu z indonezijskim pravom. Indonezijska vlada ni hotela obravnavati nobenega od dokumentov, ki jih je navedla Komisija, ker jih je štela za nezavezujoče. Poleg tega je indonezijska vlada poudarila, da sodelovanje s kitajsko vlado ni osredotočeno na industrijo nerjavnega jekla ali industrijske parke.

(705) Komisija je na začetku ugotovila, da indonezijska vlada (kot tudi kitajska vlada) ni izpodbijala točnosti dejstev ali ustreznih dokazov glede sodelovanja med tema vladama, kot je opisano v oddelku 4.5.

([183]) Glej zlasti sodbo z dne 7. junija 2007, Řízení Letového Provozu, C-335/05, EU:C:2007:321, točka 16, in sodbo z dne 8. marca 2011, Lesoochranárske zoskupenie VLK, C-240/09, EU:C:2011:125, točki 45 in 51, ki se nanašata na razlago osnovne uredbe v skladu s protidampinškim sporazumom STO.

([184]) Poročilo pritožbenega organa STO, ZDA – Dokončne protidampinške in izravnalne dajatve na nekatere izdelke iz Kitajske, WT/DS379/AB, sprejeto 25. marca 2011, točka 308 („Da bi bila navedena pravila relevantna, se morajo nanašati na isto zadevo kot pogodbene določbe, ki se razlagajo“).

([185]) Poročilo pritožbenega organa STO, ZDA – Dokončne protidampinške in izravnalne dajatve na nekatere izdelke iz Kitajske, WT/DS379/AB, sprejeto 25. marca 2011, točka 312.

([186]) Glej zlasti sodbo z dne 6. maja 2010, C-63/09, Axel Walz, EU:C:2010:251, točke 27–29; in sodbo z dne 6. oktobra 2020, C-66/18, Evropska komisija/Madžarska, EU:C:2020:792, točka 90. Glej tudi mnenje generalne pravobranilke Kokott z dne 15. aprila 2010, C-334/08, Evropska komisija/Italijanska republika, ECLI:EU:C:2010:187, točki 29 in 30.

(706) Komisija je nadalje opozorila, da dejstvo, da je indonezijska vlada odprta za mednarodno sodelovanje in ima številne dvostranske sporazume z drugimi državami – čeprav so ti navedeni splošno in brez specifičnih podrobnosti – ne vpliva na ugotovitev, da je sodelovanje s kitajsko vlado v parku Morowali precej presegalo običajno mednarodno sodelovanje ali druge neopredeljene dvostranske sporazume. Komisija priznava, da vlade sklepajo sporazume o sodelovanju ali druge dvostranske sporazume za številne namene, tudi z vključevanjem nekaterih določb, ki spodbujajo ali pospešujejo naložbe. Te določbe same po sebi ne bi zadoščale, da se finančna podpora države, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, pripiše državi izvoznici za namene osnovne uredbe. Vendar se ta preiskava ni ukvarjala z obstojem zgolj splošnega sodelovanja ali običajnih dvostranskih sporazumov med Indonezijo in Kitajsko. Namesto tega je Komisija svojo analizo in ugotovitev, da se kitajska finančna podpora lahko pripiše indonezijski vladi, utemeljila na obstoju številnih dokumentov in elementov, ki skupaj kažejo, da je sodelovanje med indonezijsko in kitajsko vlado preseglo zgolj spodbujanje razvoja in privabljanje naložb. Vladi sta se dogovorili za izvedbo zelo specifičnega projekta v parku Morowali in vzpostavili podrobne dvostranske upravne mehanizme za zagotovitev uspešne izvedbe tega projekta, kot je podrobno pojasnjeno v oddelku 4.5.5. Sodelovanje v projektu Morowali je temeljilo na vrsti posebnih dvostranskih sporazumov in dokumentov, ki so med drugim nedvoumno predvidevali obveznost kitajske strani, da zagotovi obsežno preferenčno financiranje kitajskih vlagateljev v park Morowali. Poznejša uspešna izvedba projekta je potrdila, da njegov obseg in cilj presegata okvire splošnih sporazumov o razvoju in sodelovanju. Te trditve so bile zato zavrnjene.

(707) Indonezijska vlada je trdila, da je vse naložbe v okviru sodelovanja s kitajsko vlado izvedel zasebni sektor.

(708) Komisija je opozorila, da tudi če bi bili dejanski vlagatelji v družbe, ki proizvajajo zadevni izdelek, in v povezano družbo, ki upravlja park Morowali, zasebni, to ni pomembno in ne vpliva na sklep, da je preferenčno financiranje, ki ga je zagotovila kitajska vlada in je bilo pripisano indonezijski vladi, predstavljalo subvencijo, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi. Domnevno zasebni vlagatelji so bili zgolj prejemniki teh subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ki so bile pripisane indonezijski vladi in jih je ta dodelila. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(709) Indonezijska vlada je nadalje trdila, da v okviru gospodarskih dialogov na visoki ravni s kitajsko vlado ne obstaja seznam prednostnih projektov.

(710) Komisija je opozorila, da je neizpodbitno, da je bil projekt Morowali uradno priznan kot poseben upravičen projekt, in sicer v LRK v okviru pobude En pas, ena pot, v Indoneziji pa kot nacionalni strateški projekt. Komisija je nadalje opozorila, da je obstajalo več sklicevanj na seznam strateških projektov v okviru dvostranskega sodelovanja, kot je med drugim navedeno v uvodnih izjavah 577 in 609. Kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 552 in 573, je indonezijska vlada predložila drug seznam projektov in ne seznama prednostnih projektov v okviru gospodarskega dialoga na visoki ravni, Komisija pa je na podlagi razpoložljivih dejstev iz člena 28(1) osnovne uredbe sklepala, da je bil projekt Morowali med prednostnimi projekti, ki sta jih opredelili indonezijska in kitajska vlada. Tudi če bi bila trditev indonezijske vlade, da ne obstaja uradni seznam prednostnih projektov v okviru gospodarskega dialoga na visoki ravni, utemeljena in resnična, to ni vplivalo na sklep, da je bil projekt Morowali uradno priznan kot nacionalni strateški projekt s strani indonezijske vlade oziroma v okviru pobude En pas, ena pot s strani kitajske vlade ter da se je v vsakem primeru štel za strateški prednostni projekt, ki sta ga vladi zaradi njegove pomembnosti pozorno spremljali in izvajali. Tudi če bi bila trditev ustrezno utemeljena, quod non, torej ne bi vplivala na sklep, da je bil park Morowali prednostni projekt, ki sta ga obe vladi uradno priznali v okviru dvostranskega sodelovanja. Njegovi vlagatelji so v zvezi s tem prejemali subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi. Komisija je zato zavrnila to trditev.

(711) V zvezi z uvodno izjavo 599 je indonezijska vlada trdila, da ni dokazov, da je družba IMIP kitajsko-indonezijska cona gospodarskega in trgovinskega sodelovanja. Trdila je, da v vsakem primeru ta opredelitev ne pomeni posebne obravnave s strani indonezijske vlade.

(712) Komisija je opozorila na prepričljive dokaze, ki so bili navedeni že v uvodni izjavi 599 in ki potrjujejo, da je družba IMIP dejansko cona gospodarskega in trgovinskega sodelovanja. Poleg tega je v odziv na to trditev opozorila, da so enake informacije na voljo na drugih spletnih mestih kitajske vlade ([187]). Ta trditev je bila zato zavrnjena. Indonezijska vlada je trdila tudi, da družba IMIP ni prejela nobene posebne obravnave v zvezi z dovoljenjem za poslovanje z industrijskimi posestvi. Indonezijska vlada je pojasnila, da družbe IMIP ne ureja sporazum o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske, temveč vladna uredba št. 142 iz leta 2015, ki ni bila sprejeta, da bi bila v skladu z dvostranskimi sporazumi s kitajsko vlado. Po navedbah indonezijske vlade (i) ne vsebuje sklicevanj na sporazume, (ii) se uporablja za vsa industrijska posestva in (iii) indonezijska vlada je zgolj zagotovila spodbude, ki so bile na voljo tudi družbam zunaj industrijskih posestev.

(713) Komisija je opozorila, da poleg uredbe št. 142 iz leta 2015 obstaja poseben dvostranski sporazum med Indonezijo in Kitajsko z dne 2. oktobra 2013, ki opredeljuje pomen industrijskih parkov za uspešno izvajanje dvostranskega sodelovanja pri projektu Morowali, kot je navedeno v oddelkih 4.5.3 in 4.5.5. Uredba št. 142 vsebuje številne posebne določbe, ki se uporabljajo samo za upravičene družbe na industrijskem posestvu pod določenimi pogoji, ki so se uporabljali tudi za družbo IMIP. V vsakem primeru Komisija ni uvedla izravnalnih ukrepov proti subvencijam, ki jih je dodelila družba IMIP, temveč proti subvencijam, ki jih je dodelila indonezijska vlada, med drugim tako, da ji je pripisala finančno podporo kitajske vlade. Posebni dvostranski sporazum o industrijskih posestvih med Indonezijo in Kitajsko je zagotovil pomemben kontekst dvostranskega sodelovanja pri izvajanju projekta Morowali. Na podlagi tega je Komisija to trditev indonezijske vlade štela za nepomembno in jo je zavrnila.

(714) Indonezijska vlada je pojasnila, da opredelitev nacionalnega strateškega projekta ne zagotavlja nobenega finančnega prispevka. Dodala je, da družbi IMIP ni zagotovila nobenega finančnega prispevka, temveč le splošno infrastrukturo v okolici.

(715) Podobno kot v zavrnitvi v uvodni izjavi 713 je Komisija menila, da so te trditve nepomembne za glavne ugotovitve preiskave. Komisija ni uvedla izravnalnih ukrepov proti finančnim prispevkom ali drugim subvencijam družbe IMIP, temveč le proti subvencijam, ki jih je dodelila indonezijska vlada. Opredelitev nacionalnega strateškega projekta je predstavljala ustrezen kontekst, ki kaže, da sta kitajska vlada v okviru pobude En pas, ena pot in indonezijska vlada s to posebno opredelitvijo uradno priznali projekt Morowali ter ga posebej spodbujali in natančno izvajali. Kot je navedeno v uvodni izjavi 616, je Komisija v svoji oceni v tem kontekstu upoštevala posebno disciplino, povezano z opredelitvijo projekta kot nacionalnega strateškega projekta. Kar zadeva trditev v zvezi s splošno infrastrukturo, Komisija ni ocenila zagotavljanja splošne infrastrukture, proti kateri se v skladu s členom 3(1)(a)(iii) osnovne uredbe res ne morejo uvesti izravnalni ukrepi. Zato je Komisija te trditve zavrnila kot nepomembne.

4.5.9.3 Pripombe o specifičnosti

(716) Indonezijska vlada je izpodbijala ugotovitev o specifičnosti in trdila, da sodelovanje s kitajsko vlado ni zajemalo le industrijskih parkov, temveč več področij.

(717) Komisija je v svoji analizi specifičnosti, podrobno opisani v oddelku 4.5.8.3 in zlasti v uvodni izjavi 686, pojasnila, da so subvencije, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, zajete v sodelovanju med indonezijsko in kitajsko vlado, regionalno specifične, saj so omejene na upravičene družbe, uradno ustanovljene v parku Morowali v okviru izvedbe razvojnega projekta, ki ga izvajata vladi. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

([187]) http://fec.mofcom.gov.cn/article/jwjmhzq/ in http://www.cocz.org/index.aspx.

4.5.9.4 Pripombe o nesodelovanju v zvezi z indonezijsko vlado

(718) Skupina IRNC je trdila, da manjkajoči sporazum v zvezi z družbo IMIP ne more predstavljati najboljših razpoložljivih dejstev in ne more biti podlaga za ugotovitev, da je IMIP pooblaščen zasebni organ. Skupina IRNC je priznala, da bi bil sporazum lahko eden od dejavnikov, ki se upoštevajo, vendar ne edini, in trdila, da bi morala Komisija sprejeti celovit sklep na podlagi vseh zbranih dokumentov. Ti po mnenju skupine IRNC kažejo, da take pooblastitve ni bilo. Indonezijska vlada je ponovila, da nima manjkajočega sporazuma, saj so družbo IMIP ustanovili in financirali zasebniki.

(719) Komisija je ugotovila, da je ta trditev napačna in nepomembna. Manjkajoči sporazum, ki ga družba IRNC namerno ni predložila in za katerega je indonezijska vlada trdila, da ga nima, je bil uporabljen za oblikovanje določenih sklepov na podlagi člena 28(1) o nesodelovanju, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 634. Ti sklepi so se upoštevali pri oceni skupnega upravljanja parka Morowali s strani indonezijske in kitajske vlade, skupaj s številnimi drugimi dokazi in upoštevnimi dejavniki, kot je podrobno opisano v oddelku 4.5 in zlasti v pravni presoji v oddelku 4.5.8. Dejansko je bil to le eden od elementov in upoštevnih dejavnikov, zaradi katerih je Komisija lahko prišla do sklepa, da je bilo med drugim tudi družbi IMIP zaupano uspešno izvajanje projekta Morowali, ker je upravljala park Morowali, v skladu s splošnim dvostranskim sodelovanjem, sklenjenim med indonezijsko in kitajsko vlado. Zato, v nasprotju s trditvami strani, manjkajoči sporazum ni bil niti edini niti odločilni dokaz, uporabljen za sprejetje tega sklepa (ne glede na dejstvo, da bi Komisija lahko prišla do enakega sklepa tudi samo na podlagi navedenega sporazuma, tako zaradi njegovega pomena kot nepripravljenosti družbe IRNC in kitajske vlade, da ga predložita). Ta trditev je bila zato zavrnjena.

4.5.9.5 Pripombe o nesodelovanju v zvezi s kitajsko vlado

(720) Kitajska vlada je trdila, da ni bila dolžna predložiti nobenih informacij v preiskavi, ki poteka zoper Indonezijo ter v kateri so prejemniki in upravičenci domnevnih subvencij indonezijski proizvajalci s sedežem v Indoneziji.

(721) Komisija je ugotovila, da sta indonezijska in kitajska vlada vzpostavili več upravnih mehanizmov v okviru svojega dvostranskega sodelovanja in zlasti za uspešno izvajanje projekta Morowali, kot je pojasnjeno v oddelku 4.5.6. Ti mehanizmi sodelovanja so indonezijski vladi omogočali, da zbere zahtevane informacije od kitajske vlade. Dejstvo, da se je ena pogodbenica skupnega sodelovanja (tj. kitajska vlada) odločila, da ne bo posredovala nobenih informacij, ne pomeni samodejno, da druga pogodbenica dvostranskega sodelovanja (tj. indonezijska vlada) ne bi smela odgovarjati za to obveznost. V okviru skupnega sodelovanja, kot je bilo neizpodbitno ugotovljeno med indonezijsko in kitajsko vlado, ena pogodbenica ne more izkoristiti neukrepanja druge pogodbenice in trditi, da je v celoti sodelovala v preiskavi po svojih najboljših močeh. V nasprotnem primeru bi se lahko v podobnih okoliščinah v drugih primerih vpletene vlade namerno odločile, da ne bodo predložile informacij, ki jih zahteva Komisija, ne da bi utrpele kakršne koli pravne posledice zaradi nesodelovanja.

(722) Komisija od indonezijske vlade ni zahtevala, naj uporabi prisilna sredstva za pridobitev zahtevanih podatkov od kitajske vlade, temveč je dala kitajski vladi na samem začetku preiskave priložnost, da posreduje in predloži ustrezne informacije, tako da jo je obravnavala kot zainteresirano stran. Zlasti v skladu s točko 5.3 obvestila o začetku je Komisija izrecno povabila kitajsko vlado k sodelovanju kot zainteresirano stran glede na trditve v pritožbi. Kitajska vlada je zaprosila za registracijo v okviru preiskave, da bi imela dostop do spisa, in je v elektronskem sporočilu z dne 19. februarja 2021 izrecno potrdila, da je zainteresirana stran. Določbe člena 28 osnovne uredbe se v celoti uporabljajo za vse zainteresirane strani, kot je tudi jasno določeno v točki 10 obvestila o začetku. Komisija je opozorila tudi, da se je kitajska vlada dobro zavedala pravnega položaja še od zadev v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in rovingi iz steklenih vlaken. Na podlagi vseh teh argumentov je Komisija zavrnila to trditev.

4.5.10 *Sklep*

(723) Komisija je ugotovila, da se proti subvencijam, ki jih je družbam, ki poslujejo v parku Morowali, neposredno dodelila indonezijska vlada (zagotovitev nikljeve rude, zagotovitev zemljišča, davčne ugodnosti), pa tudi subvencijam, ki jih je kitajska vlada dodelila posredno prek preferenčnega financiranja, lahko uvedejo izravnalni ukrepi v skladu s členi 2 do 4 osnovne uredbe. Slednje subvencije je mogoče pripisati indonezijski vladi zato, ker je ukrepe kitajske vlade priznala in sprejela za svoje, na primer na podlagi dvostranskega sporazuma iz leta 2011, programa Indonezije in Kitajske iz sporazuma o sodelovanju iz leta 2013, tesnega sodelovanja in različnih ravni mehanizmov sodelovanja. Poleg tega so finančni prispevki zagotovili ugodnosti in so bili specifični. Komisija je vse zadevne subvencije podrobneje proučila v nadaljevanju.

4.6 **Preferenčno financiranje**

4.6.1 *Posojila bank, ki izvajajo politike države, družbi IRNC in povezanim družbam*

4.6.1.1 Banke v državni lasti, ki delujejo kot javni organi

(724) Preiskava je pokazala, da so vsa posojila skupini IRNC zagotovile kitajske banke (Eximbank, China Development Bank, Bank of China, Industrial and Commercial Bank of China), razen družbi IMIP, ki je posojila prejela od banke Indonesia Eximbank. Prva posojila so bila uporabljena za financiranje gradnje obratov, druga pa za potrebe obratnega kapitala.

(725) Komisija je najprej preverila, ali so te banke javni organi v smislu členov 3 in 2(b) osnovne uredbe. Zato je želela pridobiti informacije o državnem lastništvu in formalne indice vladnega nadzora v bankah v državni lasti. Komisija je želela pridobiti tudi informacije o tem, ali je kitajska vlada izvajala smiseln nadzor nad ravnanjem bank v državni lasti v zvezi z njihovimi posojilnimi politikami in oceno tveganja.

(726) Kot je navedeno zgoraj, je kitajska vlada zavrnila sodelovanje v preiskavi in predložitev zahtevane informacije. Zato se je Komisija oprla na določbe člena 28 osnovne uredbe, da bi ocenila ravnanje zgoraj navedenih kitajskih bank kot javnih organov, pri čemer se je oprla na razpoložljiva dejstva, in sicer ustrezne informacije iz prejšnjih preiskav, ki zajemajo obdobje 2015–2020 ([188]), vključno z zadnjo protisubvencijsko preiskavo v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2020/870 z dne 24. junija 2020 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve in dokončnem pobiranju začasne izravnalne dajatve, uvedene na uvoz izdelkov iz neskončnih steklenih vlaken s poreklom iz Egipta, ter uvedbi dokončne izravnalne dajatve na registrirani uvoz izdelkov iz neskončnih steklenih vlaken s poreklom iz Egipta ([189]) (v nadaljnjem besedilu: preiskava v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken).

(727) Kot je navedeno v oddelkih 3.4.1.2 do 3.4.1.5 protisubvencijske preiskave v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in oddelkih 3.3.1.2 do 3.3.1.4 preiskave v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken, so Kitajska izvozno-uvozna banka, Kitajska razvojna banka, Banka Kitajske ter Industrijska in poslovna banka Kitajske banke v državni lasti in obstajajo formalni indici o nadzoru kitajske vlade nad temi bankami. Poleg tega je Komisija v istih oddelkih protisubvencijske preiskave v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in preiskave v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken ugotovila, da je kitajska vlada vzpostavila normativni okvir, ki ga morajo upoštevati vodstveni delavci in nadzorniki, ki jih imenuje kitajska vlada in ki tej tudi odgovarjajo. Kitajska vlada se je torej pri izvajanju smiselnega nadzora nad ravnanjem bank v državni lasti opirala na normativni okvir.

(728) Poleg splošnega pravnega okvira, določenega v protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in preiskavi v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken, se za posojila, ki so jih te banke zagotovile skupini IRNC, uporabljata celoten pravni okvir v okviru dvostranskega sodelovanja iz oddelka 4.6.3.1 in posebna točka za Kitajsko razvojno banko iz naslednje uvodne izjave.

([188]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2017/969 z dne 8. junija 2017 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2017/649 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz nekaterih vroče valjanih ploščatih izdelkov iz železa, nelegiranega jekla ali drugega legiranega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 146, 9.6.2017, str. 17) (v nadaljnjem besedilu: zadeva v zvezi z vroče valjanimi ploščatimi izdelki), Izvedbena uredba Komisije (EU) 2018/1690 z dne 9. novembra 2018 o uvedbi dokončnih izravnalnih dajatev na uvoz nekaterih novih ali protektiranih pnevmatik iz gume, ki se uporabljajo za avtobuse ali tovornjake, z indeksom obremenitve nad 121, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2018/1579 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve, uvedene na uvoz nekaterih novih ali protektiranih pnevmatik iz gume, ki se uporabljajo za avtobuse ali tovornjake, z indeksom obremenitve nad 121, s poreklom iz Ljudske republike Kitajske ter o razveljavitvi Izvedbene uredbe (EU) 2018/163 (UL L 283, 12.11.2018, str. 1) (v nadaljnjem besedilu: zadeva v zvezi s pnevmatikami) ter Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/72 z dne 17. januarja 2019 o uvedbi dokončne izravnalne dajatve na uvoz električnih koles s poreklom iz Ljudske republike Kitajske (UL L 16, 18.1.2019, str. 5) (v nadaljnjem besedilu: zadeva v zvezi z električnimi kolesi), protisubvencijska preiskava v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken.

([189]) UL L 201, 25.6.2020, str. 10.

(729) Kitajsko ministrstvo za trgovino je leta 2013 objavilo „obvestilo o vidikih podpore Kitajske razvojne banke za vzpostavitev in razvoj con čezmorskega gospodarskega in trgovinskega sodelovanja“. V skladu s tem obvestilom bosta kitajsko ministrstvo za trgovino in Kitajska razvojna banka „zagotovila politično podporo vlaganju v družbe na upravičenih conah sodelovanja in družbe, ki vstopajo vanje, ter financiranju teh družb“. Kitajska razvojna banka bo „pojasnila osnovne pogoje za prednostno financiranje na območju sodelovanja v skladu z zahtevami ministrstva za trgovino in ministrstva za finance“ ter bo „selektivno podpirala projekte v okviru projektov izgradnje in sodelovanja, ki jih je kitajsko ministrstvo za trgovino pozorno spremljalo skupaj z vladami gostiteljicami v conah sodelovanja“.

(730) Komisija je ugotovila, da so kitajske finančne institucije v državni lasti pri opravljanju vladnih nalog v zvezi s sektorjem SSCR izvajale zgoraj navedeni pravni okvir. Zato so bile javni organi v smislu člena 2(b) osnovne uredbe v povezavi s členom 3(1)(a)(i) osnovne uredbe in v skladu z ustrezno sodno prakso STO.

(731) Poleg tega je Komisija ugotovila, da tudi če se za državne finančne institucije ne bi štelo, da so javni organi, bi se v smislu člena 3(1)(a)(iv) osnovne uredbe iz enakih razlogov, kot so navedeni zgoraj, kljub temu štelo, da jim je kitajska vlada zaupala ali ukazala, naj opravljajo funkcije, ki so po navadi v pristojnosti vlade.

4.6.1.2 Ugodnost in izračun zneska subvencij

(732) Komisija je menila, da bi bilo za upravičene družbe s sedežem v Indoneziji načeloma primerno preiskati, ali so bili tema prejemnicama posojil zagotovljeni boljši pogoji, kot bi jima bili na indonezijskem finančnem trgu. V skladu z informacijami, ki jih je predložila indonezijska vlada, so bile povprečne obrestne mere za posojila v ameriških dolarjih, ki so jih v obravnavanem obdobju izdale indonezijske komercialne banke, večinoma v skladu z obrestnimi merami, ki so jih plačale družbe skupine IRNC ([190]).

(733) Vendar je Komisija menila, da ti statistični podatki ne odražajo posebnih okoliščin zadeve in natančneje dejavnikov tveganja, navedenih v uvodnih izjavah 737 do 742. Statistični podatki se dejansko nanašajo na več posojil z različnimi zneski (vključno s posojili MSP), trajanjem, namenom, kreditnim tveganjem itd. Informacije o posojilih za zagonska podjetja, ki zahtevajo znatne zneske financiranja z velikim osnovnim tveganjem, niso bile predložene. Ker je indonezijska vlada zagotovila, da bo kitajska vlada financirala potrebne naložbe za kitajske družbe za prenos njihovih talilnih zmogljivosti v Indonezijo, se zdi razumno sklepati, da v Indoneziji ni zasebnega posojilodajalca, ki bi proizvajalcem izvoznikom zagotovil podobna posojila. Poleg tega se informacije o posojilih v Indoneziji nanašajo samo na posojila, ki so jih domače banke zagotovile svojim domačim strankam, in zato niso upoštevale dejstva, da so v zadevnem primeru posojila kitajske finančne institucije zagotovile čezmorskim strankam. Ker so obrestne mere za zagotovljeno financiranje določili kitajski akterji na kitajskem finančnem trgu, je Komisija pri izračunu v tem primeru upoštevala navedeno dejstvo.

(734) Komisija je upoštevala izjemne okoliščine iz uvodne izjave 682 in tako izračunala znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, na podlagi dejstva, da je bilo prejemnicam na Kitajskem zagotovljeno preferenčno financiranje. Pri tem izračunu je ocenila ugodnost za prejemnike v obdobju preiskave. V skladu s členom 6(b) osnovne uredbe je ugodnost za prejemnike razlika med zneskom obresti, ki ga družba plača za preferenčno posojilo, in zneskom, ki bi ga družba plačala za primerljivo komercialno posojilo, ki bi ga dobila na kitajskem finančnem trgu.

(735) Komisija je sklenila določiti tržne obrestne mere za preferenčna posojila kitajskih bank glede na hipotetične referenčne vrednosti z vidika kitajskih tržnih vlagateljev v skladu s členom 6(b) osnovne uredbe.

([190]) https://www.ojk.go.id/id/kanal/perbankan/data-dan-statistik/statistik-perbankan-indonesia/Default.aspx

(736) Zato se je Komisija odločila, da bo uporabila enako metodologijo za izračun kot pri posojilih, izraženih v tujih valutah, ki so jih odobrile kitajske finančne institucije v LRK, pri čemer je dodala premijo za tveganje, povezano z naložbami v Indoneziji, kot je navedeno v nadaljevanju.

(737) Komisija je najprej določila bonitetno oceno družb v skupini IRNC. Med preiskavo so družba IRNC in drugi štirje povezani subjekti predložili bonitetno oceno indonezijske bonitetne agencije Pefindo v obdobju 2017–2020. Bonitetna ocena se je gibala med BBB in A. Vendar je bilo v edinem celovitem poročilu o bonitetni oceni, ki je bilo predloženo, jasno določeno, da je eden od podpornih dejavnikov za bonitetno oceno dejstvo, da so družbo IRNC podpirali Kitajska izvozno-uvozna banka in posojila delničarjev.

(738) Poleg tega je Komisija ugotovila, da je bila naložba v Indoneziji nova naložba, ki je vključevala zelo velika tveganja. Brez podpore kitajske in indonezijske vlade bi bilo kreditno tveganje teh družb veliko večje.

(739) Nikelj je blago in cene blaga, vključno s cenami nikljeve rude in surovega železa z vsebnostjo niklja, se lahko hitro spreminjajo, nanje pa vplivajo številni dejavniki, nad katerimi družba nima nadzora. Ti dejavniki vključujejo svetovno povpraševanje po blagu, ravni proizvodnih stroškov, makroekonomske dejavnike, kot so pričakovanja glede inflacije, obrestne mere ter svetovno in regionalno povpraševanje po blagu in oskrba z njim ter splošne svetovne gospodarske razmere. Ti dejavniki lahko negativno vplivajo na dejavnosti družbe in na njeno sposobnost, da financira te dejavnosti. Kot je pojasnjeno v oddelku o niklju, je indonezijska vlada kljub svojemu cenovnemu mehanizmu zagotovila, da je imela skupina IRNC dostop do nikljeve rude po cenah, ki so bile znatno nižje od mednarodnih cen.

(740) Poleg tega so družbe, kot je pojasnjeno v oddelku o zemljišču, začele graditi svoje obrate brez gradbenih dovoljenj. Zato skupina IRNC brez podpore indonezijske vlade ne bi mogla vložiti znatnih denarnih zneskov za gradnjo svojih obratov, ne da bi imela dejansko zakonsko pravico do tega.

(741) Poleg tega je Indonezija trg v vzponu in zato vlaganje v Indonezijo vključuje večje tveganje kot vlaganje v bolj razvite trge, vključno v nekaterih primerih z znatnim pravnim in gospodarskim tveganjem. Rudarska industrija je v Indoneziji močno regulirana in se nenehno spreminja. Skupina IRNC je tuja naložba in v nekaterih sektorjih indonezijskega gospodarstva obstajajo omejitve glede lastništva delnic tujih podjetij.

(742) Kot zagonsko podjetje je bilo kreditno tveganje teh družb tako precejšnje. Ko so družbe začele proizvajati in prodajati svoje izdelke, se je njihovo tveganje postopoma zmanjšalo.

(743) Glede na te posebne okoliščine primera se je Komisija odločila, da bo določila dve bonitetni oceni. Za začetno obdobje je menila, da so bile družbe v podobnem položaju kot naložbe v zagonska podjetja iz zasebnega kapitala. Take naložbe pomenijo visoko tveganje in bi zato ustrezale bonitetni oceni, ki je enakovredna oceni CCC ali nižji. V naslednjem obdobju, ko so družbe poslovale pod običajnimi pogoji, je Komisija menila, da je splošni finančni položaj skupine IRNC ustrezal bonitetni oceni BB, tj. najvišji oceni, ki se ne šteje več za „naložbeni razred“. Vendar pa je Komisija, kot je navedeno v uvodnih izjavah 757 do 759, ugotovila, da so morale družbe skupine IRNC svoje potrebe po financiranju dopolniti s posojili delničarjev iz njihovih matičnih družb in da niso upoštevale rokov za odplačevanje dolga za ta posojila.

(744) Da bi Komisija upoštevala večjo izpostavljenost bank tveganju, ki se je še povečala z obstojem posojil delničarjev in odpisom dolga, se je odločila, da bo za eno stopnjo znižala oceno na lestvici ocenjevanja tveganja in sklenila, da bo uporaba bonitetne ocene B (namesto BB) primernejša za določanje referenčne vrednosti, ki temelji na trgu.

(745) V skladu z drugimi posojili, izraženimi v tujih valutah, ki so jih odobrile kitajske finančne institucije v LRK, so se za določitev ustrezne referenčne vrednosti za obdobje običajnega poslovanja uporabile podjetniške obveznice z bonitetno oceno B, ki so bile v obdobju preiskave izdane v ameriških dolarjih.

(746) Za posojila, ki so bila odobrena v začetnem obdobju zadevnih družb, je Komisija menila, da je bila upravičena drugačna referenčna vrednost, saj so se ta posojila nanašala na zelo velike zneske (več milijard USD) za zelo tvegan čezmorski projekt, banke pa niso imele koristi od nobenega elementa premije za tveganje v obliki kapitala (npr. pravice do pretvorbe v delnice). Zato mora zadevna referenčna vrednost odražati posebnost razmer, ki je podobna naložbam v zagonska podjetja iz tveganega kapitala/zasebnega kapitala. Komisija je poiskala javno dostopne informacije, vendar ni našla zlahka razpoložljivih referenčnih vrednosti za posle s tveganim kapitalom ali z zasebnim lastniškim kapitalom. Vendar je Komisija menila, da bi bila obrestna mera za obveznice z visokim donosom v USD (enakovredna bonitetni oceni CCC ali nižji) enakovredna donosu, ki bi ga za take transakcije zahteval sklad zasebnega kapitala.

(747) Nazadnje so posojila, ki so jih odobrila kitajske finančne institucije, navadno dodeljena kitajskim družbam na domačem kitajskem trgu. Nasprotno pa se skupina IRNC nahaja v Indoneziji, zato se njeno kreditno tveganje zaradi zunanjih razmer, ki prevladujejo v sami državi, razlikuje od kreditnega tveganja kitajskih družb, kot je poudarjeno v uvodni izjavi 741 zgoraj. Da bi se upoštevalo posebno kreditno tveganje, ki prevladuje v Indoneziji, je Komisija referenčni obrestni meri, določeni za kitajske vzorčene družbe, dodala pribitek, da bi v tržno obrestno mero vključila tveganje države.

(748) Premija, povezana s tveganjem države, je bila določena na podlagi klasifikacije OECD o tveganju države za izvozne kredite in ustrezne minimalne premijske stopnje, ki jo je določila OECD. Državna premija za tveganje za posojila, ki so jih zagotovile kitajske banke, je bila določena v višini med 0,13 % in 0,88 %, odvisno od trajanja posojila.

(749) Tako ugotovljen znesek subvencije za podporo za posojila bank, ki izvajajo politike države, je znašal 1,84 %.

4.6.1.3 Pripombe o dokončnem razkritju

(750) Indonezijska vlada in skupina IRNC sta predložili pripombe o dokončnem razkritju v zvezi s preferenčnim financiranjem bank, ki izvajajo politike države.

(751) Indonezijska vlada je trdila, da Komisija ni prišla do nobene ustrezne ugotovitve niti ni navedla, da je bila indonezijska vlada organ, ki je dodelil financiranje skupini IRNC, kaj šele preferenčno financiranje. Po mnenju indonezijske vlade je Komisija na podlagi napačne razlage „finančnega prispevka“ iz člena 1.1(a)(1) Sporazuma SCM indonezijski vladi pripisala tuje financiranje na podlagi „priznanja in sprejetja“. Indonezijska vlada je nadalje opozorila, da ugotovitve niso vsebovale ničesar, kar bi navajalo ali kazalo na to, da so indonezijska vlada ali „javni organi“ indonezijske vlade zagotovili financiranje, in trdila, da je uvedba izravnalnih dajatev na podlagi finančnih prispevkov tujih subjektov nepoštena. Poleg tega se je indonezijska vlada pritožila, da se ne more braniti glede tega, ali so kitajske finančne institucije „javni organi“ ali ne, saj so ti subjekti zunaj njene pristojnosti. Navedla pa je, da je normalno, da si družbe prizadevajo pridobiti financiranje, ki se jim zdi primerno, in da sama indonezijska vlada ni mogla zavrniti ali omejiti toka financiranja iz kitajskih finančnih institucij ali katerega koli drugega vira.

(752) V odgovor želi Komisija najprej poudariti, da so bile splošne pripombe o „priznanju in sprejetju“ financiranja iz kitajskih virov s strani indonezijske vlade že obravnavane v oddelku 4.5.8 zgoraj. Poleg tega je Komisija opozorila, da so bila sredstva, ki so jih zagotovile kitajske finančne institucije, kot je Kitajska izvozno-uvozna banka, usmerjena prek tako imenovanih posredniških bank, odgovornih za vsakodnevna izplačila in odplačila posojil. Te posredniške banke so bile indonezijske podružnice kitajskih bank, za katere velja indonezijska bančna zakonodaja in ki so se nahajale na ozemlju Indonezije.

(753) V zvezi s posojili delničarjev je Komisija ugotovila, da se v posojilnih pogodbah za taka posojila posebej omenja „predložitev rednih poročil Banki Indonezije, Ministrstvu za finance in skupini za offshore komercialna posojila (Tim Pinjaman Komersial Luar Negeri ali PKLN)“. Skupina PKLN je bila ustanovljena v skladu s predsedniškim odlokom št. 39 iz leta 1991 o usklajevanju upravljanja offshore komercialnih posojil (v nadaljnjem besedilu: predsedniški odlok št. 39) ([191]), sestavljajo pa jo predstavniki različnih ministrstev in Banke Indonezije. V skladu

([191]) Predsedniški odlok št. 39 z dne 4. septembra 1991 o usklajevanju upravljanja offshore komercialnih posojil.

s členom 2 tega odloka mora skupina PKLN odobriti posojila, ki spadajo v njeno pristojnost, za njihovo izvajanje veljajo zahteve po rednem poročanju, poleg tega pa jih PKLN pozorno spremlja. Poleg tega člen 6 o področju uporabe te zakonodaje določa, da so posojila, ki so v pristojnosti skupine, samo posojila, „povezana z razvojnimi projekti“, kar potrjuje, da se ta nadzor in spremljanje uporabljata le za posojila, povezana s posebnimi razvojnimi projekti, kot je Morowali.

(754) Čeprav je bil predsedniški odlok št. 39 julija 2020 razveljavljen s predsedniško uredbo št. 82 o odboru za obvladovanje bolezni COVID-19 in okrevanju nacionalnega gospodarstva iz leta 2020, je bilo v novi uredbi določeno tudi, da bo ministrstvo za finance še naprej opravljalo naloge in funkcije skupine PKLN iz razveljavljenega predsedniškega odloka št. 39. To drži tudi v praksi, kot je razvidno iz primerov spremljanja projektov PKLN na kraju samem, navedenih na spletnem mestu ministrstva za finance ([192]).

(755) Komisija je tako vztrajala pri svojem stališču, da je indonezijska vlada priznala in sprejela preferenčno financiranje iz kitajskih virov ter da je imela možnost posegati v tok financiranja.

(756) Skupina IRNC je izpodbijala referenčno vrednost za bančna posojila in trdila, da ni zagonsko podjetje, ki je izpostavljeno zelo visokim tveganjem, saj je del skupine Tsingshan in ima koristi od njenih zrelih proizvodnih tehnik ter ključnega tehničnega in vodstvenega osebja. Poleg tega je skupina IRNC opozorila, da ima izjemno stroškovno prednost, saj se tovarna nahaja v bližini surovin, zato so cene surovin in prevoza nizki.

(757) Komisija je navedla, da je njena praksa, da opravi posamezne ocene družb v skupini in na podlagi te ocene določi bodisi enotno referenčno vrednost za skupino kot celoto bodisi prilagodi referenčno vrednost na podlagi posebnih okoliščin posameznih družb v skupini. Dejstvo, da je družba del večje skupine, ne vpliva na dejstvo, da so nekateri projekti, ki jih izvaja skupina (kot je zagon tovarne), bolj tvegani kot drugi. Kot je poudarjeno v uvodnih izjavah 738 do 744, je Komisija upoštevala različne dejavnike tveganja, kot so novost naložbe, višina kapitala, potrebnega za naložbo, tveganja, povezana s pridobitvijo sredstev in materiala, pa tudi povečana izpostavljenost bank tveganju, ki jo obstoj posojil delničarjev in odpis dolgov še povečujeta. Skupina IRNC ni predložila dodatnih dokazov, ki bi lahko spremenili presojo Komisije o teh dejavnikih. Nazadnje, Komisija v nobenem primeru ni mogla oceniti skupine Tshingshan kot take, saj nobena od matičnih družb v skupini ni sodelovala pri preiskavi.

4.6.2 *Posojila delničarjev družbam v skupini IRNC*

(758) Matične družbe skupine IRNC so v obdobju 2015–2019 različnim družbam skupine IRNC zagotovile vrsto posojil med povezanimi družbami (skupaj 13 posojil) v skupnem znesku 380 milijonov USD.

(759) Ta posojila so bila podrejena bančnim posojilom. Preiskava je pokazala, da z izjemo posojil družbi GCNS ter enega posojila družbi ITSS, družba IRNC in druge povezane družbe sploh niso plačevale obrestne mere za ta posojila. Poleg tega posojila v večini primerov niso imela končnega datuma, družbe skupine IRNC pa niso odplačale nobenega kapitala za neodplačana posojila. Vendar pa matične družbe niso sprejele nobenih ukrepov za ustrezno prilagoditev obrestnih mer, da bi odražale realno tveganje transakcij, niti niso zahtevale plačila dolgovanih zneskov.

(760) Komisija je zato menila, da so ta posojila dejansko enakovredna dodatnim kapitalskim prispevkom matičnih družb. Obravnava teh posojil bo nadalje razvita v nadaljevanju v oddelku o podpori naložbam v kapital.

([192]) https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/3265 in https://www.djppr.kemenkeu.go.id/page/load/2631, zadnji dostop 19. januarja 2022.

4.6.3 *Stroški kreditne linije*

(761) Namen kreditne linije je določiti omejitev najemanja posojil, v okviru katere lahko družba kadar koli uporabi posojila za financiranje svojega tekočega poslovanja, s čimer financiranje obratnega kapitala postane prilagodljivo in je na voljo takoj, ko ga družba potrebuje. Zato je Komisija menila, da bi moralo biti načeloma vse kratkoročno financiranje vzorčenih družb, kot so kratkoročna posojila, bančni menični akcepti itd., zajeto z instrumentom kreditne linije.

4.6.3.1 Ugotovitve preiskave

(762) Komisija je ugotovila, da so kitajske finančne institucije skupini IRNC zagotovile kreditne linije v zvezi z zagotavljanjem financiranja. Te kreditne linije so vključevale okvirne sporazume, v skladu s katerimi banka vzorčenim družbam dovoli, da uporabljajo različne dolžniške instrumente, kot so posojila za obratni kapital, bančni menični akcepti in druge oblike financiranja trgovanja, do določenega najvišjega zneska.

(763) Kot je navedeno v uvodni izjavi 760 zgoraj, bi moralo biti vse kratkoročno financiranje zajeto s kreditno linijo. Zato je Komisija znesek kreditnih linij, ki so jih imele sodelujoče družbe na voljo v obdobju preiskave, primerjala z zneskom kratkoročnega financiranja, ki so ga te družbe porabile v istem obdobju, da bi ugotovila, ali je bilo vse kratkoročno financiranje zajeto s kreditno linijo. Če je znesek kratkoročnega financiranja presegel omejitev kreditne linije, je Komisija znesek obstoječe kreditne linije zvišala za znesek nad omejitvijo kreditne linije, ki so ga proizvajalci izvozniki dejansko porabili.

(764) V normalnih tržnih razmerah bi bile kreditne linije predmet tako imenovane pogodbene provizije ali provizije za prevzete obveznosti za kritje stroškov in tveganj banke ob odprtju kreditne linije ter provizije za podaljšanje, ki se na letni osnovi zaračunava za podaljšanje veljavnosti kreditnih linij. Vendar je Komisija ugotovila, da je skupina IRNC uživala ugodnosti kreditnih linij, ki so bile večinoma zagotovljene brezplačno. Zato je bila skupinam družb v preiskavi zagotovljena ugodnost v smislu člena 6(d) osnovne uredbe.

4.6.3.2 Izračun zneska subvencije

(765) V skladu s členom 6, točka (d)(ii), osnovne uredbe je Komisija štela, da je dodeljena ugodnost za prejemnike razlika med zneskom, ki so ga plačali kot provizijo za odprtje ali podaljšanje veljavnosti kreditnih linij s strani kitajskih finančnih institucij, in zneskom, ki bi ga plačali za primerljivo poslovno kreditno linijo, pridobljeno po neizkrivljeni tržni ceni.

(766) Ustrezni referenčni vrednosti za pogodbeno provizijo in provizijo za podaljšanje veljavnosti sta bili določeni pri 1,5 % oziroma 1,25 % s sklicevanjem na javno dostopne podatke ([193]) oziroma referenčne vrednosti, uporabljene v prejšnjih preiskavah ([194]).

(767) Načeloma se pogodbena provizija in provizija za podaljšanje veljavnosti plačata ob odprtju nove kreditne linije na podlagi pavšalnega zneska oziroma ob podaljšanju veljavnosti obstoječe kreditne linije. Vendar je Komisija za namene izračuna upoštevala kreditne linije, ki so bile odprte ali podaljšane pred obdobjem preiskave, vendar so bile vzorčenim skupinam na voljo v obdobju preiskave, in kreditne linije, ki so bile odprte v obdobju preiskave. Komisija je nato izračunala ugodnost na podlagi obdobja v obdobju preiskave, v katerem je bila kreditna linija na voljo.

(768) Znesek subvencije, določen v okviru te sheme, je za skupino IRNC znašal 0,06 %.

4.6.4 *Podpora naložbam v kapital*

(769) Poleg neposrednih posojil in posojil med družbami je morala skupina IRNC svoje finančne potrebe zadovoljiti s kapitalskimi prispevki.

([193]) Glej https://www.barclays.co.uk/current-accounts/bank-account/overdrafts/overdraft-charges/, zadnji dostop 18. avgusta 2021, provizije za prekoračitev stanj na izvršnih računih – *„za prekoračitve stanj na računih za več kot 15 000 GBP se zaračunata provizija, ki je določena v višini 1,5 % pogodbeno določenega najvišjega dovoljenega zneska prekoračitve, in provizija za podaljšanje veljavnosti v višini 1,5 %“*.

([194]) Glej zadevo v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken, uvodni izjavi 354 in 355.

(770) Prejšnje preiskave so pokazale, da so bile na ravni matičnih družb kitajskih skupin prejete znatne subvencije v obliki nepovratnih sredstev, preferenčnega financiranja in kapitalskih injekcij za podporo tujim naložbam v okviru pobude En pas, ena pot. To je veljalo zlasti v protisubvencijski preiskavi v zvezi s pnevmatikami (v nadaljnjem besedilu: zadeva v zvezi s pnevmatikami) ter v protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in preiskavi v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken ([195]).

(771) V zvezi s tem je pomemben naslednji pravni okvir:

(1) 13. petletni načrt za razvoj zunanje trgovine, ki ga je 26. decembra 2016 izdalo ministrstvo za trgovino;

(2) usmerjevalna mnenja državnega sveta o spodbujanju mednarodne proizvodne zmogljivosti in sodelovanja na področju proizvodnje opreme, izdana leta 2015 (v nadaljnjem besedilu: usmerjevalna mnenja);

(3) časovni načrt „Made in China 2025“, državni svet, 7. julija 2015.

4.6.4.1 Kapitalska injekcija sklada za naložbeno sodelovanje med Kitajsko in ASEAN

(772) Preiskava je pokazala, da je družba Reed International Ltd oktobra 2013 pridobila 24-odstotni delež v družbi SMI, povezani s skupino IRNC.

(773) Družba Reed International Ltd je posebna namenska naložbena družba, ki je v celoti v lasti in pod nadzorom sklada CAF. Kot je navedeno v letnem poročilu družbe IMIP za leto 2017, je „Reed International Limited posebna investicijska družba sklada za naložbeno sodelovanje med Kitajsko in ASEAN, ustanovljenega za naložbe v projekt SMI“ ([196]). Da bi Komisija ugotovila, ali se lahko sklad CAF šteje za javni organ, je od kitajske vlade zahtevala posebne informacije v zvezi s skladom CAF. Ker ni bilo nobenega odgovora, na primer o statutu sklada CAF, se je morala Komisija pri analizi tega vidika opreti na razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe.

(774) Po javno dostopnih informacijah je sklad CAF offshore paradržavni delniški sklad, izražen v ameriških dolarjih. Sklad je v lasti in pod pokroviteljstvom več državnih bank in drugih kitajskih finančnih institucij (kot sta Kitajska izvozno-uvozna banka in Kitajska investicijska korporacija, tj. državni premoženjski sklad Kitajske, ki skupaj predstavljata več kot 76 % delnic v skladu CAF) ([197]). Sklad CAF mora usmerjati državni svet LRK ([198]), odobriti pa ga mora komisija za nacionalni razvoj in reforme. Kitajska izvozno-uvozna banka in Kitajska investicijska korporacija sta skupaj ustanovili sklad zasebnega kapitala v višini 1 milijarde USD. Kitajska izvozno-uvozna banka in Kitajska investicijska korporacija sta v sklad CAF vložili vsaka po 300 milijonov USD. Drugi delničarji so družba Bank of China Group Investment Co, Ltd, in družba China Communications Construction Co, Ltd, dve kitajski finančni instituciji v državni lasti ([199]). Izvršni direktor in operativni direktor družbe izvirata iz Kitajske izvozno-uvozne banke.

(775) Sklad se osredotoča na priložnosti za naložbe v infrastrukturo, energijo in naravne vire v državah ASEAN ([200]). Njegovi ciljni naložbeni sektorji vključujejo predvsem naravne vire v sektorju železnih in neželeznih kovin ([201]).

(776) Maja 2010 je Li Ruogu, predsednik Kitajske izvozno-uvozne banke, navedel, da je sklad CAF „velika inovacija v modelu financiranja [Kitajske izvozno-uvozne] banke“ ([202]). Kitajski premier Li Keqiang je 9. septembra 2013 navedel, da je sklad CAF del kitajske strategije za poglobitev sodelovanja med LRK in ASEAN. V govoru je predsednik vlade dejal, da bo „Kitajska aktivirala nov krog posebnih posojil, dobro izkoristila sklad za naložbeno sodelovanje med Kitajsko in ASEAN ter z drugimi stranmi dejavno raziskala vzpostavitev finančne platforme za razvoj infrastrukture v Aziji za financiranje velikih projektov“ ([203]).

([195]) Glej razdelek 4.3.3 preiskave v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken.
([196]) Letno poročilo družbe IMIP za leto 2017, str. 84.
([197]) https://web.archive.org/web/20131029223637/http:/www.chinaeconomicreview.com/node/43071
([198]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([199]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([200]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([201]) http://www.china-asean-fund.com/about-caf.php?slider1=1
([202]) https://business.sohu.com/20100524/n272300363.shtml
([203]) http://eg.china-embassy.org/eng/rdwt/201309/201309/t20130915_7245108.htm

(777) Poleg tega točka 35 usmerjevalnih mnenj, navedenih v uvodni izjavi 770 zgoraj, izrecno navaja sklad CAF kot sredstvo za zagotavljanje finančne podpore v okviru pobude En pas, ena pot, in sicer: „V celoti bomo razvili vlogo sklada Silk Road Fund, kitajsko-afriškega sklada, sklada CAF in Kitajske investicijske korporacije. S kapitalskimi naložbami in financiranjem dolgov bomo dejavno podpirali mednarodno proizvodno zmogljivost in projekte na področju sodelovanja pri proizvodnji opreme. Spodbujali bomo domače agencije za upravljanje skladov zasebnega kapitala, da se usmerijo v globalno poslovanje in v celoti razvijejo svojo vlogo pri podpiranju podjetij, ki prodirajo na tuje trge, da izvajajo nove naložbe, naložbe v združitve in pripojitve itd.“ Komisija je na podlagi istih dokazov v preiskavi v zvezi s pnevmatikami ugotovila, da je bil podoben sklad (Silk Road Fund) javni organ ([204]).

(778) Nazadnje, kot je navedeno v uvodnih izjavah 589 in 626 zgoraj, so na vrhu Indonezija-Kitajska 2. oktobra 2013, v navzočnosti zadevnih predsednikov držav, delničarji ustanovitelji družb IMIP, BDI in SDI s skladom CAF podpisali sporazum o naložbah in financiranju za razvoj dejavnosti v parku Morowali ([205]). Kapitalska naložba sklada CAF v družbo SMI natančno časovno sovpada s podpisom tega sporazuma in ustreza naložbi za razvoj dejavnosti v parku. Poleg tega, kot je razvidno iz zgornje uvodne izjave, lahko finančna podpora, ki jo kitajska vlada zagotavlja prek sklada CAF, vsebuje kapitalske naložbe ali dolžniško financiranje. Zato bi se taka podpora lastniškega kapitala prav tako uvrstila v preferenčno financiranje, o katerem sta se Kitajska in Indonezija dogovorili v okviru dvostranskega sodelovanja, pri čemer jo je mogoče pripisati Indoneziji iz razlogov, pojasnjenih zgoraj, ter se torej lahko pripiše izdelkom, ki se izvažajo iz Indonezije.

(779) Kljub nesodelovanju v zvezi s tem je Komisija na podlagi javno dostopnih informacij sklenila, da se sklad CAF lahko šteje za javni organ v smislu člena 3 in člena 2(b) osnovne uredbe ter zagotavlja finančni prispevek za družbo SMI. Sklad CAF je dejansko v lasti in pod nadzorom kitajske vlade. Njegove ukrepe usmerja državni svet v skladu s cilji politike, ki jih je določila kitajska vlada, zato je skladu CAF zaupano pooblastilo vlade.

(780) Komisija je nato analizirala, ali je bila s finančnim prispevkom sklada CAF skupini IRNC zagotovljena ugodnost. Kot je navedeno zgoraj, je družba Reed International Ltd naložbeni nosilec sklada CAF za posebne namene, ustanovljen posebej za naložbe v družbo SMI, eno od družb skupine IRNC. V skladu s pogoji pogodbe o vpisu z drugimi delničarji ([206]) naj bi družba Reed International Ltd prodala svoje delnice nazaj drugim delničarjem po enaki ceni pet do šest let po začetni naložbi, ne glede na dejansko tržno vrednost delnic. Poleg tega so bile delnice, ki jih je pridobila družba Reed, posebne delnice z zelo omejenimi pravicami upravljanja. Ti pogoji že kažejo, da v nasprotju s tem, kar bi zahteval udeleženec na trgu, družba Reed International Ltd ni pričakovala razumnega donosa od nakupa delnic; prav tako vlagatelj ne zahteva nobenih pravic nadzora. Zato se poslovanje ne more šteti za izvedeno pod tržnimi pogoji.

(781) Poleg tega je preiskava pokazala, da so po začetnem obdobju poslovanja naložbe v družbo SMI postale manj tvegane, finančni položaj družbe pa se je okrepil. Zato se je vrednost njenih delnic sčasoma povečala, vendar se to ni odrazilo v prodajni ceni družbe Reed International Ltd. To ne odraža razumnega vedenja udeleženca v običajnih tržnih razmerah. Na podlagi dokazov iz spisa je Komisija zato sklenila, da finančni prispevek kitajske vlade prek sklada CAF, ki deluje kot javni organ, prinaša ugodnosti v smislu člena 3(2) osnovne uredbe.

4.6.4.2 Zagotavljanje kapitala v naravi za plačilo, nižje od primernega, in posojila delničarjev

(782) V začetnem obdobju poslovanja so bile vse družbe skupine IRNC deležne kapitalskih prispevkov v naravi v obliki proizvodne opreme.

([204]) Zadeva v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken, uvodna izjava 775; zadeva v zvezi s pnevmatikami, uvodna izjava 357.
([205]) http://www.china-asean-fund.com/sub-fund-3-detail.php?id=1
([206]) Kitajske matične družbe so del skupine Tsingshan.

(783) Preiskava je dejansko pokazala, da so bili vsi stroji za proizvodni proces skupine IRNC uvoženi iz povezanih družb na Kitajskem, ki niso bile proizvajalke opreme. Komisija je od prvotnih proizvajalcev opreme zahtevala račune v zvezi z nakupom, vendar ti zaradi nesodelovanja kitajskih matičnih družb niso bili predloženi, zaradi česar Komisija ni mogla preveriti, ali so bile cene primerljive s tržnimi cenami in ali je poreklo dejansko bilo iz Kitajske, kot je bilo navedeno.

(784) Poleg tega so imeli koristi od posojil delničarjev, ki so bila enakovredna kapitalskim injekcijam, kot je navedeno v uvodni izjavi 759.

(785) Ker kitajske matične družbe, ki so zagotavljale zadevno opremo in posojila delničarjev, in kitajska vlada niso predložile nobenega odgovora, ter ker so se uporabljale določbe člena 28(1) osnovne uredbe, se je morala Komisija pri svojih ugotovitvah v zvezi s pridobitvijo te opreme in teh posojil delničarjev delno opirati na razpoložljiva dejstva. Komisija je zlasti morala uporabiti razpoložljiva dejstva, da bi ugotovila poreklo opreme in vir financiranja opreme ter posojila, ki so jih kitajske matične družbe zagotovile družbam skupine IRNC.

(786) Za tak sklep je Komisija potrdila obstoj jasne zaveze kitajskih matičnih družb, da vlaga v spodbujane industrije v tujini. Kot je navedeno zgoraj, se skupina Tsingshan na svoji spletni strani oglašuje kot „vedno smo sledili nacionalni razvojni strategiji globalizacije in se aktivno odzivali na pobudo En pas, ena pot“. Ima celo posebno hčerinsko družbo, ki upravlja njene čezmorske projekte: „Skupina Eternal Tsingshan je ena od skupin za upravljanje podjetij v obliki subjektov v okviru odbora direktorjev skupine Tsingshan Industry in je odgovorna za upravljanje vseh čezmorskih projektov, ki jih načrtuje odbor direktorjev skupine Tsingshan Industry. Skupina Eternal Tsingshan je do zdaj dokončala mednarodno strateško ureditev v Indoneziji, Singapurju, Indiji, Združenih državah Amerike in drugih državah ter upravlja več kot 15 hčerinskih družb/predstavništev ([207])“.

(787) Poleg tega je bila ena od glavnih družb, ki so sodelovale pri dobavi opreme skupini IRNC, Shanghai Dingxin Investment (Group) Co, Ltd (v nadaljnjem besedilu: skupina Dingxin). Je eno od štirih večjih družb v skupini pod odborom direktorjev skupine Qingshan Industrial. Po navedbah spletne strani skupine je bila to glavna sila skupine Tsingshan Industrial za spodbujanje mednarodnega poslovanja. Skupina Dingxin je tudi navedla, da je večinoma odgovorna za upravljanje čezmorskih naložbenih projektov, izvoz mehanskih in električnih izdelkov ter druge gradbene opreme v park Tsingshan v Indoneziji.

(788) Vsi ti čezmorski projekti spadajo v širši okvir kitajske politike spodbujanja naložb po svetu. V zvezi s tem je predsednik skupine Tsingshan Holding navedel na primer: „Industrijski park Tsingshan je največja in najuspešnejša kitajska naložba v Indoneziji in bo upoštevala proizvodne zmogljivosti, prenesene iz Kitajske. To je velik projekt za nas, ker želimo izpolniti našo družbeno odgovornost in vračati družbi. Pomemben je tudi za izvajanje pobude En pas, ena pot ([208])“.

(789) Poleg tega je v načrtu „Made in China 2025“ opredeljenih 10 strateških sektorjev, ki med drugim vključujejo napredne materiale v železarskem in jeklarskem sektorju. V zvezi s temi ključnimi industrijami je v poglavju 9 načrta „Made in China 2025“ izrecno navedeno, da bo Kitajska:

(a) „podpirala podjetja pri čezmorskih združitvah, kapitalskih naložbah in naložbah tveganega kapitala;

(b) se dejavno vključevala v mednarodno industrijsko sodelovanje in ga spodbujala ter izvajala pomembne strateške načrte, kot sta gospodarski pas svilne poti in pomorska svilna pot 21. stoletja, da bi pospešila gradnjo medsebojno povezane infrastrukture s sosednjimi državami in tesno industrijsko sodelovanje;

(c) izkoristila ‚odpiranje‘ vzdolž mej in v upravičenih državah zgradila številne parke za čezmorsko proizvodno sodelovanje;

(d) spodbujala **čezmorski prenos vrhunske opreme**, napredne tehnologije in močne industrije“ (poudarek dodan).

([207]) https://www.etsingshan.com/Art/Art_38/Art_38_69.aspx
([208]) http://www.minmetals.com/english/News/201706/t20170626_226241.html

(790) Poleg tega „usmerjevalna mnenja“, navedena v uvodni izjavi 770 zgoraj, vključujejo jeklo kot prednostni sektor za mednarodno proizvodno zmogljivost in sodelovanje pri proizvodnji opreme (glej poglavje 3, točka 7). Prav tako navajajo, da se „spodbuja globalizacija kitajske opreme, tehnologije, storitev in standardov“, zlasti v teh prednostnih sektorjih. V poglavju 3, točka 8, je dodano, da se jeklarski proizvodni obrati gradijo „v prednostnih državah z ugodnimi razmerami v zvezi z viri ... in z ogromnim tržnim potencialom z izvozom celostne opreme ...“. Nazadnje, točka 32, ki se nanaša na povečano finančno podporo, med drugim navaja naslednja sredstva za podporo podjetjem s strategijo globalnega poslovanja: „podpiranje podjetij s strategijo globalnega poslovanja s tujimi sredstvi in lastniškimi deleži kot zavarovanje za pridobitev posojil in pravic do drugih rudnin ter za izboljšanje njihovih zmožnosti podjetniškega financiranja.“

(791) Z drugimi besedami, zagotavljanje posojil delničarjev in opreme s strani kitajskih matičnih družb njihovim hčerinskim družbam v Indoneziji se v celoti ujema s ciljem politike kitajske vlade, da spodbuja projekte pobude En pas, ena pot v jeklarski industriji, zagotavljanje tujih sredstev (v tem primeru opreme) s strani kitajske vlade pa pomeni sredstvo za povečanje zavarovanja za izboljšanje splošnih finančnih zmogljivosti takih družb.

(792) V tem kontekstu so matične družbe skupine IRNC prejele finančni prispevek kitajske vlade v obliki nepovratnih sredstev ali preferenčnega financiranja za izvajanje teh politik, med drugim za financiranje njihovih naložb v Indoneziji za proizvodnjo zadevnega izdelka. Zaradi popolnega nesodelovanja teh družb in kitajske vlade v zvezi s to zadevo Komisija ni mogla ugotoviti dejanskega vira financiranja ter točno utemeljiti, na podlagi česa je bil tak finančni prispevek zagotovljen. Vendar je Komisija na podlagi dejstev, ki so na voljo v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe, in na podlagi vseh zgoraj navedenih dokazov o financiranju projektov zunaj Kitajske, vključno z Indonezijo, v okviru pobude En pas, ena pot, ter na podlagi ugotovitev v zadevi v zvezi s pnevmatikami, protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken ter v preiskavi v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken ugotovila, da so kitajske matične družbe prejele finančni prispevek v obliki nepovratnih sredstev ali preferenčnega financiranja, ki so se nato uporabili za zagotavljanje posojil delničarjev in kapitala v naravi njihovim hčerinskim družbam, da bi olajšali svoje finančne zmogljivosti in poslovanje v Indoneziji. V zvezi s tem je bila korist od nepovratnih sredstev ali preferenčnih posojil, ki so jih prejele kitajske matične družbe, dodeljena dejavnostim hčerinskih družb v Indoneziji z uporabo posojil z ničelno obrestno mero med povezanimi družbami.

(793) Komisija je zlasti v primeru pnevmatik ugotovila, da je bilo financiranje, zagotovljeno v okviru pobude En pas, ena pot, uporabljeno za nakup delnic skupine Pirelli in je znašalo izvozno subvencijo ([209]). V protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in preiskavi v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken je Komisija kljub delnemu sodelovanju uspela izslediti preferenčno financiranje, ki izvira na Kitajskem, ter ga uskladiti s financiranjem, ki je bilo nazadnje prispevano v egiptovske proizvodne subjekte. V obeh primerih bi lahko Komisija pokazala, da so finančne prispevke, odobrene na Kitajskem matičnim družbam, matične družbe v celoti prenesle na zadevne tuje hčerinske družbe v državah izvoznicah. V tem primeru Komisija zaradi popolnega nesodelovanja ne more oceniti sledenja sredstev, saj kljub iskanju tudi iz kitajskih virov ni mogla najti teh posebnih finančnih podatkov v javni domeni. Zato je morala Komisija na podlagi člena 28(1) oblikovati sklepne ugotovitve na podlagi zadeve v zvezi s pnevmatikami, protisubvencijske preiskave v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken ter preiskave v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken, ki so zelo podobne tej zadevi, ker vključujejo projekte, financirane v okviru pobude En pas, ena pot po popolnoma enakem vzorcu. Poleg tega sta si protisubvencijska preiskava v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken in preiskava v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken bolj podobni v tem, da je Kitajska prek bank, ki izvajajo politike države, in državnih bank zagotovila prednostno financiranje egiptovskim hčerinskim družbam v okviru pobude En pas, ena pot in dvostranskega sodelovanja z egiptovsko vlado. To so zrcalne razmere z zadevo v tej preiskavi, v kateri Kitajska zagotavlja preferenčno financiranje prek Kitajske izvozno-uvozne banke in drugih kitajskih poslovnih bank v državni lasti v okviru pobude En pas, ena pot za naložbeni projekt v Indoneziji.

(794) Ker kitajske družbe ali kitajska vlada niso predložile nobenih dokazov in na podlagi javno dostopnih dokazov, in sicer v zadevi v zvezi s pnevmatikami, protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken ter preiskavi v zvezi z rovingi iz steklenih vlaken, je Komisija sklenila, da je zagotavljanje opreme in posojil delničarjev s strani delničarjev le še en način financiranja indonezijskih hčerinskih družb, ter se odločila, da bo proti njim uvedla izravnalne ukrepe kot kapitalske injekcije, ki jih podpira država, s ciljem vzpostavitve in razširitve proizvodnih zmogljivosti skupine IRNC v Indoneziji. Taka podpora bi se prav tako uvrstila v postavke, o katerih sta se Kitajska in Indonezija dogovorili v okviru dvostranskega sodelovanja, pri čemer jo je mogoče pripisati Indoneziji iz razlogov, pojasnjenih v uvodnih izjavah zgoraj, ter se torej lahko pripiše izdelkom, ki se izvažajo iz Indonezije.

([209]) Glej zadevo v zvezi s pnevmatikami, uvodni izjavi 405 in 416.

(795) Komisija je nato analizirala, ali je bila s finančnim prispevkom kitajske vlade prek kitajskih matičnih družb skupini IRNC zagotovljena ugodnost. Zaradi nesodelovanja teh družb je morala Komisija tudi v tem primeru oblikovati ugotovitve na podlagi razpoložljivih dejstev v skladu s členom 28 osnovne uredbe. Pogoji posojil delničarjev (vključno z dejstvom, da obresti niso bile zaračunane) kažejo, da so kitajske matične družbe v celoti dodelile ugodnosti iz nepovratnih sredstev in preferenčnih posojil, prejetih na Kitajskem, svojim dejavnostim v Indoneziji.

(796) Komisija je v zvezi z opremo analizirala, ali je bila zadevna oprema kupljena po primerljivih tržnih cenah, in sicer s primerjavo s tržnimi cenami podobne opreme, ki se uporablja v industriji nerjavnega jekla. Na podlagi te analize je Komisija ugotovila, da je bila oprema zagotovljena s precejšnjim popustom v primerjavi z mednarodnimi tržnimi cenami za podobno značilno proizvodno opremo za valjarniška ogrodja za hladno valjanje. Komisija je na podlagi dokazov iz spisa in v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe ([210]) sklenila, da finančni prispevek, ki ga je prek kitajskih matičnih družb zagotovila kitajska vlada, pomeni ugodnost v smislu člena 3(2) osnovne uredbe.

4.6.4.3 Izračun zneska subvencije

(797) Za prvo točko, tj. kapitalsko injekcijo, ki jo je zagotovil sklad CAF, je bila ugodnost izračunana na podlagi razumne stopnje donosnosti, tj. tistega, kar bi tržni vlagatelj pričakoval pri prodaji delnic v času nakupa delnic. V ta namen je Komisija iskala podobne transakcije v jeklarski industriji v zadnjih letih. Komisija je na podlagi rezultatov 11 prodajnih transakcij jeklarskih družb v obdobju 2006–2019 sklenila, da bi bila razumna cena za delnice jeklarske družbe v višini osemkratnega dobička iz poslovanja.

(798) Zato je bila ugodnost izračunana kot razlika med vrednostjo 24-odstotnega deleža družbe Reed Investment, vrednotenega v višini osemkratnega dobička iz poslovanja družbe SMI za leto 2018, zmanjšanega za ceno, ki jo je plačala družba Reed Investment. Ugodnost je bila nato sorazmerno zmanjšana na obdobje preiskave z uporabo obdobja zaprtja, navedenega v pogodbi o vpisu, tj. 5,5 leta.

(799) Za drugo točko, tj. zagotavljanje opreme po preferenčnih pogojih, je bila ugodnost izračunana kot razlika med nakupno ceno, ki so jo plačale družbe v skupini IRNC, in tržno ceno za primerljive nakupe opreme. Komisija je v zvezi s tem proučila podobne nakupe reprezentativne opreme za valjarniška ogrodja za hladno valjanje v zadnjih letih na podlagi nakupnih transakcij jeklarskih družb. Posledična korist je bila nato dodeljena obdobju preiskave na podlagi življenjske dobe uporabe kupljenih sredstev.

(800) Za tretjo točko, tj. posojila delničarjev, ker so se ta posojila štela za dejansko kapitalsko injekcijo, prek katere so kitajske matične družbe usmerjale prejeta nepovratna sredstva in preferenčna posojila, se je Komisija odločila, da neporavnane zneske teh posojil v obdobju preiskave obravnava kot nepovratna sredstva. Ugodnost je bila določena na podlagi neporavnanega zneska posojila, zmanjšanega za obresti, plačane v obdobju preiskave (če sploh). Ker so bila posojila očitno povezana z dolgoročno naložbo, je bil kapitalski znesek amortiziran skozi celotno obdobje trajanja posojila, pri čemer je bil upoštevan le znesek, dodeljen za obdobje preiskave. Poleg tega je bil znesek ugodnosti dodatno prilagojen, kjer je bilo to potrebno, da bi izražal le število dni v obdobju preiskave, ko je posojilo trajalo.

(801) Tako ugotovljen znesek subvencije za podporo kapitalskim naložbam je za skupino IRNC znašal 6,02 %.

([210]) Zaradi popolnega nesodelovanja kitajske vlade Komisija ni mogla zaprositi za morebitne ustrezne informacije o cenah podobne opreme na Kitajskem za določitev referenčnih vrednosti na podlagi uradne statistike na Kitajskem. Ker Komisija ni mogla najti nobenih informacij o cenah na Kitajskem in ker niso bile predložene nobene informacije o poreklu opreme, se je odločila, da kot približek uporabi kombinacijo cen za podobno opremo iz več držav.

4.6.4.4 Pripombe o dokončnem razkritju

(802) Skupina IRNC se je pritožila nad neustreznim razkritjem v zvezi z referenčno vrednostjo za kapitalsko injekcijo sklada CAF, saj so bila imena družb v referenčni skupini izpuščena in ni bilo nikjer navedeno, ali so se transakcije nanašale na posebne delnice.

(803) Komisija je menila, da bi razkritje podrobnih podatkov, narave delnic in posameznih imen družb razkrilo zaupne informacije o transakcijah določenih družb. Namesto tega je Komisija predložila smiseln povzetek podatkov z indeksiranimi podatki in navedbo, da so vse transakcije opravile družbe v jeklarskem sektorju. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(804) Združenje Eurofer je opozorilo, da je bila referenčna vrednost izračunana na podlagi dobička iz poslovanja (EBITA), informacije o podobnih transakcijah za jeklarske družbe pa se očitno nanašajo na dobiček EBITDA. Dobiček EBITA je nižji od dobička EBITDA. Če je torej Komisija uporabila izračun za dobiček EBITA in ne dobiček EBITDA, na katerega se nanaša referenčna vrednost, so bile ugodnosti za družbo SMI podcenjene. Pritožnik je Komisijo pozval, naj ponovno oceni izračun.

(805) Računovodski izkazi družbe SMI ne vsebujejo dobička EBITDA kot takega. Namesto da bi skušala znova izračunati dobiček EBITDA na podlagi razpoložljivih podatkov, je Komisija za izračun ugodnosti res uporabila dobiček družbe SMI iz poslovanja. Menila je, da je to razumen in preudaren pristop. V vsakem primeru je Komisija po nadaljnji analizi ugotovila, da bi ponovna ocena izračuna povzročila zanemarljivo spremembo, manjšo od 0,1 %. Komisija je zato ohranila prvotni izračun.

(806) Kar zadeva zagotavljanje kapitala v naravi za plačilo, nižje od primernega, je skupina IRNC trdila, da je družba IRNC uvažala zgolj eno linijo za hladno valjanje in da preostala oprema ni podobna liniji za hladno valjanje. Skupina IRNC je trdila, da Komisija ni pojasnila, zakaj so bile ugodnosti dodeljene tudi drugim vrstam opreme.

(807) V zvezi s tem je Komisija najprej ugotovila, da je register osnovnih sredstev velikega proizvodnega obrata, kot je IRNC, sestavljen iz več sto vrstic. Komisija se je zato odločila za vzorčenje reprezentativnih sklopov opreme, da bi določila ugodnosti za celoten obrat. Linije za hladno valjanje so predstavljale bistven del proizvodnega procesa družbe IRNC, zato je ugodnost za te proizvodne linije reprezentativna za celoten obrat. Poleg tega Komisija pri svojem izračunu ni uporabila le ene vrste, temveč več vrst opreme, ki so del proizvodne linije, na primer deli 20-valjnega reverzibilnega valjarniškega ogrodja za hladno valjanje, brusilnik, del mostnega žerjava, enota za navijanje, stroj za rezanje in drugo. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(808) Skupina IRNC je Komisijo tudi pozvala, naj razkrije dodatne informacije o metodologiji, uporabljeni za določitev referenčne vrednosti za nakupe strojev.

(809) V zvezi s tem Komisija opozarja, da je bila uporabljena referenčna vrednost prilagojena za podobno proizvodno zmogljivost, kot jo ima oprema družbe IRNC, poreklo opreme je bilo evropsko ali ameriško, leto nakupa opreme pa je bilo od 2008 do 2020, torej pred postavitvijo obrata IRNC in po njej. Ker v tem časovnem obdobju ni bilo mogoče zaznati pomembnih razlik v ceni, je Komisija sklenila, da so bili vsi nakupi v tem časovnem obdobju razumni približki za nakupe družbe IRNC.

(810) Skupina IRNC je v svojih pripombah k dodatnemu končnemu razkritju opozorila, da se dodatne informacije, ki jih je predložila Komisija o referenčni vrednosti za uvožene stroje, nanašajo na referenčno vrednost zunaj „države, kjer se opravi dobava ali nakup“, na katero se nanaša člen 14(d) Sporazuma SCM. Po mnenju skupine IRNC bi morala biti „država, kjer se opravi dobava ali nakup“ v tem primeru Indonezija ali Kitajska v skladu z mnenjem Pritožbenega organa v zadevi ZDA – Les iglavcev IV ([211]). Po mnenju skupine IRNC bi Komisija morala ugotoviti, da so bile cene zasebnikov v Indoneziji in na Kitajskem izkrivljene, preden je uporabila evropsko ali ameriško opremo kot referenčno.

([211]) Poročilo Pritožbenega organa, ZDA – Določitev dokončne izravnalne dajatve ob upoštevanju nekaterih vrst lesa iglavcev iz Kanade, WT/DS257/AB/R, sprejeto 17. februarja 2004, DSR 2004:II, str. 571, točka 90.

(811) Poleg tega je skupina IRNC trdila, da tudi ob predpostavki, da je Komisija upravičeno zavrnila cene v Indoneziji in na Kitajskem, Komisija ni pojasnila, zakaj je izbrala ameriške in evropske cene za opremo za hladno valjanje namesto indijskih, glede na podobno raven gospodarskega razvoja Indije in Indonezije.

(812) Komisija bi morala imeti vsaj ustrezno prilagojene cene, da bi odražale prevladujoče tržne razmere na Kitajskem ali v Indoneziji.

(813) V zvezi z „državo, kjer se opravi dobava ali nakup“ opreme je Komisija ugotovila, da sama skupina IRNC ni kupila nobene opreme na domačem indonezijskem trgu. Vsa oprema je bila uvožena. Uporaba Indonezije kot referenčne države tako ne bi bila skladna z dejanskim stanjem skupine IRNC. Kar zadeva Kitajsko, Komisija opozarja, da so bili stroji uvoženi iz povezanih družb na Kitajskem, ki niso bili proizvajalci opreme. Komisija je skušala ugotoviti poreklo opreme tako, da je zahtevala račune od prvotnih proizvajalcev, vendar zaradi nesodelovanja kitajskih matičnih družb to ni bilo mogoče. Zato se je morala Komisija opreti na razpoložljiva dejstva v zvezi z dejansko državo porekla nakupov.

(814) Kar zadeva razpoložljiva dejstva, uporaba podatkov indijske vzorčene družbe v obravnavani zadevi ni bila izvedljiva. Od indijskih proizvajalcev se niso zahtevali vsi podatki o opremi v obratu, saj niso bili potrebni za določitev subvencioniranja v okviru indijskih subvencijskih shem. Zato za eno od vzorčenih družb niso bili na voljo ustrezni podatki. Za drugo družbo podatki niso bili primerni za uporabo kot referenčna vrednost, saj so se nanašali na nakupe med družbami. Po drugi strani imata tako Evropa kot ZDA ugledno industrijo opreme za jeklarne, dobavitelji, vključeni v referenčno skupino, pa so prodajali valjarniško ogrodje za hladno valjanje po vsem svetu, tudi kitajskim proizvajalcem jekla. Zato je Komisija menila, da bi se lahko navedeni globalni akterji uporabili kot razumen približek za nakup uvožene opreme neznanega izvora.

(815) Nazadnje, enaka utemeljitev velja za prilagoditev cen, da bi odražale prevladujoče tržne razmere na Kitajskem ali v Indoneziji. Ker ni dokazov, da je bila oprema nabavljena na katerem koli od teh trgov, Komisija ne vidi potrebe po dodatnih prilagoditvah. Te trditve so bile zato zavrnjene.

(816) Kar zadeva nesodelovanje povezanih družb v zvezi s poreklom opreme, je skupina IRNC trdila, da je zagotovila zadostne informacije o strojih, uvoženih iz povezanih družb na Kitajskem, in da ni bilo dokazov, ki bi podprli ugotovitve Komisije v zvezi s tem.

(817) Komisija se ni strinjala s to trditvijo. Kot je navedeno v uvodni izjavi 782, so bili stroji uvoženi iz povezanih družb na Kitajskem, ki niso bili proizvajalci opreme. Komisija je, v nasprotju s trditvami družbe, zahtevala račune v zvezi z nakupom od prvotnih proizvajalcev opreme povezanih družb, vendar ti zaradi nesodelovanja kitajskih matičnih družb niso bili predloženi. Te informacije so bile potrebne v okviru preiskave, da se ugotovi vrednost omenjene opreme pod običajnimi tržnimi pogoji. Komisija tako vztraja pri svojem stališču, da so bile predložene informacije o opremi, uvoženi iz povezanih družb, nezadostne, in da se je zato morala opreti na najboljša razpoložljiva dejstva.

(818) V zvezi s posojili delničarjev je skupina IRNC trdila, da Komisija ni dokazala, da je kitajska vlada zagotovila finančni prispevek prek kitajskih matičnih družb ali zagotovila ugodnosti za skupino IRNC. Po navedbah indonezijske vlade in skupine IRNC so delničarji IRNC zasebne družbe, Komisija pa ni dokazala, da je skupina Tsingshan javni organ ali da ji je kitajska vlada zaupala opravljanje funkcij. Skupina IRNC je opozorila tudi, da so bila posojila delničarjev podrejena bančnim posojilom s Kitajske, tj. da so bila predpogoj za pridobitev bančnih posojil. Po mnenju skupine IRNC bi bila podrejenost nelogična, če bi posojila delničarjev izvirala iz kitajske vlade tako kot bančna posojila iz Kitajske.

(819) Komisija opozarja, da se je morala zaradi neodzivnosti kitajskih matičnih družb, ki dajejo zadevna posojila delničarjev, in kitajske vlade delno opreti na razpoložljiva dejstva za oblikovanje ugotovitev v zvezi s temi posojili delničarjev. Komisija je morala zlasti uporabiti razpoložljiva dejstva, da bi opredelila vir financiranja posojil, ki so jih kitajske matične družbe zagotovile družbam skupine IRNC. Komisija je v uvodnih izjavah 785 do 790 navedla, da obstaja jasna zaveza kitajskih matičnih družb, da bodo vlagale v spodbujane industrije v tujini in da se zagotavljanje

teh posojil delničarjev povsem ujema s ciljem politike kitajske vlade, da spodbuja projekte pobude En pas, ena pot v jeklarski industriji. Kot je navedeno v uvodni izjavi 794, pogoji posojil delničarjev (vključno z dejstvom, da obresti niso bile zaračunane) kažejo, da so kitajske matične družbe v celoti dodelile ugodnosti iz nepovratnih sredstev in preferenčnih posojil, prejetih na Kitajskem, svojim dejavnostim v Indoneziji. Dejstvo, da so delničarji skupine IRNC zasebna podjetja, ni v nasprotju s temi ugotovitvami. Tudi dejstvo, da so posojila delničarjev pogoj za neposredna bančna posojila kitajskih javnih organov, ni v nasprotju z ugotovitvami Komisije. Po mnenju Komisije zgolj kaže na obstoj različnih kanalov za zagotavljanje finančne podpore in dejansko potrjuje njeno stališče, da obstaja močna povezava med obema vrstama posojila. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(820) Poleg tega je skupina IRNC trdila, da se za posojilo delničarjev dveh družb, ki se nahajata v Hongkongu oziroma na Japonskem, ne bi smeli uvesti izravnalni ukrepi, ker nimata sedeža na Kitajskem.

(821) V zvezi s posojilom družbe s sedežem v Hongkongu je Komisija ugotovila, da družba Luck Scenery med preiskavo ni sodelovala in da skupina IRNC po dokončnem razkritju ni predložila nobenih dodatnih dokazov za utemeljitev svoje trditve.

(822) Po drugi strani je bilo ugotovljeno, da je trditev v zvezi z japonskim podjetjem upravičena. V nasprotju z drugimi posojili delničarjev so bile za to družbo posredovane informacije, ki kažejo, da je bila dejansko ustanovljena na Japonskem in z japonskimi delničarji. V nasprotju z drugimi posojili ni bilo mogoče najti nobene povezave s kitajsko vlado, kitajskimi bankami, skupino Tsingshan ali drugimi kitajskimi deležniki. Zato je Komisija posojila te družbe črtala iz izračuna ugodnosti.

(823) V zvezi z nesodelovanjem delničarjev skupine IRNC je skupina IRNC opozorila, da bi morala Komisija svoje sklepe opreti na najboljša razpoložljiva dejstva, ter trdila, da dokazi o nesodelovanju ne morejo izhajati iz informacij, ki se nikoli niso zahtevale in se tudi ne bi smele zahtevati od skupine IRNC, ki je zunaj obsega te preiskave.

(824) Komisija je ugotovila, da je obseg preiskave vključeval subvencijske sheme, dodeljene v okviru dvostranskega sodelovanja med Kitajsko in Indonezijo. V točki 6 splošnih navodil je bilo navedeno tudi: „Če je povezana družba pridobila kakršne koli ugodnosti iz subvencijskih shem, ki se preiskujejo, se podrobnosti sporočijo v skladu z vprašanji v tem vprašalniku.“ Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 791, so matične družbe skupine IRNC prejele finančni prispevek kitajske vlade v obliki nepovratnih sredstev ali preferenčnega financiranja za izvajanje preferenčnih politik kitajske vlade, med drugim za financiranje njihovih naložb v Indoneziji za proizvodnjo zadevnega izdelka. Zato so morali tako delničarji družbe IRNC kot delničarji drugih subjektov skupine IRNC predložiti izpolnjene vprašalnike. Poleg tega je Komisija med preiskavo zahtevala specifične informacije od vseh matičnih družb, na kar pa se ni odzval nobeden od kitajskih delničarjev. Trditev je bila zato zavrnjena.

(825) V zvezi z ugodnostmi je skupina IRNC opozorila, da je končni datum posojil delničarjev za končnim datumom bančnih posojil, saj jih ni mogoče plačati pred bančnimi posojili. Skupina IRNC je pojasnila tudi, da se posojila delničarjev knjižijo kot obveznosti in da se družbam skupine IRNC obračunavajo obresti. Zato Komisija po mnenju skupine IRNC ne bi smela obravnavati neporavnanih zneskov vseh posojil delničarjev v obravnavnem obdobju kot nepovratna sredstva.

(826) Posojilne pogodbe namreč določajo, da je treba bančna posojila odplačati pred posojili delničarjev. Vendar pa v nasprotju z bančnimi posojili, ki imajo jasno določene roke za odplačevanje, posojila delničarjev ne vključujejo nobenega roka za odplačilo po datumu zapadlosti bančnih posojil. Poleg tega, tudi če so na računih družbe obračunane obresti, to ne izpodbija ugotovitev Komisije, da družba v praksi družba ni imela dejanskih gotovinskih odlivov in bi lahko prosto razpolagala z vsemi svojimi likvidnimi denarnimi sredstvi, s čimer bi si pridobila jasno finančno ugodnost, enakovredno nepovratnim sredstvom. Zato je Komisija vztrajala pri svojem stališču.

4.7 **Zagotavljanje premoga za plačilo, nižje od primernega**

(827) Pritožnik je trdil, da so imeli proizvajalci izvozniki koristi od poceni premoga zaradi različnih vladnih ukrepov na domačem trgu premoga, zlasti zaradi obstoja najvišje domače cene, obveznosti domačega trga in zahteve za akreditive za izvoz. Ti ukrepi bi znižali domače cene premoga in uporabnikom premoga, vključno z industrijo nerjavnega jekla, prinesli koristi. Vendar pa je preiskava ugotovila, da domnevni ukrepi niti posamično niti skupaj niso imeli domnevnega učinka.

(828) Preiskava je ugotovila, da najvišja domača cena ni veljala za proizvajalce izvoznike ali pa jim ni zagotavljala koristi. Regulirana najvišja cena za energetski premog, omejena na 70 USD na tono, se uporablja samo za elektroenergetska podjetja, ki prodajajo energijo končnim odjemalcem (v nadaljnjem besedilu: podjetja javnega interesa). Proizvajalci izvozniki in njihovi povezani dobavitelji vmesnih materialov so uporabljali vso električno energijo, ki so jo sami proizvajali, zato niso bili „podjetja javnega interesa“ in niso imeli koristi od omejene cene.

(829) Zato v preiskavi ni bilo mogoče ugotoviti, da so imeli proizvajalci izvozniki korist od te subvencije.

4.8 **Zagotavljanje zemljišč za plačilo, nižje od primernega**

4.8.1 *Pritožba in subvencijska shema*

(830) Pritožnik je trdil, da je družba IMIP neposredno podporo, ki jo je prejela od indonezijske vlade in je zagotavljala zmogljivosti v smislu zemljišča, usmerila k proizvajalcu izvozniku, s katerim je družba IMIP povezana. Po navedbah pritožnika so pridobivanje in razvoj zemljišč ter dogovori o najemu stavb pomembne zmogljivosti, ki jih je indonezijska vlada odobrila družbi IMIP in s tem povezanemu proizvajalcu izvozniku.

4.8.2 *Pravna podlaga*

(831) V skladu s členoma 1 in 2 temeljnega kmetijskega zakona št. 5 iz leta 1960 (v nadaljnjem besedilu: temeljni kmetijski zakon) vsa zemljišča in naravni viri v Indoneziji veljajo kot „božji darovi“, ki so „pod nadzorom države“. Ta „pravica nadzora“ države, ki med drugim vključuje urejanje dodelitve in uporabe zemljišč, se uveljavlja z namenom doseganja „največje blaginje ljudi“.

(832) V skladu s členom 28 in členom 33, odstavek 3, ustave Republike Indonezije in temeljnim kmetijskim zakonom so posamezniki upravičeni do lastništva v obliki premoženja v trajni in popolni lasti na parceli (*HAK milik*). Poleg tega obstaja več manjših premoženjskih pravic, kot so pravica do izkoriščanja (*Hak guna usaha* – HGU), pravica do uporabe (*Hak pakai*, ki se prevaja tudi kot pravica do pridelave) ali pravica do uporabe stavbe (*Hak guna bangunan* – HGB, ki se prevaja tudi kot pravica do stavbe). Slednje vključuje pravico do uporabe parcele in gradnje na njej. Medtem ko je lastništvo rezervirano le za indonezijske osebe, sta HGU in HGB na voljo tudi družbam v tuji lasti s sedežem v Indoneziji. Vendar te formalne pravice v praksi še vedno obstajajo skupaj z zahtevki za zemljišče v običajnem lastništvu. Razlog za to je, da vse parcele v Indoneziji niso uradno registrirane, ker člani običajnih skupnosti (*Ulaiat*) niso dolžni registrirati svojih parcel, in da je dokazilo o pravicah za parcelo zagotovljeno z ustreznim potrdilom (*Sertifikat*), izdanim samo za že registrirane parcele. Certifikati se razlikujejo glede na pravico, ki jo priznavajo, in sicer: *Sertifikat hak milik* – SHM za lastništvo; *Sertifikat hak guna usaha* – SHGU za pravico do izkoriščanja; in *Sertifikat in hak guna bangunan* – SHGB za pravico do uporabe stavbe.

(833) Kot je pojasnjeno v ustreznem oddelku zgoraj, je park Morowali industrijski park, ustanovljen v Indoneziji v skladu s posebno kvalifikacijo industrijske nepremičnine. Zato je treba pri sledenju pravni podlagi, ki ureja zemljišče, na katerem je bil ustanovljen park Morowali, upoštevati ne le zakone o lastništvu zemljišč in prostorskem načrtovanju, ampak tudi posebne predpise o industrijskih posestvih.

(834) V zvezi z lastništvom zemljišč in prostorskim načrtovanjem zakoni, ki urejajo ozemlje, na katerem se nahaja družba IMIP, vključujejo:

— temeljni kmetijski zakon, ki je razveljavil zemljiške predpise, ki so veljali pred neodvisnostjo Indonezije, in vzpostavil sedanjo ureditev lastninskih pravic. Podobno kot pravico do rabe zemljišč v Ljudski republiki Kitajski je HGB mogoče pridobiti le za omejeno obdobje. V Indoneziji to obdobje ustreza največ 30 letom, ki se lahko nadalje podaljša za 20 let;

— vladno uredbo št. 40 iz leta 1996, ki ureja prenos HGU, pravic do uporabe in HGB;

— vladno uredbo št. 24 iz leta 1997 o zemljiški knjigi, ki določa temelje sedanjih postopkov registracije in certifikacije zemljišč;

— vladno uredbo št. 26 iz leta 2007 o prostorskem upravljanju;

— vladno uredbo št. 26 iz leta 2008 o državnem prostorskem načrtu;

— uredbo o regentstvu Morowali št. 10 iz leta 2012 o prostorskem načrtu regentstva Morowali za obdobje 2012–2032, ki določa prostorski načrt za regentstvo Morowali, tj. podpokrajinski subjekt, v katerem se nahaja družba IMIP;

— predsedniško uredbo št. 17 iz leta 2015 o nacionalni agenciji za zemljišča (*Badan Pertanahan Nasional* – BPN), agenciji v okviru Ministrstva za kmetijstvo in prostor, ki določa vlogo BPN in njenih lokalnih podružnic v postopkih registracije in certifikacije zemljišč;

— vladno uredbo št. 13 iz leta 2017 o spremembi vladne uredbe št. 26 iz leta 2008 o državnem prostorskem načrtu;

— uvodni del pravilnika o agenciji BPN št. 1 iz leta 2018 o smernicah za razvoj regionalnega prostorskega načrta za pokrajinsko, regentsko in občinsko raven, ki določa splošne določbe za razvoj prostorskega načrta na ravni pokrajin, regentstev in lokalnih okrožij;

— uredbo o regentstvu Morowali št. 7 iz leta 2019 o prostorskem načrtu regentstva Morowali za obdobje 2019–2039 ter

— člene 34 do 47 vladne uredbe št. 18 iz leta 2021, ki je pred kratkim v zvezi s HGB dopolnjevala temeljni kmetijski zakon in vladno uredbo št. 24 iz leta 1997 o zemljiški knjigi, s čimer se je trajanje HGB podaljšalo na 35 let, kar je mogoče nadalje podaljšati za 20 let.

(835) Poleg tega obstajata dva zakona, ki sta pomembna kot ozadje, vendar se ne uporabljata neposredno za park Morowali:

— zakon št. 2 iz leta 2012 o javnem naročanju zemljišč za razvoj v javnem interesu, ki naj bi obravnaval težave pri nakupu zemljišč, izhaja iz kompleksnega sistema lastninskih pravic za projekte javnega interesa. Tako družba IMIP kot indonezijska vlada sta ločeno potrdili, da se zakon ne uporablja za park Morowali, saj se uporablja samo za 24 poslovnih sektorjev, ki ne zajemajo dejavnosti družbe IMIP. Zakon št. 2 iz leta 2012 je bil naknadno in delno spremenjen z zakonom št. 11 iz leta 2020 o ustvarjanju delovnih mest (v nadaljnjem besedilu: zakon omnibus). Zakon št. 2 iz leta 2012 se je izvajal s predsedniško preduredbo št. 71 iz leta 2012 o izvajanju javnega naročanja zemljišč za razvoj v javnem interesu, ki je bil nato predmet treh večjih sprememb, od katerih je slednja delovala s predsedniško uredbo št. 30 iz leta 2015 o tretji spremembi predsedniške uredbe št. 71 iz leta 2012, ter

— predsedniška uredba št. 56 iz leta 2017 o obravnavi družbenega vpliva v postopku pridobivanja zemljišč za nacionalne strateške projekte, katere uporabo za družbo IMIP je indonezijska vlada zavrnila, saj se zakon uporablja samo za javno naročanje zemljišč za nacionalne strateške projekte na zemljiščih, nad katerimi posamezniki, ki tam živijo, ne morejo dokazati običajnih ali lastninskih pravic. Tako naj bi zakon ublažil učinke njihove izselitve. Namesto tega so lahko posamezniki, ki živijo na zemljišču, ki ga je kupila družba IMIP, dokazali svoje običajne pravice, zaradi katerih so bili upravičeni do nadomestila.

(836) V zvezi s pravili o ureditvi industrijskih posestev je pomembno naslednje:

— vladna uredba št. 24 iz leta 2009 o industrijskih posestvih, ki je veljala v času ustanovitve družbe IMIP. Med njenimi določbami je bilo v členu 3, odstavek 4, navedeno, da se „razvoj industrijskih posestev na območju regentstva […] izvaja v skladu s prostorskim načrtovanjem regentstva […]“. Poleg tega je v členu 4 dodano, da so „ministri, povezani ministri ter guvernerji in regenti/župani v skladu s svojimi dolžnostmi in organi

odgovorni za doseganje cilja razvoja industrijskih posestev“. Zlasti v skladu s členom 5, odstavek 2, točka (d), „[s]e pooblastila [ministra] izvajajo: […] (d) z določitvijo referenčne cene za prodajo ali zakup parcel in/ali industrijskih stavb na industrijskih posestvih na predlog nacionalne skupine [industrijskih posestev]“ (*Timnas-KI*), medtem ko v skladu s členom 6, točka (b), „[…] guvernerji ali regenti/župani zagotavljajo: […] (b) enostavnost pri pridobivanju zemljišč na območju, določenem za razvoj industrijskih posestev“. Poleg tega člen 10 določa, da mora biti območje industrijskega posestva najmanj 50 ha, člena 13 in 14 pa, da mora vsako industrijsko posestvo zaprositi za dovoljenje za opravljanje dejavnosti industrijskega posestva, potem ko pridobi načelno odobritev. Nazadnje, člen 18 dovoljuje družbam za industrijska posestva, ki imajo dovoljenje za opravljanje dejavnosti industrijskega posestva, da pridobijo HGB na kupljenem in razvitem zemljišču ter da se ta HGB razdeli med parcele, ponovno prodane družbam na industrijskem posestvu;

— sporazum med indonezijsko in kitajsko vlado o integriranih industrijskih parkih Indonezije in Kitajske, podpisan v Džakarti 2. oktobra 2013 (glej uvodno izjavo 605);

— odlok ministrstva za industrijo o sodelovalni skupini za integrirano industrijsko posestvo Indonezije in Kitajske št. 432/M-IND/Kep/7/2014 z dne 22. julija 2014 (glej uvodno izjavo 638);

— vladna uredba št. 14 iz leta 2015 o osrednjem načrtu razvoja nacionalne industrije za obdobje 2015–2035, v skladu s katero je ena od glavnih infrastruktur, ki jo zahteva indonezijska industrija, zemljišče za industrijska posestva. Zagotavljanje industrijskih zemljišč v Indoneziji se izvaja z razvojem industrijskih območij, ki se prav tako prevajajo kot območja, namenjena za industrijo, ali industrijsko območje. Znotraj industrijskih območij so opredeljena zemljišča za industrijska posestva in neindustrijska zemljišča. Namen modela industrijskih posestev je: razvoj zemljišč, da se industrijam zagotovi zemljišče, pripravljeno za uporabo in/ali gradnjo, s čimer se zagotovi enostavno pridobivanje zemljiških pravic in dovoljenj ter razpoložljivost infrastrukture in objektov, ki jih potrebujejo vlagatelji ([212]);

— skupna izjava o krepitvi celovitega strateškega partnerstva med Ljudsko republiko Kitajsko in Republiko Indonezijo iz marca 2015 (glej uvodni izjavi 577 in 610), ter

— vladna uredba št. 142 iz leta 2015 (glej uvodno izjavo 632), ki je nadomestila prejšnjo uredbo št. 24 iz leta 2009, zahteva, da mora imeti subjekt, da bi lahko zaprosil za dovoljenje za opravljanje dejavnosti industrijskega posestva, certifikat o zemljišču (ali da se prejšnji imetniki odpovedujejo pravicam), povezan z njegovo parcelo. Med več določbami uredbe št. 142 je v členu 4(i) navedeno: [Organi ministra zajemajo] „določbo smernic o referenčni prodajni ceni ali najemu industrijskih blokov in/ali stavb znotraj industrijskih posestev na podlagi predlogov odbora za industrijska posestva“. Člen 45(1) določa, da „vlada lahko začne razvoj industrijskih posestev kot industrijske infrastrukture, če zasebni sektor ni zainteresiran za razvoj industrijskega posestva ali ga ne more razviti; in/ali ni zainteresiran za pospešitev širjenja in enakomerno porazdelitev industrijskega razvoja ali ga ne more pospešiti“. Člen 48(1) se glasi: „Vlada lahko izvaja javno naročanje zemljišč v skladu z zakoni in predpisi o javnem naročanju zemljišč“.

4.8.3 *Ugotovitve preiskave*

(837) Indonezijska vlada je v okviru dvostranskega sodelovanja s kitajsko vlado zagotovila zemljišče za plačilo, nižje od primernega, družbi IMIP in posledično njenim povezanim družbam skupine IRNC. Dogovor med indonezijsko in kitajsko vlado je temeljil na tem, da se Indonezija strinja z ustanovitvijo posebnega industrijskega posestva v parku Morowali in prenese upravljanje na družbo IMIP (glej uvodno izjavo 560 in naslednje). Med pogoji sporazuma med vladama bi indonezijska vlada olajšala javno naročanje in pridobivanje zemljišč za proizvajalce izvoznike s sedežem v parku Morowali, in sicer v skladu s skupno izjavo iz marca 2015 in uredbo št. 142 iz leta 2015.

([212]) Indonezijsko ministrstvo za industrijo, *Industry Facts and Figures*, 2017, str. 34–35, https://kemenperin.go.id/majalah/11/facts-and-figures-industri-indonesia.

(838) Preiskava je pokazala, da je indonezijska vlada od leta 2013 družbi IMIP omogočila dostop do potrebnih zemljišč. Zadevno zemljišče je bilo last indonezijske države. Družba IMIP se je z lokalnimi organi in s pomočjo okrožnih organov Bahodopija dogovorila za enotno povprečno plačilo na kvadratni meter kot nadomestilo za posameznike, ki so takrat uporabljali zemljišče.

(839) Preiskava je pokazala tudi, da so najemniki v parku Morowali, vključno s skupino IRNC, lahko začeli graditi svoje obrate, preden so dejansko pridobili zakonski certifikat o pravici do uporabe stavbe, ker je indonezijska vlada štela družbo IMIP za nacionalni strateški projekt ([213]). Za nekatere parcele je bil zakonski certifikat, ki je ustrezal celotni lastninski pravici ali HGB, na voljo v obdobju preiskave. Priznanje družbe IMIP kot nacionalni strateški projekt je skupini IRNC zagotovilo, da lahko začne graditi na zemljišču, ki ga je prejela, še preden je pridobila dokončno lastnino nad zemljiščem. Poleg tega se na splošno priznava, da je nakup zemljišč v Indoneziji tvegan zaradi težav pri pridobivanju in izkazovanju lastninske pravice. Odstranitev tega tveganja daje odločilno prednost predvideni naložbi.

(840) Indonezijska vlada je trdila, da je bil prenos zemljišča na družbo IMIP transakcija med zasebnimi strankami. To ne drži. Pravzaprav je bila lastnica zemljišča indonezijska vlada. Dejstvo, da so tam bili vaščani, ki so zasedali zemljišče, in da je družba IMIP vaščanom plačala dogovorjeno nadomestilo za nakup zemljišča, še ne pomeni, da gre za posel med dvema zasebnima strankama.

(841) Zato je Komisija sklenila, da je indonezijska vlada zagotovila finančni prispevek neposredno družbi IMIP v obliki zagotavljanja državnega zemljišča v smislu člena 3.1(a)(iii) osnovne uredbe.

4.8.4 *Ugodnost*

(842) Ta finančni prispevek pomeni prednost, ker je družba IMIP preprosto plačala nadomestilo, vnaprej dogovorjeno z lokalnimi in okrožnimi uradniki indonezijske vlade, za opustitev zasedbe zemljišča, ki ni bila povezana z dejansko vrednostjo zemljišča ali kakršnimi koli dogajanji na trgu. Dejanski lastnik pravic do zemljišča, tj. indonezijska vlada, družbi IMIP nikoli ni zaračunala dejanske vrednosti zemljišča. Prav tako ni bilo nobenega dokumenta, ki bi dokazoval, da je bilo zemljišče ustrezno ocenjeno. Obstajajo pa dokazi iz spisa, da znesek nadomestila, izplačanega vaščanom, ni bil povezan z dejansko tržno vrednostjo zemljišča in njegovim potencialom, da se uporabi kot industrijsko zemljišče.

4.8.5 *Specifičnost*

(843) Podobno kot preferenčno financiranje je tudi ta shema sektorsko in regionalno specifična iz istih pravnih razlogov.

4.8.6 *Izračun zneska subvencije*

(844) Za merjenje prednosti, ki jo je prejel proizvajalec izvoznik, je Komisija uporabila notranjo referenčno vrednost za zemljišča. Najprimernejši pristop na tej stopnji je bil primerjati vrednost razvitega zemljišča, pripravljenega za gradnjo obrata. Vendar Komisija ni mogla šteti, da je dodeljeno nadomestilo primerljivo s cenami, plačanimi za transakcije z zemljišči na trgu. Komisija je zato upoštevala samo stroške razvoja, ki jih je imela družba IMIP za preoblikovanje zemljišča, kupljenega kot gozd in nasad, v zemljišče, pripravljeno za industrijsko uporabo. Komisija je te stroške primerjala z neodvisnim ocenjevalnim poročilom za industrijsko zemljišče, pripravljeno za družbo Jindal Indonesia. Družba Jindal Indonesia se nahaja v regentstvu Gresik v pokrajini Vzhodna Java, v ocenjevalnem poročilu, pripravljenem vsakih nekaj let za računovodske namene in na zahtevo posojilnih bank, pa je bila ocenjena vrednost HGB, ki jih ima družba Jindal Indonesia, med drugim s primerjavo s cenami transakcij v zvezi s HGB nad razvitimi zemljišči na tem območju. Regentstvo Gresik v Vzhodni Javi je območje, ki je primerljivo z regentstvom Morowali na osrednjem Sulaveziju, ker ima podoben BDP, zaradi prisotnosti industrijskega parka in ker sta oba daleč od glavnega mesta Džakarte, katerega cene zemljišč se močno razlikujejo od preostanka države. Poleg tega je vrednost ocenjevalnega poročila družbe Jindal Indonesia konservativna ocena, saj se nanaša samo na HGB, medtem ko je skupina IRNC, kot je navedeno, od družbe IMIP pridobila različne HGB in polne lastniške pravice z višjo vrednostjo v primerjavi s HGB na različnih parcelah.

([213]) Člen 38.4 in člen 39.1(d) uredbe št. 142 iz leta 2015 o industrijskih posestvih.

(845) Najprej se je pri izračunu vrednost ocenjevalnega poročila nanašala na leto 2020. Zato je bila prilagojena z indeksom cen življenjskih potrebščin za pridobitev vrednosti v vsakem letu, v katerem je skupina IRNC kupila parcelo. Znesek ugodnosti je bil določen tako, da se od ugotovljene ugodnosti odšteje nadomestilo, ki ga je plačala družba IMIP.

(846) Nato so bili stroški razvoja zemljišč družbe IMIP po kvadratnem metru primerjani z vrednostjo ocenjevalnega poročila, prilagojeno ustreznemu letu, da bi se pridobila ugodnost na kvadratni meter. Ta številka je bila nato pomnožena s površino zemljišča, ki jo je dejansko uporabljala vsaka družba v skupini IRNC, da bi se celotna ugodnost za skupino dodelila vsaki družbi v skupini.

(847) Po tem je bila ugodnost porazdeljena na obdobje preiskave z uporabo gospodarske življenjske dobe uporabe zemljišča, tj. 30 let. To ustreza trajanju HGB v Indoneziji. Skupna prejeta ugodnost je bila dodeljena na podlagi dejanske uporabe na kvadratni meter s strani vsake družbe skupine IRNC v parku Morowali.

(848) Od te subvencijske sheme je imela koristi samo skupina IRNC. Za družbo Jindal Stainless Indonesia ni bila ugotovljena nobena ugodnost, saj je ob začetku obratovanja pridobila že obstoječi obrat.

(849) Stopnja subvencije, določena v zvezi s to subvencijo v obdobju preiskave za skupino IRNC, je znašala:

Zagotavljanje zemljišč za plačilo, nižje od primernega

Ime družbe	Stopnja subvencije
Skupina IRNC	0,83 %

4.8.7 *Pripombe o dokončnem razkritju*

(850) Indonezijska vlada in skupina IRNC sta trdili, da Komisija ni predložila dokazov, da je zemljišče last indonezijske države, in opozorili, da je bilo zemljišče kupljeno od zasebnikov. Indonezijska vlada je pojasnila, da ga je certificirala regionalna vlada, ker zemljišče ni bilo vpisano v zemljiško knjigo, vendar to ne pomeni, da je bil nakup dogovorjen z lokalnimi organi. Indonezijska vlada je trdila, da je država odgovorna le za upravljanje lastninskih pravic do zemljišča, vključno s certificiranjem prenosa lastništva, dokler zemljišče ni vpisano v zemljiško knjigo. To certificiranje je namenjeno zgolj upravljanju zemljišč. Obe strani sta nadalje trdili, da je bila cena določena in dogovorjena med družbo IMIP in zasebnimi lastniki zemljišč, indonezijska vlada pa je dodala, da gre pri transakciji za prodajo in nakup, ne za nadomestilo.

(851) Komisija je v odgovoru ugotovila, da je zemljišče na ozemlju, kjer je bila ustanovljena družba IMIP, državno zemljišče („Tanah Negara“) s statusom nekdanjega zemljišča Swapraja. Ta izraz se nanaša na zemljišča, ki so pred osamosvojitvijo Indonezije pripadala lokalnim sultanatom ali kraljestvom in so razpolagala z določeno stopnjo samouprave. Po osamosvojitvi so ta območja in tam živeče običajne skupnosti ohranile določeno stopnjo delne avtonomije.

(852) Temeljni kmetijski zakon, ki je bil sprejet leta 1960, je določal, da se lahko zemljišče Swapraja do leta 1980 pretvori v zasebno zemljišče. Zaradi nezmožnosti pretvorbe v zasebno zemljišče je indonezijska vlada po letu 1980 pridobila pravico do upravljanja in vodenja nekdanjega zemljišča Swapraja, s čimer je to dejansko postalo državno zemljišče. Ker običajne skupnosti niso dolžne vpisati zemljišč v zemljiško knjigo, je ta sprememba statusa zemljišč ustvarila velika območja države, kjer zemljišča niso vpisana. Zaradi nevpisanosti pripadniki običajnih skupnosti, ki tam živijo, nimajo potrdila, s katerim bi dokazali svoje pravice na zemljišču, kjer živijo. Ta položaj pripadnikom običajnih skupnosti ne preprečuje, da bi dokazali svojo običajno uporabo zemljišča.

(853) Vendar pravice običajnih skupnosti, tudi če so priznane, še vedno obstajajo skupaj s pravico indonezijske vlade do upravljanja in vodenja nekdanjega zemljišča Swapraja. Dejansko je bilo zemljišče, preneseno na družbo IMIP, jasno označeno kot državno zemljišče (Tanah Negara). V členu 1(3) uredbe vlade Republike Indonezije št. 24 o vpisu v zemljiško knjigo iz leta 1997 je jasno navedeno: „Državno zemljišče (tanah negara) ali zemljišče, ki ga **neposredno nadzoruje** država, je zemljišče, ki **ni** posedovano na podlagi določene zemljiške pravice.“

(854) Posledično se lahko pripadniki običajnih skupnosti odpovejo običajni uporabi zemljišča in za to prejmejo nadomestilo, vendar je indonezijska vlada tista, ki si pridržuje pravico do dejanske prodaje/prenosa zemljišča. To pomeni, da je morala indonezijska vlada dati soglasje k transakciji.

(855) Poleg tega člen 43 kmetijskega zakona iz leta 1960 določa: „Če gre za zemljišče, ki je pod neposrednim nadzorom države, se lahko pravica do uporabe prenese na drug subjekt le z dovoljenjem pooblaščene uradne osebe“. Na podlagi tega je Komisija sklenila, da je morala indonezijska vlada odločiti, ali bo zemljišče preneseno na družbo IMIP ali ne.

(856) Indonezijska vlada je v okviru ustanovitve družbe IMIP aktivno posredovala na več načinov, da bi družba IMIP pridobila zemljišče v skladu s členoma 48(1) in 45(1) uredbe št. 142 iz leta 2015.

(857) Prvič, indonezijska vlada je spremenila prostorske načrte območja Morowali in spremenila namembnost zemljišča iz kmetijskega v industrijsko zemljišče, natančneje v povezavi s projektom niklja. Dejansko je člen 28 uredbe o regentstvu Morowali št. 10 iz leta 2012 določil okrožje Bahodopi, tj. podregentski subjekt, kjer se nahaja družba IMIP, kot območje pridobivanja niklja. Poleg tega člen 29 iste uredbe o regentstvu Morowali določa, da je okrožje tudi industrijsko območje „na podlagi rudarskih surovin“. Na splošno je uredba o regentstvu Morowali opredelila „veliko industrijsko območje v okrožju Bahodopi“ kot „regentsko strateško območje z vidika uporabe naravnih virov“ (člen 37). Nazadnje, v členu 9 iste uredbe o regentstvu Morowali je okrožje Bahodopi opredeljeno kot območje, kjer se nahaja poseben terminal za rudarjenje. Zaradi te spremembe namembnosti vaščani niso imeli druge izbire, kot da se odpovejo svoji pravici do uporabe svoje zemlje, saj je niso mogli več uporabljati za kmetijske dejavnosti.

(858) Drugič, družba IMIP je stopila v stik z lokalnimi organi na navedenem območju, tj. z župani vasi na območju, in se z njimi dogovorila o nadomestilu za ljudi, ki so jih vaški glavarji opredelili kot uporabnike zemljišč na območju. V tem procesu je treba poudariti tri elemente: (i) družba IMIP se je z vaškimi glavarji dogovorila o nadomestilu tudi ob pomoči uradnikov indonezijske vlade v okrožju Bahodopi, saj je iz pogodb razvidno, da so bili ti priča transakciji ter so potrdili uporabo zemljišča s strani vaščanov in s tem povezano pravico do nadomestila; (ii) zemljišča, katerih uporabnike so opredelili vaški glavarji, imajo približno enako površino (vsako ima približno 20 000 kvadratnih metrov), in (iii) nadomestila v pogodbah so dejansko enotna povprečna cena na kvadratni meter in niso opredeljena z indonezijsko besedo za „ceno“ (*Harga*), temveč z indonezijsko besedo za „nadomestilo“ (*Ganti rugi*).

(859) Dokazi so pokazali, da je bil postopek odkupa zemljišča, ki ga je izvedla družba IMIP, dejansko postopek, pri katerem je država dala družbi IMIP zemljišče brez kakršnega koli plačila, zgolj z zahtevo, da vaščanom plača dogovorjeno nadomestilo. Družba IMIP se je z lokalnimi organi in s pomočjo okrožnih organov Bahodopija dogovorila za enotno povprečno nadomestilo na kvadratni meter za posameznike, ki so bili lastniki zemljišča. Lokalni in okrožni organi so priznali pravico do nadomestila s priznanjem nadaljnje uporabe zemljišča brez uradnega naziva.

(860) Na podlagi tega so trditve indonezijske vlade in družbe IRNC zavrnjene.

(861) Indonezijska vlada in skupina IRNC sta trdili tudi, da se je uporabljena referenčna vrednost nanašala na razvita zemljišča, medtem ko so zemljišča, ki jih je pridobila družba IMIP, sestavljena iz gozdov in nasadov.

(862) Komisija je dejansko uporabila referenčno vrednost za razvita zemljišča. Vendar je Komisija na strani družbe IMIP v izračun vključila prvotno ceno zemljišča in stroške razvoja tega zemljišča, kot jih je sporočila sama družba IMIP. Komisija je tako primerjala stroške razvitega zemljišča za družbo IMIP z javno dostopnimi stroški razvitih zemljišč. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(863) Nazadnje, skupina IRNC je izpodbijala prilagoditev referenčne vrednosti na podlagi indeksa cen življenjskih potrebščin (CPI), saj je zemljišče kapitalsko blago in ne potrošniško blago, zato CPI ne vključuje cen zemljišč.

(864) Komisija se s to trditvijo ni strinjala. CPI je dober pokazatelj splošne inflacije cen v gospodarstvu kot celoti, tudi v zvezi s cenami zemljišč. Dejansko CPI med drugimi dejavniki vključuje cene najema, ki so dober pokazatelj razvoja cen zemljišč in nepremičnin. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

4.9 **Zagotavljanje ostankov nerjavnega jekla za plačilo, nižje od primernega**

(865) Preiskava je pokazala, da proizvajalci izvozniki niso kupovali ostankov nerjavnega jekla. Zato je Komisija sklenila, da ni potrebe po nadaljnji preiskavi te sheme.

4.10 **Zagotavljanje električne energije za plačilo, ki je nižje od primernega**

(866) Preiskava je pokazala, da je en proizvajalec izvoznik sam ustvaril svoje potrebe po električni energiji, drugi pa jo je kupoval po tržnih cenah. Zato jim ni bila zagotovljena nobena subvencija v zvezi z zagotavljanjem električne energije in ni bilo subvencioniranja zagotavljanja električne energije, proti kateremu se lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

4.11 **Zagotavljanje plina za plačilo, ki je nižje od primernega**

(867) Preiskava je pokazala, da en proizvajalec izvoznik ni kupoval plina, medtem ko je drugi kupoval plin po tržnih cenah. Zato jim ni bila zagotovljena nobena subvencija v zvezi z zagotavljanjem električne energije in ni bilo subvencioniranja zagotavljanja električne energije, proti kateremu se lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

4.12 **Opuščen ali neizterjan prihodek vlade, ki je sicer zapadel**

4.12.1 *Oprostitev davka v celoti*

(868) Pritožnik trdi, da indonezijska vlada zagotavlja popolne oprostitve davka davčnim zavezancem, ki so pravne osebe in ki vlagajo v tako imenovane „nove industrije“. Pritožnik trdi, da zadevna uredba opredeljuje „nove industrije“ kot „industrije, za katere je značilna velika povezljivost, ustvarjanje dodane vrednosti in visokih dodanih ugodnosti, uvajanje nove tehnologije in strateška vrednost za nacionalno gospodarstvo“. Med drugimi sektorji te „nove industrije“ vključujejo industrije osnovnih kovin višje v verigi za jeklo in druge kovine.

(a) *Pravna podlaga*

(869) Pravna podlaga tega programa je uredba ministrstva za finance št. 150/PMK.010/2018 (MOF 150/2018) o upravljanju olajšave za davek od dohodkov pravnih oseb. Program je bil leta 2020 obnovljen z uredbo ministrstva za finance št. 130/2020.

(b) *Ugotovitve preiskave*

(870) Komisija je ugotovila, da je skupina IRNC 9. avgusta 2019 prejela ugodnost davčne olajšave od generalnega direktorata za obdavčenje, ki omogoča zmanjšanje neto obdavčljivega dohodka za feronikljev izdelek za 100 % za prvih sedem let in 50 % za naslednji dve leti.

(871) Drugi subjekti iz skupine IRNC, ki imajo obrat za proizvodnjo feronikljevih izdelkov, niso izkoristili te sheme.

(872) Skupina IRNC je pojasnila, da se ta program uporablja samo za enega od njenih obratov, tj. obrat za proizvodnjo feronikljevih izdelkov. Skupina IRNC je predložila sklep generalnega direktorja za davke pod številko KEP-161/PJ/2020 v zvezi z določitvijo uporabe olajšave za odbitke davka od dohodka pravnih oseb za svoj obrat za proizvodnjo feronikljevih izdelkov.

(873) Ta shema je na voljo davčnim zavezancem, ki so pravne osebe in ki vlagajo v „nove industrije“. V skladu s členom 1 uredbe ministrstva za finance št. 150/2018 so „nove industrije“ industrije, za katere so značilne velika povezljivost, ustvarjanje dodane vrednosti in visokega zunanjega dejavnika, uvajanje nove tehnologije in strateška vrednost za nacionalno gospodarstvo. V okviru uredbe ministrstva za finance št. 150/2018 nova industrija med drugim vključuje tudi industrijo osnovnih kovin višje v verigi: (i) jeklo ali (ii) druge kovine, z integriranimi obrati za predelavo derivatnih izdelkov ali brez njih.

(874) Da bi bili davčni zavezanci upravičeni do znižanja davka od dohodka, morajo: (1) imeti status indonezijskega pravnega subjekta; (2) izvesti naložbo, ki je nova naložba in ni bila dana/zavrnjena z namenom prejema olajšave davka od dohodkov pravnih oseb; (3) naložba mora biti izvedena v industriji, ki se šteje za „novo industrijo“; (4) nova naložba znaša najmanj 100 milijard indonezijskih rupij in (5) davčni zavezanec izpolnjuje razmerje med dolgom in lastniškim kapitalom, določeno v uredbi.

(c) *Sklep*

(875) Komisija je menila, da je ta shema subvencija v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe, saj gre za finančni prispevek v obliki opuščenega prihodka indonezijske vlade, ki zadevni družbi prinaša ugodnost. Ugodnost za prejemnike je enaka davčnemu prihranku.

(876) Shema je specifična, saj je namenjena samo nekaterim družbam, dejavnim v nekaterih sektorjih, ki so v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe opredeljene kot „nove industrije“.

(d) *Izračun zneska subvencije*

(877) Znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, se je izračunal glede na ugodnost za prejemnike v obdobju preiskave. Ta ugodnost se je izračunala kot razlika med davki na dohodek, ki se plačujejo v odsotnosti možnosti odbitka davka na dohodek, in davki na dohodek, plačanimi v obdobju preiskave.

(878) Stopnja subvencije, določena za to posebno shemo, je za skupino IRNC znašala 1,65 %.

4.12.2 *Možnost olajšave za davek od dohodka*

(879) Pritožnik je trdil, da ta shema omogoča izvzetje iz plačila davka od dohodkov za naložbe v nekatere poslovne segmente in/ali nekatere regije, da bi se spodbudile neposredne tuje in domače naložbe v Indoneziji.

(a) *Pravna podlaga*

(880) Shema temelji na uredbi ministra za finance št. 89/PMK.010/2015 ([214]) o postopkih za dodelitev olajšav za davek od dohodka za naložbe na določenih poslovnih področjih in/ali v nekaterih regijah ter prenosu sredstev in sankcij na domače davčne zavezance, ki jim je bila dodeljena olajšava za davek od dohodka.

(b) *Ugotovitve preiskave*

(881) Da bi upravičenci lahko izkoristili shemo, morajo predložiti naložbeni načrt, ki vključuje podrobnosti o naložbi in skupnim zneskom naložbe, ki ga mora odobriti in spremljati indonezijska vlada.

(882) Preiskava je pokazala, da je imela družba SMI, ki je povezana s skupino IRNC in ji dobavlja surovine za proizvodnjo SSCR, koristi od te sheme. Družba SMI je 24. julija 2017 pridobila davčno olajšavo za specifično kapitalsko naložbo in/ali za obrat na specifičnem območju na podlagi dopisa ministra za finance št. 170/KM.3/2017 za prodajo nerjavnega jekla, saj je družba 31. avgusta 2018 komercialno proizvajala nerjavno jeklo. Na podlagi tega dopisa je družba med drugim upravičena do: (a) 30-odstotnega zmanjšanja čistega obdavčljivega dohodka iz naložb v opredmetena sredstva, vključno z zemljišči, ki se uporabljajo za glavno dejavnost družbe, in šest let zaračunavati 5 % letno, izračunano, odkar je družba začela svojo poslovno proizvodnjo, in (b) pospešene amortizacije opredmetenih sredstev, pridobljenih v zvezi z novo kapitalsko naložbo in/ali širitvijo s tarifo življenjske dobe in amortizacije.

(c) *Sklep*

(883) Komisija je menila, da je ta shema subvencija v smislu člena 3(1)(a)(ii) in člena 3(2) osnovne uredbe, saj gre za finančni prispevek v obliki opuščenega prihodka indonezijske vlade, ki zadevni družbi prinaša ugodnost. Ugodnost za prejemnike je enaka davčnemu prihranku.

(884) Na podlagi navedenega je Komisija zato menila, da ta shema prenaša ugodnost proizvajalcu izvozniku, saj ga postavlja v boljši finančni položaj, kot bi ga imel brez te sheme. Dejansko bi brez sheme plačal dodatni davek na dohodek.

([214]) https://www.kemenkeu.go.id/media/6702/regulation-of-minister-of-finance-of-the-republic-of-indonesia-number-89-pmk010-2015.pdf

(885) Shema je specifična, saj je namenjena samo nekaterim družbam, odvisno od njihove poslovne dejavnosti, v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe.

(d) *Izračun zneska subvencije*

(886) Znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, se je izračunal glede na ugodnost za prejemnike v obdobju preiskave. Ta ugodnost se je izračunala kot razlika med davki na dohodek, ki se plačujejo v odsotnosti možnosti odbitka davka na dohodek, in davki na dohodek, plačanimi v obdobju preiskave.

(887) Stopnja subvencije, določena za to posebno shemo, je za skupino IRNC znašala 0,06 %.

4.12.3 *Oprostitev plačila uvoznih dajatev za stroje*

4.12.3.1 Za gradnjo proizvodnih obratov

(888) Ta program zagotavlja oprostitev uvoznih tarif za uvoz strojev in opreme, ki se uporabljajo pri gradnji proizvodnih obratov.

(a) *Pravna podlaga*

(889) Uredba ministrstva za finance št. 176/PMK.011/2009 o oprostitvi uvozne dajatve za uvoz strojev, blaga in materialov za ustanavljanje ali razvoj industrije v okviru naložb, kakor je bila spremenjena z uredbo ministrstva za finance št. 76/PMK.011/2012 in uredbo ministrstva za finance št. 188/PMK.010/2015.

(890) V skladu s členom 2(3) uredbe št. 176/2009 se oprostitev lahko odobri za nakup strojev, blaga in materialov, ki: se ne proizvajajo na domačem trgu; se ne proizvajajo na domačem trgu, vendar ne izpolnjujejo zahtevanih specifikacij; ali se proizvajajo na domačem trgu, vendar v nezadostnem številu.

(b) *Ugotovitve preiskave*

(891) Preiskava je pokazala, da so bile družba IRNC in štiri povezane družbe (GCNS, ITSS, SMI in ITS) upravičene do izvzetja plačila uvozne dajatve za uvoze strojev v fazi gradnje obratov, dokler niso začele s proizvodnjo. Zato uvozne dajatve niso bile plačane za stroje, uvožene v zadevnih obdobjih gradnje teh obratov.

(892) Da bi bila družba upravičena do izvzetja, je morala od lokalnega organa, odgovornega za projekt, pridobiti pisno potrdilo, ki ga je treba predložiti lokalnemu carinskemu organu.

(893) V skladu s členom 2 uredbe št. 176/2009 so ugodnosti na voljo le družbam, ki proizvajajo blago ali opravljajo storitve v nekaterih sektorjih. Za industrije, ki opravljajo storitve, so sektorji naslednji: turizem in kultura, promet, javno zdravje, rudarstvo, gradbeništvo, telekomunikacije.

(894) Cilj sheme je olajšati uvoz blaga in zlasti strojev, ki niso na voljo na domačem trgu. Kot je pojasnjeno v osrednjem načrtu za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), katerega cilj je izvajati dolgoročni nacionalni razvojni načrt za obdobje 2005–2025, glavne točke razvojnih ciljev države do leta 2025 vključujejo naslednje: 1) „povečati dodajanje vrednosti in razširiti vrednostno verigo za industrijske proizvodne procese [in] povečati zmožnost industrije za dostop do naravnih virov in njihovo uporabo“ in 3) „spodbujati krepitev nacionalnega sistema za inovacije na področjih proizvodnje [in] procesa […] v smeri gospodarstva, ki temelji na inovacijah“ ([215]).

([215]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), stran 15.

(895) V osrednjem načrtu je nadalje navedeno, da je, ko gre za izzive države, „sedanja gospodarska struktura Indonezije osredotočena predvsem na kmetijstvo in industrijo, ki črpata in pridobivata naravne vire. Obstajajo le omejene industrije, ki se osredotočajo na izdelke z dodano vrednostjo“ ([216]). V skladu z načrtom bo „spodbujanje gospodarske rasti v Indoneziji odvisno od udeležbe zasebnega sektorja, ki vključuje podjetja v državni lasti ter zasebne domače in tuje vlagatelje“ ([217]).

(896) Jeklarski sektor je ena od 22 glavnih gospodarskih dejavnosti, ki sestavljajo osem glavnih programov, namenjenih podpori pospešitvi in širitvi gospodarskega razvoja v Indoneziji ([218]). Poleg tega je v načrtu pojasnjeno, da je za državo ključnega pomena nadaljnji razvoj predelovalnih dejavnostih nižje v verigi. V skladu z njim bo „brez več predelovalnih dejavnostih nižje v verigi Indonezija zamudila priložnost za povečanje stopnje zaposlenosti in dobička v vrednostni verigi zaradi odsotnosti predelovalnih dejavnosti železove rude in železovega peska nižje v verigi“ ([219]).

(897) Glede na to bi bilo treba shemo oprostitve dajatev obravnavati kot ciljno usmerjeno v nekatere sektorje gospodarstva, ker so njeni pogoji namenjeni zagotavljanju podpore izbranemu številu industrijskih panog v skladu s ciljem doseganja dodatne dodane vrednosti iz naravnih virov. Zlasti zaradi skupnega učinka zahtev za vzpostavitev novega obrata, skupaj z domačo nerazpoložljivostjo uvoženega stroja, se shema uporablja le za nekatere sektorje, kot sta proizvodnja jekla in preoblikovanje niklja, v katerih si vladna politika prizadeva spodbuditi dodatno preoblikovanje naravnih virov nižje v verigi.

(898) Zato je treba ob upoštevanju zgoraj navedenih pravnih zahtev, zaradi katerih je shema na voljo samo proizvodnim družbam ali družbam, ki opravljajo storitve v nekaterih izbranih sektorjih, shemo šteti za specifično v skladu s členom 4(2)(a) osnovne uredbe.

(899) Čeprav bi pravni pogoji za upravičenost v okviru sheme oprostitve dajatev lahko kazali na pojav sheme splošne uporabe, bi se shema še vedno štela za dejansko specifično v skladu s členom 4(2)(c) osnovne uredbe, ker je, kot je pojasnjeno zgoraj, shema v praksi namenjena le izbranemu in omejenemu številu podjetij, dejavnim v nekaterih industrijskih sektorjih v skladu z zgoraj navedenimi cilji indonezijske industrijske in gospodarske politike.

(c) *Uporaba določb iz člena 28(1) osnovne uredbe*

(900) IRNC in njene povezane družbe so vso opremo uvažale iz povezanih družb iz Kitajske. Poleg tega je skupina IRNC trdila, da ji zaradi sporazuma o prosti trgovini med Indonezijo in Kitajsko ni treba plačati uvozne dajatve za to opremo. Ta trditev je bila zavrnjena, ker ni bila utemeljena.

(901) Preiskava je dejansko pokazala, da povezane družbe, od katerih je skupina IRNC uvažala opremo, niso dejanski proizvajalci opreme. Družba je trdila, da je poreklo opreme Kitajska; vendar v zvezi s tem ni predložila nobenih dokazov. Čeprav je bilo jasno, da je bila oprema odpremljena iz Kitajske, družba IRNC ni želela predložiti računov iz dejanske države porekla opreme.

(902) Zato je Komisija obvestila skupino IRNC, da bo v zvezi z zadevno subvencijsko shemo morda morala uporabiti razpoložljiva dejstva v skladu s členom 28(1) osnovne uredbe. Skupina IRNC je trdila, da povezane kitajske stranke niso bile vključene v preiskavo, saj niso bile na ozemlju niti pod pristojnostjo indonezijske vlade in jim zato ni bilo treba predložiti računov prvotnega proizvajalca ali države porekla. Poleg tega je bilo navedeno, da je dokaz o poreklu dejstvo, da je bilo v carinski deklaraciji navedeno, da je poreklo blaga Kitajska.

([216]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), stran 19.
([217]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), stran 20.
([218]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), stran 22. Nikelj je prav tako vključen na ta seznam.
([219]) Osrednji načrt za pospešitev in širitev gospodarskega razvoja Indonezije v obdobju 2011–2025 (MP3EI), stran 67.

(903) Med navzkrižnim preverjanjem na daljavo indonezijske vlade je bila indonezijska vlada pozvana, naj pojasni, kako je bilo poreklo strojev, ki jih je uvozila skupina IRNC, ugotovljeno v času uvoza. Indonezijska vlada je pojasnila, da bi morala skupina IRNC Komisiji predložiti obrazec BC2.3 in uradni dopis z izjavo o poreklu opreme iz države porekla, ter pozvala Komisijo, naj od skupine IRNC zahteva, naj predloži take informacije.

(904) Skupina IRNC ni predložila nobenega dokumenta, ki bi navajal poreklo opreme in nadomestnih delov, povezanih s to opremo, razen carinske deklaracije. Ker zahtevane informacije niso bile predložene, je Komisija menila, da ni prejela bistvenih in potrebnih informacij v zvezi s tem vidikom preiskave. Zato je Komisija uporabila člen 28 osnovne uredbe in v zvezi s temi točkami upoštevala razpoložljiva dejstva.

(d) *Sklep*

(905) Ker v spisu ni bilo nobenih informacij, ki bi kazale na to, da je bila ta oprema dejansko proizvedena na Kitajskem, je Komisija sklenila, da je treba uporabiti uvozno dajatev, tj. 5 % na podlagi oznake harmoniziranega sistema opreme.

(906) Ta program zagotavlja finančne prispevke v obliki opuščenega prihodka indonezijske vlade v smislu člena 3(1)(a)(ii), saj je skupina IRNC oproščena plačila uvoznih tarif, ki bi sicer zapadle v plačilo. Družbam prejemnicam prinaša tudi ugodnost v smislu člena 3(2) osnovne uredbe.

(907) Program je specifičen, ker imajo od njega lahko koristi samo industrije iz Priloge k Uredbi 176/2009, za ta program pa je lahko upravičeno le blago, ki ga ni mogoče proizvesti v Indoneziji ali ga ni mogoče proizvesti v zadostnih količinah ali z ustrezno kakovostjo.

(e) *Izračun zneska subvencije*

(908) Znesek subvencije, proti kateri se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, se izračuna glede na ugodnost za prejemnike, ki je bila ugotovljena za obdobje preiskave. Kot ugodnost za prejemnike se šteje znesek oprostitev dajatev za uvoženo opremo. Da bi se zagotovilo, da znesek, proti kateremu se lahko izvedejo izravnalni ukrepi, zajema le obdobje preiskave, se je prejeta ugodnost postopoma amortizirala v življenjski dobi uporabe opreme v skladu z običajnimi računovodskimi postopki družbe.

(909) Znesek subvencije, določen za to posebno shemo, je za skupino IRNC znašal 0,16 %.

4.12.3.2 Izgradnja/razvoj industrije/storitvene industrije

(910) Preiskava je pokazala, da bi lahko družba Jindal Indonesia bila deležna ugodnosti do delne oprostitve uvoznih dajatev v skladu z odlokom ministra za finance št. 135/KMK.05/2000. Člena 2 in 3 odloka določata, da če je uvozna dajatev višja od 5 %, bo moral uspešni vložnik za oprostitev uvozne dajatve plačati le 5 % uvozne dajatve. Če pa je uvozna dajatev nižja od 5 %, se bo ta dajatev še naprej uporabljala.

(911) Preiskava je pokazala, da je bila taka možna ugodnost zelo nizka (0,02 %). Glede na dejstvo, da je bil to edini program, od katerega je družba Jindal Indonesia prejemala ugodnosti v obdobju preiskave, in glede na majhno potencialno ugodnost Komisija te sheme ni nadalje preiskala.

4.12.3.3 Območje pod carinskim nadzorom

(912) Območja pod carinskim nadzorom so območja na carinskem ozemlju Indonezije, kjer se plačilo uvozne dajatve na uvoženo blago začasno opusti. Uvoženo blago je lahko investicijsko blago, surovine in pomožni material.

(a) *Pravna podlaga*

— Uredba ministrstva za finance št. 147/PML.04/2011, ki sta jo dodatno spremenili uredbi ministrstva za finance št. 255/PPMK.04/2011 in št. 120/PMK.04/2013

— Uredba ministrstva za finance št. 131 iz leta 2018 o območjih pod carinskim nadzorom

(b) *Ugotovitve preiskave*

(913) Preiskava je pokazala, da družba IRNC in njene povezane družbe (GCNS, ITSS, SMI in TSI) od septembra 2018 poslujejo na območju pod carinskim nadzorom in imajo od takrat koristi od tega programa.

(914) Na območju pod carinskim nadzorom se postopek uvoza začasno ustavi, dokler družbe ne prodajo končnega blaga na ozemlju Indonezije. Družba IRNC in njene povezane družbe so upravičene do popolne (100-odstotne) opustitve plačila uvoznih dajatev za blago, uvoženo v njihovo območje pod carinskim nadzorom (stroji, nadomestni deli in surovine), dokler se to blago (i) uporablja v nadaljnjih proizvodnih dejavnostih družbe IRNC in (ii) so končni izdelki, proizvedeni z njimi, namenjeni na izvozni trg.

(915) Če izdelek ostane na območju pod carinskim nadzorom (na primer stroji) ali se neposredno izvozi, se uvozna dajatev nikoli ne plača.

(916) V skladu s členi 3, 4, 16 in 20 uredbe št. 131/2018 se uporabljajo naslednje zahteve: (1) družba mora biti indonezijska; (2) ustanovljena mora biti na industrijskem območju pod carinskim nadzorom v Indoneziji; (3) opravljati mora proizvodne dejavnosti na območju pod carinskim nadzorom ali biti elektrarna na območju pod carinskim nadzorom; (4) uvažati mora surovine ali polizdelke z namenom nadaljnje predelave; (5) izvažati mora končne izdelke, proizvedene iz uvoženega blaga.

(917) Vlada Indonezije je med navzkrižnim preverjanjem na daljavo pojasnila, da na ozemlju Indonezije ni bilo nobenih območij, ki bi bila vnaprej opredeljena kot območja pod carinskim nadzorom, temveč da lahko družbe prijavijo svoje prostore, ki postanejo tako območje, če je prijava sprejeta. Poleg tega je bilo navedeno, da obstaja približno 1 300 območij pod carinskim nadzorom. Indonezijska vlada je pojasnila, da park Morowali ni bil območje pod carinskim nadzorom, saj status območja pod carinskim nadzorom ni bil dodeljen industrijskemu parku. Vsaka družba, ki se nahaja v industrijskem parku, se mora posebej prijaviti za status območja pod carinskim nadzorom. Poleg tega je bilo pojasnjeno, da mora biti za izkoriščanje tega programa več kot 50 % celotne letne proizvodnje izvožene zunaj Indonezije.

(918) Skupina IRNC je izvozno usmerjena. Kljub temu so bile majhne količine izdelkov prodane tudi na domačem trgu. Preiskava je pokazala, da so družbe plačevale uvozne dajatve za uvožene surovine, uporabljene za proizvodnjo izdelkov, ki so bili prodani na domačem trgu. Družbe so predložile plačilo teh zneskov. Vendar pa družbe niso imele vzpostavljenega ustreznega sistema za preverjanje pravilnosti vsebine uvoženih surovin v vrednosti izdelkov, prodanih na domačem trgu. Družba IRNC je na primer predložila Excelovo datoteko za izračun zapadlih carinskih dajatev, vendar ni mogla pojasniti odstotkov vsake surovine, uporabljene v proizvodnem procesu. Navedeno je bilo, da temelji na lastnih izračunih, carinski organi pa so morali presoditi, ali so izračuni smiselni. Poleg tega je indonezijska vlada pojasnila, da ni smernic za take izračune.

(919) Nadalje so si povezane družbe prodajale izdelke med seboj, kar je vključevalo uvožene surovine, vendar nabavnemu subjektu niso poročale o vrednosti carinskih dajatev.

(920) Preiskava je pokazala tudi, da je družba TSI plačala uvozne dajatve za uvožene stroje, ki se uporabljajo za proizvodnjo električne energije. Med navzkrižnim preverjanjem na daljavo je indonezijska vlada pojasnila, da je območje pod carinskim nadzorom povezano z dovoljenjem za industrijsko poslovanje in da ima družba dve poslovni licenci, eno za svojo jeklarsko dejavnost in drugo za proizvodnjo električne energije, pri čemer se območje pod carinskim nadzorom uporablja samo za prvo. Med navzkrižnim preverjanjem na daljavo je družba TSI pokazala dokument, v katerem so navedene meje območja pod carinskim nadzorom, kar je potrdilo, da se uporablja samo za stroje, uvožene za feronikelj in ne za proizvodnjo električne energije.

(921) Nadalje je bilo pojasnjeno, da je bila ta shema na voljo samo za družbe, ki so uvažale blago v Indonezijo za nadaljnjo predelavo. Zato zgolj uvozniki ne morejo zaprositi za status območja pod carinskim nadzorom.

(c) *Sklep*

(922) Na podlagi navedenega je Komisija zato sklenila, da o odobritvi zgoraj navedene oprostitve v celoti diskrecijsko odloča indonezijska vlada.

(923) Poleg tega je Komisija menila, da oprostitev uvozne dajatve na vhodni material, odobrene v okviru sheme območij pod carinskim nadzorom, pomeni finančni prispevek indonezijske vlade proizvajalcem izvoznikom v obliki opuščenega prihodka.

(924) Komisija je torej sklenila, da oprostitev plačila uvoznih dajatev na vhodni material pomeni opuščen ali neizterjan prihodek v smislu člena 3(1)(ii) osnovne uredbe.

(925) Na podlagi navedenega je Komisija zato menila, da ta shema prenaša ugodnost proizvajalcem izvoznikom, saj jih postavlja v boljši finančni položaj, kot bi ga imeli brez te sheme.

(926) Shema je specifična, saj je namenjena samo nekaterim družbam, odvisno od njihovega izvoza in lokacije na določenem geografskem območju, ki je v pristojnosti organa, ki dodeljuje subvencijo, v skladu s členom 4(2)(a) in členom 4(3) osnovne uredbe.

(d) *Pripombe o dokončnem razkritju*

(927) Skupina IRNC je trdila, da se za vhodne materiale, uvožene iz Kitajske, Avstralije in Vietnama, ne bi smele izračunati nobene ugodnosti, ker ima Indonezija s temi državami sklenjene sporazume o prosti trgovini.

(928) Ugotovljeno je bilo, da je ta trditev upravičena za Avstralijo in Vietnam, zato je Komisija popravila znesek subvencioniranja zadevne subvencijske sheme. Ni pa sprejela zahtevka v zvezi z nadomestnimi deli, uvoženimi iz Kitajske. Komisija je ugotovila, da so bili izdelki, uvoženi iz Kitajske, v veliki večini rezervni deli, kupljeni od povezanih družb. Kot je poudarjeno v uvodnih izjavah 899 in 903, so se ti nadomestni deli nanašali na stroje, za katere je Komisija izpodbijala poreklo ter za katere je ugotovila, da je treba uporabiti uvozno dajatev, tj. 5 % na podlagi oznake harmoniziranega sistema opreme. Smiselno se to uporablja tudi za nadomestne dele, povezane s to opremo.

(929) Skupina IRNC je trdila, da je shema območij pod carinskim nadzorom izvozna subvencija, zato jo je treba izračunati na podlagi prometa od izvoza ter nato odšteti od kombiniranih dampinških in subvencijskih dajatev.

(930) Ugotovljeno je bilo, da je ta trditev upravičena, kolikor se nanaša na surovine, ki se uporabljajo pri proizvodnji izvoženih končnih izdelkov. Zato je Komisija ponovno izračunala ustrezno subvencijsko stopnjo.

(e) *Izračun zneska subvencije*

(931) Ugodnost je bila izračunana kot razlika med zneskom uvoznih dajatev, zapadlih v obdobju preiskave, in dejanskim zneskom uvoznih dajatev, plačanih v obdobju preiskave. Znesek subvencije, določen za to specifično shemo, je za skupino IRNC znašala 0,28 % za rezervne dele in 0,90 % za surovine.

4.12.4 *Oprostitev plačila DDV za stroje*

(932) Pritožnik je trdil, da so imeli proizvajalci izvozniki ugodnosti od oprostitve plačila DDV za uvoz strojev. Preiskava je pokazala, da je indonezijska davčna uprava pravočasno plačala vračila DDV, ki so jih družbe predložile v obdobju preiskave, za presežni znesek plačanega DDV. Komisija je zato sklenila, da v zvezi s temi oprostitvami plačila DDV ni bilo subvencioniranja, proti kateremu se lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

4.12.5 *Davek na zemljišča in stavbe v rudarski industriji*

(933) Pritožnik je trdil, da je indonezijska vlada zmanjšala obdavčljivo vrednost zemljišč in stavb iz rudarske industrije in njene industrije nižje v verigi. Vendar Komisija za te sheme ni našla dokazov o subvencioniranju.

4.12.6 *Sklep o subvencioniranju*

(934) Komisija je zneske subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, v skladu z določbami osnovne uredbe za vsako sodelujočo družbo izračunala tako, da je proučila vsako subvencijo ali program subvencij, nato pa je te zneske seštela in dobila skupni znesek subvencij za vsakega proizvajalca izvoznika v obdobju preiskave. Za izračun celotnega subvencioniranja je Komisija najprej izračunala odstotek subvencioniranja: znesek subvencije kot odstotek celotnega prihodka družbe od prodaje. Ta odstotek je bil nato uporabljen za izračun subvencije, dodeljene za izvoz zadevnega izdelka v Unijo v obdobju preiskave. Nato je bil izračunan znesek subvencije na tono zadevnega izdelka, izvoženega v Unijo v obdobju preiskave, spodnje stopnje pa so bile izračunane kot delež vrednosti stroškov, zavarovanja in prevoznine (CIF) za isti izvoz na tono.

(935) Po dokončnem razkritju je pritožnik navedel, da ugotovitve Komisije kažejo, da velika večina subvencij, ugotovljenih za integrirane proizvajalce izvoznike, vpliva na faze višje v verigi proizvodnega procesa SSCR. Po navedbah pritožnika to pomeni, da je neintegrirani indijski proizvajalec SSCR, tj. Jindal Indonesia, lahko užival tudi ugodnosti subvencij, dodeljenih indijskim in/ali indonezijskim proizvajalcem višje v verigi. To bi se lahko zgodilo v primeru domače prodaje izdelkov višje v verigi skupine IRNC družbi Jindal Indonesia ali če bi družba Jindal Indonesia kupila subvencionirane izdelke indijskega porekla višje v verigi.

(936) Skupina Jindal in družba Jindal Indonesia sta odgovorili, da ni pravne podlage za tak prenos na družbo Jindal Indonesia ter da takega prenosa v vsakem primeru ni.

(937) Na podlagi analize proizvodnega procesa družbe Jindal Indonesia in nakupov surovin družbe v obdobju preiskave je Komisija sklenila, da družba ne bi mogla uživati ugodnosti nakupov subvencioniranih izdelkov indonezijskega porekla višje v verigi.

(938) Vendar je družba Jindal Indonesia kupovala izdelke višje v verigi, in sicer vroče valjane kolobarje, od povezane družbe v Indiji, ki je morda uživala ugodnosti zagotavljanja nikljeve rude s strani indonezijske vlade za plačilo, nižje od primernega (glej oddelek 3.3.2). V zvezi s tem Komisija ni mogla sprejeti nobenih ugotovitev, saj v spisu ni bilo zadostnih informacij o tej zadevi. Trditev pritožnika je bila zato zavrnjena.

(939) Pritožnik je nadalje trdil, da ogromen izvoz iz Indonezije ni naključna posledica njene politike v industriji nerjavnega jekla, temveč njen namen. Zaradi tega bi bile številne sheme dejansko odvisne od izvoza, zlasti zagotavljanje nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, in finančna podpora, dodeljena v okviru dvostranskega sodelovanja med indonezijsko in kitajsko vlado. Pritožnik je Komisijo pozval, naj oceni dejansko odvisnost teh shem od uvoza in uvede izravnalne ukrepe na podlagi prometa od izvoza, ne pa celotnega prometa proizvajalca izvoznika.

(940) Kot je poudarjeno v uvodni izjavi 929, se je Komisija strinjala s to trditvijo za shemo v zvezi z uvozom surovin v območje pod carinskim nadzorom. Ni pa se strinjala s trditvijo za druge sheme. Zagotavljanje nikljeve rude za plačilo, nižje od primernega, je proizvodna subvencija in ni povezano z izvozom končnega izdelka.

(941) Kar zadeva finančno podporo, je situacija drugačna od zadeve v zvezi z gumami, ki jo navaja pritožnik. V navedeni zadevi je kitajska vlada dodelila subvencijo družbi s sedežem na Kitajskem, pri čemer je ta sprejela posebno zavezo, da bo povečala svoj izvoz iz Kitajske v EU s pridobitvijo globalnih sredstev družbe v tuji lasti (predvsem njenega tehničnega znanja in izkušenj ter distribucijskih kanalov v EU) v okviru pobude En pas, ena pot. V trenutnemu kontekstu bi bilo to enako subvenciji, ki jo kitajska vlada dodeli matični družbi skupine Tsingshan na Kitajskem, pri čemer se ta zaveže, da bo povečala izvoz iz Kitajske v Indonezijo. Jasno je, da v tem primeru ni bilo tako. Po drugi strani se v kontekstu, podobnem obravnavanemu, tj. v protisubvencijski preiskavi v zvezi s tkaninami iz steklenih vlaken, finančna podpora, dodeljena v okviru dvostranskega sodelovanja med Kitajsko in Egiptom, ni štela za odvisno od izvoza. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(942) Ker je znesek subvencije za družbo Jindal Indonezija pod pragom de minimis, tej družbi ne bodo naložene dajatve.

(943) Znesek subvencije je bilo treba določiti tudi za edinega sodelujočega nevzorčenega proizvajalca izvoznika v Indoneziji. Zaradi posebnih okoliščin zadeve tega ni bilo mogoče storiti v skladu z običajno metodologijo, ki temelji na tehtanem povprečnem znesku subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, določenih za sodelujoče proizvajalce izvoznike v vzorcu. Kot je bilo navedeno, je bil končni znesek subvencije za družbo Jindal Indonesia dejansko nižji od zneska de minimis. Ker je ostal samo en proizvajalec izvoznik, se je Komisija odločila, da bo stopnjo dajatve tega proizvajalca izvoznika uporabila za edinega sodelujočega nevzorčenega proizvajalca izvoznika, razen sheme v zvezi s preferenčnim financiranjem, za katero v spisu ni bilo dokazov, da bi zadevna družba lahko imela koristi od nje. Zadevna družba dejansko ni povezana s Kitajsko in zato ni mogla biti deležna ugodnejšega preferenčnega financiranja, kot je bilo zagotovljeno skupini IRNC.

(944) Glede na dejstvo, da je Komisija izračunala samo stopnjo dajatve za enega proizvajalca izvoznika, in glede na dejstvo, da so sodelujoči nevzorčeni proizvajalci izvozniki upravičeni do nižje stopnje, kot je pojasnjeno v prejšnji uvodni izjavi, se je Komisija izjemoma odločila, da določi stopnjo dajatve za „vse druge družbe“ na ravni skupine IRNC.

Družba	Skupni znesek subvencije
Skupina IRNC	21,4 %
Jindal Indonesia	0,02 % (pod de minimis)
Druge sodelujoče družbe	13,5 %
Preostale	21,4 %

5. **ŠKODA**

5.1 **Opredelitev industrije Unije in proizvodnje Unije**

(945) Podobni izdelek je v obdobju preiskave v Uniji izdelovalo 13 znanih proizvajalcev. Ti so predstavljali „industrijo Unije“ v smislu člena 9(1) osnovne uredbe.

(946) Po dokončnem razkritju sta konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezan uvoznik zahtevala razkritje identitete 13 proizvajalcev Unije, ki so sestavljali industrijo Unije v obdobju preiskave. Poleg treh vzorčenih proizvajalcev in družb, ki podpirajo pritožbo (tj. Acerinox, Outokumpu Nirosta GmbH in Outokumpu Stainless AB), so to družbe Marcegaglia, Acroni, Arinox, Otelinox ter tri družbe, ki se ukvarjajo s ponovnim valjanjem, s sedežem v Nemčiji (tj. SAP Precision Metal, BWS in Waelzholz).

(947) Ugotovljeno je bilo, da je celotna proizvodnja Unije v obdobju preiskave znašala približno 3,1 milijona ton. Komisija je to številko določila na podlagi vseh razpoložljivih informacij v zvezi z industrijo Unije, in sicer preverjenih izpolnjenih vprašalnikov, ki jih je prejela od združenja Eurofer, in navzkrižno preverjenih izpolnjenih vprašalnikov na daljavo vzorčenih proizvajalcev Unije.

(948) Kot je navedeno v uvodni izjavi 25, so bili v vzorec izbrani trije proizvajalci Unije, ki predstavljajo več kot 60 % celotne proizvodnje podobnega izdelka v Uniji. Gre za vertikalno povezane proizvajalce.

5.2 **Potrošnja Unije**

(949) Komisija je potrošnjo Unije določila na podlagi: (a) preverjenih podatkov združenja Eurofer o prodaji podobnega izdelka s strani industrije Unije nepovezanim strankam, ne glede na to, ali gre za neposredno ali posredno prodajo, ki je bila delno navzkrižno preverjena z vzorčenimi proizvajalci Unije, kot je nadalje navedeno v uvodni izjavi 976, in (b) uvoza izdelka v preiskavi iz vseh tretjih držav, kot je poročal Eurostat.

(950) Potrošnja Unije se je v obravnavanem obdobju gibala, kot sledi:

Preglednica 4

Potrošnja Unije (v tonah)

	2017	2018	2019	OP
Potrošnja Unije	3 873 092	3 717 114	3 442 541	3 206 766
Indeks	*100*	*96*	*89*	*83*

Vir: združenje Eurofer, vzorčeni proizvajalci Unije in Eurostat.

(951) Potrošnja Unije se je v obravnavanem obdobju zmanjšala za 17 %.

5.3 **Uvoz iz zadevnih držav**

5.3.1 *Kumulativna ocena učinkov uvoza iz zadevnih držav*

(952) Komisija je proučila, ali naj se uvoz SSCR s poreklom iz zadevnih držav oceni kumulativno v skladu s členom 8(3) osnovne uredbe.

(953) Navedena določba določa, da je treba uvoz iz več kot ene države oceniti kumulativno samo, če se ugotovi:

(a) da je znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, določen glede na uvoz iz vsake države, višji od zneska de minimis, opredeljenega v členu 14(5), in obseg uvoza iz vsake države ni zanemarljiv, ter

(b) da je kumulativna ocena učinkov uvoza ustrezna glede na konkurenčne pogoje med uvoženimi izdelki in podobnim izdelkom Unije.

(954) Znesek subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, ugotovljen v zvezi z uvozom iz vsake od obeh zadevnih držav, je povzet v uvodnih izjavah 302 in 933. Vsi, razen za družbo Jindal Indonesia, so nad pragom de minimis, določenim v členu 14(5) osnovne uredbe.

(955) Obseg uvoza iz vsake od obeh zadevnih držav ni bil zanemarljiv. Tržni delež uvoza v obdobju preiskave je znašal 3,4 % za Indijo in 2,8 % za Indonezijo.

(956) Konkurenčni pogoji med subvencioniranim uvozom iz vsake od obeh zadevnih držav ter med tem uvozom in podobnim izdelkom iz Unije so bili podobni. Dejansko so SSCR s poreklom iz Indije in Indonezije konkurirali med seboj, ko so se uvažali za prodajo na trgu Unije, in s podobnim izdelkom, ki ga proizvaja industrija Unije, saj se vsi prodajajo podobnim kategorijam strank.

(957) Konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezani uvoznik sta izpodbijala kumulativno oceno učinkov uvoza iz Indije in Indonezije na položaj industrije Unije. Zainteresirane strani so trdile, da je obseg uvoza iz obeh držav majhen v primerjavi s tržnim deležem industrije Unije, da je uvoz iz Indije stabilen in omejen z zaščitnimi ukrepi ter da ni bila opravljena ustrezna analiza konkurenčnih pogojev med uvoženimi izdelki ter med uvoženimi izdelki na eni strani in podobnimi izdelki Unije na drugi strani, kot se zahteva v členu 8(3) osnovne uredbe.

(958) Konzorcij in en nepovezan uvoznik sta zahtevala razkritje teoretičnih modelov, uporabljenih za oceno pogojev konkurence na trgu Unije za izdelek v preiskavi in zadevne države, ter potrditev, da so bila o teh pogojih konkurence opravljena posvetovanja s službami Komisije za konkurenco in ekonomsko analizo.

(959) Komisija je opravila analizo, v kateri je primerjala vrste izdelka, ki jih proizvajalci izvozniki prodajajo na trgu Unije, z izdelkom, ki ga prodajajo proizvajalci Unije, in sicer na podlagi kontrolnih številk izdelka, ki so jih navedle vzorčene družbe. Ta analiza je pokazala visoko stopnjo ujemanja. Raven ujemanja med vsakim proizvajalcem izvoznikom in prodajo industrije Unije se vzorčenim proizvajalcem izvoznikom zagotovi v njihovem posebnem razkritju. Poleg tega je Komisija ugotovila tudi znatno podobnost vrst izdelka, ki jih prodajajo proizvajalci izvozniki iz Indonezije, v primerjavi z vrstami izdelka, ki jih prodajajo proizvajalci izvozniki iz Indije. Zato je Komisija sklenila, da so bili uvoženi izdelki iz zadevnih držav in izdelki Unije v jasni konkurenci in da je bila kumulativna ocena učinkov uvoza ustrezno ocenjena. Konzorcij in nepovezani uvoznik nista predložila nobenih utemeljenih dokazov, zakaj bi bila analiza, ki jo je opravila Komisija, napačna ali nezadostna. Dejstvo, da za Indijo v okviru zaščitnih ukrepov velja posebna kvota za posamezno državo, ne vpliva na to analizo glede na pogoje iz člena 8(3). Ta trditev je bila zato zavrnjena.

(960) Tako so bila vsa merila iz člena 8(3) osnovne uredbe izpolnjena, uvoz iz zadevnih držav pa je bil ocenjen kumulativno, da bi se določila škoda.

5.3.2 *Obseg in tržni delež subvencioniranega uvoza iz zadevnih držav*

(961) Komisija je obseg subvencioniranega uvoza določila na podlagi podatkov Eurostata in podatkov proizvajalcev izvoznikov. Ker je Komisija ugotovila, da je bil izvoz družbe Jindal Indonesia subvencioniran pod ravnjo de minimis, so bili ti podatki izvzeti iz podatkov o uvozu. Tržni delež uvoza je bil tako določen s primerjavo obsega subvencioniranega uvoza s potrošnjo Unije.

(962) Glede na omejeno število strani, ki so predložile podatke, so nekateri od spodnjih podatkov zaradi zaupnosti navedeni v obliki razponov ([220]).

(963) Uvoz iz zadevnih držav se je v zadevnem obdobju gibal na naslednji način:

Preglednica 5

Obseg uvoza (v tonah) in tržni delež

	2017	2018	2019	OP
Indija	114 865	120 729	105 359	108 885
Indeks	*100*	*105*	*92*	*95*
Tržni delež	3,0 %	3,2 %	3,1 %	3,4 %
Indeks	*100*	*110*	*103*	*114*
Indonezija	[0–100]			[10 000–14 000]
[48 000–52 000]				[68 000–72 000]
Indeks	*0*	*100*	*[400–450]*	*[550–600]*
Tržni delež	[0,0–0,1] %	[0,3–0,5] %	[1,4–1,7] %	[2,1–2,4] %
Indeks	*0*	*100*	*[400–450]*	*[650–700]*
Zadevne države skupaj				
[114 865–114 965]				
[130 729–134 729]				
[153 359–157 359]				
[176 885–180 885]	*Indeks*	*100*	*[115–117]*	*[136–138]*
[154–156]				
Tržni delež	[3,0–3,1] %	[3,5–3,7] %	[4,5–4,8] %	[5,5–5,8] %
Indeks	*100*	*[120–122]*	*[152–154]*	*[186–188]*

Vir: Eurostat, podatki proizvajalcev izvoznikov.

([220]) Podatki o indonezijskem uvozu v tej uredbi so prikazani v obliki razponov zaradi tveganja, da bi katera koli vzorčena družba obratno obdelala podatke svojih konkurentov, zlasti zaradi omejenega števila proizvajalcev izvoznikov v tej državi.

(964) Uvoz iz zadevnih držav se je v obravnavanem obdobju povečal za okoli 55 %, kar jim je omogočilo povečanje skupnega tržnega deleža s [3,0–3,1 %] leta 2017 na [5,5–5,8 %] v obdobju preiskave. To povečanje obsega uvoza in tržnega deleža je mogoče pripisati uvozu iz Indonezije, kar je v obravnavanem obdobju povečalo njegov obseg uvoza za skoraj 6-krat, njegov tržni delež pa se je iz praktično nič povečal na [2,1–2,4 %]. Uvoz iz Indije se je med letoma 2017 in 2018 povečal, nato pa se je zmanjšal. To je v obravnavanem obdobju povzročilo splošno zmanjšanje v absolutnem smislu. Komisija je 1. februarja 2019 objavila uredbo o uvedbi dokončnih zaščitnih ukrepov proti uvozu nekaterih izdelkov iz jekla ([221]). Indija je za izdelek v preiskavi prejela tarifno kvoto za posamezno državo, s katero se je uvoz, za katerega v obdobju preiskave velja dajatev v okviru kvote, omejil na raven, ki je nižja od ravni iz leta 2018. Ker za Indonezijo ni veljala tarifna kvota za posamezno državo, temveč kvota za vse druge države, njen uvoz ni bil tako omejen kot indijski. Vendar je bil padec indijskega uvoza manj izrazit, saj se je potrošnja Unije na splošno zmanjšala, zato se je tržni delež Indije kljub temu nekoliko povečal, in sicer s 3 % leta 2017 na 3,4 % v obdobju preiskave.

5.3.3 *Cene uvoza iz zadevnih držav in nelojalno nižanje prodajnih cen*

(965) Komisija je uvozne cene določila na podlagi podatkov Eurostata. Tehtana povprečna cena uvoza iz zadevnih držav v zadevnem obdobju se je gibala na naslednji način:

Preglednica 6

Cene uvoza iz zadevnih držav (v EUR/tono)

	2017	2018	2019	OP
Indija	2 080	2 173	2 075	2 073
Indeks	*100*	*104*	*100*	*100*
Indonezija	N. r.	[1 450–1 650]	[1 800–2 000]	[1 800–2 000]
Indeks	*0*	*100*	*123–128*	*123–128*
Povprečje zadevnih držav	2 080	[2 000–2 150]	[1 900–2 050]	[1 900–2 050]
Indeks	*100*	*100–102*	*96–98*	*96–98*

Vir: Eurostat, podatki proizvajalcev izvoznikov.

(966) V primeru Indije so se povprečne uvozne cene med letoma 2017 in 2018 zvišale za 4 %, vendar so v celotnem obravnavanem obdobju ostale stabilne, medtem ko so se v primeru Indonezije zvišale za 28 % (uvoz v letu 2017 je bil zanemarljiv). Kljub temu so bile v celotnem obravnavanem obdobju povprečne uvozne cene iz obeh zadevnih držav dosledno nižje od cen proizvajalcev Unije (glej preglednico 10).

(967) Komisija je nelojalno nižanje prodajnih cen v obdobju preiskave ugotovila tako, da je primerjala:

(a) tehtano povprečje prodajnih cen za vrsto izdelka treh vzorčenih proizvajalcev Unije, zaračunanih nepovezanim strankam na trgu Unije, in prilagojeno na raven cene franko tovarna, ter

(b) ustrezne tehtane povprečne cene za posamezno uvoženo vrsto izdelka sodelujočih proizvajalcev izvoznikov iz zadevnih držav, zaračunane prvi neodvisni stranki na trgu Unije, določene na podlagi CIF z ustreznimi prilagoditvami za stroške, nastale po uvozu.

([221]) UL L 31, 1.2.2019, str. 27.

(968) Primerjava cen je bila izvedena za vsako posamezno vrsto za transakcije na isti ravni trgovanja in po morebitni ustrezni prilagoditvi ter odbitku rabatov in popustov. Rezultat primerjave je bil izražen kot odstotek prihodkov od prodaje vzorčenih proizvajalcev Unije v obdobju preiskave. Pri primerjavi so bile ugotovljene stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen v višini 5,8 % in 13,4 % za indijska proizvajalca izvoznika ter 12,4 % za indonezijskega proizvajalca izvoznika.

(969) Po dokončnem razkritju sta konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezan uvoznik od Komisije zahtevala, da razkrije podatke in merila, uporabljena za določitev uvoznih cen zadevnega izdelka in za izračun stopnje nelojalnega nižanja prodajnih cen.

(970) Cene uvoza iz zadevnih držav, kot so navedene v preglednici 6 zgoraj, temeljijo na podatkih Eurostata. Ti podatki so javno dostopni. Kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 966 in 967, je stopnja nelojalnega nižanja prodajnih cen temeljila na primerjavi prodajnih cen vzorčenih proizvajalcev Unije, zaračunanih nepovezanim strankam na trgu Unije, ter ustreznih cen vzorčenih proizvajalcev izvoznikov pri prodaji prvi neodvisni stranki na trgu Unije, in sicer glede na vrsto izdelka in prilagojene za enake prodajne pogoje. Ker so podrobne prodajne cene za posamezno družbo po definiciji zaupne poslovne skrivnosti, so bile zadevnim družbam predložene le v njihovih posebnih razkritjih.

5.4 **Gospodarski položaj industrije Unije**

5.4.1 *Splošne pripombe*

(971) V skladu s členom 8(4) osnovne uredbe je bila v proučitev vpliva subvencioniranega uvoza na industrijo Unije vključena ocena vseh gospodarskih kazalnikov, ki so vplivali na položaj industrije Unije v obravnavanem obdobju.

(972) Kot je navedeno v uvodni izjavi 25, je bilo vzorčenje uporabljeno za ugotavljanje morebitne škode, ki jo je utrpela industrija Unije.

(973) Komisija je za določitev škode razlikovala med makro- in mikroekonomskimi kazalniki škode. Komisija je makroekonomske kazalnike ocenila na podlagi preverjenih odgovorov na vprašalnik združenja Eurofer v zvezi s proizvajalci Unije, po potrebi navzkrižno preverjenih z izpolnjenimi vprašalniki vzorčenih proizvajalcev Unije. Komisija je mikroekonomske kazalnike ocenila na podlagi navzkrižno preverjenih podatkov iz izpolnjenih vprašalnikov vzorčenih proizvajalcev Unije. Za oba sklopa podatkov je bilo ugotovljeno, da sta reprezentativna za gospodarski položaj industrije Unije.

(974) Makroekonomski kazalniki so: proizvodnja, proizvodna zmogljivost, izkoriščenost zmogljivosti, obseg prodaje, tržni delež, rast, zaposlovanje, produktivnost, višina subvencije in okrevanje od preteklih nepoštenih trgovinskih praks.

(975) Mikroekonomski kazalniki so: povprečne cene na enoto, stroški na enoto, stroški dela, zaloge, dobičkonosnost, denarni tok, naložbe in donosnost naložb.

5.4.2 *Makroekonomski kazalniki*

Proizvodnja, proizvodna zmogljivost in izkoriščenost zmogljivosti

(976) Celotna proizvodnja Unije, proizvodna zmogljivost in izkoriščenost zmogljivosti so se v obravnavanem obdobju gibale, kot sledi:

Preglednica 7

Proizvodnja, proizvodna zmogljivost in izkoriščenost zmogljivosti

	2017	2018	2019	OP
Skupna proizvodnja v Uniji (v tonah)	3 708 262	3 640 429	3 379 817	3 111 804

Indeks	*100*	*98*	*91*	*84*
Proizvodna zmogljivost (v tonah)	4 405 623	4 517 379	4 530 146	4 572 365
Indeks	*100*	*103*	*103*	*104*
Izkoriščenost zmogljivosti	84 %	81 %	75 %	68 %
Indeks	*100*	*96*	*89*	*81*

Vir: Makroekonomski vprašalnik združenja Eurofer, vprašalniki vzorčenih proizvajalcev Unije.

(977) Po dokončnem razkritju sta konzorcij distributerjev in uvoznikov ter en nepovezan uvoznik zahtevala pojasnilo, na podlagi katerih podatkov je Komisija prišla do podatkov v preglednici 7, ter trdila, da zmanjšanje izkoriščenosti zmogljivosti ni povezano z uvozom iz Indije in Indonezije, saj je bilo zmanjšanje večje od povečanja uvoza iz zadevnih držav.

(978) Podatki v preglednici 7 temeljijo na navzkrižno preverjenih izpolnjenih vprašalnikih vzorčenih proizvajalcev Unije, v zvezi z drugimi proizvajalci Unije pa na podlagi preverjenega makroekonomskega vprašalnika združenja Eurofer. Združenje Eurofer je posredovalo podatke, ki jih je zbralo od svojih članov, in utemeljene ocene za preostale proizvajalce.

(979) Dejansko je bilo zmanjšanje proizvodnje večje od povečanja uvoza iz zadevnih držav. To je posledica zmanjšanja potrošnje, prikazanega v preglednici 4. Kot je navedeno v oddelku 6.2.3, je Komisija sklenila, da zmanjšanje potrošnje ni prekinilo vzročne zveze med subvencioniranim uvozom iz Indije in Indonezije ter znatno škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.

(980) Konzorcij distributerjev in uvoznikov ter en nepovezan uvoznik sta zahtevala razkritje količin, ki so jih proizvajalci Unije uvozili iz zadevnih držav. Podatki, ki so bili na voljo Komisiji, so pokazali, da vzorčeni proizvajalci Unije niso nadalje prodajali ali obdelali nobenih uvoženih izdelkov iz zadevnih držav.

(981) Obseg proizvodnje industrije Unije se je v obravnavanem obdobju močno zmanjšal, in sicer za 16 %. Sporočeni podatki o zmogljivosti se nanašajo na dejansko zmogljivost, kar pomeni, da so bile upoštevane prilagoditve za čas vzpostavitve, vzdrževanje, ozka grla in druge običajne zaustavitve, ki v industriji veljajo za standardne. Po uvedbi protidampinških ukrepov za uvoz SSCR iz Ljudske republike Kitajske (LRK) in Tajvana leta 2015 ([222]) so nekateri proizvajalci Unije začeli posodabljati proizvodno zmogljivost. Ta posodobitev je v obravnavanem obdobju povzročila rahlo povečanje proizvodne zmogljivosti, in sicer za 4 %.

(982) Zaradi zmanjšane proizvodnje in rahlo povečane zmogljivosti se je izkoriščenost zmogljivosti v obravnavanem obdobju zmanjšala za 19 % in v obdobju preiskave padla pod 70 %.

Obseg prodaje in tržni delež

(983) Obseg prodaje in tržni delež industrije Unije sta se v obravnavanem obdobju gibala na naslednji način:

Preglednica 8

Obseg prodaje in tržni delež

	2017	2018	2019	OP
Obseg prodaje industrije Unije (v tonah)	2 735 448	2 711 044	2 530 259	2 330 537
Indeks	*100*	*99*	*92*	*85*

([222]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/1429 z dne 26. avgusta 2015 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL L 224, 27.8.2015, str. 10).

Tržni delež	70,6 %	72,9 %	73,5 %	72,7 %
Indeks	*100*	*103*	*104*	*103*

Vir: združenje Eurofer in Eurostat.

(984) Obseg prodaje industrije Unije se je v obravnavanem obdobju zmanjšal za 15 %.

(985) Industriji Unije je uspelo ohraniti in celo nekoliko povečati svoj tržni delež v obravnavanem obdobju, in sicer za 2,1 odstotne točke, saj se je potrošnja zmanjšala celo bolj kot obseg prodaje industrije Unije, poleg tega pa je prodaja Unije delno nadomestila uvoz iz drugih držav, ki niso zadevni državi.

(986) Po dokončnem razkritju sta konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezan uvoznik trdila, da povečanje tržnega deleža industrije Unije kaže na odsotnost škode in da povečanje tržnega deleža zadevnih držav ni negativno vplivalo na tržni delež industrije Unije. Trdila sta, da mora Komisija predložiti druge pozitivne dokaze o škodi v zvezi z drugimi kazalniki škode.

(987) Kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 963, majhno povečanje tržnega deleža industrije Unije v obravnavanem obdobju ni spremenilo dejstva, da se je subvencioniran uvoz iz zadevnih držav povečal za približno 55 % in povzročil znatno škodo industriji Unije. Kot je navedeno v uvodnih izjavah 1006 in 1007, so tudi drugi kazalniki škode pokazali pozitivne dokaze, da je industrija Unije utrpela znatno škodo v obdobju preiskave. Trditev je bilo zato treba zavrniti.

Rast

(988) Zgoraj navedeni podatki v zvezi z obsegom proizvodnje in prodaje so pokazali jasno zmanjševanje v obravnavanem obdobju ter dokazali, da industrija Unije ni mogla rasti v absolutnem smislu. Rahlo povečanje potrošnje je bilo mogoče le zato, ker se je industrija Unije odločila, da se bo na cenovni pritisk subvencioniranega uvoza odzvala z znižanjem svojih prodajnih cen.

Zaposlenost in produktivnost

(989) Zaposlenost in produktivnost sta se v obravnavanem obdobju gibali, kot sledi:

Preglednica 9

Zaposlenost in produktivnost

	2017	2018	2019	OP
Število zaposlenih	13 411	13 495	13 968	13 660
Indeks	*100*	*101*	*104*	*102*
Produktivnost (v tonah na zaposlenega)	277	270	242	228
Indeks	*100*	*98*	*88*	*82*

Vir: združenje Eurofer.

(990) Stopnja zaposlenosti v industriji Unije, povezana s proizvodnjo SSCR, se je med letoma 2017 in 2019 povečala za 4 %, med letom 2019 in obdobjem preiskave pa se je zmanjšala za 2 odstotni točki, zaradi česar se je v obravnavanem obdobju povečala za 2 %. Zaradi močnega zmanjšanja proizvodnje se je v obravnavanem obdobju produktivnost delovne sile industrije Unije, merjena v tonah na zaposlenega na leto (v ekvivalentu polnega delovnega časa), znatno zmanjšala, in sicer za 18 %.

Višina subvencijske stopnje in okrevanje od preteklih nepoštenih trgovinskih praks

(991) Vse subvencijske stopnje, razen družbe Jindal (Indonesia), kot je navedeno zgoraj, so bile precej nad ravnjo de minimis. Učinek teh subvencijskih stopenj na industrijo Unije glede na obseg in cene uvoza iz zadevnih držav ni bil zanemarljiv.

(992) Poleg ločene protidampinške preiskave SSCR iz zadevnih držav ([223]) je bil uvoz SSCR že predmet prejšnje protidampinške preiskave. Komisija je ugotovila, da je na položaj industrije Unije v letu 2013 znatno vplival dampinški uvoz iz LRK in Tajvana, zaradi česar so bili oktobra 2015 uvedeni dokončni protidampinški ukrepi za uvoz iz teh držav ([224]). Ti protidampinški ukrepi so bili podaljšani septembra 2021 ([225]). Zato ni verjetno, da bi prakse nepoštenih trgovinskih praks v obravnavanem obdobju opazno vplivale na položaj industrije Unije.

5.4.3 *Mikroekonomski kazalniki*

Cene in dejavniki, ki vplivajo nanje

(993) Tehtano povprečje prodajnih cen vzorčenih proizvajalcev Unije na enoto za nepovezane stranke v Uniji se je v obravnavanem obdobju gibalo na naslednji način:

Preglednica 10

Prodajne cene v Uniji

	2017	2018	2019	OP
Povprečna prodajna cena na enoto (v EUR/tono)	2 252	2 312	2 206	2 175
Indeks	*100*	*103*	*98*	*97*
Proizvodni stroški na enoto (v EUR/tono)	1 958	2 064	2 019	2 013
Indeks	*100*	*105*	*103*	*103*

Vir: vzorčeni proizvajalci Unije.

(994) Po rahlem 3-odstotnem povečanju med letoma 2017 in 2018 so se povprečne prodajne cene na enoto od leta 2018 do obdobja preiskave znižale za 6 %, zaradi česar so se v obravnavanem obdobju znižale za 3 %. V istem obdobju so se proizvodni stroški sočasno povečali za 5 %, nato pa so se ustalili na ravni stroškov, ki je bila za 3 % višja kot na začetku obravnavanega obdobja. Gibanje stroškov je bilo večinoma posledica precejšnjega povišanja cen surovin, kot sta nikelj in ferokrom. Industrija Unije zaradi oviranja dviga cen kot posledice subvencioniranega uvoza tega povečanja stroškov ni mogla prenesti na svoje prodajne cene in jih je bila celo prisiljena znižati.

([223]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/2012 z dne 17. novembra 2021 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve in dokončnem pobiranju začasne dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Indije in Indonezije (UL L 410, 18.11.2021, str. 410).

([224]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2015/1429 z dne 26. avgusta 2015 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana (UL L 224, 27.8.2015, str. 10).

([225]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/1483 z dne 15. septembra 2021 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 327, 16.9.2021, str. 1).

Stroški dela

(995) Povprečni stroški dela vzorčenih proizvajalcev Unije so se v obravnavanem obdobju gibali na naslednji način:

Preglednica 11

Povprečni stroški dela na zaposlenega

	2017	2018	2019	OP
Povprečni stroški dela na EPDČ (v EUR)	72 366	70 663	71 659	70 324
Indeks	*100*	*98*	*99*	*97*

Vir: vzorčeni proizvajalci Unije.

(996) Povprečni stroški dela na zaposlenega so se pri vzorčenih proizvajalcih Unije v obravnavanem obdobju znižali za 3 %. To kaže, da so proizvajalci Unije lahko znižali stroške dela v odziv na vse slabše tržne razmere, da bi tako omejili škodo.

Zaloge

(997) Ravni zalog vzorčenih proizvajalcev Unije so se v obravnavanem obdobju gibale na naslednji način:

Preglednica 12

Zaloge

	2017	2018	2019	OP
Končne zaloge (v tonah)	125 626	148 777	125 480	98 835
Indeks	*100*	*118*	*100*	*79*
Končne zaloge kot delež proizvodnje	5,54 %	6,53 %	6,09 %	5,13 %
Indeks	*100*	*118*	*110*	*93*

Vir: vzorčeni proizvajalci Unije.

(998) V obravnavanem obdobju se je raven končnih zalog zmanjšala za 21 %. Ta trend je sledil zmanjšanju obsega proizvodnje. Industrija Unije večino vrst podobnega izdelka proizvaja na podlagi posebnih naročil uporabnikov. Zato se zaloge ne štejejo za pomemben kazalnik škode za to panogo. To potrjuje tudi analiza gibanja končnih zalog kot deleža proizvodnje. Kot je razvidno iz navedenega, se je ta kazalnik v obravnavanem obdobju gibal med 5 in 7 % obsega proizvodnje vzorčenih proizvajalcev Unije.

5.4.3.1 Dobičkonosnost, denarni tok, naložbe ter donosnost naložb in zmožnost zbiranja kapitala

Preglednica 13

Dobičkonosnost, denarni tok, naložbe in donosnost naložb

	2017	2018	2019	OP
Dobičkonosnost prodaje nepovezanim strankam v Uniji (v % prihodka od prodaje)	7,6 %	6,0 %	1,5 %	0,4 %

Indeks	*100*	*79*	*19*	*6*
Denarni tok (v EUR)	387 200 359	273 674 277	237 840 311	184 024 688
Indeks	*100*	*71*	*61*	*48*
Naložbe (v EUR)	111 578 442	111 637 871	96 541 925	96 585 152
Indeks	*100*	*100*	*87*	*87*
Donosnost naložb	20 %	15 %	6 %	4 %
Indeks	*100*	75	31	20

Vir: vzorčeni proizvajalci Unije.

(999) Komisija je dobičkonosnost vzorčenih proizvajalcev Unije določila tako, da je neto dobiček pred obdavčitvijo pri prodaji podobnega izdelka nepovezanim strankam v Uniji izrazila kot delež prihodkov od zadevne prodaje.

(1000) Skupna dobičkonosnost se je zmanjšala s 7,6 % leta 2017 na 0,4 % v obdobju preiskave. Kot je navedeno v oddelku 5.3.3, je ta padec sovpadal s povečanjem obsega uvoza iz zadevnih držav in njunega tržnega deleža po nelojalno znižanih prodajnih cenah.

(1001) Vsi drugi finančni kazalniki, tj. denarni tok, naložbe in donosnost sredstev, so očitno sledili istemu trendu upadanja.

(1002) Neto denarni tok pomeni zmožnost proizvajalcev Unije, da sami financirajo svoje dejavnosti. Denarni tok se je v obravnavanem obdobju stalno zmanjševal, tako da je bil v obdobju preiskave za 52 % nižji kot na začetku obdobja preiskave.

(1003) Naložbe so neto knjigovodska vrednost sredstev. Potem ko so med letoma 2017 in 2018 ostale stabilne, so se v letih 2018 in 2019 močno zmanjšale, in sicer za 13 odstotnih točk. Donosnost naložb je dobiček v odstotkih neto knjigovodske vrednosti naložb, ki izraža stopnjo amortizacije sredstev. V obravnavanem obdobju se je stalno in znatno zmanjševala, in sicer za 80 %.

(1004) Zaradi slabih finančnih rezultatov industrije Unije med letom 2017 in obdobjem preiskave je bila njena zmožnost zbiranja kapitala omejena. Industrija Unije je kapitalsko intenzivna, poleg tega so zanjo značilne znatne naložbe. Donosnost naložb v obravnavanem obdobju ne zadostuje za kritje takih znatnih naložb.

5.5 **Sklep o škodi**

(1005) Preiskava je pokazala, da se je industrija Unije lahko odzvala na cenovni pritisk zaradi subvencioniranega uvoza iz Indije in Indonezije le z znižanjem svojih prodajnih cen, da bi ohranila (in celo nekoliko povečala) svoj tržni delež v obravnavanem obdobju. Učinek subvencioniranega uvoza je v obdobju preiskave na trgu Unije povzročil oviranje dviga cen v smislu člena 8(2) osnovne uredbe. Cene industrije Unije so se v obravnavanem obdobju znižale za 3 %, pod pogoji poštene konkurence pa bi se predvidoma zvišale v razmerju, primerljivem z rastjo proizvodnih stroškov, ki so se zvišali za 3 %.

(1006) Potrošnja Unije se je v obravnavanem obdobju znatno zmanjšala, obseg prodaje in obseg proizvodnje industrije Unije pa sta prav tako sledila temu trendu. Proizvodna zmogljivost se je rahlo povečala zaradi pozitivnih obetov za industrijo Unije po uvedbi protidampinških ukrepov za uvoz izdelka v preiskavi s poreklom iz LRK in Tajvana leta 2015.

(1007) Vendar sta se v obravnavanem obdobju močno zmanjšali produktivnost in izkoriščenost zmogljivosti proizvajalcev Unije. Te vse slabše rezultate je mogoče v manjši meri pojasniti z majhnim povečanjem zaposlenosti in zmogljivosti, glavni vzrok zanje pa sta bila zmanjšanje potrošnje Unije in hkratno povečanje uvoza iz zadevnih držav.

(1008) Vendar pa so finančni kazalniki proizvajalcev Unije tisti, ki v celoti prikazujejo povzročeno škodo. Za industrijo Unije so se v obravnavanem obdobju povečali proizvodni stroški, kar je skupaj z znižanjem prodajnih cen povzročilo padec dobičkonosnosti s 7,6 % leta 2017 na 0,4 % v obdobju preiskave. Podobno negativno gibanje je mogoče opaziti v povezavi z drugimi finančnimi kazalniki: naložbe (–13 %), donosnost naložb (–80 %) in denarni tok (–52 %).

(1009) Komisija je na podlagi navedenega sklenila, da je industrija Unije utrpela znatno škodo v smislu člena 8(5) osnovne uredbe.

(1010) Informacije po obdobju preiskave, ki so bile na voljo Komisiji, so nadalje potrdile isti sklep. Komisija je na podlagi analize podatkov, ki jih je prostovoljno predložila industrija Unije in zajemajo zadnji dve četrtletji leta 2020, ugotovila naslednje trende: povečanje proizvodnje, zmogljivosti, izkoriščenosti zmogljivosti in prodaje je bilo zanemarljivo; cene so se še naprej znatno zniževale brez ustreznega znižanja proizvodnih stroškov; dobičkonosnost vzorčenih proizvajalcev Unije se je še bolj zmanjšala in postala negativna, prav tako pa so denarni tok, neto naložbe in donosnost naložb pokazali nadaljnji negativni trend v primerjavi z obravnavanim obdobjem, kakor tudi zaposlovanje; tržni delež industrije Unije se je rahlo povečal, vendar so se tudi tržni deleži uvoza iz zadevnih držav.

(1011) Po dokončnem razkritju sta konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezan uvoznik trdila, da so imele družbe pritožnice po obdobju preiskave večji dobiček. Medtem ko razvoj po OP ni neposredno pomemben, kot je prikazano v Prilogi 1 k tej uredbi, so vzorčeni proizvajalci Unije, v nasprotju s trditvijo konzorcija in nepovezanega uvoznika, v drugi polovici leta 2020 poslovali z izgubo. Zato je morala Komisija zavrniti to trditev.

6. **VZROČNA ZVEZA**

(1012) Komisija je v skladu s členom 8(5) osnovne uredbe proučila, ali je subvencionirani uvoz iz zadevne države povzročil znatno škodo industriji Unije. V skladu s členom 8(6) osnovne uredbe je proučila tudi druge znane dejavnike, ki bi lahko hkrati povzročili škodo industriji Unije. Komisija je zagotovila, da se morebitna škoda, ki so jo povzročili drugi dejavniki in ne subvencionirani uvoz iz zadevne države, ni pripisala temu subvencioniranemu uvozu. Ti dejavniki so: uvoz iz tretjih držav, zmanjšanje potrošnje, izvoz industrije Unije, zvišanje stroškov surovin in konkurenčno ravnanje industrije Unije v zvezi s cenami.

6.1 **Učinki subvencioniranega uvoza**

(1013) Uvoz iz zadevnih držav se je v obravnavanem obdobju povečal za več kot 50 %, njegov tržni delež pa se je skoraj podvojil. To povečanje tržnega deleža je bilo na škodo uvoza iz tretjih držav. Vendar je subvencionirani uvoz po nizkih cenah iz zadevnih držav ustvaril cenovni pritisk na industrijo Unije. Cene uvoza iz Indije in Indonezije so bile v obravnavanem obdobju za 5 do 19 % nižje od cen industrije Unije. Zaradi teh uvoznih cen proizvajalci Unije niso bili le nezmožni upoštevati zvišanja stroškov surovin v svojih cenah, ampak so bili celo prisiljeni znižati svoje prodajne cene, da bi ohranili tržni delež.

(1014) Zato se je dobičkonosnost proizvajalcev Unije, ki je bila leta 2017 na razmeroma visoki ravni, v obdobju preiskave zmanjšala na skoraj nič, kar je dodatno negativno vplivalo na vse finančne kazalnike zadevnih družb.

(1015) Obstaja torej močna vzročna zveza med subvencioniranim uvozom iz Indije in Indonezije ter škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.

6.2 **Učinki drugih dejavnikov**

(1016) Po dokončnem razkritju sta konzorcij uvoznikov in distributerjev ter en nepovezani uvoznik trdila, da se finančni kazalniki industrije Unije niso poslabšali zaradi dampinškega uvoza, temveč zaradi vpliva pandemije COVID-19.

(1017) Komisija je ugotovila, da so cene uvoza iz zadevnih držav močno vplivale na cene industrije Unije in njene finančne kazalnike. Kot je ugotovljeno v uvodni izjavi 965, so bile povprečne uvozne cene iz obeh zadevnih držav dosledno nižje od cen proizvajalcev Unije v celotnem obravnavanem obdobju pred pandemijo COVID-19. Pandemija bi morebiti lahko vplivala na potrošnjo na trgu Unije, vendar bi se lahko tak učinek pokazal šele v zadnjem četrtletju obdobja preiskave (v obdobju od aprila do junija 2020), medtem ko je bilo znatno zmanjšanje potrošnje ugotovljeno že leta 2019.

(1018) Poleg tega je Komisija zmanjšanje potrošnje (ki je ali ni delno povezano s COVID-19) analizirala kot morebiten drug dejavnik, ki bi lahko povzročil škodo, v uvodnih izjavah 1028 in 1029 spodaj ter sklenila, da ne zmanjšuje vzročne zveze med subvencioniranim uvozom iz zadevnih držav in znatno škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.

6.2.1 *Nesubvencionirani uvoz iz Indonezije*

(1019) Kot je navedeno v uvodni izjavi 933, je bilo ugotovljeno, da je subvencioniranje za enega od vzorčenih indonezijskih proizvajalcev izvoznikov, družbo Jindal Indonesia, na ravni de minimis.

(1020) Obseg in cene tega uvoza iz Indonezije so se v obravnavanem obdobju gibali na naslednji način:

Preglednica 14

		2017	2018	2019	OP
Indonezija	Obseg (v tonah)				[20 000–21 000]
					[22 000–23 000]
					[21 000–22 000]
					[19 000–20 000]
	Indeks	*100*	*[109–111]*	*[107–109]*	*[97–98]*
	Tržni delež	[0,5–0,55] %	[0,6–0,63] %	[0,63–0,66] %	[0,6–0,63] %
	Indeks	*100*	*[113–118]*	*[118–123]*	*[113–118]*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	[2 200–2 300]	[2 100–2 200]	[2 000–2 100]	[2 000–2 100]
	Indeks	*100*	*[95–99]*	*[90–94]*	*[90–94]*

(1021) Nesubvencionirani uvoz iz Indonezije se je v obravnavanem obdobju povečal v letih 2018 in 2019, vendar je bil v obdobju preiskave nekoliko nižji kot v letu 2017. Tržni delež tega uvoza je bil v celotnem obravnavanem obdobju zelo omejen na največ 0,65 %. Prodajna cena tega uvoza je bila na višji ravni od subvencioniranega uvoza iz Indonezije.

(1022) Čeprav je uvoz družbe Jindal Indonesia nelojalno nižal cene industrije Unije, se je prodaja družbe v Unijo v obravnavanem obdobju nekoliko zmanjšala in je ostala nizka. Zato škoda, ki jo je povzročil ta uvoz, ni zmanjšala vzročne zveze med subvencioniranim uvozom in znatno škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.

6.2.2 *Uvoz iz tretjih držav*

(1023) Obseg in cene uvoza iz drugih tretjih držav so se v obravnavanem obdobju gibali, kot sledi:

Preglednica 15

Država		2017	2018	2019	OP
Tajvan	Obseg (v tonah)	199 553	223 110	185 618	165 540
	Indeks	*100*	*112*	*93*	*83*
	Tržni delež	5,2 %	6,0 %	5,4 %	5,2 %
	Indeks	*100*	*116*	*105*	*100*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 668	1 749	1 684	1 655
	Indeks	*100*	*105*	*101*	*99*
Republika Koreja	Obseg (v tonah)	147 696	165 812	160 947	164 882
	Indeks	*100*	*112*	*109*	*112*
	Tržni delež	3,8 %	4,5 %	4,7 %	5,1 %
	Indeks	*100*	*117*	*123*	*135*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 859	1 944	1 860	1 853
	Indeks	*100*	*105*	*100*	*100*
Južna Afrika	Obseg (v tonah)	98 063	88 913	94 567	81 537
	Indeks	*100*	*91*	*96*	*83*
	Tržni delež	2,5 %	2,4 %	2,7 %	2,5 %
	Indeks	*100*	*94*	*108*	*100*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	2 004	2 013	1 831	1 785
	Indeks	*100*	*100*	*91*	*89*
Druge tretje države	Obseg (v tonah)	563 637	372 858	293 052	266 255
	Indeks	*100*	*66*	*52*	*47*
	Tržni delež	14,6 %	10,0 %	8,5 %	8,3 %
	Indeks	*100*	*69*	*58*	*57*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	2 051	2 345	2 319	2 407
	Indeks	*100*	*114*	*113*	*117*

Vse tretje države skupaj, razen zadevnih držav	Obseg (v tonah)	1 008 949	850 693	734 184	678 213
	Indeks	*100*	*84*	*73*	*67*
	Tržni delež	26,1 %	22,9 %	21,3 %	21,1 %
	Indeks	*100*	*88*	*82*	*81*
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 942	2 076	1 995	2 014
	Indeks	*100*	*107*	*103*	*104*

Vir: Eurostat.

(1024) V obravnavanem obdobju se je uvoz iz tretjih držav v smislu absolutnega obsega (za 33 %) in tržnega deleža (s 26 % leta 2017 na 21 % v obdobju preiskave) znatno zmanjšal.

(1025) Kar zadeva posamezne države, se je v obravnavanem obdobju povečal samo uvoz iz Koreje, kar je povzročilo rahlo povečanje njenega tržnega deleža (s 3,8 % na 5,1 %). Čeprav so cene korejskega uvoza nižje od cen zadevnih držav, je verjetno, da nanje vpliva obstoj transfernih cen zaradi odnosa med korejskim proizvajalcem nerjavnega jekla Samsung STS in proizvajalcem hladno valjanih izdelkov iz EU, družbo Otelinox iz Romunije. Ni mogoče sklepati, ali je ta uvoz prav tako nelojalno nižal prodajne cene industrije Unije, saj nabor izdelkov tega uvoza ni znan.

(1026) Kot je navedeno v uvodni izjavi 991 zgoraj, za uvoz iz Tajvana trenutno velja protidampinška dajatev v višini 6,8 % ([226]), za uvoz iz LRK pa dajatev v višini 24,4 do 25,3 %.

(1027) Uvoz iz LRK je bil v obravnavanem obdobju zelo majhen. Uvoz iz Tajvana se je med letoma 2017 in 2018 povečal za 12 %, vendar se je od leta 2018 do obdobja preiskave zmanjšal za 26 %, pri čemer je tržni delež v obravnavanem obdobju ostal približno 5-odstoten. Povprečna cena uvoza iz Tajvana je bila nižja od povprečnih cen uvoza iz zadevnih držav. Ker proizvajalci iz Tajvana v pregledu zaradi izteka ukrepa, ki je bil zaključen septembra 2021, niso sodelovali s Komisijo, ta ni imela dodatnih podrobnosti o tajvanskih uvoznih cenah. Zato ni mogoče izključiti, da je ta uvoz industriji Unije povzročil dodatno škodo. Tudi če je uvoz iz Tajvana prispeval k škodi, ki jo je utrpela industrija Unije, se je ta uvoz v obravnavanem obdobju zmanjšal za 17 % in zato ni mogel biti vzrok vse bolj negativnih gibanj, ugotovljenih pri analizi škode.

(1028) Komisija je zato sklenila, da uvoz iz drugih držav ne zmanjšuje vzročne zveze med subvencioniranim indijskim in indonezijskim uvozom ter znatno škodo, ki so jo utrpeli proizvajalci Unije.

6.2.3 *Zmanjšanje potrošnje*

(1029) Znatno zmanjšanje potrošnje v obravnavanem obdobju je negativno vplivalo na nekatere kazalnike škode, zlasti na obseg prodaje in proizvodnje. Vendar je, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 1004, industrija Unije utrpela škodo zaradi cen, in ne zaradi obsega. Kljub krčenju trga je proizvajalcem Unije uspelo nekoliko povečati svoj tržni delež z močno cenovno konkurenco s subvencioniranim uvozom po nepoštenih cenah, kar je povzročilo poslabšanje dobičkonosnosti in drugih finančnih kazalnikov industrije Unije, kot so denarni tok, naložbe in donosnost naložb.

([226]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/1483 z dne 13. septembra 2021 o uvedbi dokončne protidampinške dajatve na uvoz hladno valjanih ploščatih izdelkov iz nerjavnega jekla s poreklom iz Ljudske republike Kitajske in Tajvana po pregledu zaradi izteka ukrepa v skladu s členom 11(2) Uredbe (EU) 2016/1036 Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 327, 16.9.2021, str. 1). Za eno družbo, Cia Far Industrial Factory Co, Ltd, je bila uvedena 0-odstotna protidampinška dajatev.

(1030) Zato je Komisija sklenila, da zmanjšanje potrošnje ni zmanjšalo vzročne zveze med subvencioniranim uvozom iz zadevnih držav in znatno škodo, ki jo je utrpela industrija Unije.

6.2.4 *Izvoz industrije Unije*

(1031) Obseg in cene izvoza industrije Unije so se v obravnavanem obdobju gibali na naslednji način:

Preglednica 16

	2017	2018	2019	OP
Obseg izvoza (v tonah)	450 587	450 687	410 840	374 378
Indeks	*100*	*100*	*91*	*83*
Povprečna cena (v EUR/tono)	2 369	2 524	2 428	2 394
Indeks	*100*	*107*	*102*	*101*

Vir: vzorčeni proizvajalci Unije, združenje Eurofer.

(1032) Izvoz proizvajalcev Unije se je v obravnavanem obdobju zmanjšal za 17 %, predvsem zaradi ukrepov, ki so jih ZDA uvedle za izdelek v preiskavi, ter povečane konkurence na tretjih trgih s prodajo iz Kitajske in iz zadevnih držav. Vendar je bil obseg izvoza omejen v primerjavi s celotnim obsegom prodaje Unije, ki je predstavljal približno 13 % celotnega obsega prodaje, povprečna cena izvoza pa je bila v obravnavanem obdobju ves čas višja od cen na trgu Unije.

(1033) Na podlagi tega je Komisija sklenila, da je bil vpliv izvoza industrije Unije na škodo, ki jo je ta utrpela, zanemarljiv.

6.2.5 *Vpliv cen surovin*

(1034) En nepovezani uvoznik je izpostavil vprašanje naraščajočih stroškov surovin (niklja in ferokroma) kot razlog za škodljive razmere za industrijo Unije.

(1035) Povišanje cen surovin samo po sebi ni vir škode, ker ga običajno spremlja poznejše povišanje prodajnih cen. Vendar je zmanjšanje dobičkonosnosti proizvajalcev Unije in znižanje vseh njihovih finančnih kazalnikov več kot le odraz naraščajočih proizvodnih stroškov. Uvoz po nizkih cenah je oviral dvig cen na trgu Unije in proizvajalcem Unije ni le onemogočil zvišanja cen, da bi pokrili zvišanje stroškov, ampak jih je prisilil, da so jih celo znižali, da bi se izognili neizbežni izgubi tržnega deleža. To je povzročilo strm padec njihove dobičkonosnosti, ki je v obdobju preiskave padla na raven zmožnosti kritja stroškov.

(1036) Na podlagi tega se sklene, da zvišanje cen nekaterih surovin samo po sebi ni povzročilo škode industriji Unije.

6.2.6 *Ravnanje proizvajalcev Unije v zvezi s cenami*

(1037) Nepovezani uvoznik je trdil, da sta notranja konkurenca in ravnanje proizvajalcev Unije v zvezi s cenami povzročila poslabšanje njihovega finančnega položaja.

(1038) Vendar v preiskavi ta trditev ni bila potrjena. Uvoz iz zadevnih držav je bil v celoti izveden po cenah, ki so nelojalno nižale prodajne cene industrije Unije, zato je cenovni pritisk zaradi subvencioniranega uvoza glavni razlog za to, da proizvajalci Unije ne morejo zvišati cen in kriti naraščajočih stroškov. Ta trditev je bila zato zavrnjena.

6.3 **Sklep o vzročni zvezi**

(1039) Vzročna zveza je bila ugotovljena med subvencioniranim uvozom iz Indije in Indonezije na eni strani ter škodo, ki jo je utrpela industrija Unije, na drugi strani. Povečanje obsega subvencioniranega uvoza iz zadevnih držav in poslabšanje uspešnosti Unije v obravnavanem obdobju sta časovno sovpadala. Industrija Unije ni imela druge možnosti, kot da sledi ravnem cen, določenim s subvencioniranim uvozom, da bi preprečila izgubo tržnega deleža. Zato je raven dobička industrije Unije postala nevzdržna.

(1040) Komisija je ugotovila, da so drugi dejavniki, ki bi lahko vplivali na položaj industrije Unije, naslednji: nesubvencionirani uvoz iz Indonezije, uvoz iz tretjih držav, zmanjšanje potrošnje in izvoz industrije Unije.

(1041) Komisija je opredelila učinke vseh znanih dejavnikov na položaj industrije Unije in jih ločila od škodljivih učinkov subvencioniranega uvoza. Vpliv nesubvencioniranega uvoza iz Indonezije in tretjih držav, zmanjšanje potrošnje in izvoza industrije Unije na negativen razvoj industrije Unije v smislu zlasti dobičkonosnosti in finančnih kazalnikov je bil omejen.

(1042) Glede na navedene premisleke je Komisija ugotovila vzročno zvezo med škodo, ki jo je utrpela industrija Unije, in subvencioniranim uvozom iz zadevnih držav. Subvencionirani uvoz iz zadevnih držav je odločilno vplival na znatno škodo, ki jo je utrpela industrija Unije. Drugi dejavniki, posamično ali skupaj, niso zmanjšali vzročne zveze.

(1043) Kot je prikazano v Prilogi 1, so gibanja druge polovice leta 2020 potrdila to analizo. Uvoz iz zadevnih držav je še naprej pridobival tržne deleže, k čemur so pripomogle cene, ki so se še naprej znatno zniževale in nenehno nelojalno nižale prodajne cene industrije Unije in ovirale dvig cen na trgu Unije. Po drugi strani pa noben drug dejavnik ne zmanjšuje vzročne zveze. Medtem ko je potrošnja še naprej padala, je škoda na cenah še vedno obstajala. Uvoz iz drugih tretjih držav se je še naprej zmanjševal in še naprej izgubljal tržne deleže, pri čemer ni bilo nobenih znakov, da se je položaj uvoza družbe Jindal (Indonesia) spremenil. Izvoz industrije Unije se je le rahlo povečal. Skratka, drugi dejavniki, posamično ali skupaj, niso zmanjšali vzročne zveze v drugi polovici leta 2020.

7. **INTERES UNIJE**

(1044) Komisija je v skladu s členom 31 osnovne uredbe proučila, ali bi lahko kljub ugotovitvi o škodljivem subvencioniranju jasno sklenila, da sprejetje ukrepov v tej zadevi ni v interesu Unije. Določitev interesa Unije je temeljila na proučitvi vseh različnih interesov, vključno z interesi industrije Unije, uvoznikov in uporabnikov.

7.1 **Interes industrije Unije**

(1045) Industrijo Unije sestavlja 13 proizvajalcev s sedežem v več državah članicah in v zvezi z izdelkom v preiskavi neposredno zaposluje 13 660 delavcev. Nobeden od proizvajalcev Unije ni nasprotoval začetku preiskave. Kot je prikazano v oddelku 5 zgoraj pri analizi kazalnikov škode, se je poslabšal položaj celotne industrije Unije, dampinški uvoz pa je nanjo vplival negativno.

(1046) Pričakuje se, da bo uvedba protisubvencijskih dajatev ponovno vzpostavila poštene pogoje trgovanja na trgu Unije, odpravila oviranje dviga cen in industriji Unije omogočila, da pokrije vse višje proizvodne stroške in izboljša svoj finančni položaj kljub izgubi prodaje zaradi krčenja trga. Tako bi se dobičkonosnost industrije Unije izboljšala in približala ravnem, ki se za to kapitalsko intenzivno panogo štejejo za potrebne. Industrija Unije je utrpela znatno škodo zaradi subvencioniranega uvoza iz zadevnih držav. Opozoriti je treba, da je več ključnih kazalnikov škode v obravnavanem obdobju kazalo negativna gibanja. To je zlasti veljalo za kazalnike škode, povezane s finančno uspešnostjo proizvajalcev Unije. Zato je pomembno, da se cene vrnejo na nesubvencionirano raven, da se vsem proizvajalcem omogoči delovanje na trgu Unije v poštenih tržnih razmerah.

(1047) Zato se sklene, da bi bila uvedba protisubvencijskih dajatev v interesu industrije Unije, saj bi ji omogočila, da si opomore od učinkov ugotovljenega škodljivega subvencioniranja.

7.2 **Interes nepovezanih uvoznikov in uporabnikov**

(1048) Javil se je en nepovezan uvoznik. Poleg tega je en proizvajalec Unije, ki je deloval tudi kot nepovezani uvoznik in končni uporabnik, predložil izpolnjen vprašalnik.

(1049) Nepovezani uvoznik je opozoril na morebitne negativne učinke protisubvencijskih ukrepov na konkurenco na trgu Unije, kar bi posledično povzročilo pomanjkanje ponudbe, slabše storitve, naraščajoče cene in slabšo kakovost materiala.

(1050) Ne glede na morebitne protisubvencijske ukrepe je Komisija sklenila, da se bo v Uniji ohranila zdrava raven konkurence glede na to, da je v Uniji 13 proizvajalcev izdelka v preiskavi, od katerih nekateri niso sodelovali v pritožbi. Poleg tega uvoz iz tretjih držav še vedno predstavlja več kot 20 % trga. Zato ni verjetno, da bi se pojavili morebitni negativni učinki, ki jih je navedel uvoznik.

(1051) Ukrepi bi uvoznikom tudi omogočili, da cene prenesejo na svoje stranke, zato se ne pričakuje, da bi to negativno vplivalo na dobičkonosnost uvoznikov. Pričakuje se, da se obseg izdelkov in kakovost storitev ne bosta zmanjšali, ravno nasprotno, zaščita pred subvencioniranim uvozom industriji Unije omogoča nove naložbe in izboljšanje kakovosti.

(1052) Po dokončnem razkritju sta konzorcij distributerjev in uvoznikov ter en nepovezan uvoznik trdila, da Komisija ni upoštevala položaja na trgu jekla po obdobju preiskave ter da so ukrepi, povezani s pandemijo, upočasnili pridobivanje, rafiniranje in zbiranje ostankov, povečali cene surovin in povzročili pomanjkanje surovin. Zato je Evropa postala najdražji trg na svetu za izdelke iz nerjavnega jekla.

(1053) Nadalje sta navedla, da je uvoz iz tretjih držav nujen za trg Unije, saj proizvajalci Unije ne morejo zadovoljiti dejanskega povpraševanja na trgu Unije, kar povzroča velike težave pri oskrbi jekla.

(1054) Zvišanje cen surovin je vplivalo na proizvodnjo po vsem svetu in je vplivalo tako na industrijo Unije kot na uvoz. Poleg tega obstajajo viri dobave SSCR iz tretjih držav, med katerimi sta največja Tajvan in Koreja. Uvoz iz Tajvana v Unijo se nadaljuje, pri čemer zanj veljajo razmeroma nizke protidampinške dajatve. Koreji je uspelo v obravnavanem obdobju povečati izvoz v Unijo v absolutnem in relativnem smislu. Tudi Južna Afrika ostaja prisotna na trgu Unije kljub domnevnemu nadzoru evropskih družb nad proizvodnjo SSCR. Poleg tega izravnalne dajatve, uvedene za Indijo in Indonezijo, niso namenjene zaprtju trga Unije za zadevni državi, temveč zvišanju cen na pošteno raven. Trditev je bilo zato treba zavrniti.

7.3 **Sklep o interesu Unije**

(1055) Komisija je na podlagi navedenega sklenila, da ni utemeljenih razlogov za sklep, da so izravnalne dajatve tako visoke, da bi se lahko sklepalo, da uvedba ukrepov za uvoz izdelka v preiskavi s poreklom iz zadevnih držav ni v interesu Unije.

8. **DOKONČNI IZRAVNALNI UKREPI**

(1056) Ob upoštevanju sklepov v zvezi s subvencioniranjem, škodo, vzročno zvezo in interesom Unije ter v skladu s členom 15 osnovne uredbe bi bilo treba uvesti dokončno izravnalno dajatev.

8.1 **Raven dokončnih izravnalnih ukrepov**

(1057) V členu 15(1), tretji pododstavek, osnovne uredbe je določeno, da znesek dokončne izravnalne dajatve ne preseže ugotovljenega zneska subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi.

(1058) V členu 15(1), četrti pododstavek, je navedeno: „Kadar lahko Komisija na podlagi vseh predloženih informacij jasno ugotovi, da ni v interesu Unije, da se določi znesek ukrepov v skladu s tretjim pododstavkom, je znesek izravnalne dajatve nižji, če bi taka nižja dajatev zadostovala za odpravo škode, povzročene industriji Unije."

(1059) Komisija ni prejela takih informacij, zato bo raven izravnalnih ukrepov določena ob upoštevanju člena 15(1), tretji pododstavek.

(1060) Na podlagi navedenega bi morale biti stopnje dokončnih izravnalnih dajatev, izražene kot cena CIF meja Unije brez plačane carinske dajatve, naslednje:

Država	Družba	Dokončna izravnalna dajatev
Indija	Jindal Stainless Limited	4,3 %
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %
	Vse druge indijske družbe	7,5 %
Indonezija	PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %
	PT Jindal Stainless Indonesia	0 %
	Nevzorčena sodelujoča družba	13,5 %
	Vse druge indonezijske družbe	21,4 %

(1061) Protisubvencijska preiskava se je izvajala vzporedno z ločeno protidampinško preiskavo v zvezi z istim zadevnim izdelkom s poreklom iz Indije in Indonezije, v kateri je Komisija uvedla protidampinške ukrepe na ravni stopnje dampinga za proizvajalce izvoznike v Indoneziji in za enega od proizvajalcev izvoznikov v Indiji. Samo za družbo Chromeni je dampinška dajatev temeljila na nižji stopnji škode. Komisija je zagotovila, da uvedba skupne dajatve, ki izraža stopnjo subvencioniranja in celotno stopnjo dampinga, ne bo dvakrat izravnala učinkov subvencioniranja („dvojno štetje") v skladu s členom 24(1) osnovne uredbe.

(1062) Kar zadeva obe državi, je Komisija proučila, ali so nekatere subvencijske sheme subvencije, odvisne od izvoza, ki znižujejo izvozne cene in tako zvišujejo stopnje dampinga, da bi se odločila, ali mora znižati stopnjo dampinga za zneske subvencij, ugotovljene v zvezi s subvencijami, odvisnimi od izvoza, v skladu s členom 24(1) osnovne uredbe.

(1063) Ker je Komisija v skladu s členom 24(1) osnovne uredbe izravnala nekatere subvencijske sheme, odvisne od izvoza, in da bi se izognila dvojnemu štetju, je najprej uvedla dokončno izravnalno dajatev na ravni ugotovljenega dokončnega zneska subvencioniranja. Nato je Komisija uvedla preostalo dokončno protidampinško dajatev, ki ustreza ustrezni stopnji dampinga, zmanjšani za znesek subvencij, odvisnih od izvoza, in do ustrezne stopnje odprave škode, določene v ločeni protidampinški preiskavi. Ker je Komisija znižala ugotovljeno stopnjo dampinga za celotni znesek subvencioniranja, povezan z izvoznimi subvencijami, ni bilo vprašanj glede dvojnega štetja v smislu člena 24(1) osnovne uredbe.

(1064) Če je znesek, pridobljen z odštetjem zneska izvoznega subvencioniranja od stopnje dampinga, višji od stopnje škode, je Komisija omejila protidampinško dajatev na stopnjo škode. Če je znesek, pridobljen z odštetjem zneska izvoznega subvencioniranja od stopnje dampinga, nižji od stopnje škode, je Komisija določila raven protidampinške dajatve na podlagi nižjega zneska.

(1065) Znesek subvencije je bilo treba določiti tudi za edinega sodelujočega nevzorčenega proizvajalca izvoznika v Indoneziji. Zaradi posebnih okoliščin zadeve tega ni bilo mogoče storiti v skladu z običajno metodologijo, ki temelji na tehtanem povprečnem znesku subvencij, proti katerim se lahko uvedejo izravnalni ukrepi, določenih za sodelujoče proizvajalce izvoznike v vzorcu. Kot je bilo navedeno v uvodnih izjavah 941 in naslednjih, je bil končni znesek subvencije za družbo Jindal Indonesia dejansko nižji od zneska de minimis. Ker je ostal samo en proizvajalec izvoznik, se je Komisija odločila, da bo stopnjo dajatve tega proizvajalca izvoznika uporabila za edinega sodelujočega nevzorčenega proizvajalca izvoznika, razen sheme v zvezi s preferenčnim financiranjem, za katero v spisu ni bilo dokazov, da bi zadevna družba lahko imela koristi od nje. Zadevna družba dejansko ni povezana s Kitajsko in zato ni mogla biti deležna ugodnejšega preferenčnega financiranja, kot je bilo zagotovljeno skupini IRNC.

(1066) Glede na visoko stopnjo sodelovanja proizvajalcev izvoznikov v zadevnih državah je Komisija ugotovila, da bi bila za Indijo raven najvišje dajatve, uvedene za vzorčene družbe, reprezentativna kot stopnja za „vse druge družbe“. Dajatev, ki velja za „vse druge družbe“, se bo uporabljala za družbe, ki v tej preiskavi niso sodelovale. Glede na dejstvo, da je Komisija izračunala samo stopnjo dajatve za enega proizvajalca izvoznika, in glede na dejstvo, da so sodelujoči nevzorčeni proizvajalci izvozniki upravičeni do nižje stopnje, kot je pojasnjeno v uvodni izjavi 1064 zgoraj, se je Komisija izjemoma odločila, da za Indonezijo določi stopnjo dajatve za „vse druge družbe“ na ravni skupine IRNC.

(1067) Na podlagi navedenega so stopnje, po katerih se bodo uvedle take dajatve, določene na naslednji način:

Družba	Stopnja dampinga	Stopnja subvencije	Stopnja odprave škode	Stopnja izravnalne dajatve	Stopnja protidam-pinške dajatve
Indija					
Jindal Stainless Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Jindal Stainless Hisar Limited	13,9 %	4,3 %	25,2 %	4,3 %	10,0 %
Chromeni Steels Private Limited	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Vse druge indijske družbe	45,1 %	7,5 %	35,3 %	7,5 %	35,3 %
Indonezija					
PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	10,2 %	21,4 %	32,4 %	21,4 %	9,3 %
PT Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	0 %	33,1 %	0 %	20,2 %
Nevzorčena sodelujoča družba	20,2 %	13,5 %	33,1 %	13,5 %	19,3 %
Vse druge indonezijske družbe	20,2 %	21,4 %	33,1 %	21,4 %	19,3 %

(1068) Stopnja izravnalne dajatve za posamezne družbe iz te uredbe je bila določena na podlagi ugotovitev sedanje preiskave. Zato izraža stanje, ugotovljeno med preiskavo v zvezi z zadevno družbo. Ta stopnja dajatve (v nasprotju z dajatvijo na ravni države, ki se uporablja za „vse druge družbe“) se torej uporablja izključno za uvoz izdelkov s poreklom iz zadevne države, ki jih proizvaja navedena družba. Za uvožene izdelke, ki jih proizvaja katera koli druga družba, ki ni izrecno navedena v izvedbenem delu te uredbe, vključno s subjekti, povezanimi s tistimi, ki so izrecno navedene, se te stopnje ne morejo uporabiti in zanje velja stopnja dajatve, ki se uporablja za „vse druge družbe“.

(1069) Družba lahko zahteva uporabo teh individualnih stopenj dajatev, če naknadno spremeni ime svojega subjekta. Zahtevek je treba nasloviti na Komisijo. Zahtevek mora vsebovati vse ustrezne informacije, s katerimi je mogoče dokazati, da sprememba ne vpliva na upravičenost družbe do stopnje dajatve, ki se zanjo uporablja. Če sprememba imena družbe ne vpliva na njeno pravico do izkoriščanja ugodnosti stopnje dajatve, ki se zanjo uporablja, se v *Uradnem listu Evropske unije* objavi uredba o spremembi imena.

8.2 **Posebna klavzula o spremljanju**

(1070) Za zmanjšanje tveganja izogibanja ukrepom zaradi razlik v stopnjah dajatev so potrebni posebni ukrepi za zagotovitev ustrezne uporabe posameznih izravnalnih dajatev. Družbe, za katere veljajo individualne izravnalne dajatve, morajo carinskim organom držav članic predložiti veljaven trgovinski račun. Ta račun mora ustrezati zahtevam iz člena 1(3) te uredbe. Za uvoz, za katerega navedeni račun ni bil predložen, bi bilo treba uporabiti izravnalno dajatev, ki se uporablja za „vse druge družbe“.

(1071) Čeprav je predložitev tega računa potrebna, da lahko carinski organi držav članic uporabijo individualne stopnje izravnalne dajatve za uvoz, to ni edini element, ki ga morajo carinski organi upoštevati. Tudi če predloženi račun izpolnjuje vse zahteve iz člena 1(3) te uredbe, bi morali carinski organi držav članic izvajati svoje običajne kontrole ter kot v vseh drugih primerih zahtevati dodatne dokumente (odpremne listine itd.) za preverjanje točnosti navedb v deklaraciji in zagotoviti, da je posledična uporaba nižje stopnje dajatve upravičena v skladu s carinsko zakonodajo.

(1072) Če bi se po uvedbi zadevnih ukrepov obseg izvoza ene od družb, za katere veljajo nižje individualne stopnje dajatev, znatno povečal, bi se tako povečanje obsega lahko obravnavalo kot spremememba v vzorcu trgovanja, nastala zaradi uvedbe ukrepov v smislu člena 23(1) osnovne uredbe. V takih okoliščinah in če so izpolnjeni pogoji, se lahko začne preiskava proti izogibanju. S to preiskavo se lahko med drugim prouči potreba po odpravi individualnih stopenj dajatve in posledični uvedbi dajatve na ravni države.

(1073) Da se zagotovi ustrezno izvrševanje izravnalne dajatve, bi bilo treba raven dajatve za vse druge družbe uporabljati ne le za nesodelujoče proizvajalce izvoznike, ampak tudi za tiste proizvajalce, ki v obdobju preiskave niso izvažali v Unijo.

(1074) Pritožnik je v svojih pripombah k dokončnemu razkritju trdil, da obstaja tveganje izogibanja, ki izhaja iz dejstva, da so proizvajalci izvozniki velike skupine družb, ki se zanašajo na transakcije znotraj skupine in so prisotne v več tretjih državah. Zato je pritožnik pozval Komisijo, naj bo pozorna na povečanje izvoza surovin višje v verigi in naj bo pripravljena po uradni dolžnosti začeti preiskavo proti izogibanju. Po mnenju pritožnika bi morala biti namera za to izražena v tej uredbi.

(1075) Skupina Jindal in družba Jindal Indonesia sta odgovorili, da ni nevarnosti izogibanja, ker bi to vključevalo carinsko goljufijo, ki pa je kaznivo dejanje. Poleg tega sta pojasnili, da edina predelava SSCR, opravljena zunaj Indije in Indonezije, poteka v Španiji (pri Iberjindal S.L.) in da za izdelek v preiskavi v vsakem primeru veljajo zaščitni ukrepi, ki se uporabljajo za ves uvoz.

(1076) Komisija je seznanjena s pripombami strank in bo, kot vedno, delovala v skladu s svojo prakso spremljanja veljavnih ukrepov.

9. **KONČNE DOLOČBE**

(1077) V skladu s členom 109 Uredbe (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta ([227]) je obrestna mera, kadar je treba znesek povrniti na podlagi sodbe Sodišča Evropske unije, obrestna mera, ki jo Evropska centralna banka uporablja v svojih operacijah glavnega refinanciranja, objavljena v seriji C *Uradnega lista Evropske unije*, in ki velja na prvi koledarski dan posameznega meseca.

(1078) Kot je pojasnjeno v uvodnih izjavah 1060 do 1066, je Komisija od stopnje dampinga odbila del zneska subvencije, da bi preprečila dvojno štetje. Tako bi se morala v primeru kakršne koli spremembe ali odprave dokončnih izravnalnih dajatev višina protidampinških dajatev samodejno povečati v enakem razmerju, da bi izražale dejanski obseg dvojnega štetja kot rezultat spremembe ali odprave. Ta sprememba protidampinških dajatev bi se morala izvesti po začetku veljavnosti te uredbe.

(1079) Komisija je z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2019/159 ([228]) uvedla zaščitni ukrep v zvezi z nekaterimi izdelki iz jekla za obdobje treh let. Z Izvedbeno uredbo Komisije (EU) 2021/1029 ([229]) je bil zaščitni ukrep podaljšan do 30. junija 2024. Zadevni izdelek spada v eno izmed kategorij izdelkov, ki jih zajema zaščitni ukrep. Posledično bi bilo treba, ko bodo tarifne kvote, določene v okviru zaščitnega ukrepa, presežene, za isti uvoz plačati tarifno dajatev nad kvoto, protidampinško dajatev in izravnalno dajatev. Ker lahko taka kumulacija protidampinških in izravnalnih ukrepov z zaščitnimi ukrepi povzroči večji učinek na trgovino, kot je zaželeno, je Komisija sklenila, da v času trajanja uvedbe zaščitne dajatve prepreči sočasno uporabo protidampinške dajatve in izravnalne dajatve s tarifno dajatvijo nad kvoto za zadevni izdelek.

(1080) To pomeni, da kadar se za zadevni izdelek začne uporabljati tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159 ter preseže stopnjo protidampinških in izravnalnih dajatev v skladu s to uredbo, se pobira samo tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159. V obdobju sočasne uporabe zaščitnih ter protidampinških in izravnalnih dajatev se pobiranje dajatev, uvedenih v skladu s to uredbo, opusti. Kadar se za zadevni izdelek začne uporabljati tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159 in je določena na ravni, ki je nižja od ravni protidampinških in izravnalnih dajatev iz te uredbe, se pobere tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159, ki se ji doda razlika med to dajatvijo in višjo od ravni protidampinških in izravnalnih dajatev, uvedenih s to uredbo. Del zneska protidampinških in izravnalnih dajatev, ki ni bil pobran, se opusti.

(1081) Ukrepi iz te uredbe so v skladu z mnenjem odbora, ustanovljenega s členom 15(1) Uredbe (EU) 2016/1036 ([230]) –

([227]) Uredba (EU, Euratom) 2018/1046 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. julija 2018 o finančnih pravilih, ki se uporabljajo za splošni proračun Unije, spremembi uredb (EU) št. 1296/2013, (EU) št. 1301/2013, (EU) št. 1303/2013, (EU) št. 1304/2013, (EU) št. 1309/2013, (EU) št. 1316/2013, (EU) št. 223/2014, (EU) št. 283/2014 in Sklepa št. 541/2014/EU ter razveljavitvi Uredbe (EU, Euratom) št. 966/2012 (UL L 193, 30.7.2018, str. 1).

([228]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2019/159 z dne 31. januarja 2019 o uvedbi dokončnih zaščitnih ukrepov proti uvozu nekaterih izdelkov iz jekla (UL L 31, 1.2.2019, str. 27).

([229]) Izvedbena uredba Komisije (EU) 2021/1029 z dne 24. junija 2021 o spremembi Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2019/159 zaradi podaljšanja zaščitnega ukrepa v zvezi z uvozom nekaterih izdelkov iz jekla (UL L 225 I, 25.6.2021, str. 1).

([230]) UL L 176, 30.6.2016, str. 21, kakor je bila nazadnje spremenjena z Uredbo (EU) 2018/825 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 30. maja 2018 o spremembi Uredbe (EU) 2016/1036 o zaščiti proti dampinškemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije, in Uredbe (EU) 2016/1037 o zaščiti proti subvencioniranemu uvozu iz držav, ki niso članice Evropske unije (UL L 143, 7.6.2018, str. 1).

SPREJELA NASLEDNJO UREDBO:

Člen 1

1. Uvede se dokončna izravnalna dajatev na uvoz ploščato valjanih izdelkov iz nerjavnega jekla, hladno valjanih (hladno deformiranih), brez nadaljnje obdelave, ki se trenutno uvrščajo pod oznake KN 7219 31 00, 7219 32 10, 7219 32 90, 7219 33 10, 7219 33 90, 7219 34 10, 7219 34 90, 7219 35 10, 7219 35 90, 7219 90 20, 7219 90 80, 7220 20 21, 7220 20 29, 7220 20 41, 7220 20 49, 7220 20 81, 7220 20 89, 7220 90 20 in 7220 90 80, s poreklom iz Indije ali Indonezije.

2. Dokončna izravnalna dajatev, ki se uporablja za neto ceno franko meja Unije pred plačilom dajatev za izdelek iz odstavka 1, ki ga proizvajajo spodaj navedene družbe, je:

Država	Družba	Dokončna izravnalna dajatev	Dodatna oznaka TARIC
Indija	Jindal Stainless Limited	4,3 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	4,3 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	7,5 %	C656
	Vse druge indijske družbe	7,5 %	C999
Indonezija	PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	21,4 %	C657
	PT Jindal Stainless Indonesia	0 %	C658
	Nevzorčena sodelujoča družba	13,5 %	Glej Prilogo 2
	Vse druge indonezijske družbe	20,5 %	C999

3. Pogoj za uporabo individualnih stopenj izravnalne dajatve, določenih za družbe iz odstavka 2, je, da se carinskim organom držav članic predloži veljaven trgovinski račun, ki vsebuje izjavo z datumom in podpisom uradnika subjekta, ki izdaja tak račun, ter njegovim imenom in funkcijo, in sicer: „Podpisani potrjujem, da je (količina) (zadevnega izdelka), prodanega za izvoz v Evropsko unijo, ki ga zajema ta račun, proizvedla družba (ime in naslov družbe) (dodatna oznaka TARIC) v [zadevni državi]. Izjavljam, da so informacije na tem računu popolne in točne.“ Če tak račun ni predložen, se uporablja dajatev, ki velja za „vse druge družbe“.

4. Če ni določeno drugače, se uporabljajo veljavni carinski predpisi.

5. Kadar se izravnalna dajatev odšteje od protidampinške dajatve za nekatere proizvajalce izvoznike, zahtevki za nadomestilo v skladu s členom 21 Uredbe (EU) 2016/1037 sprožijo tudi oceno stopnje dampinga za navedenega proizvajalca izvoznika, ki prevladuje v obdobju preiskave v zvezi z nadomestilom.

Člen 2

Izvedbena uredba (EU) 2021/2012 se spremeni:

(1) člen 1(2) se nadomesti z naslednjim:

„2. Stopnje dokončne protidampinške dajatve, ki se uporabljajo za neto ceno franko meja Unije pred plačilom dajatve za izdelek iz odstavka 1, ki ga proizvajajo spodaj navedene družbe, so:

Država	Družba	Dokončna protidampinška dajatev	Dodatna oznaka TARIC
Indija	Jindal Stainless Limited	10,0 %	C654
	Jindal Stainless Hisar Limited	10,0 %	C655
	Chromeni Steels Private Limited	35,3 %	C656
	Vse druge indijske družbe	35,3 %	C999
Indonezija	PT Indonesia Ruipu Nickel and Chrome Alloy	9,3 %	C657
	PT Jindal Stainless Indonesia	20,2 %	C658
	Druge družbe, ki sodelujejo v protisubvencijski preiskavi, vendar ne v protidampinški preiskavi	19,3 %	Glej Prilogo 2
	Vse druge indonezijske družbe	19,3 %	C999“;

(2) vstavi se nov člen 1(6):

„6. Če bi se dokončne izravnalne dajatve, uvedene s členom 1 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2022/433, spremenile ali odpravile, se bodo dajatve iz odstavka 2 povečale v enakem razmerju, pri čemer bodo omejene na dejansko ugotovljeno stopnjo dampinga ali ugotovljeno stopnjo škode, kot je ustrezno za posamezno družbo, in se uporabljale od začetka veljavnosti te uredbe.“;

(3) vstavi se nov člen 1(7):

„7. Kadar se izravnalna dajatev odšteje od protidampinške dajatve za nekatere proizvajalce izvoznike, zahtevki za nadomestilo v skladu s členom 21 Uredbe (EU) 2016/1037 sprožijo tudi oceno stopnje dampinga za navedenega proizvajalca izvoznika, ki prevladuje v obdobju preiskave v zvezi z nadomestilom.“.

Člen 3

1. Kadar se za ploščato valjane izdelke iz nerjavnega jekla, hladno valjane, brez nadaljnje obdelave, iz člena 1(1) začne uporabljati tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159 ter presega enakovredno raven kombinirane izravnalne in protidampinške dajatve *ad valorem* iz členov 1(2) in 2(1), se pobere samo tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159.

2. V obdobju uporabe odstavka 1 se pobiranje dajatev, uvedenih s to uredbo, opusti.

3. Kadar se za ploščato valjane izdelke iz nerjavnega jekla, hladno valjane, brez nadaljnje obdelave, iz člena 1(1) začne uporabljati tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159 in je določena na ravni, nižji od enakovredne ravni kombinirane izravnalne in protidampinške dajatve *ad valorem* iz členov 1(2) in 2(1), se pobere tarifna dajatev nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159, ki se ji doda razlika med to dajatvijo in višjo od enakovrednih ravni protidampinške dajatve *ad valorem* iz člena 1(2).

4. Del zneska izravnalnih in protidampinških dajatev, ki ni bil pobran v skladu z odstavkom 3, se opusti.

5. Opustitve iz odstavkov 2 in 4 so časovno omejene na obdobje uporabe tarifne dajatve nad kvoto iz člena 1(6) Uredbe (EU) 2019/159.

Člen 4

Ta uredba začne veljati dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v vseh državah članicah.

V Bruslju, 15. marca 2022

Za Komisijo
predsednica
Ursula VON DER LEYEN

PRILOGA 1

Podatki za drugo polovico leta 2020

(če ni navedeno drugače, so vir in enote enaki kot v ustreznih tabelah v besedilu; podatki za Indonezijo se nanašajo na celoten uvoz; indeksi so po potrebi ekstrapolirani in primerjani z letom 2017)

Potrošnja (v tonah)	Druga polovica 2020
Potrošnja Unije	1 536 525
Indeks	*79*

Obseg uvoza (v tonah) in tržni delež	Druga polovica 2020
Indija	45 541
Indeks	*79*
Tržni delež	3,0 %
Indeks	*100*
Indonezija	49 425
Indeks	*715*
Tržni delež	3,2 %
Indeks	*901*
Zadevni državi skupaj	94 966
Indeks	*148*
Tržni delež	6,2 %
Indeks	*208*

Cene uvoza iz zadevnih držav (v EUR/tono)	Druga polovica 2020
Indija	1 886
Indeks	*91*
Indonezija	1 792
Indeks	*99*
Povprečje zadevnih držav	1 846
Indeks	*94*

Proizvodnja, proizvodna zmogljivost in izkoriščenost zmogljivosti	Druga polovica 2020
Skupna proizvodnja v Uniji (v tonah)	1 585 965
Indeks	*86*
Proizvodna zmogljivost (v tonah)	2 308 350
Indeks	*105*
Izkoriščenost zmogljivosti	69 %
Indeks	*82*

Obseg prodaje in tržni delež	Druga polovica 2020
Obseg prodaje industrije Unije (v tonah)	1 241 088
Indeks	*86*
Tržni delež	75 %
Indeks	*106*

Zaposlenost in produktivnost	Druga polovica 2020
Število zaposlenih	10 018
Indeks	*75*
Produktivnost (v tonah na zaposlenega)	158
Indeks	*115*

Prodajne cene v Uniji	Druga polovica 2020
Povprečna prodajna cena na enoto (EUR/tono)	2 007
Indeks	*89*
Proizvodni stroški na enoto (v EUR/tono)	1 946
Indeks	*99*

Zaloge	Druga polovica 2020
Končne zaloge (v tonah)	93 392
Indeks	*74*

Dobičkonosnost, denarni tok, naložbe in donosnost naložb	Druga polovica 2020
Dobičkonosnost prodaje nepovezanim strankam v Uniji (v % prihodka od prodaje)	– 2,4 %
Indeks	*– 31*
Denarni tok (v EUR)	24 276 139
Indeks	*13*
Naložbe (v EUR)	47 332 854
Indeks	*100*
Donosnost naložb	– 2 %
Indeks	*– 7*

Uvoz iz tretjih držav		Druga polovica 2020
Tajvan	Količina (v tonah)	63 040
	Tržni delež	4,1 %
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 399

Republika Koreja	Količina (v tonah)	74 131
	Tržni delež	4,8 %
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 742
Južna Afrika	Količina (v tonah)	98 063
	Tržni delež	2,5 %
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 675
Druge tretje države	Količina (v tonah)	117 361
	Tržni delež	7,6 %
	Povprečna cena (v EUR/tono)	2 217
Vse tretje države skupaj, razen Indije in Indonezije	Količina (v tonah)	293 037
	Tržni delež	19,1 %
	Povprečna cena (v EUR/tono)	1 850

Izvoz industrije Unije	Druga polovica 2020
Količina izvoza (v tonah)	190 097
Indeks	*84*
Povprečna cena (v EUR/tono)	2 221
Indeks	*90*

PRILOGA 2

Nevzorčeni sodelujoči indonezijski proizvajalec izvoznik

Država	Ime	Dodatna oznaka TARIC
Indonezija	PT Bina Niaga Multiusaha	C765